ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Aftosmus

ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ, ΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ, Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ, ΤΟ ΆΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ, ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΗΣΑΙΟΥ

4329

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΒΡΑΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

Ο. 511
1429

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΙΩ

Δαπάνῃ τῆς Ἱερογραφικῆς Ἑταιρίας πρὸς διάδοσιν τοῦ Θείου λόγου εἰς τε τὴν Βρεταννίαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη

1884

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΨΑΛΜΟΙ.

ΨΑΛΜΟΣ α'.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν περιεπάτησεν ἐν βουλῇ ἀσεβῶν, καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν δὲν ἐστάθη, καὶ ἐπὶ καθέδρας χλευαστῶν δὲν ἐκάθισεν·

2 ἀλλ' ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα.

3 Καὶ θέλει εἶσθαι ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τοὺς ῥύακας τῶν ὑδάτων, τὸ ὁποῖον δίδει τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ,

καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ δὲν μαραίνεται· καὶ πάντα, ὅσα ἂν πράττῃ, θέλουσιν εὐοδωθῇ.

4 Δὲν θέλουσιν εἶσθαι οὕτως οἱ ἀσεβεῖς· ἀλλ' ὡς τὸ λεπτὸν ἄχυρον, τὸ ὁποῖον ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος.

5 Διὰ τοῦτο δὲν θέλουσιν ἐγερθῇ οἱ ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐν τῇ συνάξει τῶν δικαίων.

6 Διότι γνωρίζει ὁ Κύριος τὴν ὁδὸν τῶν δικαίων· ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀπολεσθῇ.

ΨΑΛΜΟΣ β'.

ΔΙΑ τί ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ ἐμελέτησαν μάταια;

2 Παρεστάθησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ὁμοῦ, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ, λέγοντες,

3 "Ας διασπάσωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἂς ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἁλύσεις αὐτῶν."

4 Ὁ καθήμενος ἐν οὐρανοῖς θέλει γελάσει· ὁ Κύριος θέλει ἐκμυκτηρίσει αὐτούς.

5 Τότε θέλει λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ θέλει συνταράξει αὐτούς.
6 Ἀλλ' ἐγὼ, θέλει εἰπεῖ, ἔχρισα τὸν Βασιλέα μου ἐπὶ Σιὼν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου.

7 Ἐγὼ θέλω ἀναγγείλει τὸ πρόσταγμα· ὁ Κύριος εἶπε πρὸς ἐμὲ, "Υἱός μου εἶσαι σύ· ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα·
8 ζήτησον παρ' ἐμοῦ, καὶ θέλω σοὶ δώσει τὰ ἔθνη κληρονομίαν σου, καὶ ἰδιοκτησίαν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς·
9 θέλεις ποιμάνει αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς σκεῦος κεραμέως θέλεις συντρίψει αὐτούς."

10 Τώρα λοιπὸν, βασιλεῖς, συνετίσθητε· διδάχθητε, κριταὶ τῆς γῆς.
11 Δουλεύετε τὸν Κύριον ἐν φόβῳ, καὶ ἀγάλλεσθε ἐν τρόμῳ.
12 Φιλεῖτε τὸν Υἱὸν, μήποτε ὀργισθῇ, καὶ ἀπολεσθῆτε ἐκ τῆς ὁδοῦ, ὅταν ἐξαφθῇ ταχέως ὁ θυμὸς αὐτοῦ.
Μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛΜΟΣ γ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἔφυγεν ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀβεσσαλώμ.

ΚΥΡΙΕ, πόσον ἐπληθύνθησαν οἱ ἐχθροί μου! πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ·
2 πολλοὶ λέγουσι περὶ τῆς ψυχῆς μου, Δὲν εἶναι δι' αὐτὸν σωτηρία ἐν τῷ Θεῷ. [Διάψαλμα.]
3 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἀσπίς μου, ἡ δόξα μου, καὶ ὁ ὑψόνων τὴν κεφαλήν μου.
4 Ἐκραξα μὲ τὴν φωνήν μου πρὸς τὸν Κύριον, καὶ εἰσήκουσέ μου ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου αὐτοῦ. [Διάψαλμα.]
5 Ἐγὼ ἐπλαγίασα, καὶ ἐκοιμήθην· ἐξηγέρθην· διότι ὁ Κύριος μὲ ὑποστηρίζει.
6 Δὲν θέλω φοβηθῇ ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν ἀντιπαρατταμένων κατ' ἐμοῦ κύκλῳ.

7 Ἀνάστηθι, Κύριε· σῶσόν με, Θεέ μου· διότι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθρούς μου κατὰ τῆς σιαγόνος· συνέτριψας τοὺς ὀδόντας τῶν ἀσεβῶν.

8 Τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ σωτηρία· ἐπὶ τὸν λαόν σου εἶναι ἡ εὐλογία σου. [Διάψαλμα.]

ΨΑΛΜΟΣ δ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεγινώθ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΟΤΑΝ ἐπικαλῶμαι, εἰσάκουέ μου, Θεὲ τῆς δικαιοσύνης μου· ἐν στενοχωρίᾳ μὲ ἐπλάτυνας· ἐλέησόν με, καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

2 Τίοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε μετατρέπετε τὴν δόξαν μου εἰς καταισχύνην, ἀγαπᾶτε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; [Διάψαλμα.]

3 Ἀλλὰ μάθετε, ὅτι ἔκλεξεν ὁ Κύριος τὸν ὅσιον αὐτοῦ· ὁ Κύριος θέλει ἀκούσει, ὅταν κράζω πρὸς αὐτόν.

4 Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· λαλεῖτε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ἐπὶ τῆς κλίνης ὑμῶν, καὶ ἡσυχάζετε. [Διάψαλμα.]

5 Θυσιάσατε θυσίας δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ τὸν Κύριον.

6 Πολλοὶ λέγουσι, Τίς θέλει δείξει εἰς ἡμᾶς τὸ ἀγαθόν; Ὕψωσον ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

7 Ἔδωκας μεγαλητέραν εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου, παρ' ὅσην ἀπολαμβάνουσιν αὐτοὶ, ὅταν πληθύνηται ὁ σῖτος αὐτῶν καὶ ὁ οἶνος αὐτῶν.

8 Ἐν εἰρήνῃ θέλω καὶ πλαγιάσει καὶ κοιμηθῆ· διότι σὺ μόνος, Κύριε, μὲ κατοικίζεις ἐν ἀσφαλείᾳ.

ΨΑΛΜΟΣ ε'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεχιλώθ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΑΚΡΟΑΣΘΗΤΙ, Κύριε, τοὺς λόγους μου· νόησον τὸν στεναγμόν μου.

2 Πρόσεξον εἰς τὴν φωνὴν τῆς κραυγῆς μου, Βασιλεῦ μου, καὶ Θεέ μου· διότι εἰς σὲ θέλω προσευχηθῆ.

3 Κύριε, τὸ πρωὶ θέλεις ἀκούσει τὴν φωνήν μου· τὸ πρωὶ θέλω παρασταθῆ εἰς σὲ, καὶ θέλω προσδοκᾷ.

4 Διότι δὲν εἶσαι σὺ Θεὸς θέλων τὴν ἀσέβειαν· ὁ πονηρευόμενος δὲν θέλει κατοικεῖ πλησίον σου.

5 Οὐδὲ θέλουσι σταθῆ οἱ ἄφρονες ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου· μισεῖς πάντας τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας.

6 Θέλεις ἐξολοθρεύσει τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος· ὁ Κύριος βδελύττεται τὸν ἄνθρωπον τὸν αἱμοβόρον καὶ τὸν δόλιον.

7 Ἀλλ' ἐγὼ διὰ τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους σου θέλω εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκόν σου· θέλω προσκυνήσει πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἁγιότητός σου μετὰ φόβου σου.

8 Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου· κατεύθυνον τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν μου.

9 Διότι δὲν εἶναι ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια· ἡ καρδία αὐτῶν εἶναι πονηρία·

τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν κολακεύουσι.

10 Καταδίκασον αὐτοὺς, Θεέ· ἂς ἀποτύχωσι τῶν διαβουλίων αὐτῶν·

ἔξωσον αὐτοὺς διὰ τὸ πλῆθος τῶν παραβάσεων αὐτῶν, διότι ἀπεστάτησαν ἐναντίον σου.

11 Ἂς εὐφραίνωνται δὲ πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· ἂς χαίρωνται διαπαντὸς, διότι σὺ περισκεπάζεις αὐτούς· ἂς καυχῶνται ὁμοίως ἐπὶ σὲ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου.

12 Διότι σὺ, Κύριε, θέλεις εὐλογήσει τὸν δίκαιον· θέλεις περισκεπάσει αὐτὸν μὲ εὐμένειαν, ὡς μὲ ἀσπίδα.

ΨΑΛΜΟΣ ς'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεγινὼθ, ἐπὶ Σεμινίθ.
Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, μὴ μὲ ἐλέγξῃς ἐν τῷ θυμῷ σου, μηδὲ ἐν τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

2 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι ἀδύνατος· ἰάτρευσόν με, Κύριε, διότι ἐταράχθησαν τὰ ὀστᾶ μου.

3 Καὶ ἡ ψυχή μου ἐταράχθη σφόδρα· ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ἕως πότε;

4 Ἐπίστρεψον, Κύριε· λύτρωσον τὴν ψυχήν μου· σῶσόν με διὰ τὸ ἔλεός σου.

5 Διότι ἐν τῷ θανάτῳ δὲν ὑπάρχει ἐνθύμησις περὶ σοῦ· ἐν τῷ ᾅδῃ τίς θέλει σὲ δοξολογήσει;

6 Ἀπέκαμον ἐν τῷ στεναγμῷ μου· ὅλην τὴν νύκτα λούω τὴν κλίνην μου· μὲ τὰ δάκρυά μου καταβρέχω τὴν στρωμνήν μου.

7 Ὁ ὀφθαλμός μου ἐμαράνθη ἐκ τῆς θλίψεως· ἐγήρασεν ἐξ αἰτίας πάντων τῶν ἐχθρῶν μου.

8 Ἀπομακρύνθητε ἀπ' ἐμοῦ, πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας, διότι ἤκουσεν ὁ Κύριος τὴν φωνὴν τοῦ κλαυθμοῦ μου.

9 Ἤκουσεν ὁ Κύριος τὴν δέησίν μου· ὁ Κύριος ἐδέχθη τὴν προσευχήν μου.

10 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς ταραχθῶσι σφόδρα, πάντες οἱ ἐχθροί μου· ἂς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω· ἂς καταισχυνθῶσιν αἰφνιδίως.

ΨΑΛΜΟΣ ζ'.

Σιγαϊὼν τοῦ Δαβὶδ, τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν εἰς τὸν Κύριον, διὰ τοὺς λόγους Χοὺς τοῦ Βενιαμίτου.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, ἐπὶ σὲ ἐλπίζω· σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με, καὶ ἐλευθέρωσόν με·

2 μήποτε ὁ ἐχθρὸς ἁρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχήν μου, καὶ διασπαράξῃ, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθερωτής.

3 Κύριε ὁ Θεός μου, ἐὰν ἐγὼ ἔπραξα τοῦτο, ἐὰν εἰς τὰς χεῖράς μου ἦναι ἀνομία·

4 ἐὰν ἀνταπέδωκα κακὸν εἰς τὸν εἰρηνεύοντα μετ' ἐμοῦ, ἢ κατέθλιψα τὸν ἀναιτίως διώκοντά με·

5 ἂς καταδιώξῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, καὶ ἂς φθάσῃ αὐτήν·

καὶ ἂς καταπατήσῃ εἰς γῆν τὴν ζωήν μου, καὶ ἂς καταβάλῃ τὴν δόξαν μου εἰς τὸ χῶμα. [Διάψαλμα.]

6 Ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν τῇ ὀργῇ σου· ὑψώθητι ἕνεκα τῆς

λύσσης τῶν ἐχθρῶν μου· καὶ ἐγέρθητι δι' ἐμὲ εἰς τὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν προσέταξας.

7 Καὶ ἡ σύναξις τῶν λαῶν θέλει σὲ κυκλώσει· καὶ σὺ ἐπίστρεψον, νὰ καθίσῃς ὑπεράνωθεν αὐτῆς εἰς ὕψος.

8 Ὁ Κύριος θέλει κρίνει τοὺς λαούς.

Κρῖνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκεραιότητά μου, τὴν ἐν ἐμοί.

9 Ἂς τελειώσῃ πλέον ἡ κακία τῶν ἀσεβῶν· καὶ στερέωσον τὸν δίκαιον,

σὺ ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος, ὁ ἐξετάζων καρδίας καὶ νεφρούς.

10 Ἡ ἀσπίς μου εἶναι ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις σώζει τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

11 Ὁ Θεὸς εἶναι κριτὴς δίκαιος, καὶ Θεὸς ὀργιζόμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

12 Ἐὰν ὁ ἀσεβὴς δὲν ἐπιστραφῇ, θέλει ἀκονίσει τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ· ἐνέτεινε τὸ τόξον αὐτοῦ, καὶ ἡτοίμασεν αὐτό·

13 καὶ δι' αὐτὸν ἡτοίμασεν ὄργανα θανάτου· προσήρμοσε τὰ βέλη αὐτοῦ ἐναντίον τῶν διωκτῶν.

14 Ἰδοὺ, ὁ ἀσεβὴς κοιλοπονεῖ ἀνομίαν· συνέλαβε δὲ πονηρίαν, καὶ ἐγέννησε ψεῦδος·

15 ἔσκαψε λάκκον καὶ ἐβάθυνεν αὐτόν· πλὴν αὐτὸς θέλει πέσει εἰς τὸν βόθρον τὸν ὁποῖον ἔκαμεν.

16 Ἡ πονηρία αὐτοῦ θέλει ἐπιστρέψει κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἡ καταδυναστεία αὐτοῦ θέλει καταβῇ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ.

17 Ἐγὼ θέλω ἐπαινεῖ τὸν Κύριον κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ η'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Γιττίθ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον εἶναι θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

ὅστις ἔθεσας τὴν δόξαν σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

2 Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων ἡτοίμασας αἶνεσιν,

ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, διὰ νὰ καταργήσῃς τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν ἐκδικητήν.

3 Ὅταν θεωρῶ τοὺς οὐρανούς σου, τὸ ἔργον τῶν δακτύλων σου, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὰ ὁποῖα σὺ ἐθεμελίωσας,

4 τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἐνθυμῆσαι αὐτόν; ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ ἐπισκέπτησαι αὐτόν;

5 Σὺ δὲ ἔκαμες αὐτὸν ὀλίγον τι κατώτερον τῶν ἀγγέλων, καὶ μὲ δόξαν καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσας αὐτόν.

6 Κατέστησας αὐτὸν κύριον ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ·

7 πάντα τὰ πρόβατα καὶ τοὺς βόας, ἔτι δὲ καὶ τὰ ζῶα τοῦ ἀγροῦ.

8 τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, πάντα τὰ διαπορευόμενα τὰς ὁδοὺς τῶν θαλασσῶν.

9 Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον εἶναι θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

ΨΑΛΜΟΣ θ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Μουθ-λαββέν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ δοξολογήσει, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· θέλω διηγηθῆ πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

2 Θέλω εὐφρανθῆ καὶ χαρῆ ἐν σοί· θέλω ψαλμῳδήσει εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὕψιστε.

3 Ὅταν στραφῶσιν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω, πέσωσι, καὶ ἀφανισθῶσιν ἀπ' ἔμπροσθέν σου.

4 Διότι σὺ ἔκαμες τὴν κρίσιν μου καὶ τὴν δίκην μου· ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου κρίνων ἐν δικαιοσύνῃ·

5 ἐπετίμησας τὰ ἔθνη· ἐξωλόθρευσας τὸν ἀσεβῆ· τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος·

6 (ἐχθρὲ, αἱ ἐρημώσεις ἐξέλιπον διαπαντός·) καὶ κατηδάφισας πόλεις· τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐχάθη μετ' αὐτῶν.

7 Ἀλλ' ὁ Κύριος διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα· ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ διὰ κρίσιν.

8 Καὶ αὐτὸς θέλει κρίνει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσυνῇ· θέλει κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθυτητι.

9 Καὶ ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι καταφύγιον εἰς τὸν πένητα, καταφύγιον ἐν καιρῷ θλίψεως.

10 Καὶ θέλουσιν ἐλπίσει ἐπὶ σὲ οἱ γνωρίζοντες τὸ ὄνομά σου· διότι δὲν ἐγκατέλιπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε, Κύριε.

11 Ψαλμῳδεῖτε εἰς τὸν Κύριον, τὸν κατοικοῦντα ἐν Σιών· ἀναγγείλατε μεταξὺ τῶν λαῶν τὰ κατορθώματα αὐτοῦ·

12 Διότι ὅταν κάμνῃ ἐκζήτησιν αἱμάτων, ἐνθυμεῖται αὐτούς· δὲν λησμονεῖ τὴν κραυγὴν τῶν ταλαιπωρουμένων.

13 Ἐλέησόν με, Κύριε· ἰδὲ τὴν θλῖψιν μου τὴν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, σὺ ὁ ὑψόνων με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου,

14 διὰ νὰ διηγηθῶ πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών· ἐγὼ θέλω ἀγαλλιᾶσθαι διὰ τὴν σωτηρίαν σου.

15 Τὰ ἔθνη κατεβυθίσθησαν εἰς τὸν λάκκον τὸν ὁποῖον ἔκαμον· ἐν τῇ παγίδι, τὴν ὁποίαν ἔκρυψαν, ἐπιάσθη ὁ ποῦς αὐτῶν.

16 Ὁ Κύριος γνωρίζεται διὰ τὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν κάμνει· ὁ ἀσεβὴς παγιδεύεται ἐν τῷ ἔργῳ τῶν χειρῶν αὐτοῦ· [Ἰγαϊών· Διάψαλμα.]

17 Οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ᾅδην· πάντα τὰ ἔθνη τὰ λησμονοῦντα τὸν Θεόν.

18 Διότι δὲν θέλει λησμονηθῇ διαπαντὸς ὁ πτωχός· ἡ προσδοκία τῶν πενήτων δὲν θέλει ἀπολεσθῇ διαπαντός.

19 Ἀνάστηθι, Κύριε· ἂς μὴ ὑπερισχύῃ ἄνθρωπος· ἂς κριθῶσι τὰ ἔθνη ἐνώπιόν σου.

20 Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ' αὐτούς· ἂς γνωρίσωσι τὰ ἔθνη, ὅτι εἶναι ἄνθρωποι. [Διάψαλμα.]

ΨΑΛΜΟΣ ι'.

ΔΙΑ τί, Κύριε, ἵστασαι μακρόθεν; κρύπτεσαι ἐν καιρῷ θλίψεως;

2 Ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ τοῦ ἀσεβοῦς, κατακαίεται ὁ πτωχός· ἂς πιασθῶσιν ἐν ταῖς πανουργίαις τὰς ὁποίας διαλογίζονται.

3 Διότι ὁ ἀσεβὴς καυχᾶται εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς

αὐτοῦ, καὶ ὁ πλεονέκτης μακαρίζει ἑαυτόν· καταφρονεῖ τὸν Κύριον.

4 Ὁ ἀσεβὴς, διὰ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, δὲν θέλει ἐκζητήσει τὸν Κύριον· πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

5 Αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ μολύνονται ἐν παντὶ καιρῷ· αἱ κρίσεις σου εἶναι πολλὰ ὑψηλὰ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ· φυσᾷ ἐναντίον πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

6 Εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν θέλω σαλευθῇ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· διότι δὲν θέλω πέσει εἰς δυστυχίαν.

7 Τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει κατάρας, καὶ ἀπάτης, καὶ δόλου· ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ εἶναι κακία καὶ ἀνομία.

8 Κάθηται ἐν ἐνέδρᾳ τῶν προαυλίων, ἐν ἀποκρύφοις, διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀθῶον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ παραμονεύουσι τὸν πένητα.

9 Ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ, ὡς λέων ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτοῦ· ἐνεδρεύει διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὸν πτωχόν· ἁρπάζει τὸν πτωχὸν, ὅταν σύρῃ αὐτὸν ἐν τῇ παγίδι αὐτοῦ.

10 Κύπτει, χαμηλόνει, διὰ νὰ πέσωσιν οἱ πτωχοὶ εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ.

11 Εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Ἐλησμόνησεν ὁ Θεός· ἔκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· δὲν θέλει ἰδεῖ ποτέ.

12 Ἀνάστηθι, Κύριε· Θεὲ, ὕψωσον τὴν χεῖρά σου· μὴ λησμονήσῃς τοὺς τεθλιμμένους.

13 Διὰ τί παρώξυνεν ὁ ἀσεβὴς τὸν Θεόν; εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν θέλεις ἐξετάσει.

14 Εἶδες· διότι σὺ παρατηρεῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ὕβριν, διὰ νὰ ἀνταποδόσῃς μὲ τὴν χεῖρά σου·

Εἰς σὲ ἀφιερόνεται ὁ πτωχός· εἰς τὸν ὀρφανὸν σὺ εἶσαι ὁ βοηθός.

15 Σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἀσεβοῦς καὶ πονηροῦ· ἐξερεύνησον τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ, ἕως οὗ μὴ εὕρῃς αὐτὴν πλέον.

16 Ὁ Κύριος εἶναι βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· τὰ ἔθνη θέλουσιν ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ.

17 Κύριε, εἰσήκουσας τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πενήτων· θέλεις στηρίξει τὴν καρδίαν αὐτῶν, θέλεις κάμει προσεκτικὸν τὸ ὠτίον σου,

18 διὰ νὰ κρίνῃς τὸν ὀρφανὸν καὶ τὸν τεταπεινωμένον, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὁ γήϊνος νὰ μὴ καταδυναστεύῃ πλέον.

ΨΑΛΜΟΣ ια'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΠΙ τὸν Κύριον πέποιθα· πῶς λέγετε εἰς τὴν ψυχήν μου, Φεῦγε εἰς τὸ ὄρος σας, ὡς πτηνόν;

2 Διότι, ἰδοὺ, οἱ ἀσεβεῖς ἐνέτειναν τόξον· ἡτοίμασαν τὰ βέλη αὐτῶν ἐπὶ τὴν χορδὴν, διὰ νὰ τοξεύσωσιν ἐν σκότει τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

3 Ἐὰν τὰ θεμέλια καταστραφῶσιν, ὁ δίκαιος τί δύναται νὰ κάμῃ;

4 Ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ ναῷ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· ὁ Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἔχει τὸν θρόνον αὐτοῦ·

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ βλέπουσι, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζουσι τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ὁ Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον· τὸν δὲ ἀσεβῆ καὶ τὸν ἀγαπῶντα τὴν ἀδικίαν μισεῖ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

6 Θέλει βρέξει ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς παγίδας· πῦρ, καὶ θεῖον, καὶ ἀνεμοζάλη εἶναι ἡ μερὶς τοῦ ποτηρίου αὐτῶν.

7 Διότι δίκαιος ὢν ὁ Κύριος, ἀγαπᾷ δικαιοσύνην· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ βλέπει εὐθύτητα.

ΨΑΛΜΟΣ ιβ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Σεμινίθ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ, Κύριε· διότι ἐξέλιπεν ὅσιος, διότι ἐχάθησαν οἱ φιλαλήθεις μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

2 Ἕκαστος λαλεῖ ματαιότητα πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· μὲ χείλη δόλια λαλοῦσιν ἀπὸ διπλῆς καρδίας.

3 Ἂς ἐξολοθρεύσῃ ὁ Κύριος πάντα τὰ χείλη τὰ δόλια, τὴν γλῶσσαν τὴν μεγαλορρήμονα.

4 Διότι εἶπον, Θέλομεν ὑπερισχύσει διὰ τῆς γλώσσης ἡμῶν· τὰ χείλη ἡμῶν εἶναι ἡμέτερα· τίς θέλει εἶσθαι κύριος ἐφ' ἡμᾶς;

5 "Διὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν πτωχῶν, διὰ τὸν στεναγμὸν τῶν πενήτων, τώρα θέλω ἐγερθῆ," λέγει ὁ Κύριος·

"θέλω θέσει ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκεῖνον, κατὰ τοῦ ὁποίου φυσᾷ ὁ ἀσεβής."

6 Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι λόγια καθαρά· ἀργύριον δεδοκιμασμένον ἐν πηλίνῳ χωνευτηρίῳ, κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

7 Σὺ, Κύριε, θέλεις φυλάξει αὐτούς· θέλεις διατηρήσει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης εἰς τὸν αἰῶνα.

8 Οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι κύκλῳ, ὅταν οἱ ἀχρεῖοι ὑψωθῶσι μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

ΨΑΛΜΟΣ ιγ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

"ΕΩΣ πότε, Κύριε, θέλεις μὲ λησμονεῖ διαπαντός; ἕως ποτε θέλεις κρύπτει τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

2 ἕως πότε θέλω ἔχει βουλὰς ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὀδύνας καθ' ἡμέραν ἐν τῇ καρδίᾳ μου;

ἕως πότε θέλει ὑψόνεσθαι ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ;

3 Ἐπίβλεψον· εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου· φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου·

4 μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρός μου, Ὑπερίσχυσα κατ' αὐτοῦ, καὶ οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιασθῶσιν, ἐὰν σαλευθῶ.

5 Ἀλλ' ἐγὼ ἤλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεός σου· ἡ καρδία μου θέλει ἀγάλλεσθαι εἰς τὴν σωτηρίαν σου.

6 Θέλω ψάλλει εἰς τὸν Κύριον, διότι μὲ ἀντήμειψε.

ΨΑΛΜΟΣ ιδ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν ὑπάρχει Θεός.

Διεφθάρησαν· ἔγειναν βδελυροὶ εἰς τὰ ἔργα· δὲν ὑπάρχει πράττων ἀγαθόν.

2 Ὁ Κύριος διέκυψεν ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ἦναι τις ἔχων σύνεσιν, ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

3 Πάντες ἐξέκλιναν, ὁμοῦ ἐξηχρειώθησαν· δὲν ὑπάρχει πράττων ἀγαθόν· δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἷς.

4 Δὲν ἔχουσι γνῶσιν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ κατατρώγοντες τὸν λαόν μου, ὡς βρῶσιν ἄρτου; τὸν Κύριον δὲν ἐπεκαλέσθησαν.

5 Ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον· διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἐν τῇ γενεᾷ τῶν δικαίων.

6 Κατῃσχύνατε τὴν βουλὴν τοῦ πτωχοῦ, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἡ καταφυγὴ αὐτοῦ.

7 Τίς θέλει δώσει ἐκ Σιὼν τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἰσραήλ;

Ὅταν ὁ Κύριος ἐπιστρέψῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, θέλει ἀγάλλεσθαι ὁ Ἰακὼβ, θέλει εὐφραίνεσθαι ὁ Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ιε'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, τις θέλει κατοικήσει ἐν τῇ σκηνῇ σου; τις θέλει κατοικήσει ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ σου;

2 Ὁ περιπατῶν ἐν ἀκεραιότητι, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, καὶ λαλῶν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ·

3 ὁ μὴ καταλαλῶν διὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ, μηδὲ πράττων κακὸν εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ, μηδὲ δεχόμενος ὀνειδισμὸν κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ·

4 εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταφρονεῖται ὁ ἀχρεῖος· τιμᾷ δὲ τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον·

ὀμνύει εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ δὲν ἀθετεῖ·

5 δὲν δίδει τὸ ἀργύριον αὐτοῦ ἐπὶ τόκῳ, οὐδὲ λαμβάνει δῶρα κατὰ τοῦ ἀθώου.

Ὁ πράττων ταῦτα δὲν θέλει σαλευθῇ εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛΜΟΣ ις'.

Μικτὰμ τοῦ Δαβίδ.

ΦΥΛΑΞΟΝ με, Θεὲ, διότι ἐπὶ σὲ ἤλπισα.

2 Σὺ ψυχή μου, εἶπας πρὸς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου· ἡ ἀγαθότης μου δὲν ἐκτείνεται εἰς σέ·

3 ἀλλ' εἰς τοὺς ἁγίους τοὺς ὄντας ἐν τῇ γῇ, καὶ εἰς τοὺς ἐξαιρέτους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ὅλη μου ἡ εὐχαρίστησις.

4 Οἱ πόνοι τῶν τρεχόντων κατόπιν ἄλλων θεῶν, θέλουσι πολυπλασιασθῇ·

ἐγὼ δὲν θέλω προσφέρει τὰς ἐξ αἵματος σπονδὰς αὐτῶν, οὐδὲ θέλω λάβει εἰς τὰ χείλη μου τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

5 Ὁ Κύριος εἶναι ἡ μερὶς τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ διαφυλάττεις τὸν κλῆρόν μου.

6 Αἱ μερίδες μου ἔπεσον εἰς τόπους τερπνούς· ἔλαβον ὡραιοτάτην κληρονομίαν.

7 Θέλω εὐλογεῖ τὸν Κύριον, τὸν νουθετήσαντά με· ἔτι καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς μὲ διδάσκουσιν οἱ νεφροί μου.

8 Ἐνώπιόν μου εἶχον τὸν Κύριον διαπαντός· διότι εἶναι ἐκ δεξιῶν μου, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶ.

9 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλίασεν ἡ γλῶσσά μου· ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου θέλει ἀναπαυθῇ ἐπ' ἐλπίδι.

10 Διότι δὲν θέλεις ἐγκαταλείψει τὴν ψυχήν μου ἐν τῷ ᾅδῃ, οὐδὲ θέλεις ἀφήσει τὸν Ὅσιόν σου νὰ ἴδῃ διαφθοράν.

11 Ἐφανέρωσας εἰς ἐμὲ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς·

χορτασμὸς εὐφροσύνης εἶναι τὸ πρόσωπόν σου· τερπνότητες εἶναι διαπαντὸς ἐν τῇ δεξιᾷ σου.

ΨΑΛΜΟΣ ιζ.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

ΑΚΟΥΣΟΝ, Κύριε, τὸ δίκαιον· πρόσεξον εἰς τὴν δέησιν μου·

ἀκροάσθητι τὴν προσευχην μου, τὴν γινομένην οὐχὶ μὲ χειλη δόλια.

2 Ἂς ἐξέλθῃ ἡ κρίσις μου παρὰ τοῦ προσώπου σου· οἱ ὀφθαλμοί σου ἂς ἴδωσι τὴν εὐθύτητα.

3 Ἠρεύνησας τὴν καρδίαν μου· ἐπεσκέφθης αὐτὴν ἐν καιρῷ νυκτός·

ἐδοκίμασάς με, καὶ δὲν ηὗρες οὐδὲν ἐν ἐμοί· ὁ στοχασμός μου δὲν εἶναι διάφορος τῶν λόγων μου.

4 Ὡς πρὸς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ, διὰ τῶν λόγων τῶν χειλέων σου, ἐφυλάχθην ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῶν παρανόμων.

5 Στήριξον τὰ διαβήματά μου ἐν ταῖς ὁδοῖς σου, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶσιν οἱ πόδες μου.

6 Ἐγὼ σὲ ἐπεκαλέσθην, Θεὲ, διότι θέλεις μοῦ εἰσακούσει· κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου, ἄκουσον τοὺς λόγους μου.

7 Θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, σὺ, ὁ σώζων τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σὲ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων κατὰ τῆς δεξιᾶς σου.

8 Φύλαξόν με ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· κρύψον με ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων σου,

9 ἀπ' ἔμπροσθεν τῶν ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρούντων με· οἱ ἐχθροὶ τῆς ψυχῆς μου μὲ περιεκύκλωσαν.

10 Ὑπερεπάχυναν· τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπερήφανα.

11 Τώρα περιεκύκλωσαν τὰ διαβήματα ἡμῶν· προσήλωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διὰ νὰ κρημνίσωσιν ἡμᾶς κατὰ γῆς·

12 ὡς λέων, ἐπιθυμῶν νὰ κατασπαράξῃ· καὶ ὡς σκύμνος καθήμενος ἐν ἀποκρύφοις.

13 Ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτὸν, ὑποσκέλισον αὐτόν· ἐλευθέρωσον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις εἶναι ἡ ῥομφαία σου·

14 ἀπὸ ἀνθρώπων, Κύριε, τῆς χειρός σου· ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οἵτινες λαμβάνουσι τὴν μερίδα αὐτῶν ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ,

καὶ τῶν ὁποίων τὴν κοιλίαν γεμίζεις ἀπὸ τῶν θησαυρῶν σου· ἐχόρτασαν τοὺς υἱοὺς, καὶ ἀφίνουσι τὰ ὑπόλοιπα αὐτῶν εἰς τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν.

15 Ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ θέλω ἰδεῖ τὸ πρόσωπόν σου· θέλω χορτασθῆ ἀπὸ τῆς θεωρίας σου, ὅταν ἐξεγερθῶ.

ΨΑΛΜΟΣ ιη.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, δούλου τοῦ Κυρίου, ὅστις ἐλάλησε πρὸς τὸν Κύριον τοὺς λόγους τῆς ᾠδῆς ταύτης, καθ' ἣν ἡμέραν ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ τῆς χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Σαούλ· καὶ εἶπε,

ΘΕΛΩ σὲ ἀγαπᾷ, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου.

2 Ὁ Κύριος εἶναι πέτρα μου, καὶ φρούριόν μου, καὶ ἐλευθερωτής μου·

Θεός μου, βράχος μου· ἐπ' αὐτὸν θέλω ἐλπίζει· ἡ ἀσπίς μου, καὶ τὸ κέρας τῆς σωτηρίας μου· ὑψηλὸς πύργος μου.

3 Θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸν ἀξιϋμνητον Κύριον, καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου θέλω σωθῆ.

4 Πόνοι θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ χείμαῤῥοι ἀνομίας μὲ κατετρόμαξαν·

5 πόνοι τοῦ ᾅδου μὲ περιεκύκλωσαν, παγίδες θανάτου μὲ ἔφθασαν.

6 Ἐν τῇ στενοχωρίᾳ μου ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου ἐβόησα.

Ἤκουσεν ἐκ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου ἦλθεν ἐνώπιον αὐτοῦ, εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ.

7 Τότε ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἔγεινεν ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων ἐταράχθησαν καὶ ἐσαλεύθησαν, διότι ὠργίσθη.

8 Καπνὸς ἀνέβαινεν ἐκ τῶν μυκτήρων αὐτοῦ, καὶ πῦρ κατατρῶγον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

9 Καὶ ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς, καὶ κατέβη, καὶ γνόφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

10 Καὶ ἐπέβη ἐπὶ χερουβεὶμ, καὶ ἐπετάσθη· καὶ ἐπέταξεν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

11 Ἔ[illegible]ἠλευ[illegible] σκότος ἀπόκρυφον τόπον αὐτοῦ· ἡ σκηνὴ αὐτοῦ, [illegible]s με κεφ[illegible]οῦ, ἦσαν ὕδατα σκοτεινὰ, νέφη πυκνὰ τῶν ἀέρων.

12 [illegible]. Μόλις ἤκουσ[illegible] τῶ[illegible]στρσθεν αὐτ[illegible] διῆλθον τὰ νέφη αὐτοῦ [illegible]ησαν εἰς ἐ[illegible], καὶ ἄνθρακες πυρός.

13 Καὶ ἐβρόντησεν ἐν οὐρανοῖς ὁ Κύριος, καὶ ὁ Ὕψιστος ἔδωκε τὴν φωνὴν αὐτοῦ· χάλαζα, καὶ ἄνθρακες πυρός.

14 Καὶ ἀπέστειλε τὰ βέλη αὐτοῦ, καὶ ἐσκόρπισεν αὐτούς· καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε, καὶ συνετάραξεν αὐτούς.

15 Καὶ ἐφάνησαν τὰ βάθη τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης,

ἀπὸ τῆς ἐπιτιμήσεώς σου, Κύριε, ἀπὸ τοῦ φυσήματος τῆς πνοῆς τῶν μυκτήρων σου.

16 Ἐξαπέστειλεν ἐξ ὕψους· ἔλαβέ με· εἵλκυσέ με ἐξ ὑδάτων πολλῶν.

17 Ἠλευθέρωσέ με ἐκ τοῦ δυνατοῦ ἐχθροῦ μου, καὶ ἐκ τῶν μισούντων με, διότι ἦσαν δυνατώτεροί μου.

18 Προέφθασάν με ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θλίψεώς μου· ἀλλ' ὁ Κύριος ἐστάθη τὸ ἀντιστήριγμά μου·

19 καὶ ἐξήγαγέ με εἰς εὐρυχωρίαν· ἠλευθέρωσέ με διότι ηὐδόκησεν εἰς ἐμέ.

20 Ἀντήμειψέ με ὁ Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου· κατὰ τὴν καθαρότητα τῶν χειρῶν μου ἀνταπέδωκεν εἰς ἐμέ.

21 Διότι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν ἠσέβησα ἐκκλίνας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου.

22 Διότι πᾶσαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ ἦσαν ἔμπροσθέν μου, καὶ τὰ διατάγματα αὐτοῦ δὲν ἀπεμάκρυνα ἀπ' ἐμοῦ·

23 καὶ ἐστάθην ἄμεμπτος πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐφυλάχθην ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου.

24 Καὶ ἀνταπέδωκεν εἰς ἐμὲ ὁ Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, κατὰ τὴν καθαρότητα τῶν χειρῶν μου ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

25 Μετὰ ὁσίου, ὅσιος θέλεις εἶσθαι· μετὰ ἀνδρὸς τελείου, τέλειος θέλεις εἶσθαι·

26 μετὰ καθαροῦ, καθαρὸς θέλεις εἶσθαι· καὶ μετὰ διεστραμμένου, διεστραμμένως θέλεις φερθῆ. ησαυρὸ

27 Διότι σὺ θέλεις σώσει λαὸν τεθλιμμένοιπα αὐτιλμοὺς δὲ [illegible] θέλεις ταπεινώσει.

28 Ἐγω δὲ [illegible] φωτίσ[illegible] πρόσωπόν σου· ὁ Θεός χορτασθῆ ἀπὸ τῆς θεωρίας σου, ὅταν ἐξεγερθῶ.

29 Διότι διὰ σοῦ θέλω διασπάσει στράτευμα, καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ μου θέλω ὑπερπηδήσει τεῖχος.

30 Τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁδὸς αὐτοῦ εἶναι ἄμωμος· ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι δεδοκιμασμένος· εἶναι ἀσπὶς πάντων τῶν ἐλπιζόντων ἐπ' αὐτόν.

31 Διότι τίς Θεὸς, πλὴν τοῦ Κυρίου; καὶ τίς φρούριον, πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν;

32 Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ περιζωννύων με δύναμιν, καὶ καθιστῶν ἄμωμον τὴν ὁδόν μου.

33 Κάμνει τοὺς πόδας μου ὡς τῶν ἐλάφων, καὶ μὲ στήνει ἐπὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους μου.

34 Διδάσκει τὰς χεῖράς μου εἰς πόλεμον, καὶ ἔκαμε τόξον χαλκοῦν τοὺς βραχίονάς μου.

35 Καὶ ἔδωκας εἰς ἐμὲ τὴν ἀσπίδα τῆς σωτηρίας σου· καὶ ἡ δεξιά σου μὲ ὑπεστήριξε, καὶ ἡ ἀγαθότης σου μὲ ἐμεγάλυνεν.

36 Ἐπλάτυνας τὰ βήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ οἱ πόδες μου δὲν ἐκλονίσθησαν.

37 Κατεδίωξα τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἔφθασα αὐτούς· καὶ δὲν ἐπέστρεψα ἕωσοῦ συνετέλεσα αὐτούς.

38 Συνέτριψα αὐτοὺς, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεγερθῶσιν· ἔπεσον ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

39 Καὶ περιέζωσάς με δύναμιν εἰς πόλεμον· συνέκαμψας ὑποκάτω μου τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ἐμέ.

40 Καὶ ἔκαμες τοὺς ἐχθρούς μου νὰ τρέψωσιν εἰς ἐμὲ τὰ νῶτα, καὶ ἐξωλόθρευσα τοὺς μισοῦντάς με.

41 Ἐβόησαν, καὶ οὐδεὶς ὁ σώζων· πρὸς τὸν Κύριον, καὶ δὲν εἰσήκουσεν αὐτῶν.

42 Καὶ κατελέπτυνα αὐτοὺς ὡς κόνιν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου· ἀπετίναξα αὐτοὺς ὡς τὸν πηλὸν τῶν ὁδῶν.

43 Ἠλευθέρωσάς με ἐκ τῶν ἀντιλογιῶν τοῦ λαοῦ· κατέστησάς με κεφαλὴν ἐθνῶν·

λαὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισα, ἐδούλευσεν εἰς ἐμέ.

44 Μόλις ἤκουσαν ὡς τῆς ἐμπροσθίας αὐτοῦ ἦλθον τὰ νέφη τάχθησαν εἰς ἐ.., καὶ ἄνθρακες πυρός.

45 Ξένοι παρελύθησαν, καὶ κατετρόμαξαν ἐκ τῶν ἀποκρύφων τόπων αὐτῶν.

46 Ζῇ Κύριος, καὶ εὐλογημένον τὸ φρούριόν μου· καὶ ἂς ὑψωθῇ ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου·

47 ὁ Θεὸς, ὁ ἐκδικῶν με, καὶ ὑποτάττων λαοὺς ὑποκάτω μου·

48 ὅστις μὲ ἐλευθερόνει ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου.

Ναὶ μὲ ὑψόνεις ὑπεράνω τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμέ· ἠλευθέρωσάς με ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου.

49 Διὰ τοῦτο θέλω σὲ ὑμνεῖ, Κύριε, μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ εἰς τὸ ὄνομά σου θέλω ψάλλει.

50 Αὐτὸς μεγαλύνει τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως αὐτοῦ, καὶ κάμνει ἔλεος εἰς τὸν κεχρισμένον αὐτοῦ, εἰς τὸν Δαβὶδ, καὶ εἰς τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ιθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμος τοῦ Δαβίδ.

ΟΙ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ στερέωμα ἀναγγέλλει τὸ ἔργον τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

2 Ἡ ἡμέρα πρὸς τὴν ἡμέραν λαλεῖ λόγον, καὶ ἡ νὺξ πρὸς τὴν νύκτα ἀναγγέλλει γνῶσιν.

3 Δὲν εἶναι λαλιὰ, οὐδὲ λόγος, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ δὲν ἀκούεται.

4 Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ ἕως τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης οἱ λόγοι αὐτῶν.

Ἐν αὐτοῖς ἔθεσε σκηνὴν διὰ τὸν ἥλιον· 5 καὶ οὗτος ἐξέρχεται ὡς νυμφίος ἐκ τοῦ θαλάμου αὐτοῦ· ἀγάλλεται ὡς ὁ ἀνδρεῖος εἰς τὸ νὰ τρέξῃ τὸ στάδιον·

6 ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἡ ἔξοδος αὐτοῦ· καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου αὐτοῦ· καὶ δὲν κρύπτεται οὐδὲν ἀπὸ τῆς θερμότητος αὐτοῦ.

7 Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχήν· ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου πιστὴ, σοφίζουσα τὸν ἁπλοῦν·

8 τὰ διατάγματα τοῦ Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν·
ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου λαμπρὰ, φωτίζουσα ὀφθαλμούς·
9 ὁ φόβος τοῦ Κυρίου καθαρὸς, διαμένων εἰς τὸν αἰῶνα·
αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου ἀληθιναὶ, δίκαιαι ἐν ταὐτῷ·
10 πλέον ἐπιθυμηταὶ παρὰ τὸ χρυσίον, μάλιστα παρὰ πλῆθος καθαροῦ χρυσίου,
καὶ γλυκύτεραι ὑπὲρ τὸ μέλι καὶ τοὺς σταλαγμοὺς τῆς κηρήθρας.
11 Ὁ δοῦλός σου μαλιστα νουθετεῖται δι' αὐτῶν· εἰς τὴν τήρησιν αὐτῶν ἡ ἀνταμοιβὴ εἶναι μεγάλη.
12 Τίς συναισθάνεται τὰ ἑαυτοῦ ἁμαρτήματα; καθάρισόν με ἀπὸ τῶν κρυφίων ἁμαρτημάτων.
13 Καὶ ἔτι προφύλαξον τὸν δοῦλόν σου ἀπὸ ὑπερηφανιῶν· ἂς μὴ μὲ κυριεύσωσι·
τότε θέλω εἶσθαι τέλειος, καὶ θέλω καθαρισθῆ ἀπὸ μεγάλης παρανομίας.
14 Ἂς ἦναι εὐάρεστα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου, ἐνώπιόν σου,
Κύριε, φρούριόν μου, καὶ Λυτρωτά μου.

ΨΑΛΜΟΣ κ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ νὰ σοῦ ἐπακούσῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως! τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακὼβ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ!
2 Νὰ σοὶ ἐξαποστείλῃ βοήθειαν ἐκ τοῦ ἁγιαστηρίου, καὶ ἐκ τῆς Σιὼν νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ!
3 Νὰ ἐνθυμηθῇ πάσας τὰς προσφοράς σου, καὶ νὰ προσδεχθῇ τὸ ὁλοκαύτωμά σου! [Διάψαλμα.]
4 Νὰ σοὶ δώσῃ κατὰ τὴν καρδίαν σου, καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ πᾶσαν βουλήν σου!
5 Εἰς τὴν σωτηρίαν σου θέλομεν χαρῇ, καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θέλομεν ὑψώσει τὰς σημαίας·
ὁ Κύριος νὰ ἐκπληρώσῃ πάντα τὰ αἰτήματά σου!

6 Τώρα ἐγνώρισα ὅτι ἔσωσεν ὁ Κυριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ·

θέλει εἰσακούσει αὐτοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ· ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ γίνεται ἐν δυνάμει.

7 Οἱ μὲν εἰς ἁμάξας, οἱ δὲ εἰς ἵππους, ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θέλομεν καυχᾶσθαι·

8 οὗτοι συνεκάμφθησαν καὶ ἔπεσον· ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν.

9 Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα· καὶ εἰσάκουσον ἡμῶν, καθ' ἣν ἡμέραν σὲ ἐπικαλεσθῶμεν.

ΨΑΛΜΟΣ κά'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐν τῇ δυνάμει σου θέλει εὐφραίνεσθαι ὁ βασιλεύς· καὶ πόσον θέλει ὑπεραγάλλεσθαι ἐν τῇ σωτηρίᾳ σου!

2 Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας εἰς αὐτὸν, καὶ τῆς αἰτήσεως τῶν χειλέων αὐτοῦ δὲν ἐστέρησας αὐτόν. [Διάψαλμα.]

3 Διότι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις ἀγαθότητος· ἔθεσας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ καθαροῦ χρυσίου.

4 Ζωὴν σὲ ἐζήτησε, καὶ ἔδωκας εἰς αὐτὸν μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

5 Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ διὰ τῆς σωτηρίας σου· τιμὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἔθεσας ἐπ' αὐτόν.

6 Διότι ἔθεσας αὐτὸν εὐλογίαν εἰς τὸν αἰῶνα· ὑπερεύφρανας αὐτὸν διὰ τοῦ προσώπου σου.

7 Διότι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ διὰ τοῦ ἐλέους τοῦ Ὑψίστου δὲν θέλει σαλευθῇ.

8 Ἡ χείρ σου θέλει εὑρεῖ πάντας τοὺς ἐχθρούς σου· ἡ δεξιά σου θέλει εὑρεῖ τοὺς μισοῦντάς σε.

9 Θέλεις κάμει αὐτοὺς ὡς κάμινον πυρὸς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὀργῆς σου· ὁ Κύριος θέλει καταπίει αὐτοὺς ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ· καὶ πῦρ θέλει καταφάγει αὐτούς.

10 Θέλεις ἀφανίσει ἀπὸ τῆς γῆς τὸν καρπὸν αὐτῶν, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

11 Διότι ἐμηχανεύθησαν κακὰ ἐναντίον σου· διελογίσθησαν βουλὴν, ἀλλὰ δὲν ἴσχυσαν.

12 Διὰ τοῦτο θέλεις κάμει αὐτοὺς νὰ τρέψωσι τὰ νῶτα, ὅταν ἐπὶ τὰς χορδάς σου ἑτοιμάσῃς τὰ βέλη σου κατὰ τοῦ προσώπου αὐτῶν.

13 Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· θέλομεν ὑμνεῖ καὶ ψαλμῳδεῖ τὴν δύναμίν σου.

ΨΑΛΜΟΣ κβ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Ἀγέλεθ Σάχαρ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΕ' μου, Θεέ μου, διὰ τί μὲ ἐγκατέλιπες;
διὰ τί ἴστασαι μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου, καὶ ἀπὸ τῶν λογων τῶν στεναγμῶν μου;

2 Θεέ μου, κράζω τὴν ἡμέραν, καὶ δὲν ἀποκρίνεσαι· καὶ τὴν νύκτα, καὶ δὲν σιωπῶ.

3 Σὺ δὲ ὁ Ἅγιος κατοικεῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἰσραήλ.

4 Ἐπὶ σὲ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν· ἤλπισαν, καὶ ἠλευθέρωσας αὐτούς.

5 Πρὸς σὲ ἔκραξαν, καὶ ἐσώθησαν· ἐπὶ σὲ ἤλπισαν, καὶ δὲν κατῃσχύνθησαν.

6 Ἐγὼ δὲ εἶμαι σκώληξ, καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος· ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα τοῦ λαοῦ.

7 Μὲ ἐμυκτήρισαν πάντες οἱ βλέποντές με· ἀνοίγουσι τὰ χείλη, κινοῦσι τὴν κεφαλὴν, λέγοντες,

8 Ἤλπισεν ἐπὶ τὸν Κύριον· ἂς ἐλευθερώσῃ αὐτόν· ἂς σώσῃ αὐτὸν, ἐπειδὴ θέλει αὐτόν.

9 Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ ἐκσπάσας με ἐκ τῆς κοιλίας· ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρός μου.

10 Ἐπὶ σὲ ἐρρίφθην ἐκ μήτρας· ἐκ κοιλίας τῆς μητρός μου σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου.

11 Μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ· διότι ἡ θλίψις εἶναι πλησίον· διότι οὐδεὶς ὁ βοηθῶν.

12 Ταῦροι πολλοὶ μὲ περιεκύκλωσαν· ταῦροι δυνατοὶ ἐκ Βασὰν μὲ περιεστίχισαν.

13 Ἤνοιξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἁρπάζων καὶ βρυχόμενος.

14 Ἐξεχύθην ὡς ὕδωρ, καὶ ἐξηρθρώθησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου·

ἡ καρδία μου ἔγεινεν ὡς κηρίον, κατατήκεται ἐν μέσῳ τῶν ἐντοσθίων μου.

15 Ἡ δύναμίς μου ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγά μου·

καὶ σὺ μὲ κατεβίβασας εἰς τὸ χῶμα τοῦ θανάτου.

16 Διότι κύνες μὲ περιεκύκλωσαν· σύναξις πονηρευομένων μὲ περιέκλεισεν·

ἐτρύπησαν τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· 17 δύναμαι νὰ ἀριθμήσω πάντα τὰ ὀστᾶ μου·

οὗτοι μὲ ἐνατενίζουσι καὶ μὲ παρατηροῦσι.

18 Διεμερίσθησαν τὰ ἱμάτιά μου εἰς ἑαυτούς· καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

19 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, μὴ ἀπομακρυνθῇς· σὺ, ἡ δύναμίς μου, σπεῦσον εἰς βοήθειάν μου.

20 Ἐλευθέρωσον ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχήν μου, τὴν μεμονωμένην μου ἀπὸ δυνάμεως κυνός.

21 Σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ εἰσάκουσόν μου, ἐλευθερόνων με ἀπὸ κεράτων μονοκερώτων.

22 Θέλω διηγεῖσθαι τὸ ὄνομά σου πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου· ἐν μέσῳ συνάξεως θέλω σὲ ἐπαινεῖ.

23 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνεῖτε αὐτόν· ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακὼβ, δοξάσατε αὐτόν· καὶ φοβήθητε αὐτὸν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ.

24 Διότι δὲν ἐξουδένωσε καὶ δὲν ἀπεστράφη τὴν θλίψιν τοῦ τεθλιμμένου, καὶ δὲν ἔκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἐβόησε πρὸς αὐτὸν, εἰσήκουσεν.

25 Ἀπὸ σοῦ θέλει ἀρχίζει ἡ αἴνεσίς μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ· θέλω ἀποδώσει τὰς εὐχάς μου ἐνώπιον τῶν φοβουμένων αὐτόν.

26 Οἱ τεθλιμμένοι θέλουσι φάγει, καὶ θέλουσι χορτασθῆ· θέλουσιν αἰνέσει τὸν Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ἡ καρδία σας θέλει ζῇ εἰς τὸν αἰῶνα.

27 Θέλουσιν ἐνθυμηθῆ, καὶ ἐπιστραφῆ πρὸς τὸν Κύριον, πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς· καὶ θέλουσι προσκυνήσει ἐνώπιόν σου πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῶν ἐθνῶν.

28 Διότι τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς ἐξουσιάζει τὰ ἔθνη.

29 Θέλουσι φάγει, καὶ θέλουσι προσκυνήσει, πάντες οἱ παχεῖς τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ θέλουσι κλίνει πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸ χῶμα·

καὶ οὐδεὶς τὴν ζωὴν αὐτοῦ θέλει δυνηθῆ νὰ φυλάξῃ.

30 Οἱ μεταγενέστεροι θέλουσι δουλεύσει αὐτόν· θέλουσιν ἀναγραφθῆ εἰς τὸν Κύριον ὡς γενεὰ αὐτοῦ.

31 Θέλουσιν ἐλθεῖ καὶ ἀναγγείλει τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πρὸς λαὸν ὅστις μέλλει νὰ γεννηθῇ· διότι αὐτὸς ἔκαμε τοῦτο.

ΨΑΛΜΟΣ κγ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ εἶναι ὁ ποιμήν μου· δὲν θέλω στερηθῆ οὐδενός.

2 Εἰς βοσκὰς χλοερὰς μὲ ἀνέπαυσεν· εἰς ὕδατα ἀναπαύσεως μὲ ὡδήγησεν.

3 Ἠνώρθωσε τὴν ψυχήν μου· μὲ ὡδήγησε διὰ τρίβων δικαιοσύνης, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

4 Καὶ ἐν κοιλάδι σκιᾶς θανάτου ἐὰν περιπατήσω, δὲν θέλω φοβηθῆ κακόν·

διότι σὺ εἶσαι μετ' ἐμοῦ· ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὗται μὲ παρηγοροῦσιν.

5 Ἡτοίμασας ἔμπροσθέν μου τράπεζαν ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν μου·

ἤλειψας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου· τὸ ποτήριόν μου ὑπερχειλίζει.

6 Βεβαίως χάρις καὶ ἔλεος θέλουσι μὲ ἀκολουθεῖ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· καὶ θέλω κατοικεῖ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛΜΟΣ κδ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΤΟΥ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

2 Διότι αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, καὶ ἑστερέωσεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ποταμῶν.

3 Τίς θέλει ἀναβῇ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; καὶ τίς θέλει σταθῇ ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ;

4 Ὁ ἀθῷος τὰς χεῖρας, καὶ ὁ καθαρὸς τὴν καρδίαν· ὅστις δὲν ἔδωκεν εἰς ματαιότητα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν ὤμοσε μετὰ δολιότητος.

5 Οὗτος θέλει λάβει εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ Θεοῦ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ.

6 Αὕτη εἶναι ἡ γενεὰ τῶν ἐκζητούντων αὐτὸν, τῶν ζητούντων τὸ πρόσωπόν σου, Θεὲ τοῦ Ἰακώβ. [Διάψαλμα.]

7 Σηκώσατε, πύλαι, τὰς κεφαλάς σας, καὶ ὑψώθητε, θύραι αἰώνιοι, καὶ θέλει εἰσέλθει ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

8 Τίς οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Ὁ Κύριος ὁ κραταιὸς καὶ δυνατὸς, ὁ Κύριος ὁ δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

9 Σηκώσατε, πύλαι, τὰς κεφαλάς σας, καὶ ὑψώθητε, θύραι αἰώνιοι, καὶ θέλει εἰσέλθει ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

10 Τίς εἶναι οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. [Διάψαλμα.]

ΨΑΛΜΟΣ κε'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σὲ, Κύριε, ὕψωσα τὴν ψυχήν μου. 2 Θεέ μου, ἐπὶ σὲ ἤλπισα·

Ἂς μὴ καταισχυνθῶ, ἂς μὴ χαρῶσιν ἐπ' ἐμὲ οἱ ἐχθροί μου.

3 Βεβαίως πάντες οἱ προσμένοντές σε δὲν θέλουσι καταισχυνθῇ· ἂς καταισχυνθῶσιν οἱ μωροὶ παραβάται.

4 Δεῖξόν μοι, Κύριε, τὰς ὁδούς σου· δίδαξόν με τὰ βήματά σου. 5 Ὁδήγησόν με ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, καὶ δίδαξόν με·

Διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· σὲ προσμένω ὅλην τὴν ἡμέραν.

6 Μνήσθητι, Κύριε, τοὺς οἰκτιρμούς σου, καὶ τὰ ἐλέη σου, διότι εἶναι ἀπ' αἰῶνος.

7 Τὰς ἁμαρτίας τῆς νεότητός μου, καὶ τὰς παραβάσεις μου, μὴ μνησθῇς· κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου σὺ, Κύριε, ἕνεκεν τῆς ἀγαθότητός σου.

8 Ἀγαθὸς καὶ εὐθὺς ὁ Κύριος· διὰ τοῦτο θέλει διδάξει τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὴν ὁδόν.

9 Θέλει ὁδηγήσει τοὺς πραΰους ἐν κρίσει, καὶ θέλει διδάξει τοὺς πραΰους τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

10 Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἔλεος καὶ ἀλήθεια εἰς τοὺς φυλάττοντας τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

11 Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, συγχώρησον τὴν ἀνομίαν μου, διότι εἶναι μεγάλη.

12 Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; αὐτὸν θέλει διδάξει τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐκλέξῃ·

13 ἡ ψυχὴ αὐτοῦ θέλει κατοικεῖ ἐν ἀγαθοῖς, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ θέλει κληρονομήσει τὴν γῆν.

14 Τὸ ἀπόῤῥητον τοῦ Κυρίου εἶναι μετὰ τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ θέλει φανερώσει εἰς αὐτούς.

15 Οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι διαπαντὸς πρὸς τὸν Κύριον, διότι αὐτὸς θέλει ἐξάξει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

16 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, διότι μεμονωμένος καὶ τεθλιμμένος εἶμαι.

17 Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ηὔξησαν· ἐξάγαγέ με ἐκ τῶν στενοχωριῶν μου.

18 Ἰδὲ τὴν θλῖψιν μου καὶ τὸν μόχθον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.

19 Ἰδὲ τοὺς ἐχθρούς μου, διότι ἐπληθυνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον μὲ ἐμίσησαν.

20 Φύλαξον τὴν ψυχήν μου, καὶ σῶσόν με· ἂς μὴ καταισχυνθῶ, διότι ἐπὶ σὲ ἤλπισα.

21 Ἀκακία καὶ εὐθύτης ἂς μὲ περιφυλάττωσι, διότι σὲ προσέμεινα.

22 Λύτρωσον, Θεὲ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλιψεων αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ κς'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ με, Κύριε· διότι ἐγὼ περιεπάτησα ἐν ἀκακίᾳ μου·

καὶ ἐπὶ τὸν Κύριον ἤλπισα, καὶ δὲν θέλω σαλευθῆ.

2 Ἐξέτασόν με, Κύριε, καὶ δοκίμασόν με· δοκίμασον τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

3 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου· καὶ περιεπάτησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

4 Δὲν ἐκάθισα μετὰ ἀνθρώπων ματαίων· καὶ μετὰ ὑποκριτῶν δὲν θέλω ὑπάγει.

5 Ἐμίσησα τὴν σύναξιν τῶν πονηρευομένων, καὶ μετὰ ἀσεβῶν δὲν θέλω καθίσει.

6 Θέλω νίψει ἐν ἀθωότητι τὰς χεῖράς μου, καὶ θέλω περικυκλώσει τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε·

7 διὰ νὰ κάμω νὰ ἀντηχήσῃ φωνὴ αἰνέσεως, καὶ διὰ νὰ διηγηθῶ πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

8 Κύριε, ἠγάπησα τὴν κατοίκησιν τοῦ οἴκου σου, καὶ τὸν τόπον τῆς σκηνῆς τῆς δόξης σου.

9 Μὴ συμπεριλάβῃς μετὰ ἁμαρτωλῶν τὴν ψυχήν μου, καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἱμάτων τὴν ζωήν μου·

10 εἰς τῶν ὁποίων τὰς χεῖρας εἶναι ἀνομία, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν πλήρης δώρων.

11 Ἀλλ' ἐγὼ θέλω περιπατεῖ ἐν ἀκακίᾳ μου· λύτρωσόν με, καὶ ἐλέησόν με.

12 Ὁ ποῦς μου ἵσταται ἐν τῇ εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις θέλω εὐλογεῖ τὸν Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ κζ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ εἶναι φῶς μου καὶ σωτηρία μου· τίνα θέλω φοβηθῆ;

ὁ Κύριος εἶναι δύναμις τῆς ζωῆς μου· ἀπὸ τίνος θέλω δειλιάσει;

2 Ὅτε ἐπλησίασαν ἐπ' ἐμὲ οἱ πονηρευόμενοι διὰ νὰ καταφάγωσι τὴν σάρκα μου, οἱ ἀντίδικοι καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ προσέκρουσαν καὶ ἔπεσον.

3 Καὶ ἂν παραταχθῇ ἐναντίον μου στράτευμα, ἡ καρδία μου δὲν θέλει φοβηθῆ·

καὶ ἂν πόλεμος σηκωθῇ ἐπ' ἐμὲ, καὶ τότε θέλω ἐλπίζει.

4 Ἓν ἐζήτησα παρὰ τοῦ Κυρίου, τοῦτο θέλω ἐκζητεῖ· τὸ νὰ κατοικῶ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

νὰ θεωρῶ τὸ κάλλος τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τὸν ναὸν αὐτοῦ.

5 Διότι ἐν ἡμέρᾳ συμφορᾶς θέλει μὲ κρύψει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ· θέλει μὲ κρύψει ἐν τῷ ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ· θέλει μὲ ὑψώσει ἐπὶ βράχον·

6 καὶ ἤδη ἡ κεφαλή μου θέλει ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν μου, τῶν περικυκλούντων με.

Καὶ θέλω θυσιάσει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίας ἀλαλαγμοῦ· θέλω ὑμνεῖ, καὶ θέλω ψαλμῳδεῖ, εἰς τὸν Κύριον.

7 Ἄκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ὅταν κράζω· καὶ ἐλέησόν με, καὶ εἰσάκουσόν μου.

8 Ζητήσατε τὸ πρόσωπόν μου, εἶπε περὶ σοῦ ἡ καρδία μου. Τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, θέλω ζητήσει.

9 Μὴ κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν σου· μὴ ἀπορρίψῃς ἐν ὀργῇ τὸν δοῦλόν σου·

σὺ ἐστάθης βοήθειά μου· μὴ μὲ ἀφήσῃς, καὶ μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς, Θεὲ τῆς σωτηρίας μου.

10 Καὶ ἂν ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου μὲ ἐγκαταλείψωσιν, ὁ Κύριος ὅμως θέλει μὲ προσδεχθῇ.

11 Δίδαξόν με, Κύριε, τὴν ὁδόν σου, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ εὐθείᾳ ἕνεκεν τῶν ἐχθρῶν μου.

12 Μὴ μὲ παραδώσῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐχθρῶν μου· διότι ἠγέρθησαν κατ' ἐμοῦ μάρτυρες ψευδεῖς, καὶ πνέοντες ἀδικίαν.

13 Οὐαὶ, ἐὰν δὲν ἐπίστευον νὰ ἴδω τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων!

14 Πρόσμενε τὸν Κύριον· ἀνδρίζου, καὶ ἂς κραταιωθῇ ἡ καρδία σου· καὶ πρόσμενε τὸν Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ κή′.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σὲ θέλω κράξει, Κύριε, φρούριόν μου· μὴ σιωπήσῃς πρὸς ἐμέ·

μήποτε σιωπήσῃς πρὸς ἐμὲ, καὶ ὁμοιωθῶ μὲ τοὺς καταβαίνοντας εἰς τὸν λάκκον.

2 Ἄκουσον τῆς φωνῆς τῶν δεήσεών μου, ὅταν κράζω πρὸς σὲ, ὅταν ὑψόνω τὰς χεῖράς μου πρὸς τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

3 Μὴ μὲ σύρῃς μετὰ τῶν ἀσεβῶν, καὶ μετὰ τῶν ἐργαζομένων ἀνομίαν,

οἵτινες λαλοῦντες εἰρήνην μετὰ τῶν πλησίον αὐτῶν, ἔχουσι κακίαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

4 Δὸς εἰς αὐτοὺς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν·

κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν δὸς εἰς αὐτούς· ἀπόδος εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτῶν.

5 Ἐπειδὴ δὲν προσέχουσιν εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ, θέλει κατακρημνίσει αὐτοὺς, καὶ δὲν θέλει ἀνοικοδομήσει αὐτούς.

6 Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, διότι ἤκουσε τῆς φωνῆς τῶν δεήσεών μου.

7 Ὁ Κύριος εἶναι δύναμίς μου, καὶ ἀσπίς μου· ἐπ' αὐτὸν ἤλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθην

διὰ τοῦτο ἠγαλλίασεν ἡ καρδία μου, καὶ μὲ τὰς ᾠδάς μου θέλω ὑμνεῖ αὐτόν.

8 Ὁ Κύριος εἶναι δύναμις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· αὐτὸς εἶναι καὶ ὑπερασπισις τῆς σωτηρίας τοῦ κεχρισμένου αὐτοῦ.

9 Σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· καὶ ποίμαινε αὐτοὺς, καὶ ὕψωσον αὐτοὺς ἕως αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ κθ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΑΠΟΔΟΤΕ εἰς τὸν Κύριον, υἱοὶ τῶν δυνατῶν, ἀπόδοτε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ κράτος.

2 Ἀπόδοτε εἰς τὸν Κύριον τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· προσκυνήσατε τὸν Κύριον ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ.

3 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ τῶν ὑδάτων· ὁ Θεὸς τῆς δόξης βροντᾷ· ὁ Κύριος εἶναι ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.

4 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι δυνατή· ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι μεγαλοπρεπής.

5 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου συντρίβει κέδρους· καὶ συντρίβει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·

6 καὶ κάμνει αὐτὰς νὰ σκιρτῶσιν ὡς μόσχος· τὸν Λίβανον, καὶ τὸ Σιριὼν, ὡς νέος μονοκέρως.

7 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου καταδιαιρεῖ τὰς φλόγας τοῦ πυρός.

8 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου σείει τὴν ἔρημον· ὁ Κύριος σείει τὴν ἔρημον Κάδης.

9 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου κάμνει νὰ κοιλοπονῶσιν αἱ ἔλαφοι, καὶ γυμνόνει τὰ δάση· ἐν δὲ τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις κηρύττει τὴν δόξαν αὐτοῦ.

10 Ὁ Κύριος κάθηται ἐπὶ τὸν κατακλυσμόν· καὶ κάθηται ὁ Κύριος Βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

11 Ὁ Κύριος θέλει δώσει δύναμιν εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ· ὁ Κύριος θέλει εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

ΨΑΛΜΟΣ λ'.

Ψαλμὸς ᾠδῆς εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ *σὲ μεγαλύνει, Κύριε· διότι σὺ μὲ ἀνύψωσας, καὶ δὲν εὔφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.*

2 *Κύριε ὁ Θεός μου, ἐβόησα πρὸς σὲ, καὶ μὲ ἐθεράπευσας.*

3 *Κύριε, ἀνεβίβασας ἐξ ᾅδου τὴν ψυχήν μου·*

Μ' ἐφύλαξας τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μὴ καταβῶ εἰς τὸν λάκκον.

4 *Ψαλμῳδήσατε εἰς τὸν Κύριον, οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ὑμνεῖτε τὴν μνήμην τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ.*

5 *Διότι ἡ ὀργὴ αὐτοῦ* διαρκεῖ *μίαν μόνην στιγμήν· ζωὴ ὅμως εἶναι ἐν τῇ εὐμενείᾳ αὐτοῦ·*

τὸ ἑσπέρας δύναται νὰ συγκατοικήσῃ κλαυθμὸς, ἀλλὰ τὸ πρωΐ ἔρχεται ἀγαλλίασις.

6 *Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου, Δὲν θέλω σαλευθῇ εἰς τὸν αἰῶνα·* 7 *Κύριε, διὰ τῆς εὐμενείας σου ἐστερέωσας τὸ ὄρος μου.*

Ἀπέκρυψας τὸ πρόσωπόν σου, καὶ *ἐταράχθην.* 8 *Πρὸς σὲ, Κύριε, ἔκραξα· καὶ πρὸς τὸν Κύριον ἐδεήθην.*

9 *Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν λάκκον;*

μήπως θέλει σὲ ὑμνεῖ ὁ κονιορτός; θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἀλήθειάν σου;

10 *Ἄκουσον, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με· Κύριε, γενοῦ βοηθός μου.*

11 *Μετέβαλες εἰς ἐμὲ τὸν θρῆνόν μου εἰς χαράν· ἔλυσας τὸν σάκκον μου, καὶ μὲ περιέζωσας εὐφροσύνην·*

12 *διὰ νὰ ψαλμῳδῇ εἰς σὲ ἡ δόξα μου, καὶ νὰ μὴ σιωπᾷ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα θέλω σὲ ὑμνεῖ.*

ΨΑΛΜΟΣ λα'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

'ΕΠΙ σὲ, Κύριε, ἤλπισα· ἂς μὴ καταισχυνθῶ εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου σῶσόν με.

2 Κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου· τάχυνον νὰ μὲ ἐλευθερώσῃς· γενοῦ εἰς ἐμὲ ἰσχυρὸς βράχος· οἶκος καταφυγῆς, διὰ νὰ μὲ σώσῃς.

3 Διότι πέτρα μου καὶ φρούριόν μου εἶσαι· καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὁδήγησόν με, καὶ διάθρεψόν με.

4 Ἐκβαλέ με ἐκ τῆς παγίδος τὴν ὁποίαν ἔκρυψαν δι' ἐμέ· διότι εἶσαι ἡ δύναμίς μου.

5 Εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου· σὺ μὲ ἐλύτρωσας, Κύριε ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας.

6 'Εμίσησα τοὺς προσέχοντας εἰς τὰς ματαιότητας τοῦ ψεύδους· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίζω.

7 Θέλω ἀγάλλεσθαι καὶ εὐφραίνεσθαι εἰς τὸ ἔλεός σου· διότι εἶδες τὴν θλῖψιν μου,

ἐγνώρισας τὴν ψυχήν μου ἐν στενοχωρίαις, 8 καὶ δὲν μὲ συνέκλεισας εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ· ἔστησας ἐν εὐρυχωρίᾳ τοὺς πόδας μου.

9 'Ελέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι ἐν θλίψει· ἐμαράνθη ἀπὸ τῆς λύπης ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ κοιλία μου.

10 Διότι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωή μου, καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς· ἠσθένησεν ἀπὸ ταλαιπωρίας μου ἡ δύναμίς μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου κατεφθάρησαν.

11 Εἰς πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἔγεινα ὄνειδος, καὶ εἰς τοὺς γείτονάς μου, σφόδρα,

καὶ φόβος εἰς τοὺς γνωστούς μου· οἱ βλέποντές με ἔξω ἔφευγον ἀπ' ἐμοῦ.

12 'Ελησμονήθην ἀπὸ τῆς καρδίας ὡς νεκρός· ἔγεινα ὡς σκεῦος συντετριμμένον.

13 Διότι ἤκουσα τὸν ὀνειδισμὸν πολλῶν· φόβος ἦτο παντοθεν·

ὅτε συνεβουλεύθησαν κατ' ἐμοῦ· ἐμηχανεύθησαν νὰ ἀφαιρέσωσι τὴν ζωήν μου.

14 Ἀλλ' ἐγὼ ἐπὶ σὲ, Κύριε, ἤλπισα· εἶπα, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου.

15 Εἰς τὰς χεῖράς σου εἶναι οἱ καιροί μου· λύτρωσόν με ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

16 Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· σῶσόν με ἐν τῷ ἐλέει σου.

17 Κύριε, ἂς μὴ καταισχυνθῶ, διότι σὲ ἐπεκαλέσθην· ἂς καταισχυνθῶσιν οἱ ἀσεβεῖς, ἂς σιωπήσωσιν ἐν τῷ ᾅδῃ.

18 Ἄλαλα ἂς γείνωσι τὰ χείλη τὰ δόλια, τὰ λαλοῦντα σκληρῶς κατὰ τοῦ δικαίου ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ καταφρονήσει.

19 Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀγαθότης σου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξας εἰς τοὺς φοβουμένους σε,

καὶ ἐνήργησας εἰς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σὲ, ἔμπροσθεν τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων!

20 Θέλεις κρύψει αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου, ἀπὸ τῆς ἀλαζονείας τῶν ἀνθρώπων·

θέλεις κρύψει αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ τῆς ἀντιλογίας τῶν γλωσσῶν.

21 Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, διότι ἐθαυμαστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ πρὸς ἐμὲ, ἐν πόλει ὀχυρᾷ.

22 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκπλήξει μου, Ἀπερρίφθην ἀπ' ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου·

πλὴν σὺ ἤκουσας τῆς φωνῆς τῶν δεήσεών μου, ὅτε ἐβόησα πρὸς σέ.

23 Ἀγαπήσατε τὸν Κυριον, πάντες οἱ ὅσιοι αὐτοῦ· ὁ Κύριος φυλάττει τοὺς πιστοὺς, καὶ ἀνταποδίδει περισσῶς εἰς τοὺς πράττοντας τὴν ὑπερηφανίαν.

24 Ἀνδρίζεσθε, καὶ ἂς κραταιωθῇ ἡ καρδία σας, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ λβ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ. Μασχιλ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου συνεχωρήθη ἡ παράβασις, τοῦ ὁποίου ἐσκεπάσθη ἡ ἁμαρτία.

2 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος δὲν λογαριάζει ἀνομίαν, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα δὲν ὑπάρχει δόλος.

3 Ὅτε ἀπεσιώπησα, ἐπαλαιώθησαν τὰ ὀστᾶ μου ἐκ τοῦ ὀλολυγμοῦ μου ὅλην τὴν ἡμέραν·

4 ἐπειδὴ ἡμέραν καὶ νύκτα ἐβαρύνθη ἡ χείρ σου ἐπ' ἐμέ· ἡ ὑγρότης μου μετεβλήθη εἰς θερινὴν ξηρασίαν. [Διάψαλμα.]

5 Τὴν ἁμαρτίαν μου ἐφανέρωσα πρὸς σέ, καὶ τὴν ἀνομίαν μου δὲν ἔκρυψα·

εἶπα, Εἰς τὸν Κύριον θέλω ἐξομολογηθῆ τὰς παραβάσεις μου· καὶ σὺ συνεχώρησας τὴν ἀνομίαν τῆς ἁμαρτίας μου. [Διάψαλμα.]

6 Διὰ τοῦτο πᾶς ὅσιος θέλει προσεύχεσθαι πρὸς σὲ ἐν καιρῷ προσήκοντι·

βεβαίως ἐν κατακλυσμῷ πολλῶν ὑδάτων, ταῦτα δὲν θέλουσιν ἐγγίζει εἰς αὐτόν.

7 Σὺ εἶσαι ἡ σκέπη μου· θέλεις μὲ φυλάττει ἀπὸ θλίψεως· ἀγαλλίασιν λυτρώσεως θέλεις μὲ περικυκλόνει. [Διάψαλμα.]

8 Ἐγὼ θέλω σὲ συνετίσει, καὶ θέλω σὲ διδάξει τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιπατῇς· θέλω σὲ συμβουλεύει· ἐπὶ σὲ θέλει εἶσθαι ὁ ὀφθαλμός μου.

9 Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος, ὡς ἡμίονος, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει σύνεσις·

τῶν ὁποίων τὸ στόμα πρέπει νὰ κρατῆται ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ, ἄλλως δὲν ἤθελον πλησιάζει εἰς σέ.

10 Πολλαὶ αἱ μάστιγες τοῦ ἀσεβοῦς· τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος θέλει περικυκλώσει.

11 Εὐφραίνεσθε εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀγάλλεσθε, δίκαιοι· καὶ ἀλαλάξατε, πάντες οἱ εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

ΨΑΛΜΟΣ λγ'.

ΑΓΑΛΛΕΣΘΕ, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ· εἰς τοὺς εὐθεῖς ἁρμόζει ἡ αἴνεσις.

2 Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ἐν κιθάρᾳ· ἐν ψαλτηριῳ δεκαχόρδῳ ψαλμῳδήσατε εἰς αὐτόν.

3 Ψάλλετε εἰς αὐτὸν ᾆσμα νέον· καλῶς σημαίνετε τὰ ὄργανά σας ἐν ἀλαλαγμῷ.

4 Διότι εὐθὺς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ μετὰ ἀληθείας.

5 Ἀγαπᾷ δικαιοσύνην καὶ κρίσιν· ἀπὸ τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου εἶναι πλήρης ἡ γῆ.

6 Μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἔγειναν οἱ οὐρανοὶ, καὶ διὰ τῆς πνοῆς τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ στρατιὰ αὐτῶν.

7 Συνήγαγεν ὡς σωρὸν τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης· ἔβαλεν εἰς ἀποθήκας τὰς ἀβύσσους.

8 Ἂς φοβηθῇ τὸν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ· ἂς τρομάξωσιν ἀπ' αὐτοῦ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης.

9 Διότι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἔγεινεν· αὐτὸς προσέταξε, καὶ ἐστερεώθη.

10 Ὁ Κύριος ματαιόνει τὴν βουλὴν τῶν ἐθνῶν, ἀνατρέπει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν λαῶν.

11 Ἡ βουλὴ τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· οἱ λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

12 Μακάριον τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς εἶναι ο Κύριος· ὁ λαὸς, τὸν ὁποῖον ἔκλεξε διὰ κληρονομίαν αὐτοῦ.

13 Ὁ Κύριος διέκυψεν ἐξ οὐρανοῦ· εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

14 Ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικήσεως αὐτοῦ θεωρεῖ πάντας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

15 Ἐξίσου ἔπλασε τὰς καρδίας αὐτῶν· γνωρίζει πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 Δὲν σώζεται βασιλεὺς διὰ πλήθους στρατεύματος· ὁ δυνατὸς δὲν ἐλευθεροῦται διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρείας.

17 Μάταιος ὁ ἵππος πρὸς σωτηρίαν· καὶ διὰ τῆς πολλῆς αὐτοῦ δυνάμεως δὲν θέλει σώσει.

18 Ἰδοὺ, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν· ἐπὶ τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

19 διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ θανάτου τὴν ψυχὴν αὐτῶν, καὶ ἐν καιρῷ πείνης νὰ διαφυλάξῃ αὐτοὺς εἰς ζωήν.

20 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν προσμένει τὸν Κύριον· αὐτὸς εἶναι βοηθὸς ἡμῶν, καὶ ἀσπὶς ἡμῶν.

21 Διότι εἰς αὐτὸν θέλει εὐφρανθῇ ἡ καρδία ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ ἅγιον ἠλπίσαμεν.

22 Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθὼς ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

ΨΑΛΜΟΣ λδ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε μετέβαλε τὸν τρόπον αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Ἀβιμέλεχ· οὗτος δὲ ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ ἀπῆλθε.

ΘΕΛΩ εὐλογεῖ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ θέλει εἶσθαι διαπαντὸς ἐν τῷ στόματί μου.

2 Εἰς τὸν Κύριον θέλει καυχᾶσθαι ἡ ψυχή μου· οἱ ταπεινοὶ θέλουσιν ἀκούσει, καὶ θέλουσι χαρῇ.

3 Μεγαλύνατε τὸν Κύριον μετ' ἐμοῦ, καὶ ἂς ὑψώσωμεν ὁμοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

4 Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, καὶ ἐκ πάντων τῶν φόβων μου μὲ ἠλευθέρωσεν.

5 Ἀπέβλεψαν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐφωτίσθησαν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν δὲν κατῃσχύνθησαν.

6 Οὗτος ὁ πτωχὸς ἔκραξε, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσε, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

7 Ἄγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ἐλευθερόνει αὐτούς.

8 Γεύθητε καὶ ἰδέτε ὅτι ἀγαθὸς ὁ Κύριος· μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐλπίζων ἐπ' αὐτόν.

9 Φοβήθητε τὸν Κύριον, οἱ ἅγιοι αὐτοῦ· διότι δὲν ὑπάρχει στέρησις εἰς τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

10 Οἱ πλούσιοι πτωχεύουσι καὶ πεινῶσιν· ἀλλ' οἱ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον δὲν στεροῦνται οὐδενὸς ἀγαθοῦ.

11 Ἔλθετε, τέκνα, ἀκούσατέ μου· τὸν φόβον τοῦ Κυρίου θέλω σᾶς διδάξει.

12 Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις θέλει ζωὴν, ἀγαπᾷ ἡμέρας, διὰ νὰ ἴδῃ καλόν;

13 φύλαττε τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ, καὶ τὰ χείλη σου ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι δόλον·

14 ἔκκλινον ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ πράττε τὸ ἀγαθόν· ζήτει εἰρήνην, καὶ κυνήγει αὐτήν.

15 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ τοὺς δικαίους, καὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ εἰς τὴν κραυγὴν αὐτῶν.

16 Τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου εἶναι κατὰ τῶν πραττόντω κακὸν, διὰ νὰ ἀφανίσῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

17 Ἔκραξαν οἱ δίκαιοι καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσε, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἠλευθέρωσεν αὐτούς.

18 Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον τῶν συντετριμμένων τὴν καρδίαν, καὶ σώζει τοὺς ταπεινοὺς τὸ πνεῦμα.

19 Πολλαὶ αἱ θλίψεις τοῦ δικαίου, ἀλλ' ἐκ πασῶν τούτων θέλει ἐλευθερώσει αὐτὸν ὁ Κύριος.

20 Αὐτὸς φυλάττει πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ· οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει συντριφθῆ.

21 Ἡ κακία θέλει θανατώσει τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον θέλουσιν ἀπολεσθῆ.

22 Ὁ Κύριος λυτρόνει τὴν ψυχὴν τῶν δούλων αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλουσιν ἀπολεσθῆ πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛΜΟΣ λε'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΔΙΚΑΣΟΝ, Κύριε, τοὺς δικαζομένους μετ' ἐμοῦ· πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

2 Ἀνάλαβε ὅπλον καὶ ἀσπίδα, καὶ ἀνάστηθι εἰς βοήθειάν μου.

3 Καὶ δράξον τὸ δόρυ, καὶ σύγκλεισον τὴν ὁδὸν τῶν καταδιωκόντων με· εἰπὲ εἰς τὴν ψυχήν μου, Ἐγὼ εἶμαι ἡ σωτηρία σου.

4 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν, οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου·

ἂς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἂς αἰσχυνθῶσιν, οἱ βουλευόμενοι τὸ κακόν μου.

5 Ἂς ἦναι ὡς λεπτὸν ἄχυρον κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἂς διώκῃ αὐτούς.

6 Ἂς ἦναι ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἂς καταδιώκῃ αὐτούς.

7 Διότι ἀναιτίως ἔκρυψαν δι' ἐμὲ τὴν παγίδα αὐτῶν ἐν λάκκῳ· ἀναιτίως ἔσκαψαν αὐτὸν διὰ τὴν ψυχήν μου.

8 Ἂς ἔλθῃ ἐπ' αὐτὸν ὄλεθρος ἀπροσδόκητος· καὶ ἡ παγὶς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκρυψεν, ἂς συλλάβῃ αὐτόν· ἂς πέσῃ εἰς αὐτὴν ἐν ὀλέθρῳ.

9 Ἡ δὲ ψυχή μου θέλει ἀγάλλεσθαι εἰς τὸν Κύριον, θέλει χαίρει εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

10 Πάντα τὰ ὀστᾶ μου θέλουσιν εἰπεῖ, Κύριε, τίς ὅμοιός σου,

ὅστις ἐλευθερόνεις τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου αὐτοῦ, καὶ τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα ἀπὸ τοῦ διαρπάζοντος αὐτόν;

11 Σηκωθέντες μάρτυρες ἄδικοι, μὲ ἠρώτων περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν ἤξευρον·

12 ἀνταπέδωκαν εἰς ἐμὲ κακὸν ἀντὶ καλοῦ· στέρησιν εἰς τὴν ψυχήν μου.

13 Ἐγὼ δέ, ὅτε αὐτοὶ ἦσαν ἐν θλίψει, ἐνεδυόμην σάκκον· ἐταπείνωσα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου· καὶ ἡ προσευχή μου ἐπέστρεφεν εἰς τὸν κόλπον μου.

14 Ἐφερόμην ὡς πρὸς φίλον, ὡς πρὸς ἀδελφόν μου· ἔκυπτον σκυθρωπάζων, ὡς ὁ πενθῶν διὰ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' αὐτοὶ ἐχάρησαν διὰ τὴν συμφοράν μου, καὶ συνήχθησαν·

συνήχθησαν ἐναντίον μου οἱ χαμερπεῖς, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρον·

μὲ ἐξέσχιζον, καὶ δὲν ἔπαυον·

16 μετὰ ὑποκριτικῶν χλευαστῶν ἐν συμποσίοις ἔτριζον κατ' ἐμοῦ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.

17 Κύριε, πότε θέλεις ἰδεῖ; ἐλευθέρωσον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου αὐτῶν, τὴν μεμονωμένην μου ἐκ τῶν λεόντων.

18 Ἐγὼ θέλω σὲ ὑμνεῖ ἐν μεγάλῃ συνάξει· μεταξὺ πολυαρίθμου λαοῦ θέλω σὲ ὑμνεῖ.

19 Ἂς μὴ χαρῶσιν ἐπ' ἐμὲ οἱ ἐχθρευόμενοί με ἀδίκως· οἱ μισοῦντές με ἀναιτίως ἂς μὴ νεύωσι μὲ τοὺς ὀφθαλμούς.

20 Διότι δὲν ἐλάλουν εἰρήνην, ἀλλὰ ἐμελέτων δόλους κατὰ τῶν ἡσυχαζόντων ἐπὶ τῆς γῆς·

21 καὶ ἐπλάτυναν κατ' ἐμοῦ τὸ στόμα αὐτῶν, λέγοντες, Εὖγε, εὖγε! εἶδεν ὁ ὀφθαλμός ἡμῶν!

22 Εἶδες, Κύριε· μὴ σιωπήσῃς· Κύριε, μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ.

23 Ἐγέρθητι καὶ ἐξύπνησον διὰ τὴν κρίσιν μου, Θεέ μου καὶ Κύριέ μου, διὰ τὴν δίκην μου.

24 Κρῖνόν με, Κύριε ὁ Θεός μου, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ ἂς μὴ χαρῶσιν ἐπ' ἐμέ.

25 Ἂς μὴ εἴπωσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, Εὖγε, ψυχὴ ἡμῶν! μηδὲ ἂς εἴπωσι, Κατεπίομεν αὐτόν.

26 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν ὁμοῦ, οἱ ἐπιχαίροντες εἰς τὸ κακόν μου·

ἂς ἐνδυθῶσιν ἐντροπὴν καὶ ὄνειδος οἱ μεγαλαυχοῦντες κατ' ἐμοῦ.

27 Ἂς εὐφρανθῶσι καὶ ἂς χαρῶσιν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου·

καὶ διαπαντὸς ἂς λέγωσιν, Ἂς μεγαλυνθῇ ὁ Κύριος, ὅστις θέλει τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ.

28 Καὶ ἡ γλῶσσά μου θέλει μελετᾷ τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὸν ἔπαινόν σου ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΨΑΛΜΟΣ λς'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, δούλου τοῦ Κυρίου.

ΤΟΥ ἀσεβοῦς ἡ παρανομία λέγει ἐν τῇ καρδίᾳ μου, Δὲν εἶναι φόβος Θεοῦ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

2 Διότι ἀπατᾷ ἑαυτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι θέλει εὑρεθῇ ἡ ἀνομία αὐτοῦ διὰ νὰ μισηθῇ.

3 Τὰ λόγια τοῦ στόματος αὐτοῦ εἶναι ἀνομία καὶ δόλος· δὲν ἠθέλησε νὰ νοήσῃ διὰ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

4 Ἀνομίαν διαλογίζεται ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· ἵσταται ἐν ὁδῷ οὐχὶ καλῇ· τὸ κακὸν δὲν μισεῖ.

5 Κύριε, ἕως τοῦ οὐρανοῦ φθάνει τὸ ἔλεός σου, ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν.

6 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι ὡς τὰ ὑψηλὰ ὄρη· αἱ κρίσεις σου ἄβυσσος μεγάλη· ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώζεις, Κύριε.

7 Πόσον πολύτιμον εἶναι τὸ ἔλεός σου, Θεέ! διὰ τοῦτο οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων σου.

8 Θέλουσι χορτασθῇ ἀπὸ τοῦ πάχους τοῦ οἴκου σου, καὶ ἀπὸ τοῦ χειμάῤῥου τῆς τρυφῆς σου θέλεις ποτίσει αὐτούς.

9 Διότι μετὰ σοῦ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου θέλομεν ἰδεῖ φῶς.

10 Ἔκτεινον τὸ ἔλεός σου πρὸς τοὺς γνωρίζοντάς σε, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου πρὸς τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

11 Ἂς μὴ ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ ποῦς ὑπερηφανίας· καὶ χεὶρ ἀσεβῶν ἂς μὴ μὲ σαλεύσῃ.

12 Ἐκεῖ ἔπεσον οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας· κατεσπρώχθησαν, καὶ δὲν θέλουσι δυνηθῇ νὰ ἀνεγερθῶσι.

ΨΑΛΜΟΣ λζ′.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΗ ἀγανάκτει διὰ τοὺς πονηρευομένους, μηδὲ ζήλευε τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας.

2 Διότι ὡς χόρτος ταχέως θέλουσι κοπῇ, καὶ ὡς χλωρὰ βοτάνη θέλουσι καταμαρανθῇ.

3 Ἔλπιζε ἐπὶ Κύριον, καὶ πράττε τὸ ἀγαθόν· κατοίκει τὴν γῆν, καὶ νέμου τὴν ἀλήθειαν·

4 καὶ εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, καὶ θέλει σοὶ δώσει τὰ ζητήματα τῆς καρδίας σου.

5 Ἀνάθες εἰς τὸν Κύριον τὴν ὁδόν σου, καὶ ἔλπιζε ἐπ' αὐτὸν, καὶ αὐτὸς θέλει ἐνεργήσει·

6 καὶ θέλει ἐξάξει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὴν κρίσιν σου ὡς μεσημβρίαν.

7 Ἀναπαύου ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ πρόσμενε αὐτόν·

μὴ ἀγανάκτει διὰ τὸν κατευοδούμενον ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ, διὰ ἄνθρωπον πράττοντα παρανομίας.

8 Παῦσον ἀπὸ θυμοῦ, καὶ ἄφες τὴν ὀργήν· μηδόλως ἀγανάκτει ὥστε νὰ πράττῃς πονηρά.

9 Διότι οἱ πονηρευόμενοι θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ· οἱ δὲ προσμένοντες τὸν Κύριον, οὗτοι θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν.

10 Διότι ἔτι μικρὸν, καὶ ὁ ἀσεβὴς δὲν θέλει ὑπάρχει· καὶ θέλεις ζητήσει τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει εὑρεθῆ·

11 οἱ πραεῖς ὅμως θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν· καὶ θέλουσι κατατρυφᾷ ἐν πολλῇ εἰρηνῃ.

12 Ὁ ἀσεβὴς μηχανᾶται κατὰ τοῦ δικαίου, καὶ τρίζει κατ' αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

13 Ὁ Κύριος θέλει γελάσει ἐπ' αὐτῷ, ἐπειδὴ βλέπει ὅτι ἔρχεται ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.

14 Οἱ ἀσεβεῖς ἐξέσπασαν ῥομφαίαν, καὶ ἐνέτειναν τὸ τόξον αὐτῶν,

διὰ νὰ καταβάλωσι τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα, διὰ νὰ σφάξωσι τοὺς περιπατοῦντας ἐν εὐθύτητι.

15 Ἡ ῥομφαία αὐτῶν θέλει ἐμβῇ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ τὰ τόξα αὐτῶν θέλουσι συντριφθῇ.

16 Κάλλιον τὸ ὀλίγον τοῦ δικαίου, παρὰ ὁ πλοῦτος πολλῶν ἀσεβῶν.

17 Διότι οἱ βραχίονες τῶν ἀσεβῶν θέλουσι συντριφθῇ· τοὺς δὲ δικαίους ὑποστηρίζει ὁ Κύριος.

18 Γινώσκει ὁ Κύριος τὰς ἡμέρας τῶν ἀμέμπτων· καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν θέλει εἶσθαι εἰς τὸν αἰῶνα·

19 δὲν θέλουσι καταισχυνθῇ ἐν καιρῷ πονηρῷ· καὶ ἐν ἡμέραις πείνης θέλουσι χορτασθῇ.

20 Οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ· καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου, ὡς τὸ πάχος τῶν ἀρνίων, θέλουσιν ἀναλωθῆ· εἰς καπνὸν θέλουσι διαλυθῆ.

21 Δανείζεται ὁ ἀσεβὴς καὶ δὲν ἀποδίδει, ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ δίδει.

22 Διότι οἱ εὐλογημένοι αὐτοῦ θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν· οἱ δὲ κατηραμένοι αὐτοῦ θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ.

23 Ὅταν ὑπὸ Κυρίου κατευθύνωνται τὰ διαβήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁδὸς αὐτοῦ εἶναι ἀρεστὴ εἰς αὐτόν.

24 Ἐὰν πέσῃ, δὲν θέλει συντριφθῆ· διότι ὁ Κύριος ὑποστηρίζει τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

25 Νέος ἤμην, καὶ ἤδη ἐγήρασα, καὶ δὲν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτον.

26 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἶναι εἰς εὐλογίαν.

27 Ἔκκλινον ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ πράττε τὸ ἀγαθὸν, καὶ θέλεις διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα.

28 Διότι ὁ Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς ὁσίους αὐτοῦ· εἰς τὸν αἰῶνα θέλουσι διαφυλαχθῆ· τὸ δὲ σπέρμα τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐξολοθρευθῆ.

29 Οἱ δίκαιοι θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν, καὶ ἐπ' αὐτῆς θέλουσι κατοικεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

30 Τὸ στόμα τοῦ δικαίου μελετᾷ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλεῖ κρίσιν.

31 Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· τὰ διαβήματα αὐτοῦ δὲν θέλουσιν ὀλισθήσει.

32 Κατασκοπεύει ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ ζητεῖ διὰ νὰ θανατώσῃ αὐτόν.

33 Ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδὲ θέλει καταδικάσει αὐτὸν ὅταν κρίνῃ αὐτόν.

34 Πρόσμενε τὸν Κύριον, καὶ φύλαττε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ θέλει σὲ ὑψώσει διὰ νὰ κληρονομήσῃς τὴν γῆν· ὅταν ἐξολοθρευθῶσιν οἱ ἀσεβεῖς, θέλεις ἰδεῖ.

35 Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον, καὶ ἐξηπλωμένον ὡς τὴν χλωρὰν δάφνην·

36 ἀλλ' ἠφανίσθη· καὶ ἰδοὺ, δὲν ὑπῆρχε· καὶ ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ δὲν εὑρέθη.

37 Παρατήρει τὸν ἄκακον, καὶ βλέπε τὸν εὐθὺν, ὅτι εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἄνθρωπον θέλει εἶσθαι ἐγκατάλειμμα·

38 οἱ δὲ παραβάται θέλουσιν ὅλως ἐξολοθρευθῆ· τῶν ἀσεβῶν τὸ ἐγκατάλειμμα θέλει ἀποκοπῆ.

39 Τῶν δικαίων ὅμως ἡ σωτηρία εἶναι παρὰ Κυρίου· αὐτὸς εἶναι ἡ δύναμις αὐτῶν ἐν καιρῷ θλίψεως.

40 Καὶ θέλει βοηθήσει αὐτοὺς ὁ Κύριος, καὶ ἐλευθερώσει αὐτούς·

θέλει ἐλευθερώσει αὐτοὺς ἀπὸ ἀσεβῶν, καὶ σώσει αὐτούς· διότι ἤλπισαν ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛΜΟΣ λη'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ· εἰς ἀνάμνησιν.

ΚΥΡΙΕ, μὴ μὲ ἐλέγξῃς ἐν τῷ θυμῷ σου, μηδὲ ἐν τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

2 Διότι τὰ βέλη σου ἐνεπήχθησαν εἰς ἐμὲ, καὶ ἡ χεὶρ σου καταπιέζει με.

3 Δὲν ὑπάρχει ὑγεία ἐν τῇ σαρκί μου, ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου· δὲν εἶναι εἰρήνη εἰς τὰ ὀστᾶ μου, ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας μου.

4 Διότι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερέβησαν τὴν κεφαλήν μου· ὡς φορτίον βαρὺ ὑπερεβάρυναν ἐπ' ἐμέ.

5 Ἐβρώμησαν καὶ ἐσάπησαν αἱ πληγαί μου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνοησίας μου.

6 Ἐταλαιπωρήθην, ἐκυρτώθην εἰς ἄκρον· ὅλην τὴν ἡμέραν περιπατῶ σκυθρωπός.

7 Διότι τὰ ἐντόσθιά μου γέμουσι φλογώσεως, καὶ δὲν ὑπάρχει ὑγεία ἐν τῇ σαρκί μου.

8 Ἠσθένησα καὶ καθ' ὑπερβολὴν κατεκόπην· βρυχῶμαι ἀπὸ τῆς ἀδημονίας τῆς καρδίας μου.

9 Κύριε, ἐνώπιόν σου εἶναι πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου δὲν κρύπτεται ἀπὸ σοῦ.

10 Ἡ καρδία μου ταράττεται, ἡ δύναμίς μου μὲ ἐγκαταλείπει· καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι μετ' ἐμοῦ.

11 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου στέκουσιν ἀπέναντι τῆς πληγῆς μου, καὶ οἱ πλησιέστεροί μου στέκουσιν ἀπὸ μακρόθεν.

12 Καὶ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου στήνουσιν εἰς ἐμὲ παγίδας· καὶ οἱ ἐκζητοῦντες τὸ κακόν μου, λαλοῦσι πονηρὰ, καὶ μελετῶσι δόλους ὅλην τὴν ἡμέραν.

13 Ἀλλ' ἐγὼ ὡς κωφὸς δὲν ἤκουον, καὶ ἤμην ὡς ἄφωνος, μὴ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

14 Καὶ ἤμην ὡς ἄνθρωπος μὴ ἀκούων, καὶ μὴ ἔχων ἀντιλογίαν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.

15 Διότι ἐπὶ σὲ, Κύριε, ἤλπισα· σὺ θέλεις μοῦ εἰσακούσει, Κύριε ὁ Θεός μου.

16 Ἐπειδὴ εἶπα, Ἂς μὴ χαρῶσιν ἐπ' ἐμέ· ὅταν ὀλισθήσῃ ὁ ποῦς μου, αὐτοὶ μεγαλαυχοῦσι κατ' ἐμοῦ.

17 Διότι εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω, καὶ ὁ πόνος μου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου.

18 Ἐπειδὴ ἐγὼ θέλω ἀναγγέλλει τὴν ἀνομίαν μου, θέλω λυπεῖσθαι διὰ τὴν ἁμαρτίαν μου.

19 Ἀλλ' οἱ ἐχθροί μου ζῶσιν, ὑπερισχύουσι· καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

20 Καὶ οἱ ἀνταποδίδοντες κακὸν ἀντὶ καλοῦ εἶναι ἐναντιοι μου, ἐπειδὴ κυνηγῶ τὸ καλόν.

21 Μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς, Κύριε· Θεέ μου, μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ.

22 Τάχυνον εἰς βοήθειάν μου, Κύριε, ἡ σωτηρια μου.

ΨΑΛΜΟΣ λθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, τὸν Ἰεδουθούν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΑ, Θέλω προσέχει εἰς τὰς ὁδούς μου, διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνω διὰ τῆς γλώσσης μου·

θέλω φυλάττει τὸ στόμα μου μὲ χαλινὸν, ἐνῷ εἶναι ὁ ἀσεβὴς ἔμπροσθέν μου.

2 Ἐστάθην ἄφωνος καὶ σιωπηλός· ἐσιώπησα καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ λέγω καλόν· καὶ ὁ πόνος μου ἀνεταράχθη.

3 Ἐθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου· ἐνῷ ἐμελέτων, ἐξήφθη ἐν ἐμοὶ πῦρ· ἐλάλησα διὰ τῆς γλώσσης μου, καὶ εἶπα,

4 Κάμε γνωστὸν εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὸ τέλος μου, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου, τίς εἶναι, διὰ νὰ γνωρίσω πόσον ἔτι θέλω ζήσει.

5 Ἰδοὺ, μέτρον σπιθαμῆς κατέστησας τὰς ἡμέρας μου, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου εἶναι ὡς οὐδὲν ἔμπροσθέν σου· ἐπ' ἀληθείας πᾶς ἄνθρωπος, καίτοι στερεὸς, εἶναι ὅλως ματαιότης. [Διάψαλμα.]

6 Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἐν φαντασίᾳ· βεβαίως εἰς μάτην ταράττεται· θησαυρίζει, καὶ δὲν ἐξεύρει τίς θέλει συνάξει αὐτά.

7 Καὶ τώρα, Κύριε, τί περιμένω; ἡ ἐλπίς μου εἶναι ἐπὶ σέ.

8 Ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν μου λύτρωσόν με· μὴ μὲ κάμῃς ὄνειδος τοῦ ἄφρονος.

9 Ἐγεινα ἄφωνος· δὲν ἤνοιξα τὸ στόμα μου, ἐπειδὴ σὺ ἔκαμες τοῦτο.

10 Ἀπομάκρυνον ἀπ' ἐμοῦ τὴν πληγήν σου· ἀπὸ τῆς πάλης τῆς χειρός σου ἐγὼ ἀπέκαμον.

11 Ὅταν δι' ἐλέγχων παιδεύῃς ἄνθρωπον διὰ ἀνομίαν, κατατρώγεις ὡς σκώληξ τὴν ὡραιότητα αὐτοῦ.

Τῷ ὄντι ματαιότης πᾶς ἄνθρωπος. [Διάψαλμα.]

12 Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς προσευχῆς μου, καὶ δὸς ἀκρόασιν εἰς τὴν κραυγήν μου·

μὴ παρασιωπήσῃς εἰς τὰ δάκρυά μου· διότι πάροικος εἶμαι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.

13 Παῦσαι ἀπ' ἐμοῦ, διὰ νὰ ἀναλάβω δύναμιν, πρὶν ἀποδημήσω, καὶ δὲν ὑπάρχω πλέον.

ΨΑΛΜΟΣ μ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΠΕΡΙΕΜΕΙΝΑ ἐν ὑπομονῇ τὸν Κύριον, καὶ ἔκλινε πρὸς ἐμὲ, καὶ ἤκουσε τῆς κραυγῆς μου·

2 καὶ μὲ ἀνεβίβασεν ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας, ἐκ βορβορώδους πηλοῦ,

καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, ἐστερέωσε τὰ βήματά μου·

3 καὶ ἔβαλεν ἐν τῷ στόματί μου ᾆσμα νέον, ὕμνον εἰς Θεὸν ἡμῶν·

θέλουσιν ἰδεῖ πολλοὶ, καὶ θέλουσι φοβηθῆ, καὶ θέλουσιν ἐλπίσει ἐπὶ Κύριον.

4 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔθεσε τὸν Κύριον ἐλπίδα αὐτοῦ, καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ εἰς τοὺς κλίνοντας ἐπὶ ψεύδη.

5 Πολλὰ ἔκαμες σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὰ θαυμάσιά σου· καὶ τοὺς περὶ ἡμῶν διαλογισμούς σου,

δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκθέσῃ τις εἰς σέ· ἐὰν ἤθελον νὰ ἀπαγγέλλω καὶ νὰ ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν, ὑπερβαίνουσι πάντα ἀριθμόν.

6 Θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας· διήνοιξας ἐν ἐμοὶ ὦτα· ὁλοκαύτωμα καὶ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας δὲν ἐζήτησας.

7 Τότε εἶπα, Ἰδοὺ, ἔρχομαι· ἐν τῷ τόμῳ τοῦ βιβλίου εἶναι γεγραμμένον περὶ ἐμοῦ·

8 χαίρω, Θεέ μου, νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά σου· καὶ ὁ νόμος σου εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας μου.

9 Ἐκήρυξα δικαιοσύνην ἐν συνάξει μεγάλῃ· ἰδοὺ, δὲν ἐμπόδισα τὰ χείλη μου, Κύριε, σὺ ἐξεύρεις.

10 Τὴν δικαιοσύνην σου δὲν ἔκρυψα ἐντὸς τῆς καρδίας μου· τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὴν σωτηρίαν σου ἀνήγγειλα·

δὲν ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συνάξεως μεγάλης.

11 Σὺ, Κύριε, μὴ ἀπομακρύνῃς τοὺς οἰκτιρμούς σου ἀπ' ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἂς μὲ περιφρουρῶσι διαπαντός.

12 Διότι μὲ περιεκύκλωσαν ἀναρίθμητα κακά· μὲ κατέφθασαν αἱ ἀνομίαι μου, καὶ δὲν δύναμαι νὰ θεωρῶ αὐτάς·
ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· καὶ ἡ καρδία μου μὲ ἐγκαταλείπει.
13 Εὐδόκησον, Κύριε, νὰ μὲ ἐλευθερώσῃς· Κύριε, τάχυνον εἰς βοήθειάν μου.
14 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν ὁμοῦ, οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου διὰ νὰ ἀπολέσωσιν αὐτήν·
ἂς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν, οἱ θέλοντες τὸ κακόν μου.
15 Ἂς ἐξολοθρευθῶσι διὰ μισθὸν τῆς αἰσχύνης αὐτῶν, οἱ λέγοντες πρὸς ἐμὲ, Εὖγε, εὖγε!
16 Ἂς ἀγάλλωνται, καὶ ἂς εὐφραίνωνται εἰς σὲ, πάντες οἱ ζητοῦντές σε· οἱ ἀγαπῶντες τὴν σωτηρίαν σου ἂς λέγωσι διαπαντὸς, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος.
17 Ἐγὼ δὲ εἶμαι πτωχὸς καὶ πένης· ἀλλ' ὁ Κύριος φροντίζει περὶ ἐμοῦ·
ἡ βοήθειά μου καὶ ὁ ἐλευθερωτής μου σὺ εἶσαι· Θεέ μου, μὴ βραδύνῃς.

ΨΑΛΜΟΣ μα'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ἐπιβλέπων εἰς τὸν πτωχόν·
ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως θέλει ἐλευθερώσει αὐτὸν ὁ Κύριος. 2 Ὁ Κύριος θέλει φυλάξει αὐτὸν, καὶ διατηρήσει τὴν ζωὴν αὐτοῦ·
μακάριος θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ δὲν θέλεις παραδώσει αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.
3 Ὁ Κύριος θέλει ἐνδυναμόνει αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας· ἐν τῇ ἀῤῥωστίᾳ αὐτοῦ σὺ θέλεις στρόνει ὅλην τὴν κλίνην αὐτοῦ.
4 Ἐγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχήν μου, διότι ἥμαρτον εἰς σέ.
5 Οἱ ἐχθροί μου λέγουσι κακὰ περὶ ἐμοῦ, Πότε θέλει ἀποθάνει, καὶ θέλει ἀπολεσθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ;
6 Καὶ ἐάν τις ἔρχηται νὰ μὲ ἴδῃ, ὁμιλεῖ ματαιότητα· ἡ

καρδία αὐτοῦ συνάγει εἰς ἑαυτὴν ἀνομίαν· ἐξελθὼν ἔξω, λαλεῖ αὐτήν.

7 Κατ' ἐμοῦ ψιθυρίζουσιν ὁμοῦ πάντες οἱ μισοῦντές με· κατ' ἐμοῦ διαλογίζονται κακὰ, λέγοντες,

8 Πρᾶγμα κακὸν ἐκολλήθη εἰς αὐτόν· καὶ κατάκοιτος ὢν, δὲν θέλει πλέον σηκωθῆ.

9 Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζων εἰρηνικῶς, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἤλπισα, ὅστις ἔτρωγε τὸν ἄρτον μου, ἐσήκωσεν ἐπ' ἐμὲ πτέρναν.

10 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησόν με, καὶ θέλω ἀνταποδώσει εἰς αὐτούς.

11 Ἐκ τούτου γνωρίζω ὅτι σὺ εὐνοεῖς ἐπ' ἐμὲ, ἐπειδὴ δὲν θριαμβεύει κατ' ἐμοῦ ὁ ἐχθρός μου.

12 Ἐμὲ δὲ, σὺ μὲ ἐστήριξας εἰς τὴν ἀκεραιότητά μου, καὶ μὲ ἐστερέωσας ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα.

13 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπ' αἰῶνος καὶ ἕως αἰῶνος. Ἀμὴν, καὶ ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ μβ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, Μασχὶλ, διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΚΑΘΩΣ ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος τοὺς ῥύακας τῶν ὑδάτων, οὕτως ἡ ψυχή μου σὲ ἐπιποθεῖ, Θεέ.

2 Διψᾷ ἡ ψυχή μου τὸν Θεὸν, τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα· πότε θέλω ἐλθεῖ, καὶ θέλω φανῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

3 Τὰ δάκρυά μου ἔγειναν τροφή μου ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅταν μοὶ λέγωσι καθ' ἡμέραν, Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

4 Ταῦτα ἐνεθυμήθην, καὶ ἐξέχεα τὴν ψυχήν μου ἐντός μου, ὅτι διέβαινον μετὰ τοῦ πλήθους,

καὶ περιεπάτουν μετ' αὐτοῦ ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐν φωνῇ χαρᾶς καὶ αἰνέσεως, μετὰ πλήθους ἑορτάζοντος.

5 Διὰ τί εἶσαι περίλυπος, ψυχή μου; καὶ διὰ τί ταραττεσαι ἐντός μου; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν· ἐπειδὴ ἔτι θέλω ὑμνεῖ αὐτόν· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἶναι σωτηρία.

6 Θεέ μου, ἡ ψυχή μου εἶναι περίλυπος ἐντός μου·
διὰ τοῦτο θέλω σὲ ἐνθυμεῖσθαι ἐκ γῆς Ἰορδάνου, καὶ Ἑρμωνεὶμ, ἐκ τοῦ ὄρους Μισάρ.

7 Ἄβυσσος προσκαλεῖ ἄβυσσον εἰς τὸν ἦχον τῶν καταρρακτῶν σου· πάντα τὰ κύματά σου καὶ αἱ τρικυμίαι σου διῆλθον ἐπ' ἐμέ.

8 Ἐν τῇ ἡμέρᾳ θέλει προστάξει ὁ Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ· ἐν δὲ τῇ νυκτὶ θέλει εἶσθαι μετ' ἐμοῦ ἡ ᾠδὴ αὐτοῦ, ἡ προσευχή μου πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ζωῆς μου.

9 Θέλω εἰπεῖ πρὸς τὸν Θεὸν, τὴν πέτραν μου, Διὰ τί μὲ ἐλησμόνησας; διὰ τί περιπατῶ σκυθρωπὸς ἐκ τῆς καταθλίψεως τοῦ ἐχθροῦ;

10 Οἱ ἐχθροί μου, ὀνειδίζοντές με συντρίβουσι τὰ ὀστᾶ μου, λέγοντές μοι καθ' ἡμέραν, Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

11 Διὰ τί εἶσαι περίλυπος, ψυχή μου; καὶ διὰ τί ταράττεσαι ἐντός μου; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν· ἐπειδὴ ἔτι θέλω ὑμνεῖ αὐτόν· αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛΜΟΣ μγ'.

ΚΡΙΝΟΝ με, Θεὲ, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου κατὰ ἔθνους ἀνοσίου·
ἀπὸ ἀνθρώπου ἀπάτης καὶ ἀνομίας ἐλευθέρωσόν με· 2 διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεώς μου·
διὰ τί μὲ ἀπέβαλες; διὰ τί περιπατῶ σκυθρωπὸς ἐκ τῆς καταθλίψεως τοῦ ἐχθροῦ;

3 Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτὰ ἂς μὲ ὁδηγῶσιν· ἂς μὲ φέρωσιν εἰς τὸ ὄρος τῆς ἁγιότητός σου, καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

4 Τότε θέλω εἰσέλθει εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Θεὸν, τὴν εὐφροσύνην τῆς ἀγαλλιάσεώς μου·
καὶ θέλω σὲ δοξολογεῖ ἐν κιθάρᾳ, ὦ Θεὲ, ὁ Θεός μου.

5 Διὰ τί εἶσαι περίλυπος, ψυχή μου· καὶ διὰ τί ταράττεσαι ἐντός μου;
ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν· ἐπειδὴ ἔτι θέλω ὑμνεῖ αὐτόν· αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛΜΟΣ μδ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, διὰ τοὺς υἱοὺς Κορὲ, Μασχίλ.

ΘΕΕ, μὲ τὰ ὦτα ἡμῶν ἠκούσαμεν, οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήθησαν πρὸς ἡμᾶς, τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔπραξας ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

2 Σὺ διὰ τῆς χειρός σου ἐξεδίωξας ἔθνη, καὶ ἐφύτευσας αὐτούς· κατέθλιψας λαοὺς, καὶ ἀπεδίωξας αὐτούς.

3 Διότι δὲν ἐκληρονόμησαν τὴν γῆν διὰ τῆς ῥομφαίας αὐτῶν, καὶ ὁ βραχίων αὐτῶν δὲν ἔσωσεν αὐτούς·

ἀλλ' ἡ δεξιά σου, καὶ ὁ βραχίων σου, καὶ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου· διότι εὐηρεστήθης εἰς αὐτούς.

4 Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεύς μου, Θεὲ, ὁ διορίζων τὰς σωτηρίας τοῦ Ἰακώβ.

5 Διὰ σοῦ θέλομεν καταβάλει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· διὰ τοῦ ὀνόματός σου θέλομεν καταπατήσει τοὺς ἐπανισταμένους ἐφ' ἡμᾶς.

6 Διότι δὲν θέλω ἐλπίσει ἐπὶ τὸ τόξον μου, οὐδὲ ἡ ῥομφαία μου θέλει μὲ σώσει.

7 Διότι σὺ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ κατῃσχυνας τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς.

8 Εἰς τὸν Θεὸν θέλομεν καυχᾶσθαι ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα θέλομεν ὑμνεῖ. [Διάψαλμα.]

9 Ὅμως ἀπέβαλες, καὶ κατῃσχυνας ἡμᾶς, καὶ δὲν ἐξέρχεσαι πλέον μετὰ τῶν στρατευμάτων ἡμῶν.

10 Ἔκαμες ἡμᾶς νὰ στρέψωμεν εἰς τὰ ὀπίσω ἔμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οἱ μισοῦντες ἡμᾶς διαρπάζουσι τὰ ἡμέτερα εἰς ἑαυτούς.

11 Παρέδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα εἰς βρῶσιν, καὶ εἰς τὰ ἔθνη διεσκόρπισας ἡμᾶς.

12 Ἐπώλησας τὸν λαόν σου ἄνευ τιμῆς, καὶ δὲν ηὔξησας τὸν πλοῦτόν σου ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτῶν.

13 Κατέστησας ἡμᾶς ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονας ἡμῶν, κατάγελων καὶ χλευασμὸν εἰς τοὺς πέριξ ἡμῶν.

14 Κατέστησας ἡμᾶς παροιμίαν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, κίνησιν κεφαλῆς μεταξὺ τῶν λαῶν.

15 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου εἶναι ἐνώπιόν μου, καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου μου μὲ ἐκάλυψε·

16 διὰ τὴν φωνὴν τοῦ ὀνειδίζοντος καὶ ὑβρίζοντος· διὰ τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν.

17 Πάντα ταῦτα ἦλθον ἐφ' ἡμᾶς, ὅμως δὲν σὲ ἐλησμονήσαμεν, καὶ δὲν ἠθετήσαμεν τὴν διαθήκην σου·

18 οὐδὲ ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν, οὐδὲ ἐξέκλιναν τὰ βήματα ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου·

19 ἂν καὶ συνέτριψας ἡμᾶς ἐν τῷ τόπῳ τῶν δρακόντων, καὶ περιεκάλυψας ἡμᾶς διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου.

20 Ἐὰν ἐλησμονοῦμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐξετείνομεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς θεὸν ἀλλότριον,

21 ὁ Θεὸς δὲν ἤθελεν ἐξετάσει τοῦτο; διότι αὐτὸς ἐξεύρει τὰ κρύφια τῆς καρδίας.

22 Ὅτι ἕνεκα σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.

23 Ἐξεγέρθητι, διὰ τί καθεύδεις, Κύριε; ἐξεγέρθητι, μὴ ἀποβάλῃς ἡμᾶς διαπαντός.

24 Διὰ τί κρύπτεις τὸ πρόσωπόν σου; λησμονεῖς τὴν ταλαιπωρίαν ἡμῶν καὶ τὴν καταδυνάστευσιν ἡμῶν;

25 Διότι ἐταπεινώθη ἕως χώματος ἡ ψυχὴ ἡμῶν· ἐκολλήθη εἰς τὴν γῆν ἡ κοιλία ἡμῶν.

26 Ἀνάστηθι εἰς βοήθειαν ἡμῶν, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

ΨΑΛΜΟΣ με'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Σοσανὶμ, διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ· Μασχίλ· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ μου ἀναβρύει λόγον ἀγαθόν· ἐγὼ λέγω τὰ ἔργα μου πρὸς τὸν βασιλέα· ἡ γλῶσσά μου εἶναι κάλαμος γραμματέως ταχυγράφου.

2 Σὺ εἶσαι ὡραιότερος τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων· ἐξεχύθη

χάρις εἰς τὰ χείλη σου· διὰ τοῦτο σὲ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Περίζωσον τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατὲ, ἐν τῇ δόξῃ σου καὶ ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ σου.

4 Καὶ κατευοδοῦ ἐν τῇ μεγαλειότητί σου, καὶ βασίλευε ἐν ἀληθείᾳ, καὶ πραότητι, καὶ δικαιοσύνῃ· καὶ ἡ δεξιά σου θέλει σοὶ δείξει φοβερὰ πράγματα.

5 Τὰ βέλη σου εἶναι ὀξέα· λαοὶ ὑποκάτω σου θέλουσι πέσει· καὶ αὐτὰ θέλουσιν ἐμπηχθῇ εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

6 Ὁ θρόνος σου, Θεὲ, εἶναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· σκῆπτρον εὐθύτητος εἶναι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας σου.

7 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀδικίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως ὑπὲρ τοὺς μετόχους σου.

8 Σμύρναν καὶ ἀλόην καὶ κασίαν εὐοδιάζουσι πάντα τὰ ἱμάτιά σου, ὅταν ἐξέρχησαι ἐκ τῶν ἐλεφαντίνων παλατίων, διὰ τῶν ὁποίων σὲ εὔφραναν.

9 Θυγατέρες βασιλέων παρίστανται ἐν ταῖς τιμαῖς σου· ἡ βασίλισσα ἐστάθη ἐκ δεξιῶν σου ἐστολισμένη μὲ χρυσίον Ὀφείρ.

10 Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἰδὲ, καὶ κλῖνον τὸ ὠτίον σου· καὶ λησμόνησον τὸν λαόν σου, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου·

11 καὶ θέλει ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τὸ κάλλος σου· διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριός σου· καὶ προσκύνησον αὐτόν.

12 Καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Τύρου θέλει παρασταθῇ μὲ δῶρα· τὸ πρόσωπόν σου θέλουσιν ἱκετεύσει οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

13 Ὅλη ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως εἶναι ἔσωθεν· τὸ ἔνδυμα αὐτῆς εἶναι χρυσοϋφαντον.

14 Θέλει φερθῇ πρὸς τὸν βασιλέα μὲ ἱμάτιον κεντητόν· παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς, κατόπιν αὐτῆς, θέλουσι φερθῇ εἰς σέ.

15 Θέλουσι φερθῇ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· θέλουσιν εἰσέλθει εἰς τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως.

16 Ἀντὶ τῶν πατέρων σου θέλουσιν εἶσθαι οἱ υἱοί σου· αὐτοὺς θέλεις καταστήσει ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

17 Θέλω μνημονεύει τὸ ὄνομά σου εἰς πάσας τὰς γενεάς· διὰ τοῦτο οἱ λαοὶ θέλουσι σὲ ὑμνεῖ εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ μς΄.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ· ᾠδὴ ἐπὶ Ἀλαμώθ.

2 Ὁ ΘΕΟΣ εἶναι καταφυγὴ ἡμῶν καὶ δύναμις, βοήθεια ἑτοιμοτάτη ἐν ταῖς θλίψεσι.

2 Διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν φοβηθῆ, καὶ ἂν σαλευθῆ ἡ γῆ, καὶ μετατοπισθῶσι τὰ ὄρη εἰς τὸ μέσον τῶν θαλασσῶν·

3 καὶ ἂν ἠχῶσι καὶ ταράττωνται τὰ ὕδατα αὐτῶν· καὶ σείωνται τὰ ὄρη διὰ τὸ ἔπαρμα αὐτῶν. [Διάψαλμα.]

4 Ποταμὸς, καὶ οἱ ῥύακες αὐτοῦ θέλουσιν εὐφραίνει τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἅγιον τόπον τῶν σκηνωμάτων τοῦ Ὑψίστου.

5 Ὁ Θεὸς εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς· δὲν θέλει σαλευθῆ· θέλει βοηθήσει αὐτὴν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ χαράγματος τῆς αὐγῆς.

6 Ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη· ἐσαλεύθησαν αἱ βασιλεῖαι· ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ· ἡ γῆ ἀνελύθη.

7 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι μεθ' ἡμῶν· προπύργιον ἡμῶν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. [Διάψαλμα.]

8 Ἔλθετε, ἰδέτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου· ὁποίας καταστροφὰς ἔκαμεν ἐν τῇ γῇ.

9 Καταπαύει τοὺς πολέμους ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς· συντρίβει τόξον, καὶ κατακόπτει λόγχην· καίει ἁμάξας ἐν πυρί.

10 Ἡσυχάσατε, καὶ γνωρίσατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός· θέλω ὑψωθῆ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν· θέλω ὑψωθῆ ἐν τῇ γῇ.

11 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι μεθ' ἡμῶν· προπύργιον ἡμῶν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. [Διάψαλμα.]

ΨΑΛΜΟΣ μζ΄.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΠΑΝΤΕΣ οἱ λαοὶ, κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξατε εἰς τὸν Θεὸν ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

2 Διότι ὁ Κύριος εἶναι ὕψιστος, φοβερὸς, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

3 Ὑπέταξε λαοὺς εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

4 Ἐκλεξε διὰ ἡμᾶς τὴν κληρονομίαν ἡμῶν, τὴν δόξαν τοῦ Ἰακὼβ, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε. [Διάψαλμα.]

5 Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, ὁ Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

6 Ψάλατε εἰς τὸν Θεὸν, ψάλατε· ψάλατε εἰς τὸν Βασιλέα ἡμῶν, ψάλατε.

7 Διότι Βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς εἶναι ὁ Θεός· ψάλατε μετὰ συνέσεως.

8 Ὁ Θεὸς βασιλεύει ἐπὶ τὰ ἔθνη· ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

9 Οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν συνήχθησαν μετὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἀβραάμ·

διότι τοῦ Θεοῦ εἶναι αἱ ἀσπίδες τῆς γῆς· ὑψώθη σφοδρα.

ΨΑΛΜΟΣ μη'

Ὠιδὴ ψαλμοῦ διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΜΕΓΑΣ ὁ Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῷ ὄρει τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

2 Ὡραῖον τὴν θέσιν, χαρὰ πάσης τῆς γῆς, εἶναι τὸ ὄρος Σιὼν, πρὸς τὰ πλάγια τοῦ βορρᾶ·

ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου· 3 Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς παλατίοις αὐτῆς γνωρίζεται ὡς προπύργιον.

4 Διότι, ἰδοὺ, οἱ βασιλεῖς συνήχθησαν· διῆλθον ὁμοῦ.

5 Αὐτοὶ, ὡς εἶδον, ἐθαύμασαν· ἐταράχθησαν, καὶ μετὰ σπουδῆς ἔφυγον.

6 Τρόμος συνέλαβεν αὐτοὺς ἐκεῖ· πόνοι ὡς τικτούσης.

7 Δι' ἀνέμου ἀνατολικοῦ συντρίβεις τὰ πλοῖα τῆς Θαρσείς.

8 Καθὼς ἠκούσαμεν, οὕτω καὶ εἴδομεν ἐν τῇ πόλει τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὁ Θεὸς θέλει θεμελιώσει αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. [Διάψαλμα.]

9 Μελετῶμεν, Θεὲ, τὸ ἔλεός σου ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ σου.

10 Κατὰ τὸ ὄνομά σου, Θεὲ, οὕτω καὶ ἡ αἴνεσίς σου εἶναι ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς· ἡ δεξιά σου εἶναι πλήρης δικαιοσύνης.

11 Ἂς εὐφραίνεται τὸ ὄρος Σιὼν, ἂς ἀγάλλωνται αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰούδα, διὰ τὰς κρίσεις σου.

12 Κυκλώσατε τὴν Σιὼν, καὶ περιέλθετε αὐτήν· ἀριθμήσατε τοὺς πύργους αὐτῆς.

13 Θέσατε τὴν προσοχήν σας εἰς τὰ περιτειχίσματα αὐτῆς· περιεργάσθητε τὰ παλάτια αὐτῆς· διὰ νὰ διηγῆσθε εἰς γενεὰν μεταγενεστέραν·

14 διότι οὗτος ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς θέλει ὁδηγεῖ ἡμᾶς μέχρι θανάτου.

ΨΑΛΜΟΣ μθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ταῦτα, πάντες οἱ λαοί· ἀκροάσθητε, πάντες οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης·

2 μικροί τε καὶ μεγάλοι, πλούσιοι ὁμοῦ καὶ πένητες.

3 Τὸ στόμα μου θέλει λαλήσει σοφίαν· καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου εἶναι σύνεσις.

4 Θέλω κλίνει εἰς παραβολὴν τὸ ὠτίον μου· θέλω ἐκθέσει ἐν κιθάρᾳ τὸ αἴνιγμά μου.

5 Διὰ τί νὰ φοβῶμαι ἐν ἡμέραις συμφορᾶς, ὅταν μὲ περικυκλώσῃ ἡ ἀνομία τῶν ἐνεδρευόντων με;

6 Οἵτινες ἐλπίζουσιν εἰς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν, καὶ καυχῶνται εἰς τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτῶν·

7 οὐδεὶς δύναται ποτὲ νὰ ἐξαγοράσῃ ἀδελφὸν, μηδὲ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν λύτρον δι' αὐτόν·

8 διότι πολύτιμος εἶναι ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἀνεύρητος διαπαντὸς,

9 ὥστε νὰ ζῇ αἰωνίως, νὰ μὴ ἴδῃ διαφθοράν.

10 Διότι βλέπει τοὺς σοφοὺς ἀποθνήσκοντας, καθὼς καὶ τὸν ἄφρονα καὶ τὸν ἀνόητον ἀπολλυμένους, καὶ καταλείποντας εἰς ἄλλους τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν.

11 Ὁ ἐσωτερικὸς λογισμὸς αὐτῶν εἶναι, ὅτι οἱ οἶκοι αὐτῶν θέλουσιν ὑπάρχει εἰς τὸν αἰῶνα, αἱ κατοικίαι αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν· ὀνομάζουσι τὰ ὑποστατικὰ αὐτῶν μὲ τὰ ἴδια αὐτῶν ὀνόματα.

12 Πλὴν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐν τιμῇ, δὲν διαμένει, ὡμοιώθη μὲ τὰ κτήνη τὰ φθειρόμενα.

13 Αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν εἶναι μωρία αὐτῶν· καὶ ὅμως οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἡδύνονται εἰς τὰ λόγια αὐτῶν. [Διάψαλμα.]

14 Ὡς πρόβατα ἐβλήθησαν εἰς τὸν ᾅδην· θάνατος θέλει ποιμάνει αὐτούς·

καὶ οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατακυριεύσει αὐτοὺς τὸ πρωΐ· ἡ δὲ δύναμις αὐτῶν θέλει παλαιωθῇ ἐν τῷ ᾅδῃ, ἀφοῦ ἕκαστος ἀφήσῃ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλει λυτρώσει τὴν ψυχήν μου ἐκ χειρὸς ᾅδου· διότι θέλει μὲ δεχθῇ. [Διάψαλμα.]

16 Μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ὅταν αὐξήσῃ ἡ δόξα τῆς οἰκίας αὐτοῦ·

17 διότι ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, δὲν θέλει συμπαραλάβει οὐδὲν, οὐδὲ θέλει καταβῇ κατόπιν αὐτοῦ ἡ δόξα αὐτοῦ.

18 Ἂν καὶ ηὐλόγησε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλωσι σὲ ἐπαινεῖ ἀγαθοποιοῦντα σεαυτὸν,

19 θέλει ὑπάγει εἰς τὴν γενεὰν τῶν πατερων αὐτοῦ· εἰς τὸν αἰῶνα δὲν θέλουσιν ἰδεῖ φῶς.

20 Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐν τιμῇ καὶ μὴ ἐννοῶν, ὡμοιώθη μὲ τὰ κτήνη τὰ φθειρόμενα.

ΨΑΛΜΟΣ ν'.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ τῶν θεῶν, ὁ Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν, ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἕως δύσεως αὐτοῦ.

2 Ἐκ τῆς Σιὼν, ἥτις εἶναι ἡ ἐντέλεια τῆς ὡραιότητος, ἔλαμψεν ὁ Θεός.

3 Θέλει ἐλθεῖ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ δὲν θέλει σιωπήσει· πῦρ κατατρῶγον θέλει εἶσθαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ πέριξ αὐτοῦ σφοδρὰ ἀνεμοζάλη.

4 Θέλει προσκαλέσει τοὺς οὐρανοὺς ἄνωθεν, καὶ τὴν γῆν, διὰ νὰ κρίνῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ.

5 "Συναθροίσατέ μοι τοὺς ὁσίους μου, οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσίας."

6 Καὶ οἱ οὐρανοὶ θέλουσιν ἀναγγέλλει τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ· διότι ὁ Θεὸς, αὐτὸς εἶναι ὁ Κριτής. [Διάψαλμα.]

7 Ἄκουσον, λαέ μου, καὶ θέλω λαλήσει· Ἰσραὴλ, καὶ θέλω διαμαρτυρήσει κατὰ σοῦ· ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου εἶμαι ἐγώ.

8 Δὲν θέλω σὲ ἐλέγξει διὰ τὰς θυσίας σου, τὰ δὲ ὁλοκαυτώματά σου εἶναι διαπαντὸς ἐνώπιόν μου.

9 Δὲν θέλω δεχθῇ ἐκ τοῦ οἴκου σου μόσχον, τράγους ἐκ τῶν ποιμνίων σου.

10 Διότι ἐμοῦ εἶναι πάντα τὰ θηρία τοῦ δάσους, τὰ κτήνη τὰ ἐπὶ χιλίων ὀρέων.

11 Γνωρίζω πάντα τὰ πετεινὰ τῶν ὀρέων, καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ εἶναι μετ' ἐμοῦ.

12 Ἐὰν πεινάσω, δὲν θέλω εἰπεῖ τοῦτο πρὸς σέ· διότι ἐμοῦ εἶναι ἡ οἰκουμένη, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

13 Μήπως ἐγὼ θέλω φάγει κρέας ταύρων, ἢ πίει αἷμα τράγων;

14 Θυσίασον εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος εἰς τὸν Ὕψιστον τὰς εὐχάς σου·

15 καὶ ἐπικαλοῦ ἐμὲ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, θέλω σὲ ἐλευθερώσει, καὶ θέλεις μὲ δοξάσει.

16 Πρὸς δὲ τὸν ἀσεβῆ εἶπεν ὁ Θεός·

τί πρὸς σὲ, νὰ διηγῆσαι τὰ διατάγματά μου, καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃς τὴν διαθήκην μου ἐν τῷ στόματί σου;

17 Σὺ δὲ μισεῖς παιδείαν, καὶ ἀπορρίπτεις ὀπίσω σου τοὺς λόγους μου.

18 Ἐὰν ἴδῃς κλέπτην, τρέχεις μετ' αὐτοῦ· καὶ μετὰ τῶν μοιχῶν εἶναι ἡ μερίς σου.

19 Παραδίδεις τὸ στόμα σου εἰς τὴν κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιπλέκει δολιότητα.

20 Καθήμενος λαλεῖς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου· βάλλεις σκάνδαλον κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρός σου.

21 Ταῦτα ἔπραξας, καὶ ἐσιώπησα· ὑπέλαβες ὅτι εἶμαι τῷ ὄντι ὅμοιός σου·

θέλω σὲ ἐλέγξει, καὶ θέλω παραστήσει πάντα ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου.

22 Θέσατε λοιπὸν τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σας, οἱ λησμονοῦντες τὸν Θεὸν, μήποτε σᾶς ἁρπάσω, καὶ οὐδεὶς ὁ λυτρώσων.

23 Ὁ προσφέρων θυσίαν αἰνέσεως, οὗτος μὲ δοξάζει· καὶ εἰς τὸν εὐθετοῦντα τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, θέλω δείξει τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ να'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἦλθε Νάθαν ὁ προφήτης πρὸς αὐτὸν, ἀφοῦ εἰσῆλθε πρὸς τὴν Βηθσαβεέ.

ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεὲ, κατὰ τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὰ ἀνομήματά μου.

2 Πλύνον με μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

3 Διότι τὰ ἀνομήματά μου ἐγὼ γνωρίζω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου εἶναι διαπαντός.

4 Εἰς σὲ, εἰς σὲ μόνον ἥμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἔπραξα· διὰ νὰ δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νὰ ἦσαι ἄμεμπτος εἰς τὰς κρίσεις σου.

5 Ἰδοὺ, συνελήφθην ἐν ἀνομίᾳ, καὶ ἐν ἁμαρτίᾳ μὲ ἐγέννησεν ἡ μήτηρ μου.

6 Ἰδοὺ, ἠγάπησας ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ εἰς τὰ ἐνδόμυχα θέλεις μὲ διδάξει σοφίαν.

7 Ῥάντισόν με μὲ ὕσσωπον, καὶ θέλω εἶσθαι καθαρός· πλύνον με, καὶ θέλω εἶσθαι λευκότερος χιόνος.

8 Κάμε με νὰ ἀκούσω ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, διὰ νὰ εὐφρανθῶσι τὰ ὀστᾶ τὰ ὁποῖα συνέθλασας.

9 Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

10 Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ, Θεέ· καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἀνανέωσον ἐντός μου.

11 Μὴ με ἀποῤῥίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιόν σου μὴ ἀφαιρέσῃς ἀπ' ἐμοῦ.

12 Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τῆς σωτηρίας σου, καὶ με πνεῦμα ἡγεμονικὸν στήριξόν με.

13 Θέλω διδάξει εἰς τοὺς παραβάτας τὰς ὁδούς σου· καὶ ἁμαρτωλοὶ θέλουσιν ἐπιστρέφει εἰς σέ.

14 Ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ αἱμάτων, Θεὲ, Θεὲ τῆς σωτηρίας μου· ἡ γλῶσσά μου θέλει ψάλλει ἐν ἀγαλλιάσει τὴν δικαιοσύνην σου.

15 Κύριε, ἄνοιξον τὰ χείλη μου· καὶ τὸ στόμα μου θέλει ἀναγγέλλει τὴν αἴνεσίν σου.

16 Διότι δὲν θέλεις θυσίαν, ἄλλως ἤθελον προσφέρει· εἰς ὁλοκαυτώματα δὲν ἀρέσκεσαι.

17 Θυσίαι τοῦ Θεοῦ εἶναι πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην, Θεὲ, δὲν θέλεις καταφρονήσει.

18 Εὐεργέτησον τὴν Σιὼν διὰ τῆς εὐνοίας σου· οἰκοδόμησον τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

19 Τότε θέλεις εὐαρεστηθῇ εἰς θυσίας δικαιοσυνης, εἰς προσφορὰς καὶ ὁλοκαυτώματα·
τότε θέλουσι προσφέρει μόσχους ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου.

ΨΑΛΜΟΣ νβ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, Μασχὶλ τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἦλθε Δωὴκ ὁ Ἰδουμαῖος, καὶ ἀνήγγειλε πρὸς τὸν Σαούλ· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Ἦλθεν ὁ Δαβὶδ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀχιμέλεχ.

ΤΙ' καυχᾶσαι εἰς τὴν κακίαν, δυνατέ; τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Ἡ γλῶσσά σου μελετᾷ κακίας· ὡς ξυράφιον ἠκονημένον ἐργάζεται δόλον.

3 Ἠγάπησας τὸ κακὸν μᾶλλον παρὰ τὸ ἀγαθὸν, τὸ ψεῦδος παρὰ νὰ λαλῇς δικαιοσύνην. [Διάψαλμα.]

4 Ἠγάπησας πάντας τοὺς λόγους τοῦ ἀφανισμοῦ, γλῶσσαν δολίαν.

5 Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς θέλει σὲ ἐξολοθρεύσει διαπαντός· θέλει σὲ ἀποσπάσει καὶ σὲ μετατοπίσει ἐκ τῆς σκηνῆς σου, καὶ θέλει σὲ ἐκριζώσει ἐκ γῆς ζώντων. [Διάψαλμα.]

6 Καὶ οἱ δίκαιοι θέλουσιν ἰδεῖ, καὶ φοβηθῆ· καὶ θέλουσι γελάσει ἐπ' αὐτὸν, λέγοντες,

7 Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔθεσε τὸν Θεὸν δύναμιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἤλπισεν ἐπὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ, καὶ ἐπεστηρίζετο ἐπὶ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ.

8 Ἐγὼ δὲ θέλω εἶσθαι ὡς ἐλαία ἀκμάζουσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ· ἐλπίζω ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

9 Θέλω σὲ δοξολογεῖ πάντοτε, διότι ἔκαμες οὕτω· καὶ θέλω ἐλπίζει ἐπὶ τὸ ὄνομά σου, διότι εἶναι ἀγαθὸν ἔμπροσθεν τῶν ὁσίων σου.

ΨΑΛΜΟΣ νγ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Μαχαλάθ· Μασχὶλ τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν ὑπάρχει Θεός.

Διεφθάρησαν καὶ ἔγειναν βδελυροὶ διὰ τὴν ἀνομίαν· δὲν ὑπάρχει πράττων ἀγαθόν.

2 Ὁ Θεὸς ἐξ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ἦναί τις ἔχων σύνεσιν, ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

3 Πάντες ἐξέκλιναν· ὁμοῦ ἐξηχρειώθησαν· δὲν ὑπάρχει πράττων ἀγαθὸν, δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἷς.

4 Δὲν ἔχουσι γνῶσιν οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ κατατρώγοντες τὸν λαόν μου, ὡς βρῶσιν ἄρτου; τὸν Θεὸν δὲν ἐπεκαλέσθησαν.

5 Ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, ὅπου δὲν ἦτο φόβος, διότι ὁ Θεὸς διεσκόρπισε τὰ ὀστᾶ τῶν στρατοπεδευόντων κατὰ σοῦ· κατήσχυνας αὐτοὺς, διότι ὁ Θεὸς κατεφρόνησεν αὐτούς.

6 Τίς θέλει δώσει ἐκ Σιὼν τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἰσραήλ; Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπιστρέψῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, θέλει ἀγάλλεσθαι ὁ Ἰακὼβ, θέλει εὐφραίνεσθαι ὁ Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ νδ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Νεγινώθ· Μασχὶλ τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἦλθον οἱ Ζιφαῖοι, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Σαοὺλ, Δὲν εἶναι κεκρυμμένος ὁ Δαβὶδ παρ' ἡμῖν;

ΘΕΕ, σῶσόν με ἐν τῷ ὀνόματί σου, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρῖνόν με.

2 Θεὲ, ἄκουσον τῆς προσευχῆς μου· ἀκροάσθητι τῶν λόγων τοῦ στόματός μου.

3 Διότι ξένοι ἠγέρθησαν κατ' ἐμοῦ, καὶ καταδυνάσται ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου· δὲν ἔθεσαν τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. [Διάψαλμα.]

4 Ἰδοὺ, ὁ Θεὸς μὲ βοηθεῖ· ὁ Κύριος εἶναι μετὰ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν ψυχήν μου.

5 Θέλει στρέψει τὸ κακὸν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς μου· ἐξολόθρευσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

6 Αὐτοπροαιρέτως θέλω θυσιάσει εἰς σέ· θέλω δοξολογεῖ τὸ ὄνομά σου, Κύριε, διότι εἶναι ἀγαθόν.

7 Διότι ἐκ πάσης στενοχωρίας μὲ ἐλύτρωσε, καὶ ὁ ὀφθαλμός μου εἶδε τὴν ἐκδίκησιν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς μου.

ΨΑΛΜΟΣ νε'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Νεγινώθ· Μασχὶλ τοῦ Δαβίδ.

ΔΟΣ ἀκρόασιν, Θεὲ, εἰς τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ ἀποσυρθῇς ἀπὸ τῆς δεήσεώς μου.

2 Πρόσεξον εἰς ἐμὲ, καὶ εἰσάκουσόν μου· λυποῦμαι ἐν τῇ μελέτῃ μου, καὶ ταράττομαι,

3 ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ τῆς καταθλίψεως τοῦ ἀσεβοῦς·

διότι ῥίπτουσιν ἐπ' ἐμὲ ἀνομίαν, καὶ μετ' ὀργῆς μὲ μισοῦσιν.

4 Ἡ καρδία μου καταθλίβεται ἐντός μου, καὶ φόβος θανάτου ἔπεσεν ἐπ' ἐμέ.

5 Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ φρίκη μὲ ἐκάλυψε.

6 Καὶ εἶπα, Τίς νὰ μοὶ ἔδιδε πτέρυγας ὡς περιστερᾶς! ἤθελον πετάξει καὶ ἀναπαυθῆ.

7 Ἰδοὺ, ἤθελον ἀπομακρυνθῆ φεύγων, ἤθελον διατρίβει ἐν τῇ ἐρήμῳ. [Διάψαλμα.]

8 Ἤθελον ταχύνει τὴν φυγήν μου ἀπὸ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τῆς θυέλλης.

9 Καταπόντισον αὐτοὺς, Κύριε· διαίρεσον τὰς γλώσσας αὐτῶν· διότι εἶδον καταδυναστείαν καὶ ἔριδα ἐν τῇ πόλει.

10 Ἡμέραν καὶ νύκτα περικυκλοῦσιν αὐτὴν περὶ τὰ τείχη αὐτῆς· καὶ ἀνομία καὶ ὕβρις εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς·

11 πονηρία ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς· καὶ ἀπάτη καὶ δόλος δὲν λείπουσιν ἀπὸ τῶν πλατειῶν αὐτῆς.

12 Ἐπειδὴ δὲν μὲ ὠνείδισεν ἐχθρὸς, τὸ ὁποῖον ἤθελον ὑποφέρει·

δὲν ἠγέρθη ἐπ' ἐμὲ ὁ μισῶν με· τότε ἤθελον κρυφθῆ ἀπ' αὐτοῦ·

13 ἀλλὰ σὺ, ἄνθρωπε ὁμόψυχε, ὁδηγέ μου, καὶ γνωστέ μου·

14 οἵτινες συνωμιλοῦμεν μετὰ γλυκύτητος, συνεπορευόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

15 Ἂς ἔλθῃ θάνατος ἐπ' αὐτούς· ἂς καταβῶσι ζῶντες εἰς τὸν ᾅδην·

διότι μεταξὺ αὐτῶν, ἐν ταῖς κατοικίαις αὐτῶν, εἶναι κακίαι.

16 Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν θέλω κράζει, καὶ ὁ Κύριος θέλει μὲ σώσει.

17 Ἑσπέρας, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρίαν θέλω παρακαλεῖ, καὶ φωνάζει· καὶ θέλει ἀκούσει τῆς φωνῆς μου.

18 Θέλει λυτρώσει ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τῆς μάχης, τῆς κατ' ἐμοῦ· διότι πολλοὶ εἶναι ἐναντίον μου.

19 Ὁ Θεὸς, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, θέλει εἰσακούσει, καὶ θέλει ταπεινώσει αὐτούς· [Διάψαλμα·]

διότι δὲν μεταβάλλουσι τρόπον, οὐδὲ φοβοῦνται τὸν Θεόν.

20 Ἕκαστος ἐκτείνει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς εἰρηνεύοντας μετ' αὐτοῦ· ἀθετεῖ τὴν συνθήκην αὐτοῦ.

21 Τὸ στόμα αὐτοῦ εἶναι ἁπαλώτερον βουτύρου, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ εἶναι πόλεμος·

τὰ λόγια αὐτοῦ εἶναι μαλακώτερα ἐλαίου, πλὴν εἶναι ξίφη γυμνά.

22 Ἐπίῤῥιψον ἐπὶ τὸν Κύριον τὸ φορτίον σου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ ἀνακουφίσει· δὲν θέλει ποτὲ συγχωρήσει νὰ σαλευθῇ ὁ δίκαιος.

23 Ἀλλὰ σὺ, Θεὲ, θέλεις καταβιβάσει αὐτοὺς εἰς φρέαρ ἀπωλείας· ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότητος δὲν θέλουσι φθάσει εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν·

ἀλλ' ἐγὼ θέλω ἐλπίζει ἐπὶ σέ.

ΨΑΛΜΟΣ νς'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Ἰωνὰθ-ἐλὲμ-ῥεχοκὶμ, Μικτὰμ τοῦ Δαβὶδ, ὁπότε ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ Φιλισταῖοι ἐν Γάθ.

ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεὲ, διότι ἄνθρωπος χάσκει νὰ μὲ καταπίῃ· ὅλην τὴν ἡμέραν πολεμῶν μὲ καταθλίβει.

2 Οἱ ἐχθροί μου χάσκουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ μὲ καταπίωσι· διότι πολλοὶ εἶναι, Ὕψιστε, οἱ πολεμοῦντές με.

3 Καθ' ἣν ἡμέραν φοβηθῶ, ἐπὶ σὲ θέλω ἐλπίζει·

4 ἐν τῷ Θεῷ θέλω αἰνέσει τὸν λόγον αὐτοῦ·

ἐπὶ τὸν Θεὸν ἤλπισα· δὲν θέλω φοβηθῇ· τί νὰ μοὶ κάμῃ σάρξ;

5 Καθ' ἑκάστην μεταπλάττουσι τὰ λόγιά μου· πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἶναι κατ' ἐμοῦ εἰς κακόν.

6 Συνάγονται, κρύπτονται, παραφυλάττουσι τὰ βήματα μου, πῶς νὰ πιάσωσι τὴν ψυχήν μου.

7 Θέλουσι λυτρωθῇ διὰ τῆς ἀνομίας; Θεὲ, ἐν τῇ ὀργῇ σου κατακρήμνισον τοὺς λαούς.

8 Σὺ ἀριθμεῖς τὰς ἀποπλανήσεις μου· θὲς τὰ δάκρυά μου εἰς τὴν φιάλην σου· δὲν εἶναι ταῦτα ἐν τῷ βιβλίῳ σου;

9 Τότε θέλουσιν ἐπιστρέψει οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω, καθ' ἣν ἡμέραν σὲ ἐπικαλεσθῶ· ἐξεύρω τοῦτο, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ.

10 Ἐν τῷ Θεῷ θέλω αἰνέσει τὸν λόγον αὐτοῦ· ἐν τῷ Κυρίῳ θέλω αἰνέσει τὸν λόγον αὐτοῦ.

11 Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίζω· δὲν θέλω φοβηθῆ· τί νὰ μοὶ κάμῃ ἄνθρωπος;

12 Ἐπάνω μου, Θεὲ, εἶναι αἱ πρὸς σὲ εὐχαί μου· θέλω σοὶ ἀποδίδει δοξολογίας.

13 Διότι ἐλύτρωσας τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου, οὐχὶ καὶ τοὺς πόδας μου ἐξ ὀλισθήματος, διὰ νὰ περιπατῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ φωτὶ τῶν ζώντων;

ΨΑΛΜΟΣ νζ′.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Ἀλ-ταστχὲθ, Μικτὰμ τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἔφευγεν ἀπὸ προσώπου τοῦ Σαοὺλ εἰς τὸ σπήλαιον.

ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεὲ, ἐλέησόν με· διότι ἐπὶ σὲ πέποιθεν ἡ ψυχή μου,

καὶ ἐπὶ τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων σου θέλω ἐλπίζει, ἑωσοῦ παρέλθωσιν αἱ συμφοραί.

2 Θέλω κράζει πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐοδοῦντα τὰ πάντα δι' ἐμέ.

3 Θέλει ἐξαποστείλει ἐξ οὐρανοῦ, καὶ θέλει μὲ σώσει· θέλει καταστήσει ὄνειδος τὸν χάσκοντα νὰ μὲ καταπίῃ· [Διάψαλμα·]

ὁ Θεὸς θέλει ἐξαποστείλει τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ.

4 Ἡ ψυχή μου εἶναι μεταξὺ λεόντων· κοίτομαι μεταξὺ φλογερῶν ἀνθρώπων,

τῶν ὁποίων οἱ ὀδόντες εἶναι λόγχαι καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ξίφος ὀξύ.

5 Ὑψώθητι, Θεὲ, ἐπὶ τοὺς οὐρανούς· ἡ δόξα σου ἂς ἦναι ἐφ' ὅλην τὴν γῆν.

6 Παγίδα ἡτοίμασαν εἰς τὰ βήματά μου· ἡ ψυχή μου ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ·

ἔσκαψαν ἔμπροσθέν μου λάκκον, ἐνέπεσαν εἰς αὐτόν. [Διάψαλμα.]

7 Ἑτοίμη εἶναι ἡ καρδία μου, Θεὲ, ἑτοίμη εἶναι ἡ καρδία μου· θέλω ψάλλει καὶ ψαλμῳδεῖ.

8 Ἐξεγέρθητι, δόξα μου· ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον καὶ κιθάρα· θέλω ἐξεγερθῆ τὸ πρωΐ.

9 Θέλω σὲ ἐπαινέσει, Κύριε, μεταξὺ λαῶν· θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς σὲ μεταξὺ ἐθνῶν.

10 Διότι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

11 Ὑψώθητι, Θεὲ, ἐπὶ τοὺς οὐρανούς· ἡ δόξα σου ἂς ἦναι ἐφ' ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛΜΟΣ νη'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Ἀλ-ταασχὲθ, Μικτὰμ τοῦ Δαβίδ.

ΑΛΗΘΩΣ ἆρα λαλεῖτε δικαιοσύνην; κρίνετε μετ' εὐθύτητος, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων;

2 Μάλιστα ἐν τῇ καρδίᾳ ἐργάζεσθε ἀδικίας· διαμοιράζετε τὴν ἀδικίαν τῶν χειρῶν σας ἐν τῇ γῇ.

3 Ἀπεξενώθησαν οἱ ἀσεβεῖς ἐκ μήτρας· ἐπλανήθησαν ἀπὸ κοιλίας οἱ λαλοῦντες ψεῦδος.

4 Ἔχουσι φαρμάκιον ὡς τὸ φαρμάκιον τοῦ ὄφεως· εἶναι ὅμοιοι μὲ τὴν κωφὴν ἀσπίδα, ἥτις φράττει τὰ ὦτα αὐτῆς·

5 ἥτις δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῶν γοήτων, τῶν γοητευόντων τόσον ἐπιδεξίως.

6 Θεὲ, σύντριψον αὐτῶν τοὺς ὀδόντας ἐν τῷ στόματι αὐτῶν· Κύριε, κατάθραυσον τοὺς κυνόδοντας τῶν λεόντων.

7 Ἂς διαλυθῶσιν ὡς ὕδωρ, καὶ ἂς ῥεύσωσι· θέλει ἐκπέμψει τὰ βέλη αὐτοῦ, ἑωσοῦ ἐξολοθρευθῶσιν.

8 Ὡς κοχλιὸς διαλυόμενος, ἂς παρέλθωσιν· ὡς ἐξάμβλωμα γυναικὸς, ἂς μὴ ἴδωσι τὸν ἥλιον.

9 Πρὶν αὐξηνθῶσιν αἱ ἄκανθαί σας, ὥστε νὰ γείνωσι ῥάμνοι, ζῶντας, ὡς ἐν ὀργῇ, θέλει ἁρπάσει αὐτοὺς ἐν ἀνεμοστροβίλῳ.

10 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῇ, ὅταν ἴδῃ τὴν ἐκδίκησιν· τοὺς πόδας αὐτοῦ θέλει νίψει ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀσεβοῦς.

11 Καὶ ἕκαστος θέλει λέγει, Ἐπ' ἀληθείας εἶναι καρπὸς διὰ τὸν δίκαιον· ἐπ' ἀληθείας εἶναι Θεὸς, κρίνων ἐπὶ τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ νθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Ἀλ-ταασχὲθ, Μικτὰμ τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἔστειλεν ὁ Σαοὺλ, καὶ παρεφύλαττον τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ νὰ θανατώσωσιν αὐτόν.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Θεέ μου· ὑπεράσπισόν με ἀπὸ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμέ.

2 Ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν, καὶ σῶσόν με ἀπὸ ἀνδρῶν αἱμάτων.

3 Διότι, ἰδοὺ, ἐνεδρεύουσι τὴν ψυχήν μου· δυνατοὶ συνήχθησαν κατ' ἐμοῦ·

οὐχὶ, Κύριε, διὰ ἀνομίαν μου, οὐδὲ διὰ ἁμαρτίαν μου· 4 χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐν ἐμοὶ ἀνομία, τρέχουσι καὶ ἑτοιμάζονται.

Ἐξεγέρθητι εἰς συνάντησίν μου, καὶ ἰδέ.

5 Σὺ λοιπὸν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξύπνησον διὰ νὰ ἐπισκεφθῇς πάντα τὰ ἔθνη.

Μὴ ἐλεήσῃς μηδένα ἐκ τῶν δολίων παραβατῶν. [Διάψαλμα.]

6 Ἐπιστρέφουσι τὸ ἑσπέρας· ὑλακτοῦσιν ὡς κύνες, καὶ κυκλοῦσι τὴν πόλιν.

7 Ἰδοὺ, αὐτοὶ ἐκχέουσι λόγους διὰ τοῦ στόματος αὐτῶν· ῥομφαῖαι εἶναι εἰς τὰ χείλη αὐτῶν· ἐπειδὴ λέγουσι, Τίς ἀκούει;

8 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, θέλεις γελάσει ἐπ' αὐτούς· θέλεις μυκτηρίσει πάντα τὰ ἔθνη.

9 Ἐν τῇ δυνάμει αὐτῶν, ἐπὶ σὲ θέλω ἐλπίζει· διότι σὺ, Θεὲ, εἶσαι τὸ προπύργιόν μου.

10 Ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους μου θέλει μὲ προφθάσει· ὁ Θεὸς θέλει μὲ κάμει νὰ ἴδω τὴν ἐκδίκησιν ἐπὶ τοὺς παραφυλάττοντάς με.

11 Μὴ φονεύσῃς αὐτοὺς, μήποτε λησμονήσῃ αὐτὸ ὁ λαός μου· διασκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ δυνάμει σου, καὶ ταπείνωσον αὐτοὺς, Κύριε, ἡ ἀσπὶς ἡμῶν.

12 Διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ στόματος αὐτῶν, διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων αὐτῶν, ἂς πιασθῶσιν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν·

καὶ διὰ τὴν κατάραν καὶ τὸ ψεῦδος τὰ ὁποῖα λαλοῦσι.

13 Κατάστρεψον αὐτοὺς, ἐν ὀργῇ, κατάστρεψον αὐτοὺς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσι·
καὶ ἂς γνωρίσωσιν ὅτι ὁ Θεὸς δεσπόζει ἐν Ἰακὼβ, ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς. [Διάψαλμα.]
14 Ἂς ἐπιστρέφωσι λοιπὸν τὸ ἑσπέρας, ἂς ὑλακτῶσιν ὡς κύνες, καὶ ἂς περικυκλῶσι τὴν πόλιν.
15 Ἂς περιπλανῶνται διὰ τροφήν· καὶ ἂν δὲν χορτασθῶσιν, ἂς γογγύζωσιν.
16 Ἐγὼ δὲ θέλω ψάλλει τὴν δύναμίν σου, καὶ τὸ πρωὶ θέλω ὑμνολογεῖ ἐν ἀγαλλιάσει τὸ ἔλεός σου·
διότι ἔγεινες προπύργιόν μου, καὶ καταφύγιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θλίψεώς μου.
17 Ὦ δύναμίς μου, σὲ θέλω ψαλμῳδεῖ· διότι σὺ, Θεὲ, εἶσαι τὸ προπύργιόν μου, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους μου.

ΨΑΛΜΟΣ ξ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Σουσὰν-ἐδοὺθ, Μικτὰμ τοῦ Δαβὶδ πρὸς διδασκαλίαν, ὁπότε ἐπολέμησε τὴν Συρίαν τῆς Μεσοποταμίας, καὶ τὴν Συρίαν Σωβὰ, ὁ δὲ Ἰωὰβ ἐπέστρεψε καὶ ἐπάταξε τοῦ Ἐδὼμ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ἅλατος δώδεκα χιλιάδας.

ΘΕΕ, ἀπέῤῥιψας ἡμᾶς· διεσκόρπισας ἡμᾶς· ὠργίσθης· ἐπίστρεψον εἰς ἡμᾶς.
2 Ἔσεισας τὴν γῆν· διέσχισας αὐτήν· ἴασαι τὰ συντρίμματα αὐτῆς, διότι σαλεύεται.
3 Ἔδειξας εἰς τὸν λαόν σου πράγματα σκληρά· ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον παραφροσύνης.
4 Ἔδωκας εἰς τοὺς φοβουμένους σε σημαίαν, διὰ νὰ ὑψόνηται ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. [Διάψαλμα.]
5 Διὰ νὰ ἐλευθερόνωνται οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον διὰ τῆς δεξιᾶς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.
6 Ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ· θέλω χαίρει· θέλω μοιράσει τὴν Συχὲμ, καὶ τὴν κοιλάδα Σοκχὼθ θέλω διαμετρήσει·
7 Ἐμοῦ εἶναι ὁ Γαλαὰδ, καὶ ἐμοῦ ὁ Μανασσῆς· ὁ μὲν

Ἐφραΐμ εἶναι ἡ δύναμις τῆς κεφαλῆς μου· ὁ δὲ Ἰούδας, ὁ νομοθέτης μου·

8 ὁ Μωὰβ εἶναι ἡ λεκάνη τοῦ νιψίματός μου· ἐπὶ τὸν Ἐδὼμ θέλω ῥίψει τὸ ὑπόδημά μου· ἀλάλαξον ἐπ' ἐμοὶ, Παλαιστίνη.

9 Τίς θέλει μὲ φέρει εἰς τὴν περιτετειχισμένην πόλιν; τίς θέλει μὲ ὁδηγήσει ἕως Ἐδώμ;

10 Οὐχὶ σὺ, Θεὲ, ὁ ἀποῤῥίψας ἡμᾶς; καὶ δὲν θέλεις ἐξέλθει, Θεὲ, μετὰ τῶν στρατευμάτων ἡμῶν;

11 Βοήθησον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς θλίψεως· διότι ματαία εἶναι ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία.

12 Διὰ τοῦ Θεοῦ θέλομεν κάμει ἀνδραγαθίας, καὶ αὐτὸς θέλει καταπατήσει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ξα'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεγινώθ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, Θεὲ, τῆς κραυγῆς μου· πρόσεξον εἰς τὴν προσευχήν μου.

2 Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ θέλω κράζει, ὅταν λειποθυμῇ ἡ καρδία μου· ὁδήγησόν με εἰς τὴν πέτραν, ἥτις εἶναι παραπολὺ ὑψηλὴ δι' ἐμέ.

3 Διότι σὺ ἔγεινες καταφυγή μου, πύργος ἰσχυρὸς ἔμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ.

4 Ἐν τῇ σκηνῇ σου θέλω παροικεῖ διαπαντός· θέλω καταφύγει ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου. [Διάψαλμα.]

5 Διότι σὺ, Θεὲ, εἰσήκουσας τῶν εὐχῶν μου· ἔδωκάς μοι τὴν κληρονομίαν τῶν φοβουμένων τὸ ὄνομά σου.

6 Θέλεις προσθέσει ἡμέρας εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ βασιλεως· τὰ ἔτη αὐτοῦ ὡς ἦναι εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

7 Θέλει διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καμε νὰ διαφυλάττωσιν αὐτὸν τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια.

8 Οὕτω θέλω ψαλμῳδεῖ διαπαντὸς τὸ ὄνομά σου, διὰ νὰ ἐκπληρῶ τὰς εὐχάς μου καθ' ἡμέραν.

ΨΑΛΜΟΣ ξβ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, διὰ Ἰεδουθούν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

1 ΕΠΙ τὸν Θεὸν βεβαίως ἀναπαύεται ἡ ψυχή μου· ἐξ αὐτοῦ πηγάζει ἡ σωτηρία μου.

2 Αὐτὸς βεβαίως εἶναι πέτρα μου, καὶ σωτηρία μου· προπύργιόν μου· δὲν θέλω σαλευθῆ πολύ.

3 Ἕως πότε θέλετε ἐπιβουλεύεσθαι ἐναντίον ἀνθρώπου; σεῖς πάντες θέλετε φονευθῆ· εἶσθε ὡς τοῖχος κεκλιμένος, καὶ φραγμὸς ἑτοιμόῤῥοπος.

4 Δὲν συμβουλεύονται παρὰ νὰ ῥίψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτοῦ· ἀγαπῶσι τὸ ψεῦδος· διὰ μὲν τοῦ στόματος αὐτῶν εὐλογοῦσι, διὰ δὲ τῆς καρδίας αὐτῶν καταρῶνται. [Διάψαλμα.]

5 Ἀλλὰ σὺ, ὦ ψυχή μου, ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀναπαύου, διότι ἐξ αὐτοῦ κρέμαται ἡ ἐλπίς μου.

6 Αὐτὸς βεβαίως εἶναι πέτρα μου, καὶ σωτηρία μου· προπύργιόν μου· δὲν θέλω σαλευθῆ.

7 Ἐν τῷ Θεῷ εἶναι ἡ σωτηρία μου καὶ ἡ δόξα μου· ἡ πέτρα τῆς δυνάμεώς μου, τὸ καταφύγιόν μου, εἶναι ἐν τῷ Θεῷ.

8 Ἐλπίζετε ἐπ' αὐτὸν ἐν παντὶ καιρῷ· ἀνοίγετε, λαοὶ, ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας σας· ὁ Θεὸς εἶναι καταφύγιον εἰς ἡμᾶς. [Διάψαλμα.]

9 Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι βεβαίως εἶναι ματαιότης, οἱ ἄρχοντες ψεῦδος· ἐν τῇ πλάστιγγι πάντες ὁμοῦ εἶναι ἐλαφρότεροι αὐτῆς τῆς ματαιότητος.

10 Μὴ ἐλπίζετε ἐπὶ ἀδικίαν, καὶ ἐπὶ ἁρπαγὴν μὴ ματαιόνεσθε· πλοῦτος ἐὰν ῥέῃ, μὴ προσηλόνετε τὴν καρδίαν σας.

11 Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς, δὶς ἤκουσα τοῦτο, ὅτι ἡ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ·

12 καὶ σοῦ εἶναι, Κύριε, τὸ ἔλεος· διότι σὺ θέλεις ἀποδώσει εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ξγ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε εὑρίσκετο ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἰούδα.

ΘΕΕ, σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· ἀπὸ πρωΐας σὲ ζητῶ·
σὲ διψᾷ ἡ ψυχή μου, σὲ ποθεῖ ἡ σάρξ μου, ἐν γῇ ἐρήμῳ, ξηρᾷ, καὶ ἀνύδρῳ·
2 διὰ νὰ βλέπω τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου, καθὼς σὲ εἶδον ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ.
3 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι καλήτερον παρὰ τὴν ζωήν· τὰ χείλη μου θέλουσι σὲ ἐπαινεῖ.
4 Οὕτω θέλω σὲ εὐλογεῖ ἐν τῇ ζωῇ μου· ἐν τῷ ὀνόματί σου θέλω ὑψόνει τὰς χεῖράς μου.
5 Ὡς ἀπὸ πάχους καὶ μυελοῦ θέλει χορτασθῇ ἡ ψυχή μου, καὶ διὰ χειλέων ἀγαλλιάσεως θέλει ὑμνεῖ τὸ στόμα μου,
6 ὅταν σὲ ἐνθυμῶμαι ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, εἰς σὲ μελετῶ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς νυκτός.
7 Ἐπειδὴ ἐστάθης βοήθειά μου, διὰ τοῦτο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων σου θέλω χαίρει.
8 Προσεκολλήθη ἡ ψυχή μου κατόπιν σου· ἡ δεξιά σου μὲ ὑποστηρίζει.
9 Οἱ δὲ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσιν αὐτὴν, θέλουσιν ἐμβῇ εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς·
10 θέλουσι πέσει διὰ ῥομφαίας· θέλουσιν εἶσθαι μερὶς ἀλωπέκων.
11 Ὁ δὲ βασιλεὺς θέλει εὐφρανθῇ ἐπὶ τὸν Θεόν· θέλει δοξασθῇ πᾶς ὁ ὀμνύων εἰς αὐτόν· διότι θέλει φραχθῇ τὸ στόμα τῶν λαλούντων ψεῦδος.

ΨΑΛΜΟΣ ξδ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΆΚΟΥΣΟΝ, Θεὲ, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῇ δεήσει μου ἀπὸ τοῦ φόβου τοῦ ἐχθροῦ φύλαξον τὴν ζωήν μου.
2 Σκέπασόν με ἀπὸ συμβουλιου πονηρῶν, ἀπὸ φρυάγματος ἐργαζομένων ἀνομίαν·

3 οἵτινες ἀκονῶσιν, ὡς ῥομφαίαν, τὴν γλῶσσαν αὐτῶν· ἑτοιμάζουσιν, ὡς βέλη, λόγους πικροὺς,

4 διὰ νὰ τοξεύωσι κρυφίως τὸν ἄμεμπτον· ἐξαίφνης τοξεύουσιν αὐτὸν, καὶ δὲν φοβοῦνται.

5 Στερεοῦνται ἐπὶ πονηροῦ πράγματος· μελετῶσι νὰ κρύπτωσι παγίδας, λέγοντες, Τίς θέλει ἰδεῖ αὐτούς;

6 Ἀνιχνεύουσιν ἀνομίας· ἀπέκαμον ἀνιχνεύοντες ἐπιμελῶς· ἑκάστου δὲ τὰ ἐντὸς, καὶ ἡ καρδία, εἶναι βυθός.

7 Ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλει τοξεύσει αὐτούς· ἀπὸ αἰφνιδίου βέλους θέλουσιν εἶσθαι αἱ πληγαὶ αὐτῶν.

8 Καὶ οἱ λόγοι τῆς γλώσσης αὐτῶν θέλουσι πέσει ἐπ' αὐτούς· θέλουσι φεύγει πάντες οἱ βλέποντες αὐτούς.

9 Καὶ θέλει φοβηθῆ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ θέλουσι διηγηθῆ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐννοήσει τὰς ἐργασίας αὐτοῦ.

10 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῆ εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλει ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν· καὶ θέλουσι καυχᾶσθαι πάντες οἱ εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

ΨΑΛΜΟΣ ξε'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

ΣΕ προσμένει ὕμνος, Θεὲ, ἐν Σιών· καὶ εἰς σὲ θέλει ἀποδοθῆ ἡ εὐχή.

2 Ὦ ἀκούων προσευχὴν, εἰς σὲ θέλει ἔρχεσθαι πᾶσα σάρξ.

3 Λόγοι ἀνομίας ὑπερίσχυσαν κατ' ἐμοῦ· σὺ θέλεις καθαρίσει τὰς παραβάσεις ἡμῶν.

4 Μακάριος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔκλεξας, καὶ προσέλαβες διὰ νὰ κατοικῆ ἐν ταῖς αὐλαῖς σου·

θέλομεν χορτασθῆ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τοῦ οἴκου σου, τοῦ ἁγίου ναοῦ σου.

5 Διὰ τρομερῶν πραγμάτων, μετὰ δικαιοσύνης, θέλεις ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἡμᾶς, Θεὲ τῆς σωτηρίας ἡμῶν·

ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν μακρὰν ἐν θαλάσσῃ·

6 ὁ στερεόνων διὰ τῆς δυνάμεώς σου τὰ ὄρη, ὁ περιεζωσμένος ἰσχύν·

7 ὁ κατασιγάζων τὸν ἦχον τῆς θαλάσσης, τὸν ἦχον τῶν κυμάτων αὐτῆς, καὶ τὸν θόρυβον τῶν λαῶν.

8 Καὶ αὐτοὶ οἱ κατοικοῦντες τὰ πέρατα φοβοῦνται τὰ σημεῖά σου· χαροποιεῖς τὰς ἀρχὰς τῆς αὐγῆς καὶ τῆς ἑσπέρας.

9 Ἐπισκέπτεσαι τὴν γῆν, καὶ ποτίζεις αὐτήν· ὑπερπλουτίζεις αὐτήν· ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι πλήρης ὑδάτων·
ἑτοιμάζεις τὸν σῖτον αὐτῶν, ἐπειδὴ οὕτω διέταξας.

10 Τὰ αὐλάκια αὐτῆς ποτίζεις· ἐξομαλίζεις τοὺς βώλους αὐτῆς·
ἀπαλύνεις αὐτὴν διὰ σταλακτῆς βροχῆς· εὐλογεῖς τὰ βλαστήματα αὐτῆς.

11 Στεφανόνεις τὸ ἔτος μὲ τὰ ἀγαθά σου· καὶ τὰ ἴχνη σου σταλάζουσι πάχος.

12 Σταλάζουσιν αἱ βοσκαὶ τῆς ἐρήμου, καὶ οἱ λόφοι περιζώνονται χαράν.

13 Αἱ πεδιάδες εἶναι ἐνδεδυμέναι ποίμνια, καὶ αἱ κοιλάδες ἐσκεπασμέναι ὑπὸ σίτου· ἀλαλάζουσι, καὶ ἔτι ὑμνολογοῦσι.

ΨΑΛΜΟΣ ξς'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ὠιδὴ ψαλμοῦ.

ΑΛΑΛΑΞΑΤΕ εἰς τὸν Θεὸν, πᾶσα ἡ γῆ. 2 Ψάλατε τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· κάμετε ἔνδοξον τὸν ὕμνον αὐτοῦ.

3 Εἴπατε πρὸς τὸν Θεὸν, Πόσον εἶναι φοβερὰ τὰ ἔργα σου! διὰ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεώς σου, ὑποκρίνονται ὑποταγὴν εἰς σὲ οἱ ἐχθροί σου.

4 Πᾶσα ἡ γῆ θέλει σὲ προσκυνεῖ, καὶ ψαλμῳδεῖ εἰς σέ· θέλουσι ψαλμῳδεῖ τὸ ὄνομά σου. [Διάψαλμα.]

5 Ἔλθετε καὶ ἰδέτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ· εἶναι φοβερὸς εἰς τὰς πράξεις πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

6 Μετέβαλε τὴν θάλασσαν εἰς ξηράν· πεζοὶ διέβησαν διὰ τοῦ ποταμοῦ· ἐκεῖ εὐφράνθημεν εἰς αὐτόν.

7 Διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ δεσπόζει εἰς τὸν αἰῶνα· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπιβλέπουσιν ἐπὶ τὰ ἔθνη· οἱ ἀποστάται ἂς μὴ ὑψόνωσιν ἑαυτούς. [Διάψαλμα.]

8 Εὐλογεῖτε, λαοὶ, τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ κάμετε νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ·

9 ὅστις διαφυλάττει ἐν ζωῇ τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ κλονίζωνται οἱ πόδες ἡμῶν.

10 Διότι σὺ ἠρεύνησας ἡμᾶς, Θεέ· ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὡς δοκιμάζεται τὸ ἀργύριον.

11 Ἐνέβαλες ἡμᾶς εἰς τὸ δίκτυον· ἔθεσας βαρὺ φορτίον ἐπὶ τὰ νῶτα ἡμῶν.

12 Ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν· διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος· καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.

13 Θέλω εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκόν σου μὲ ὁλοκαυτώματα· θέλω σοὶ ἀποδώσει τὰς εὐχάς μου,

14 τὰς ὁποίας πρόφεραν τὰ χείλη μου, καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου, ἐν τῇ θλίψει μου.

15 Παχέα ὁλοκαυτώματα κριῶν θέλω σοὶ προσφέρει μετὰ θυμιάματος· θέλω προσφέρει βόας μετὰ τράγων. [Διάψαλμα.]

16 Ἔλθετε, ἀκούσατε, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν· καὶ θέλω διηγηθῇ ὅσα ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχήν μου.

17 Πρὸς αὐτὸν ἐβόησα διὰ τοῦ στόματός μου, καὶ ὑψώθη διὰ τῆς γλώσσης μου.

18 Ἐὰν ἐθεώρουν ἀδικίαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὁ Κύριος δὲν ἤθελεν ἀκούσει·

19 ἀλλ' ὁ Θεὸς βεβαίως εἰσηκουσεν· ἐπρόσεξεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς μου.

20 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅστις δὲν ἀπεμάκρυνε τὴν προσευχήν μου, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ξζ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεγινώθ. Ψαλμὸς ᾠδῆς.

1 Ὁ ΘΕΟΣ νὰ σπλαγχνισθῇ ἡμᾶς, καὶ νὰ εὐλογήσῃ ἡμᾶς! νὰ ἐπιφάνῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς! [Διάψαλμα.]

2 Διὰ νὰ γνωρισθῇ ἐν τῇ γῇ ἡ ὁδός σου, ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἡ σωτηρία σου.

3 Ἂς σὲ ὑμνῶσιν οἱ λαοὶ, Θεέ· ἂς σὲ ὑμνῶσι πάντες οἱ λαοί.

4 Ἂς εὐφρανθῶσι καὶ ἂς ἀλαλάξωσι τὰ ἔθνη· διότι θέλεις κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι, καὶ τὰ ἔθνη ἐν τῇ γῇ θέλεις ὁδηγήσει. [Διάψαλμα.]

5 Ἂς σὲ ὑμνῶσιν οἱ λαοὶ, Θεὲ, ἂς σὲ ὑμνῶσι πάντες οἱ λαοι.

6 Ἡ γῆ θέλει δίδει τὸν καρπὸν αὐτῆς· θέλει μᾶς εὐλογήσει ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

7 Θέλει μᾶς εὐλογήσει ὁ Θεὸς, καὶ θέλουσι φοβηθῇ αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ξη'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

ΑΣ ἐγερθῇ ὁ Θεὸς, καὶ ἂς διασκορπισθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ· καὶ ἂς φύγωσιν ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

2 Καθὼς ἀφανίζεται ὁ καπνὸς, οὕτως ἀφάνισον αὐτούς· καθὼς διαλύεται ὁ κηρὸς ἔμπροσθεν τοῦ πυρὸς, οὕτως ἂς ἀπολεσθῶσιν οἱ ἀσεβεῖς ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

3 Οἱ δὲ δίκαιοι ἂς εὐφραίνωνται· ἂς ἀγάλλωνται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἂς τέρπωνται ἐν εὐφροσύνῃ.

4 Ψάλλετε εἰς τὸν Θεόν· ψαλμῳδεῖτε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἑτοιμάσατε τὰς ὁδοὺς εἰς τὸν ἐπιβαίνοντα ἐπὶ τῶν ἐρήμων. Κύριος εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἀγάλλεσθε ἐνώπιον αὐτοῦ.

5 Πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ κριτὴς τῶν χηρῶν, εἶναι ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ τόπῳ.

6 Ὁ Θεὸς κατοικίζει εἰς οἰκογένειαν τοὺς μεμονωμένους· ἐξάγει τοὺς δεσμίους εἰς ἀφθονίαν· οἱ δὲ ἀποστάται κατοικοῦσιν ἐν γῇ ἀνύδρῳ.

7 Θεὲ, ὅτε ἐξῆλθες ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ σου, ὅτε περιεπάτεις διὰ τῆς ἐρήμου· [Διάψαλμα·]

8 ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ αὐτοὶ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· τὸ Σινὰ αὐτὸ ἐσείσθη ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ.

9 Θεὲ, ἔπεμψας βροχὴν ἄφθονον εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς σὺ ἀνεζωοποίησας αὐτήν.

10 Ἡ συναγωγή σου κατῴκησεν ἐν αὐτῇ· ἕκαμες ἑτοιμασίαν εἰς τὸν πτωχὸν διὰ τὴν ἀγαθότητά σου.

11 Ὁ Κύριος ἔδωκε λόγον· οἱ εὐαγγελιζόμενοι ἦσαν στράτευμα μέγα.

12 Βασιλεῖς στρατευμάτων φεύγοντες ἔφυγον, καὶ αἱ διαμένουσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐμοίραζον τὰ λάφυρα.

13 Καὶ ἂν ἐκοίτεσθε ἐν μέσῳ ἑστίας, ὅμως θέλετε εἶσθαι ὡς πτέρυγες περιστερᾶς περιηργυρωμένης, καὶ τῆς ὁποίας τὰ πτερὰ εἶναι περικεχρυσωμένα ἀπὸ κιτρίνου χρυσίου.

14 Ὅτε ὁ Παντοδύναμος διεσκόρπιζε βασιλεῖς ἐν αὐτῇ, ἔγεινε λευκὴ ὡς ἡ χιὼν ἐν Σαλμών.

15 Τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὡς τὸ ὄρος τῆς Βασάν· ὄρος ὑψηλὸν, ὡς τὸ ὄρος τῆς Βασάν.

16 Διὰ τί ζηλοτυπεῖτε, ὄρη ὑψηλά; τοῦτο εἶναι τὸ ὄρος, ἐν ᾧ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ κατοικῇ· ὁ Κύριος, ναὶ, ἐν αὐτῷ θέλει κατοικεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

17 Αἱ ἅμαξαι τοῦ Θεοῦ εἶναι δισμύριαι χιλιάδες χιλιαδων· ὁ Κύριος εἶναι μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἐν Σινὰ, ἐν τῷ ἁγίῳ τόπῳ.

18 Ἀνέβης εἰς ὕψος· ᾐχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν· ἔλαβες χαρίσματα διὰ τοὺς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοὺς ἀπειθεῖς, διὰ νὰ κατοικῇς μεταξὺ αὐτῶν, Κύριε Θεέ.

19 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅστις καθ' ἡμέραν ἐπιφορτίζεις ἡμᾶς ἀγαθά· ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν. [Διάψαλμα.]

20 Ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι Θεὸς σωτηρίας· καὶ Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ λύτρωσις ἀπὸ τοῦ θανάτου.

21 Ὁ Θεὸς ἐξάπαντος θέλει συντρίψει τὴν κεφαλὴν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ· καὶ τὴν τετριχωμένην κορυφὴν τοῦ περιπατοῦντος ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ.

22 Ὁ Κύριος εἶπε, Θέλω ἐπαναφέρει ἐκ Βασὰν, θέλω ἐπαναφέρει τὸν λαόν μου ἐκ τῶν βαθέων τῆς θαλάσσης·

23 διὰ νὰ βαφῇ ὁ ποῦς σου ἐν τῷ αἵματι τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ αὐτοῦ.

24 Ἐθεωρήθησαν τὰ βήματά σου, Θεέ· τὰ βήματα τοῦ Θεοῦ μου, τοῦ βασιλέως μου, ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ.

25 Προεπορεύοντο οἱ ψάλται· κατόπιν οἱ παίζοντες ὄργανα, ἐν τῷ μέσῳ νεάνιδες τυμπανίστριαι.

26 Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν· εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, οἱ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἰσραήλ.

27 Ἐκεῖ ἦτο ὁ μικρὸς Βενιαμὶν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν· οἱ ἄρχοντες Ἰούδα, καὶ ὁ λαὸς αὐτῶν· οἱ ἄρχοντες Ζαβουλὼν, καὶ οἱ ἄρχοντες Νεφθαλί.

28 Διέταξεν ὁ Θεός σου τὴν δύναμίν σου· στερέωσον, Θεὲ, τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐνήργησας εἰς ἡμᾶς.

29 Διὰ τὸν ναόν σου τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ, βασιλεῖς θέλουσι προσφέρει εἰς σὲ δῶρα.

30 Ἐπιτίμησον τὰ θηρία τοῦ καλαμῶνος, τὸ πλῆθος τῶν ταύρων, καὶ τοὺς μόσχους τῶν λαῶν,

ἑωσοῦ ἕκαστος προσφέρῃ ὑποταγὴν μὲ πλάκας ἀργυρίου· διασκόρπισον τοὺς λαοὺς, τοὺς ἀγαπῶντας πολέμους.

31 Θέλουσιν ἐλθεῖ μεγιστᾶνες ἐξ Αἰγύπτου· ἡ Αἰθιοπία ταχέως θέλει ἐκτείνει τὰς χεῖρας αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν.

32 Αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς, ψάλλετε εἰς τὸν Θεὸν, ψαλμῳδεῖτε εἰς τὸν Κύριον· [Διάψαλμα·]

33 εἰς τὸν ἐπιβαίνοντα ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς τῶν ἔκπαλαι οὐρανῶν· ἰδοὺ, ἐκπέμπει τὴν φωνὴν αὐτοῦ, φωνὴν κραταιάν.

34 Ἀπόδοτε τὸ κράτος εἰς τὸν Θεόν· ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς οὐρανούς.

35 Φοβερὸς εἶσαι, Θεὲ, ἐκ τῶν ἁγιαστηρίων σου· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ὁ διδοὺς κράτος καὶ δύναμιν εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ. Εὐλογητὸς ὁ Θεός.

ΨΑΛΜΟΣ ξθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Σουσανίμ. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με, Θεὲ, διότι εἰσῆλθον ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

2 Ἐβυθίσθην εἰς βαθὺν πηλὸν, ὅπου δὲν εἶναι τόπος στερεὸς διὰ νὰ σταθῶ· ἔφθασα εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων, καὶ τὸ ῥεῦμα μὲ κατακλύζει.

3 Ἠτόνησα κράζων· ὁ λάρυγξ μου ἐξηράνθη· ἀπέκαμον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ νὰ περιμένω τὸν Θεόν μου.

4 Οἱ μισοῦντές με ἀναιτίως ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ προσπαθοῦντες να μὲ ἀφανίσωσιν ἀδίκως·

τότε ἐγὼ ἐπέστρεψα ὅ,τι δὲν ἥρπασα.

5 Θεὲ, σὺ γνωρίζεις τὴν ἀφροσύνην μου· καὶ τὰ πλημμελήματά μου δὲν εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ σοῦ.

6 Ἂς μὴ αἰσχυνθῶσιν ἐξ αἰτίας μου, Κύριε Θεὲ τῶν δυνάμεων, οἱ προσμένοντές σε·

ἂς μὴ ἐντραπῶσι δι' ἐμὲ οἱ ἐκζητοῦντές σε, Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ.

7 Διότι ἕνεκά σου ὑπέφερα ὀνειδισμόν· αἰσχύνη ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν μου.

8 Ξένος ἔγεινα εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ ἀλλογενὴς εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς μητρός μου·

9 διότι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου μὲ κατέφαγε· καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

10 Καὶ ἔκλαυσα ταλαιπωρῶν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, ἀλλὰ τοῦτο ἔγεινεν εἰς ὄνειδός μου.

11 Καὶ ἔκαμα τὸν σάκκον ἔνδυμά μου, καὶ ἔγεινα εἰς αὐτοὺς παροιμία.

12 Κατ' ἐμοῦ λαλοῦσιν οἱ καθήμενοι ἐν ταῖς πύλαις, καὶ ἔγεινα ᾆσμα τῶν μεθυόντων.

13 Ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ κατευθύνω τὴν προσευχήν μου, Κύριε· καιρὸς εὐμενείας εἶναι·

Θεὲ, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς σωτηρίας σου.

14 Ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ πηλοῦ, διὰ νὰ μὴ βυθισθῶ· ἂς ἐλευθερωθῶ ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων.

15 Ἂς μὴ μὲ κατακλύσῃ τὸ ῥεῦμα τῶν ὑδάτων, μηδὲ νὰ μὲ

καταπίῃ ὁ βυθος· καὶ τὸ φρέαρ ἂς μὴ κλείσῃ τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπ' ἐμέ.

16 Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, διότι ἀγαθὸν εἶναι τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

17 Καὶ μὴ κρύψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ δούλου σου· ἐπειδὴ θλίβομαι, ταχέως ἐπάκουσόν μου.

18 Πλησίασον εἰς τὴν ψυχήν μου· λύτρωσον αὐτήν· ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου λύτρωσόν με.

19 Σὺ γνωρίζεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου· ἐνώπιόν σου εἶναι πάντες οἱ θλίβοντές με.

20 Ὀνειδισμὸς συνέτριψε τὴν καρδίαν μου· καὶ εἶμαι περίλυπος·

περιέμεινα δὲ συλλυπούμενον, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε, καὶ παρηγορητὰς, ἀλλὰ δὲν εὗρηκα.

21 Καὶ ἔδωκαν εἰς ἐμὲ χολὴν διὰ φαγητόν μου, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου μὲ ἐπότισαν ὄξος.

22 Ἂς γείνῃ ἡ τράπεζα αὐτῶν ἔμπροσθεν αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς βρόχον.

23 Ἂς σκοτισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ βλέπωσι· καὶ τὴν ῥάχην αὐτῶν διαπαντὸς κύρτωσον.

24 Ἔκχεε ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργήν σου· καὶ ὁ θυμὸς τῆς ἀγανακτήσεώς σου ἂς συλλάβῃ αὐτούς.

25 Ἂς γείνωσιν ἔρημα τὰ παλάτια αὐτῶν· ἐν ταῖς σκηναῖς αὐτῶν ἂς μὴ ἦναι ὁ κατοικῶν.

26 Διότι ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν· καὶ λαλοῦσι περὶ τοῦ πόνου ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐπλήγωσας.

27 Πρόσθες ἀνομίαν ἐπὶ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ ἂς μὴ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην σου.

28 Ἂς ἐξαλειφθῶσιν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ τῶν δικαίων ἂς μὴ καταγραφθῶσιν.

29 Ἐμὲ δὲ, τὸν πτωχὸν καὶ λελυπημένον, ἡ σωτηρία σου, Θεὲ, ἂς μὲ ὑψώσῃ.

30 Θέλω αἰνέσει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν ᾠδῇ, καὶ θέλω μεγαλύνει αὐτὸν ἐν ὕμνοις.

31 Τοῦτο βεβαίως θέλει ἀρέσει εἰς τὸν Κύριον, ὑπὲρ μόσχον νέον, ἔχοντα κέρατα καὶ ὁπλάς.

32 Οἱ ταπεινοὶ θέλουσιν ἰδεῖ· θέλουσιν εὐφρανθῆ· καὶ ἡ καρδία ὑμῶν, τῶν ἐκζητούντων τὸν Θεὸν, θέλει ζήσει.

33 Διότι εἰσακούει τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς δεσμίους αὐτοῦ δὲν καταφρονεῖ.

34 Ἂς αἰνέσωσιν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, αἱ θάλασσαι καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν αὐταῖς.

35 Διότι ὁ Θεὸς θέλει σώσει τὴν Σιὼν, καὶ θέλει οἰκοδομήσει τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα· καὶ θέλουσι κατοικήσει ἐκεῖ, καὶ θέλουσι κληρονομήσει αὐτήν.

36 Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων αὐτοῦ θέλει κληρονομήσει αὐτὴν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλουσι κατοικεῖ ἐν αὐτῇ.

ΨΑΛΜΟΣ ο'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, εἰς ἀνάμνησιν.

ΘΕΕ, τάχυνον νὰ μὲ ἐλευθερώσῃς· τάχυνον, Κύριε, εἰς βοήθειάν μου.

2 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν, οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· ἂς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἂς ἐντραπῶσιν, οἱ θέλοντες τὸ κακόν μου.

3 Ἂς στραφῶσιν ὀπίσω πρὸς ἀμοιβὴν τῆς αἰσχύνης αὐτῶν, οἱ λέγοντες, Εὖγε, εὖγε!

4 Ἂς ἀγάλλωνται, καὶ ἂς εὐφραίνωνται εἰς σὲ, πάντες οἱ ζητοῦντές σε·

καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν σωτηρίαν σου ἂς λέγωσι διαπαντὸς, Μεγαλυνθήτω ὁ Θεός.

5 Ἐγὼ δὲ εἶμαι πτωχὸς καὶ πένης· Θεὲ, τάχυνον πρὸς ἐμέ·

σὺ εἶσαι βοήθειά μου, καὶ ἐλευθερωτής μου· Κύριε, μὴ βραδύνῃς.

ΨΑΛΜΟΣ οα'.

ΕΠΙ σὲ, Κύριε, ἤλπισα· ἂς μὴ καταισχυνθῶ ποτέ.

2 Διὰ τὴν δικαιοσύνην σου λύτρωσόν με, καὶ ἐλευθέρωσόν με· κλῖνον πρὸς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου, καὶ σῶσόν με.

3 Γενοῦ εἰς ἐμὲ τόπος ὀχυρὸς, διὰ νὰ καταφεύγω πάντοτε·
σὺ διέταξας νὰ μὲ σώσῃς, διότι πέτρα μου καὶ φρούριόν μου εἶσαι.
4 Θεέ μου, λύτρωσόν με ἐκ δυνάμεως ἀσεβοῦς, ἐκ χειρὸς παρανόμου καὶ ἀδίκου.
5 Διότι σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, κύριε Θεέ· τὸ θάῤῥος μου ἐκ νεοτητός μου.
6 Ἐπὶ σὲ ἐπεστηρίχθην ἐκ τῆς κοιλίας· σὺ εἶσαι σκέπη μου ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς μητρός μου· εἰς σὲ θέλει εἶσθαι πάντοτε ὁ ὕμνος μου.
7 Ὡς τέρας κατεστάθην εἰς τοὺς πολλούς· ἀλλὰ σὺ εἶσαι τὸ δυνατὸν καταφύγιόν μου,
8 Ἂς ἐμπλησθῇ τὸ στόμα μου ἀπὸ τοῦ ὕμνου σου, ἀπὸ τῆς δόξης σου, ὅλην τὴν ἡμέραν.
9 Μὴ μὲ ἀποῤῥίψῃς ἐν καιρῷ γήρατος· ὅταν ἐκλείπῃ ἡ δύναμίς μου, μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς.
10 Διότι οἱ ἐχθροί μου λαλοῦσι περὶ ἐμοῦ· καὶ οἱ παραφυλάττοντες τὴν ψυχήν μου, συμβουλεύονται ὁμοῦ,
11 λέγοντες, Ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπεν αὐτόν· καταδιώξατε καὶ πιάσατε αὐτὸν, διότι δὲν ὑπάρχει ὁ σώζων.
12 Θεὲ, μὴ μακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ· Θεέ μου, τάχυνον εἰς βοήθειάν μου.
13 Ἂς αἰσχυνθῶσιν, ἂς ἐξαλειφθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τῆς ψυχῆς μου· ἂς σκεπασθῶσι ἀπὸ ὀνείδους καὶ ἐντροπῆς οἱ ζητοῦντες τὸ κακόν μου.
14 Ἐγὼ δὲ πάντοτε θέλω ἐλπίζει, καὶ θέλω προσθέτει ἐπὶ πάντας τοὺς ἐπαίνους σου.
15 Τὸ στόμα μου θέλει κηρύττει τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὴν σωτηρίαν σου ὅλην τὴν ἡμέραν· διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀπαριθμήσω αὐτάς.
16 Θέλω περιπατεῖ ἐν τῇ δυνάμει Κυρίου τοῦ Θεοῦ· θέλω μνημονεύει τὴν δικαιοσύνην σου, σοῦ μόνου.
17 Θεὲ, σὺ μὲ ἐδίδαξας ἐκ νεότητός μου· καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐκήρυττον τὰ θαυμάσιά σου.

18 Μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς μηδὲ μέχρι τοῦ γήρατος καὶ πολιᾶς, Θεὲ,
ἑωσοῦ κηρύξω τὸν βραχίονά σου εἰς ταύτην τὴν γενεὰν, τὴν δύναμίν σου εἰς πάντας τοὺς μεταγενεστέρους.
19 Διότι ἡ δικαιοσύνη σου, Θεὲ, εἶναι ὑπερυψωμένη· διότι ἔκαμες μεγαλεῖα· Θεὲ, τίς ὅμοιός σου,
20 ὅστις ἔδειξας εἰς ἐμὲ θλίψεις πολλὰς καὶ ταλαιπωρίας, καὶ πάλιν μὲ ἀνεζωοποίησας, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με;
21 Ηὔξησας τὸ μεγαλεῖόν μου, καὶ ἐπιστρέψας μὲ παρηγόρησας.
22 Καὶ ἐγὼ, Θεέ μου, θέλω δοξολογεῖ ἐν τῷ ὀργάνῳ τοῦ ψαλτηρίου σὲ, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου·
εἰς σὲ θέλω ψαλμῳδεῖ ἐν κιθάρᾳ, Ἅγιε τοῦ Ἰσραήλ.
23 Θέλουσιν ἀγάλλεσθαι τὰ χείλη μου, ὅταν εἰς σὲ ψαλμῳδῶ· καὶ ἡ ψυχή μου, τὴν ὁποίαν ἐλύτρωσας.
24 Ἔτι δὲ ἡ γλῶσσα μου ὅλην τὴν ἡμέραν θέλει μελετᾷ τὴν δικαιοσύνην σου·
διότι ἐνετράπησαν διότι κατῃσχύνθησαν, οἱ ζητοῦντες τὸ κακόν μου.

ΨΑΛΜΟΣ οβ΄.

Ψαλμὸς διὰ τὸν Σολομῶντα.

ΘΕΕ, δὸς τὴν κρίσιν σου εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως·
2 διὰ νὰ κρίνῃ τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς πτωχούς σου ἐν κρίσει.
3 Τὰ ὄρη θέλουσι φέρει εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν, καὶ οἱ λόφοι δικαιοσύνην.
4 Θέλει κρίνει τους πτωχοὺς τοῦ λαοῦ· θέλει σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων, καὶ συντρίψει τὸν καταδυναστεύοντα.
5 Θέλουσι σὲ φοβεῖσθαι ἐνόσῳ διαμένει ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, εἰς γενεὰς γενεῶν.
6 Θέλει καταβῇ ὡς βροχὴ ἐπὶ θερισμένον λειβάδιον· ὡς ῥανίδες σταλάζουσαι ἐπὶ τὴν γῆν.

7 Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ θέλει ἀνθεῖ ὁ δίκαιος· καὶ ἀφθονία εἰρήνης θέλει εἶσθαι ἑωσοῦ μὴ ὑπάρξῃ ἡ σελήνη.

8 Καὶ θέλει κατακυριεύει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς.

9 Ἔμπροσθεν αὐτοῦ θέλουσι γονυκλιτήσει οἱ κατοικοῦντες ἐν ἐρήμοις, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ θέλουσι γλείψει τὸ χῶμα.

10 Οἱ βασιλεῖς τῆς Θαρσεὶς καὶ τῶν νήσων θέλουσι προσφέρει προσφοράς· οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Σεβὰ θέλουσι προσφέρει δῶρα.

11 Καὶ θέλουσι προσκυνήσει αὐτὸν πάντες οἱ βασιλεῖς· πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι δουλεύσει αὐτόν.

12 Διότι θέλει ἐλευθερώσει τὸν πτωχὸν κράζοντα· καὶ τὸν πένητα, καὶ τὸν ἀβοήθητον.

13 Θέλει ἐλεήσει τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πενήτων θέλει σώσει.

14 Ἐκ δόλου καὶ ἐξ ἀδικίας θέλει λυτρόνει τὰς ψυχὰς αὐτῶν· καὶ πολύτιμον θέλει εἶσθαι τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

15 Καὶ θέλει ζῇ, καὶ θέλει δοθῇ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας, καὶ θέλει γίνεσθαι πάντοτε προσευχὴ ὑπὲρ αὐτοῦ· ὅλην τὴν ἡμέραν θέλουσιν εὐλογεῖ αὐτόν.

16 Δρὰξ σίτου ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν τῇ γῇ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων·

ὁ καρπὸς αὐτοῦ θέλει σείεσθαι ὡς ὁ Λίβανος· καὶ οἱ κάτοικοι ἐν τῇ πόλει θέλουσιν ἐξανθήσει ὡς ὁ χόρτος τῆς γῆς.

17 Τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα· τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει διαρκεῖ ἐνόσῳ διαμένει ὁ ἥλιος·

καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν εὐλογεῖσθαι ἐν αὐτῷ· πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι μακαρίζει αὐτόν.

18 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις μόνος κάμνει θαυμάσια·

19 καὶ εὐλογημένον τὸ ἔνδοξον ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἂς πληρωθῇ ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ ἡ πᾶσα γῆ. Ἀμὴν, καὶ ἀμήν.

20 Ἐτελειωσαν αἱ προσευχαὶ τοῦ Δαβὶδ υἱοῦ τοῦ Ἰεσσαί.

ΨΑΛΜΟΣ ογ'.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΑΓΑΘΟΣ τωοντι εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰσραὴλ, εἰς τοὺς καθαροὺς τὴν καρδίαν.

2 Ἐμοῦ δὲ, οἱ πόδες μου σχεδὸν ἐκλονίσθησαν· παρ' ὀλίγον ὠλίσθησαν τὰ βήματά μου.

3 Διότι ἐζήλευσα τοὺς μωροὺς, βλέπων τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀσεβῶν.

4 Ἐπειδὴ δὲν εἶναι λύπαι εἰς τὸν θάνατον αὐτῶν, ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῶν εἶναι στερεά.

5 Δὲν εἶναι ἐν κόποις, ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· οὐδὲ μαστιγόνονται μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

6 Διὰ τοῦτο περικυκλόνει αὐτοὺς ἡ ὑπερηφανία ὡς περιδέραιον· ἡ ἀδικία σκεπάζει αὐτοὺς ὡς ἱμάτιον.

7 Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐξέχουσιν ἐκ τοῦ πάχους· ἐξεπέρασαν τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας αὐτῶν.

8 Ἐμπαίζουσι, καὶ λαλοῦσιν ἐν πονηρίᾳ καταδυναστείαν· λαλοῦσιν ὑπερηφάνως.

9 Θέτουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διατρέχει τὴν γῆν.

10 Διὰ τοῦτο θέλει στραφῆ ἐνταῦθα ὁ λαὸς αὐτοῦ· καὶ ὕδατα ποτηρίου πλήρους ἐκθλίβονται δι' αὐτούς.

11 Καὶ λέγουσι, Πῶς γνωρίζει ταῦτα ὁ Θεός; καὶ ὑπάρχει γνῶσις ἐν τῷ Ὑψιστῳ;

12 Ἰδοὺ, οὗτοι εἶναι ἀσεβεῖς, καὶ εὐτυχοῦσι διαπαντός· αὐξάνουσι τὰ πλούτη αὐτῶν.

13 Ἄρα, ματαίως ἐκαθάρισα τὴν καρδίαν μου, καὶ ἔνιψα ἐν ἀθωότητι τὰς χεῖράς μου.

14 Διότι ἐμαστιγώθην ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐτιμωρήθην πᾶσαν αὐγήν.

15 Ἂν εἴπω, Θέλω ὁμιλεῖ οὕτως· ἰδοὺ, ἐξυβρίζω εἰς τὴν γενεὰν τῶν υἱῶν σου.

16 Καὶ ἐστοχάσθην νὰ ἐννοήσω τοῦτο, πλὴν μ' ἐφάνη δύσκολον·

17 ἑωσοῦ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ, ἐνόησα τὰ τέλη αὐτῶν.

18 Σὺ βεβαίως ἔθεσας αὐτοὺς εἰς τόπους ὀλισθηρούς· ἔῤῥιψας αὐτοὺς εἰς κρημνόν.

19 Πῶς διὰ μιᾶς κατήντησαν εἰς ἐρήμωσιν! ἠφανίσθησαν, ἀπωλέσθησαν ὑπὸ αἰφνιδίου ὀλέθρου.

20 Ὡς ὄνειρον ἐξεγειρομένου, Κύριε, ὅταν ἐγερθῇς, θέλεις ἀφανίσει τὴν εἰκόνα αὐτῶν.

21 Οὕτως ἐκαίετο ἡ καρδία μου, καὶ τὰ νεφρά μου ἐβασανίζοντο·

22 καὶ ἐγὼ ἤμην ἀνόητος, καὶ δὲν ἐγνώριζον· κτῆνος ἤμην ἐνώπιόν σου.

23 Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πάντοτε μετὰ σοῦ· σὺ μὲ ἐπίασας ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μου χειρός.

24 Διὰ τῆς συμβουλῆς σου θέλεις μὲ ὁδηγήσει, καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις μὲ προσλάβει ἐν δόξῃ.

25 Τίνα ἄλλον ἔχω ἐν τῷ οὐρανῷ; καὶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θέλω ἄλλον, παρὰ σέ.

26 Ἠτόνησεν ἡ σάρξ μου καὶ ἡ καρδία μου· ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ἡ δύναμις τῆς καρδίας μου, καὶ ἡ μερίς μου εἰς τὸν αἰῶνα.

27 Διότι, ἰδοὺ, ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ σοῦ, θέλουσιν ἀπολεσθῇ· σὺ ἐξωλόθρευσας πάντας τοὺς ἐκκλίνοντας ἀπὸ σοῦ.

28 Ἀλλὰ δι' ἐμὲ, τὸ νὰ προσκολλῶμαι εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ ἀγαθόν μου· ἔθεσα τὴν ἐλπίδα μου ἐπὶ σὲ Κύριον τὸν Θεὸν, διὰ νὰ κηρύττω πάντα τὰ ἔργα σου.

ΨΑΛΜΟΣ οδ'.

Μασχὶλ τοῦ Ἀσάφ.

ΔΙΑ τί, Θεὲ, ἀπέῤῥιψας ἡμᾶς διαπαντος; διὰ τί καπνίζει ἡ ὀργή σου ἐναντίον τῶν προβάτων τῆς βοσκῆς σου;

2 Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησας ἀπ' ἀρχῆς· τὴν ῥάβδον τῆς κληρονομίας σου, τὴν ὁποίαν ἐλύτρωσας· τοῦτο τὸ ὄρος Σιὼν, ἐν ᾧ κατῴκησας.

3 Κίνησον τὰ βηματά σου πρὸς τὰς παντοτεινὰς ἐρημώσεις, πρὸς πᾶν κακὸν τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ.

4 Οἱ ἐχθροί σου βρυχῶνται ἐν τῷ μέσῳ τῶν συναγωγῶν σου· ἔθεσαν σημαίας τὰς σημαίας αὐτῶν.

5 Γνωστὸν ἔγεινεν· ὡς ἐάν τις σηκόνων πέλεκυν καταφέρῃ ἐπὶ πυκνὰ δένδρα,

6 οὕτω τώρα αὐτοὶ συνέτριψαν διὰ μιᾶς, μὲ πελέκεις καὶ σφυρία, τὰ πελεκητὰ ἔργα αὐτοῦ.

7 Κατέκαυσαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου ἕως ἐδάφους· ἐβεβήλωσαν τὸ κατοικητήριον τοῦ ὀνόματός σου.

8 Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, Ἂς ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ὁμοῦ· κατέκαυσαν πάσας τὰς συναγωγὰς τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ γῇ.

9 Τὰ σημεῖα ἡμῶν δὲν βλέπομεν· δὲν ὑπάρχει πλέον προφήτης, οὐδὲ γνωρίζων μεταξὺ ἡμῶν τὸ ἕως πότε.

10 Ἕως πότε, Θεὲ, θέλει ὀνειδίζει ὁ ἐναντίος; θέλει βλασφημεῖ ὁ ἐχθρὸς τὸ ὄνομά σου διαπαντός;

11 Διὰ τί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου, καὶ τὴν δεξιάν σου; ἔκβαλε αὐτὴν ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου, καὶ ἀφάνισον αὐτούς.

12 Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ἐξ ἀρχῆς Βασιλεύς μου, ἐργαζόμενος σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

13 Σὺ διεχώρισας διὰ τῆς δυνάμεώς σου τὴν θάλασσαν· σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐν τοῖς ὕδασι.

14 Σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τοῦ Λευϊάθαν· ἔδωκας αὐτὸν βρῶσιν εἰς τὸν λαὸν τὸν κατοικοῦντα ἐν ἐρήμοις.

15 Σὺ ἤνοιξας πηγὰς καὶ χειμάῤῥους· ἐξήρανας ποταμοὺς δυνατούς·

16 Σοῦ εἶναι ἡ ἡμέρα, καὶ σοῦ ἡ νύξ· σὺ ἡτοίμασας τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον.

17 Σὺ ἔθεσας πάντα τὰ ὅρια τῆς γῆς· σὺ ἔκαμες τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα.

18 Μνήσθητι τουτου, ὅτι ὁ ἐχθρὸς ὠνείδισε τὸν Κύριον· καὶ λαὸς ἄφρων ἐβλασφήμησε τὸ ὄνομά σου.

19 Μὴ παραδώσῃς εἰς τὰ θηρία τὴν ψυχὴν τῆς τρυγόνος σου· τὴν σύναξιν τῶν πενήτων σου μὴ λησμονήσῃς διαπαντος.

20 Ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν διαθήκην σου· διότι ἐπλήσθησαν οἱ σκοτεινοὶ τῆς γῆς τόποι ἀπὸ οἴκων καταδυναστείας.

21 Ἂς μὴ στραφῇ ὁ ταλαίπωρος εἰς τὰ ὀπίσω κατῃσχυμμένος· ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πένης ἂς ἐπαινῶσι τὸ ὄνομά σου.

22 Ἀνάστα, Θεέ· δίκασον τὴν δίκην σου· μνήσθητι τοῦ ὀνειδισμοῦ, τὸν ὁποῖον εἰς σὲ κάμνει ὁ ἄφρων ὅλην τὴν ἡμέραν.

23 Μὴ λησμονήσῃς τὴν φωνὴν τῶν ἐχθρῶν σου· ὁ θόρυβος τῶν ἐπανισταμένων κατὰ σοῦ αὐξάνει διαπαντός.

ΨΑΛΜΟΣ οε'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Ἀλ-ταασχέθ. Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

ΔΟΞΟΛΟΓΟΥΜΕΝ σε, Θεὲ, δοξολογοῦμεν, διότι πλησίον ἡμῶν εἶναι τὸ ὄνομά σου· κηρύττονται τὰ θαυμάσιά σου.

2 Ὅταν λάβω τὸν ὡρισμένον καιρὸν, ἐγὼ θέλω κρίνει ἐν εὐθύτητι.

3 Διελύθη ἡ γῆ καὶ πάντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς· ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς. [Διάψαλμα.]

4 Εἶπα πρὸς τοὺς ἄφρονας, Μὴ γίνεσθε ἄφρονες· καὶ πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς, Μὴ ὑψόνετε κέρας·

5 μὴ ὑψόνετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ὑμῶν· μὴ λαλεῖτε μὲ τράχηλον σκληρόν.

6 Διότι οὔτε ἐξ ἀνατολῶν, οὔτε ἐκ δυσμῶν, οὔτε ἐκ τῆς ἐρήμου, ἔρχεται ἡ ὕψωσις.

7 ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κριτής· τοῦτον ταπεινονει, καὶ ἐκεῖνοι ὑψόνει.

8 Διότι ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ποτηριον πλῆρες κεράσματος οἴνου ἀκράτου, καὶ ἐκ τούτου θέλει χύσει·

πλὴν τὴν τρυγίαν αὐτοῦ θέλουσι στραγγίσει πάντες οἱ ἀσεβεῖς τῆς γῆς, καὶ θέλουσι πίει.

9 Ἐγὼ δὲ θέλω κηρύττει διαπαντὸς, θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

10 Καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἀσεβῶν θέλω συντρίψει· τὰ δὲ κέρατα τῶν δικαίων θέλουσιν ὑψωθῇ.

ΨΑΛΜΟΣ ος'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Νεγινώθ. Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

ΓΝΩΣΤΟΣ εἶναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός· ἐν τῷ Ἰσραὴλ, μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

2 Ἡ δὲ σκηνὴ αὐτοῦ εἶναι ἐν Σαλὴμ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

3 Ἐκεῖ συνέτριψε τὰ βέλη τοῦ τόξου, τὴν ἀσπίδα, καὶ τὴν ῥομφαίαν, καὶ τὸν πόλεμον. [Διάψαλμα.]

4 Εἶσαι λαμπρότερος ὑπὲρ τὰ ὄρη τῶν ἁρπακτήρων.

5 Οἱ θρασυκάρδιοι ἐγυμνώθησαν· ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον αὐτῶν· καὶ οὐδεὶς τῶν ῥωμαλέων ἀνδρῶν εὗρηκε τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

6 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, Θεὲ τοῦ Ἰακὼβ, ἔπεσον εἰς βαθύτατον ὕπνον καὶ ἡ ἅμαξα καὶ ὁ ἵππος.

7 Σὺ εἶσαι φοβερός· καὶ τίς δύναται νὰ σταθῇ ἔμπροσθέν σου, ὅταν ὀργισθῇς;

8 Ἐξ οὐρανοῦ ἔκαμες νὰ ἀκουσθῇ κρίσις· ἡ γῆ ἐφοβήθη, καὶ ἡσύχασεν,

9 ὅτε ἐσηκώθη εἰς κρίσιν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ σώσῃ πάντας τοὺς πράους τῆς γῆς. [Διάψαλμα.]

10 Βεβαίως ὁ θυμὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει καταντήσει εἰς ἔπαινόν σου· θέλεις χαλινώσει τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θυμοῦ.

11 Κάμετε εὐχὰς, καὶ ἀπόδοτε εἰς Κύριον τὸν Θεόν σας· πάντες οἱ κύκλῳ αὐτοῦ ἂς φέρωσι δῶρα εἰς τὸν φοβερόν·

12 τὸν ἀφαιροῦντα τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχόντων, τὸν φοβερὸν εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ οζ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, διὰ Ἰεδουθούν. Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ἡ ΦΩΝΗ' μου εἶναι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἐβόησα· ἡ φωνή μου εἶναι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἔδωκεν εἰς ἐμὲ ἀκρόασιν.

2 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐξεζήτησα τὸν Κύριον

ἐξέτεινον τὴν νύκτα τὰς χεῖράς μου, καὶ δὲν ἔπαυον· ἡ ψυχή μου δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ.

3 Ἐνεθυμήθην τὸν Θεὸν, καὶ ἐταράχθην· διελογισθην, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. [Διάψαλμα.]

4 Ἐκράτησας τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐν ἀγρυπνίᾳ· ἐταράχθην, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ λαλήσω.

5 Διελογίσθην τὰς ἀρχαίας ἡμέρας, τὰ ἔτη τῶν αἰώνων.

6 Ἀνακαλῶ εἰς μνήμην τὴν ᾠδήν μου· τὴν νύκτα διαλογίζομαι μετὰ τῆς καρδίας μου, καὶ τὸ πνεῦμά μου διερευνᾷ·

7 μήποτε ὁ Κύριος μὲ ἀποβάλει αἰωνίως, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι εὐμενὴς πλέον;

8 ἢ ἐξέλιπε διαπαντὸς τὸ ἔλεος αὐτοῦ; ἔπαυσεν ὁ λόγος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν;

9 μήποτε ἐλησμόνησε νὰ ἐλεῇ ὁ Θεός; μήποτε ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ θέλει κλείσει τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτοῦ; [Διάψαλμα.]

10 Τότε εἶπα, Ἀδυναμία μου εἶναι τοῦτο· ἀλλοιοῦται ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου;

11 θέλω μνημονεύει τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου· ναὶ, θέλω μνημονεύει τὰ ἀπ' ἀρχῆς θαυμάσιά σου·

12 καὶ θέλω μελετᾷ εἰς πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ περὶ τῶν πράξεών σου θέλω διαλογίζεσθαι.

13 Θεὲ, ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ εἶναι ἡ ὁδός σου· τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεός;

14 Σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια· ἐφανέρωσας μεταξὺ τῶν λαῶν τὴν δύναμίν σου.

15 Ἐλύτρωσας διὰ τοῦ βραχίονός σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱοὺς Ἰακὼβ καὶ Ἰωσήφ. [Διάψαλμα.]

16 Τὰ ὕδατα σὲ εἶδον, Θεὲ, τὰ ὕδατα σὲ εἶδον, καὶ ἐφοβήθησαν· ἐταράχθησαν καὶ αἱ ἄβυσσοι.

17 Πλημμύραν ὑδάτων ἔχυσαν αἱ νεφέλαι· φωνὴν ἔδωκαν οἱ οὐρανοί· καὶ τὰ βέλη σου διεπέταξαν.

18 Ἡ φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἦτο ἐν τῷ οὐρανίῳ τροχῷ· ἐφώτισαν αἱ ἀστραπαὶ τὴν οἰκουμένην· ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἔγεινεν ἡ γῆ.

19 Διὰ τῆς θαλάσσης εἶναι ἡ ὁδός σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὑδάσι πολλοῖς, καὶ τὰ ἴχνη σου δὲν γνωρίζονται.

20 Ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου, διὰ χειρὸς Μωϋσέως καὶ Ἀαρών.

ΨΑΛΜΟΣ οη'.

Μασχὶλ τοῦ Ἀσάφ.

ΆΚΟΥΣΟΝ, λαέ μου, τὸν νόμον μου· κλίνατε τὰ ὦτά σας εἰς τὰ λόγια τοῦ στόματός μου.

2 Θέλω ἀνοίξει ἐν παραβολῇ τὸ στόμα μου· θέλω προφέρει πραγματα ἀξιομνημόνευτα, τὰ ἀπ' ἀρχῆς·

3 ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἐγνωρίσαμεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήθησαν εἰς ἡμᾶς.

4 Δὲν θέλομεν κρύψει αὐτὰ ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς τὴν ἐπερχομένην γενεάν,

διηγούμενοι τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ ὁποῖα ἔκαμε.

5 Καὶ ἔστησε μαρτύριον ἐν τῷ Ἰακὼβ, καὶ νόμον ἔθεσεν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, τὰ ὁποῖα προσέταξεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, νὰ κάμνωσιν αὐτὰ γνωστὰ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν·

6 διὰ νὰ γνωρίζῃ αὐτὰ ἡ γενεὰ ἡ ἐπερχομένη, οἱ υἱοὶ οἱ μέλλοντες νὰ γεννηθῶσι· καὶ αὐτοὶ, ὅταν ἀναστηθῶσι, νὰ διηγῶνται εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν·

7 διὰ νὰ θέσωσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ λησμονῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ φυλάττωσι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ·

8 καὶ νὰ μὴ γείνωσιν ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ διεστραμμένη καὶ ἀπειθής·

γενεὰ, ἥτις δὲν ἐφύλαξεν εὐθεῖαν τὴν καρδίαν αὐτῆς, καὶ δὲν ἐστάθη πιστὸν μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς·

9 ὡς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐφραΐμ, οἵτινες, ὡπλισμένοι, βαστάζοντες τόξα, ἐστράφησαν ὀπίσω τὴν ἡμέραν τῆς μάχης.

10 Δὲν ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ περιπατῶσι·

11 καὶ ἐλησμόνησαν τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἔδειξεν εἰς αὐτούς.

12 Ἔμπροσθεν τῶν πατέρων αὐτῶν ἔκαμε θαυμάσια, ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, τῇ πεδιάδι Τάνεως.

13 Διέσχισε τὴν θάλασσαν, καὶ διεπέρασεν αὐτοὺς, καὶ ἔστησε τὰ ὕδατα ὡς σωρόν·

14 καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς τὴν ἡμέραν ἐν νεφέλῃ, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτὶ πυρός.

15 Διέσχισε πέτρας ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐπότισεν αὐτοὺς ὡς ἐκ μεγάλων ἀβύσσων·

16 καὶ ἐξήγαγε ῥύακας ἐκ τῆς πέτρας, καὶ κατεβίβασεν ὕδατα ὡς ποταμούς.

17 Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηκολούθουν ἔτι ἁμαρτάνοντες εἰς αὐτὸν, παροξύνοντες τὸν Ὕψιστον ἐν ἀνύδρῳ τόπῳ·

18 καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ζητοῦντες βρῶσιν κατὰ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν·

19 καὶ ἐλάλησαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, λέγοντες, "Μήπως δύναται ὁ Θεὸς νὰ ἑτοιμάσῃ τράπεζαν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

20 ἰδοὺ, ἐπάταξε τὴν πέτραν, καὶ ἔῤῥευσαν ὕδατα, καὶ χείμαῤῥοι ἐπλημμύρησαν·

μήπως δύναται νὰ δώσῃ καὶ ἄρτον; ἢ νὰ ἑτοιμάσῃ κρέας εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ;"

21 Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ὠργίσθη·

καὶ πῦρ ἐξήφθη κατὰ τοῦ Ἰακὼβ, ἔτι δὲ καὶ ὀργὴ ἀνέβη κατὰ τοῦ Ἰσραήλ·

22 διότι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεὸν, οὐδὲ ἤλπισαν ἐπὶ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ·

23 ἐνῷ προσέταξε τὰς νεφέλας ἀπὸ ἄνωθεν, καὶ τὰς θύρας τοῦ οὐρανοῦ ἤνοιξε,

24 καὶ ἔβρεξεν εἰς αὐτοὺς μάννα διὰ νὰ φάγωσι, καὶ σῖτον οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτούς·

25 ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ὁ ἄνθρωπος· τροφὴν ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς μέχρι χορτασμοῦ.

26 Ἐσήκωσεν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνατολικὸν ἄνεμον, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐπέφερε τὸν νότον·

27 καὶ ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς κρέας ὡς τὸ χῶμα, καὶ πετεινὰ πτερωτὰ ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

28 καὶ ἔκαμε νὰ πέσωσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν, κύκλῳ τῶν σκηνῶν αὐτῶν.

29 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν σφόδρα· καὶ ἔφερεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν·

30 δὲν εἶχον χωρισθῆ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν.

Ἔτι ἦτο ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἡ βρῶσις αὐτῶν,

31 καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβη ἐπ' αὐτοὺς,

καὶ ἐφόνευσε τοὺς μεγαλητέρους ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ κατέβαλεν.

32 Ἐν πᾶσι τούτοις ἡμάρτησαν ἔτι, καὶ δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

33 Διὰ τοῦτο συνετέλεσεν ἐν ματαιότητι τὰς ἡμέρας αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐν ταραχῇ.

34 Ὅτε ἐθανάτονεν αὐτοὺς, τότε ἐξεζήτουν αὐτὸν, καὶ ἐπέστρεφον, καὶ ἀπὸ ὄρθρου προσέτρεχον εἰς τὸν Θεόν·

35 καὶ ἐνεθυμοῦντο, ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο φρούριον αὐτῶν, καὶ ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος λυτρωτὴς αὐτῶν.

36 Ἀλλ' ἐκολάκευον αὐτὸν διὰ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν ἐψεύδοντο πρὸς αὐτόν·

37 ἡ δὲ καρδία αὐτῶν δὲν ἦτο εὐθεῖα μετ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἦσαν πιστοὶ εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ.

38 Αὐτὸς ὅμως, οἰκτίρμων, συνεχώρησε τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ δὲν ἠφάνισεν αὐτούς·

ἀλλὰ πολλάκις ἀνέστελλε τὸν θυμὸν αὐτοῦ, καὶ δὲν διήγειρεν ὅλην τὴν ὀργὴν αὐτοῦ·

39 καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι ἦσαν σάρξ· ἄνεμος παρερχόμενος, καὶ μὴ ἐπιστρέφων.

40 Ποσάκις παρώξυναν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, παρώργισαν αὐτὸν ἐν γῇ ἀνύδρῳ,

41 καὶ ἐστράφησαν, καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ παρώξυναν!

42 Δὲν ἐνεθυμήθησαν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐλύτρωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ·

43 πῶς ἔδειξεν ἐν Αἰγύπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῇ πεδιάδι Τάνεως·

44 καὶ μετέβαλεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμοὺς αὐτῶν, καὶ τοὺς ῥύακας αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ πίωσιν.

45 Ἀπέστειλεν ἐπ' αὐτοὺς κυνόμυιαν, καὶ κατέφαγεν αὐτοὺς, καὶ βατράχους, καὶ ἠφάνισαν αὐτούς.

46 Καὶ παρέδωκε τοὺς καρποὺς αὐτῶν εἰς τὸν βροῦχον, καὶ τοὺς κόπους αὐτῶν εἰς τὴν ἀκρίδα.

47 Κατηφάνισε διὰ τῆς χαλάζης τὰς ἀμπέλους αὐτῶν, καὶ τὰς συκαμίνους αὐτῶν μὲ πέτρας χαλάζης·

48 καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν χάλαζαν τὰ κτήνη αὐτῶν, καὶ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τοὺς κεραυνούς.

49 Ἀπέστειλεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἔξαψιν τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ, τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ τὴν θλίψιν, ἀποστέλλων αὐτὰ δι' ἀγγέλων κακοποιῶν.

50 Ἤνοιξεν ὁδὸν εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ· δὲν ἐφείσθη ἀπὸ τοῦ θανάτου τὴν ψυχὴν αὐτῶν, καὶ παρέδωκεν εἰς θανατικὸν τὴν ζωὴν αὐτῶν·

51 καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν ἀπαρχὴν τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ Χάμ·

52 καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖθεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ὡς ποίμνιον ἐν τῇ ἐρήμῳ·

53 καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ δὲν ἐδειλίασαν· τοὺς δὲ ἐχθροὺς αὐτῶν ἐσκέπασεν ἡ θάλασσα.

54 Καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ ὅριον τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ, τὸ ὄρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν ἡ δεξιὰ αὐτοῦ·

55 καὶ ἐξεδίωξεν ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτῶν τὰ ἔθνη, καὶ διεμοίρασεν αὐτὰ κληρονομίαν μὲ σχοινίον, καὶ ἐν ταῖς σκηναῖς αὐτῶν κατῴκισε τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

56 Καὶ ὅμως ἐπείρασαν καὶ παρώξυναν τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, καὶ δὲν ἐφύλαξαν τὰ μαρτύρια αὐτοῦ·

57 ἀλλ' ἐστράφησαν, καὶ ἐφέρθησαν ἀπίστως, ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν· ἐστράφησαν ὡς τόξον στρεβλόν·

58 καὶ παρώργισαν αὐτὸν μὲ τοὺς ὑψηλοὺς αὐτῶν τόπους, καὶ μὲ τὰ γλυπτὰ αὐτῶν διήγειραν αὐτὸν εἰς ζηλοτυπίαν.

59 Ἤκουσεν ὁ Θεὸς, καὶ ὑπερωργίσθη, καὶ ἐβδελύχθη σφόδρα τὸν Ἰσραήλ·

60 καὶ ἐγκατέλιπε τὴν σκηνὴν τοῦ Σηλὼ, τὴν σκηνὴν ὅπου κατῴκησε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων·

61 καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ την δόξαν αὐτοῦ εἰς χεῖρα ἐχθροῦ·

62 καὶ παρέδωκεν εἰς ῥομφαίαν τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ὑπερωργίσθη κατὰ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ·

63 τοὺς νέους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν δὲν ἐνυμφεύθησαν·

64 οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἔπεσον ἐν μαχαίρᾳ, καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν δὲν ἐπένθησαν.

65 Τότε ἐξηγέρθη ὡς ἐξ ὕπνου ὁ Κύριος, ὡς ἄνθρωπος δυνατὸς, βοῶν ἀπὸ οἴνου·

66 καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω· ὄνειδος αἰώνιον ἔθεσεν ἐπ' αὐτούς.

67 Καὶ ἀπέῤῥιψε τὴν σκηνὴν Ἰωσὴφ, καὶ τὴν φυλὴν Εφραὶμ δὲν ἔκλεξεν·

68 ἀλλ' ἔκλεξε τὴν φυλὴν Ἰούδα, τὸ ὄρος τῆς Σιὼν, τὸ ὁποῖον ἠγάπησε.

69 Καὶ ᾠκοδόμησεν ὡς ὑψηλὰ παλάτια τὸ ἁγιαστήριον αὐτοῦ, ὡς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν ἐθεμελίωσεν εἰς τὸν αἰῶνα.

70 Καὶ ἔκλεξε Δαβὶδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων·

71 ἐξόπισθεν τῶν θηλαζόντων προβάτων ἔφερεν αὐτὸν, διὰ νὰ ποιμαίνῃ Ἰακὼβ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ·

72 καὶ ἐποίμανεν αὐτοὺς κατὰ τὴν ἀκακίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ·

καὶ διὰ τῆς συνέσεως τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὡδήγησεν αὐτούς.

ΨΑΛΜΟΣ οθ'.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΘΕΕ, ἦλθον ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου·

ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου· κατέστησαν την Ιερουσαλὴμ εἰς σωροὺς ἐρειπίων·

2 ἔδωκαν τὰ πτώματα τῶν δούλων σου βρῶσιν εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ,
τὴν σάρκα τῶν ὁσίων σου εἰς τὰ θηρια τῆς γῆς.
3 Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡς ὕδωρ κύκλῳ τῆς Ἱερουσαλημ, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ θάπτων.
4 Ἐγείναμεν ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονας ἡμῶν, κατάγελως καὶ χλευασμὸς εἰς τοὺς πέριξ ἡμῶν.

5 Ἕως πότε, Κύριε; θέλεις ὀργίζεσθαι διαπαντός; θέλει καίει ὡς πῦρ ἡ ζηλοτυπία σου;
6 Ἔκχεον τὴν ὀργήν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη, τὰ μὴ γνωρίζοντά σε, καὶ ἐπὶ τὰ βασίλεια, τὰ μὴ ἐπικαλεσθέντα τὸ ὄνομα σου·
7 διότι κατέφαγον τὸν Ἰακὼβ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἠρήμωσαν.
8 Μὴ ἐνθυμηθῇς καθ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας τῶν ἀρχαίων· ταχέως ἂς προφθάσωσιν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου, διότι ἐταπεινώθημεν σφόδρα.
9 Βοήθησον ἡμᾶς, Θεὲ τῆς σωτηριας ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου·
καὶ ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, καὶ γενοῦ ἵλεως εἰς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.
10 Διὰ τί νὰ εἴπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς αὐτῶν;
ἂς γνωρισθῇ εἰς τὰ ἔθνη, ἔμπροσθεν ἡμῶν, ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος τῶν δούλων σου.
11 Ἂς ἔλθῃ ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμὸς τῶν δεσμίων·
κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός σου, σῶσον τοὺς καταδεδικασμένους εἰς θάνατον·
12 καὶ ἀπόδος εἰς τοὺς γείτονας ἡμῶν ἑπταπλάσια εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν τὸν ὀνειδισμὸν αὐτῶν, μὲ τὸν ὁποῖον σὲ ὠνείδισαν, Κύριε.
13 Ἡμεῖς δὲ ὁ λαός σου, καὶ τὰ πρόβατα τῆς βοσκῆς σου, θέλομεν σὲ δοξολογεῖ εἰς τὸν αἰῶνα·
ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν θέλομεν ἀναγγέλλει τὴν αἴνεσίν σου.

ΨΑΛΜΟΣ π'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Σοσανὶμ-ἐδούθ. Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΑΚΡΟΑΣΘΗΤΙ, ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ, σὺ ὁ ὁδηγῶν ὡς ποίμνιον τὸν Ἰωσήφ·

ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν χερουβεὶμ, ἐμφανίσθητι.

2 Ἔμπροσθεν τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ τοῦ Βενιαμὶν, καὶ τοῦ Μανασσῆ, διέγειρον τὴν δύναμίν σου, καὶ ἐλθὲ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

3 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Θεὲ, καὶ ἐπίλαμψον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν λυτρωθῆ.

4 Κύριε Θεὲ τῶν δυνάμεων, ἕως πότε θέλεις ὀργίζεσθαι κατὰ τῆς προσευχῆς τοῦ λαοῦ σου;

5 Τρέφεις αὐτοὺς μὲ ἄρτον δακρύων, καὶ ποτίζεις αὐτοὺς ἀφθόνως μὲ δάκρυα.

6 Ἔκαμες ἡμᾶς ἔριδα εἰς τοὺς γείτονας ἡμῶν· καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν γελῶσι μεταξὺ ἀλλήλων.

7 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Θεὲ τῶν δυνάμεων, καὶ ἐπίλαμψον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν λυτρωθῆ.

8 Ἄμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετεκόμισας· ἐξεδίωξας ἔθνη, καὶ ἐφύτευσας αὐτήν.

9 Ἡτοίμασας τόπον ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ βαθέως ἐρρίζωσας αὐτήν· καὶ ἐγέμισε τὴν γῆν.

10 Ἐσκεπάσθησαν τὰ ὄρη ὑπὸ τῆς σκιᾶς αὐτῆς, καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς ἦσαν ὡς αἱ ὑψηλαὶ κέδροι.

11 Ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης, καὶ τοὺς βλαστοὺς αὐτῆς ἕως τοῦ ποταμοῦ.

12 Διὰ τί ἐκρήμνισας τοὺς φραγμοὺς αὐτῆς, καὶ τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ διαβαίνοντες τὴν ὁδόν;

13 Ἐρημόνει αὐτὴν ὁ ἀγριόχοιρος ἐκ τοῦ δάσους, καὶ τὸ θηρίον τοῦ ἀγροῦ νέμεται αὐτήν.

14 Ἐπίστρεψον, δεόμεθα, Θεὲ τῶν δυνάμεων· ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἰδὲ, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην,

15 καὶ τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν ἡ δεξιά σου, καὶ τὸν βλαστὸν τὸν ὁποῖον ἐκραταίωσας εἰς σεαυτόν.

16 Ἐκαύθη ἐν πυρί· ἐκόπη· ἐχάθησαν ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου.

17 Ἂς ἦναι ἡ χείρ σου ἐπὶ τὸν ἄνδρα τῆς δεξιᾶς σου· ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἔκαμες δυνατὸν εἰς σεαυτόν.

18 Καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἐκκλίνει ἀπὸ σοῦ· ζωοποίησον ἡμᾶς, καὶ τὸ ὄνομά σου θέλομεν ἐπικαλεῖσθαι.

19 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Κύριε Θεὲ τῶν δυνάμεων· ἐπίλαμψον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν λυτρωθῆ.

ΨΑΛΜΟΣ πα'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν, ἐπὶ Γιττίθ. Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΨΑΛΑΤΕ ἐν εὐφροσύνῃ εἰς τὸν Θεὸν, τὴν δύναμιν ἡμῶν· ἀλαλάξατε εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

2 Ὑψώσατε ψαλμῳδίαν, καὶ κρούετε τύμπανον, κιθάραν τερπνὴν μετὰ ψαλτηρίου.

3 Σαλπίσατε σάλπιγγα ἐν νεομηνίᾳ, ἐν καιρῷ ὡρισμένῳ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς ἡμῶν.

4 Διότι πρόσταγμα εἶναι τοῦτο εἰς τὸν Ἰσραὴλ, νόμος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.

5 Εἰς μαρτύριον διέταξε τοῦτο εἰς τὸν Ἰωσὴφ, ὅτε ἐξῆλθε κατὰ τῆς γῆς Αἰγύπτου· ὅπου ἤκουσα γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζον·

6 ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τοῦ φορτίου τὸν ὦμον αὐτοῦ· αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπαυσαν ἀπὸ κοφίνου·

7 ἐν καιρῷ θλίψεως ἐπεκαλέσθης, καὶ σὲ ἐλύτρωσα· σοὶ ἀπεκρίθην ἀπὸ τοῦ ἀποκρύφου τόπου τῆς βροντῆς· σὲ ἐδοκίμασα ἐν τοῖς ὕδασι τῆς ἀντιλογίας. [Διάψαλμα.]

8 Ἄκουσον, λαέ μου, καὶ θέλω διαμαρτυρηθῆ κατὰ σοῦ· Ἰσραὴλ, ἐὰν μοῦ ἀκούσῃς,

9 ἂς μὴ ἦναι εἰς σὲ θεὸς ξένος, καὶ μὴ προσκυνήσῃς θεὸν ἀλλότριον.

10 Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις σὲ ἀνήγαγεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ θέλω γεμίσει αὐτό.

11 Ἀλλ' ὁ λαός μου δὲν ἤκουσε τῆς φωνῆς μου, καὶ ὁ Ἰσραὴλ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς ἐμέ.

12 Διὰ τοῦτο παρέδωκα αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας αὐτῶν· καὶ περιεπάτησαν ἐν ταῖς βουλαῖς αὐτῶν.

13 Εἴθε νὰ μοῦ ἤκουεν ὁ λαός μου, καὶ ὁ Ἰσραὴλ νὰ περιεπάτει εἰς τὰς ὁδούς μου!

14 πάραυτα ἤθελον καταβάλει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, καὶ κατὰ τῶν θλιβόντων αὐτοὺς ἤθελον στρέψει τὴν χεῖρά μου.

15 Οἱ μισοῦντες τὸν Κύριον ἤθελον ἀποτύχει ἐναντίον αὐτοῦ, ὁ δὲ καιρὸς ἐκείνων ἤθελε διαμένει πάντοτε·

16 καὶ ἤθελε θρέψει αὐτοὺς μὲ τὸ πάχος τοῦ σίτου, καὶ μὲ μέλι ἐκ πέτρας ἤθελον σὲ χορτάσει.

ΨΑΛΜΟΣ πβ'.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ ἵσταται ἐν τῇ συνάξει τῶν δυνατῶν· ἀναμέσον τῶν θεῶν θέλει κρίνει.

2 Ἕως πότε θέλετε κρίνει ἀδίκως, καὶ θέλετε προσωποληπτεῖ τοὺς ἀσεβεῖς; [Διάψαλμα.]

3 Κρίνατε τὸν πτωχὸν καὶ τὸν ὀρφανόν· κάμετε δικαιοσύνην εἰς τὸν τεθλιμμένον καὶ πένητα.

4 Ἐλευθερόνετε τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα· λυτρόνετε αὐτὸν ἐκ χειρὸς τῶν ἀσεβῶν.

5 Δὲν γνωρίζουσιν, οὐδὲ νοοῦσι· περιπατοῦσιν ἐν σκότει· πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς σαλεύονται.

6 Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ εἶσθε σεῖς, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες·

7 σεῖς ὅμως ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

8 Ἀνάστα, Θεέ, κρῖνον τὴν γῆν· διότι σὺ θέλεις κατακληρονομήσει πάντα τὰ ἔθνη.

ΨΑΛΜΟΣ πγ'.

Ὠιδὴ ψαλμοῦ τοῦ Ἀσάφ.

ΘΕΕ, μὴ σιωπήσῃς· μὴ σιγήσῃς, καὶ μὴ ἡσυχάσῃς, Θεέ.
2 Διότι, ἰδοὺ, οἱ ἐχθροί σου θορυβοῦσι, καὶ οἱ μισοῦντές σε ὕψωσαν κεφαλήν.
3 Κακὴν βουλὴν ἔλαβον κατὰ τοῦ λαοῦ σου, καὶ συνεβουλεύθησαν κατὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου.
4 Εἶπον, Ἔλθετε, καὶ ἂς ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ἔθνος· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰσραὴλ ἂς μὴ μνημονεύηται πλέον.
5 Διότι ἐκ συμφώνου συνεβουλεύθησαν ὁμοῦ· συνεμάχησαν κατὰ σοῦ·
6 αἱ σκηναὶ τοῦ Ἐδὼμ, καὶ οἱ Ἰσμαηλῖται· ὁ Μωὰβ, καὶ οἱ Ἀγαρηνοί·
7 ὁ Γεβὰλ, καὶ ὁ Ἀμμὼν, καὶ ὁ Ἀμαλήκ· οἱ Φιλισταῖοι, μετὰ τῶν κατοικούντων τὴν Τύρον.
8 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀσσοὺρ ἠνώθη μετ' αὐτῶν· ἐβοήθησαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Λώτ. [Διάψαλμα.]
9 Κάμε εἰς αὐτοὺς, ὡς εἰς τοὺς Μαδιανίτας, ὡς εἰς τὸν Σισάραν, ὡς εἰς τὸν Ἰαβεὶν ἐν τῷ χειμάῤῥῳ Κεισών·
10 οἵτινες ἀπωλέσθησαν ἐν Ἐν-δώρ· ἔγειναν κόπρος διὰ τὴν γῆν.
11 Κάμε τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ὡς τὸν Ὠρὴβ καὶ ὡς τὸν Ζήβ· καὶ, ὡς τὸν Ζεβεὲ καὶ ὡς τὸν Σαλμανὰν, πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν·
12 οἵτινες εἶπον, Ἂς κληρονομήσωμεν εἰς ἑαυτοὺς τὰ κατοικητήρια τοῦ Θεοῦ.
13 Θεέ μου, κάμε αὐτοὺς ὡς τροχὸν, ὡς ἄχυρον κατὰ πρόσωπον ἀνέμου.
14 Ὡς τὸ πῦρ καίει τὸ δάσος, καὶ ὡς ἡ φλὸξ κατακαίει τὰ ὄρη,
15 οὕτω καταδίωξον αὐτοὺς μὲ τὴν ἀνεμοζάλην σου, καὶ μὲ τὸν ἀνεμοστρόβιλόν σου κατατρόμαξον αὐτούς.

16 Γέμισον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀπὸ ἀτιμίας, καὶ θέλουσι ζητήσει τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

17 Ἂς καταισχυνθῶσι, καὶ ἂς ταραχθῶσι διαπαντός· καὶ ἂς ἐντραπῶσι, καὶ ἂς ἀπολεσθῶσι·

18 καὶ ἂς γνωρίσωσιν ὅτι σὺ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι Κύριος, εἶσαι ὁ μόνος Ὕψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

ΨΑΛΜΟΣ πδ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Γιττίθ. Ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΠΟΣΟΝ ἀγαπηταὶ εἶναι αἱ σκηναί σου, Κύριε τῶν δυνάμεων!

2 Ἐπιποθεῖ, καὶ μάλιστα λειποθυμεῖ ἡ ψυχή μου διὰ τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου·

ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου ἀγαλλιῶνται διὰ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα.

3 Ναὶ, τὸ στρουθίον εὗρηκε κατοικίαν, καὶ ἡ τρυγὼν φωλεὰν εἰς ἑαυτὴν, ὅπου θέτει τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς,

τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, Βασιλεῦ μου, καὶ Θεέ μου.

4 Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου· πάντοτε θέλουσι σὲ αἰνεῖ. [Διάψαλμα.]

5 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις εἶναι ἐν σοί· ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ὁδοί σου·

6 οἵτινες διαβαίνοντες διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος, καθιστῶσιν αὐτὴν πηγὴν ὑδάτων· καὶ ἡ βροχὴ ἔτι γεμίζει τοὺς λάκκους.

7 Προβαίνουσιν ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν· ἕκαστος αὐτῶν φαίνεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Σιών.

8 Κύριε, Θεὲ τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου· ἀκροάσθητι, Θεὲ τοῦ Ἰακώβ. [Διάψαλμα.]

9 Ἰδὲ, Θεὲ, ἡ ἀσπὶς ἡμῶν, καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

10 Διότι καλητέρα εἶναι μία ἡμέρα ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας·

ἤθελον προτιμήσει νὰ ἦμαι θυρωρὸς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου, παρὰ νὰ κατοικῶ ἐν ταῖς σκηναῖς τῆς πονηρίας.

11 Διότι ἥλιος καὶ ἀσπὶς εἶναι Κύριος ὁ Θεός· χάριν καὶ δόξαν θέλει δώσει ὁ Κύριος·

δὲν θέλει στερήσει οὐδενὸς ἀγαθοῦ τοὺς περιπατοῦντας ἐν ἀκακίᾳ.

12 Κύριε τῶν δυνάμεων, μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

ΨΑΛΜΟΣ πε'.

Εἰς τον πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΕΥΗΡΕΣΤΗΘΗΣ, Κύριε, εἰς τὴν γῆν σου· ἔφερες ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τὸν Ἰακώβ.

2 Συνεχώρησας τὴν ἀνομίαν τοῦ λαοῦ σου· ἐσκέπασας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. [Διάψαλμα.]

3 Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργήν σου· ἀπέστρεψας ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ θυμοῦ σου.

4 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Θεὲ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ κατάπαυσον τὸν καθ' ἡμῶν θυμόν σου.

5 Θέλεις εἶσθαι διαπαντὸς ὠργισμένος εἰς ἡμᾶς; θέλεις ἐπεκτείνει τὴν ὀργήν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

6 Δὲν θέλεις πάλιν ζωοποιήσει ἡμᾶς, διὰ νὰ εὐφραίνηται ὁ λαός σου εἰς σέ;

7 Δεῖξον εἰς ἡμᾶς, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ δὸς εἰς ἡμᾶς τὴν σωτηρίαν σου.

8 Θέλω ἀκούσει τί θέλει λαλήσει Κύριος ὁ Θεός· διότι θέλει λαλήσει εἰρήνην πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς ὁσίους αὐτοῦ· καὶ ἂς μὴ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἀφροσύνην.

9 Βεβαίως πλησίον τῶν φοβουμένων αὐτὸν εἶναι ἡ σωτηρία αὐτοῦ, διὰ νὰ κατοικῇ δόξα ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

10 Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συναπηντήθησαν· δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη ἐφιλήθησαν.

11 Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς θέλει ἀναβλαστήσει· καὶ δικαιοσύνη ἐξ οὐρανοῦ θέλει κύψει.

12 Ὁ Κύριος βεβαίως θέλει δώσει τὸ ἀγαθόν· καὶ ἡ γῆ ἡμῶν θέλει δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

13 Δικαιοσύνη ἔμπροσθεν αὐτοῦ θέλει προπορεύεσθαι, καὶ θέλει βάλει αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν διαβημάτων αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ πς'.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

ΚΛΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ ὠτίον σου· ἐπάκουσόν μου, διότι πτωχὸς καὶ πένης εἶμαι ἐγώ.

2 Φύλαξον τὴν ψυχήν μου, διότι εἶμαι ὅσιος· σὺ, Θεέ μου, σῶσον τὸν δοῦλόν σου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

3 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι πρὸς σὲ κράζω ὅλην τὴν ἡμέραν.

4 Εὔφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, διότι πρὸς σε, Κύριε, ὑψόνω τὴν ψυχήν μου.

5 Διότι σὺ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθὸς, καὶ εὔσπλαγχνος, καὶ πολυέλεος εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους σε.

6 Ἀκροάσθητι, Κύριε, τῆς προσευχῆς μου, καὶ πρόσεξον εἰς τὴν φωνὴν τῶν δεήσεών μου.

7 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου θέλω σὲ ἐπικαλεῖσθαι, διότι θέλεις μοῦ εἰσακούει.

8 Δὲν εἶναι ὅμοιός σου μεταξὺ τῶν θεῶν, Κύριε· οὐδὲ ἔργα ὅμοια τῶν ἔργων σου.

9 Πάντα τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἔκαμες, θέλουσιν ἐλθεῖ καὶ προσκυνήσει ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ θέλουσι δοξάσει τὸ ὄνομά σου·

10 διότι μέγας εἶσαι, καὶ κάμνεις θαυμάσια· σὺ εἶσαι Θεὸς μόνος.

11 Δίδαξόν με, Κύριε, τὴν ὁδόν σου, καὶ θέλω περιπατεῖ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· προσήλονε τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν φόβον τοῦ ὀνόματός σου.

12 Θέλω σὲ αἰνεῖ, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ μου, καὶ θέλω δοξάζει τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα·

13 διότι μέγα ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου· καὶ ἠλευθέρωσας τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου.

14 Θεὲ, οἱ ὑπερήφανοι ἐσηκώθησαν κατ' ἐμοῦ, καὶ αἱ συνάξεις τῶν βιαστῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου· καὶ δὲν σὲ ἔθεσαν ἐνώπιον αὐτῶν.

15 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, εἶσαι Θεὸς οἰκτίρμων, καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ ἀληθινός.

16 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὴν δύναμίν σου εἰς τὸν δοῦλόν σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς δούλης σου.

17 Κάμε εἰς ἐμὲ σημεῖον εἰς ἀγαθὸν, διὰ νὰ ἴδωσιν οἱ μισοῦντές με, καὶ νὰ αἰσχυνθῶσι·

διότι σὺ, Κύριε, μὲ ἐβοήθησας, καὶ μὲ παρηγόρησας.

ΨΑΛΜΟΣ πζ'.

Ψαλμὸς ᾠδῆς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ.

ΤΟ θεμέλιον αὐτοῦ εἶναι εἰς τὰ ὄρη τὰ ἅγια.

2 Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τὰς πύλας τῆς Σιὼν ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα τοῦ Ἰακώβ.

3 Ἔνδοξα ἐλαλήθησαν περὶ σοῦ, πόλις τοῦ Θεοῦ. [Διάψαλμα.]

4 Θέλω ἀναφέρει τὴν Ῥαὰβ, καὶ τὴν Βαβυλῶνα, μεταξὺ τῶν γνωριζόντων με·

ἰδοὺ ἡ Παλαιστίνη, καὶ ἡ Τύρος, μετὰ τῆς Αἰθιοπίας· οὗτος ἐγεννήθη ἐκεῖ.

5 Καὶ περὶ τῆς Σιὼν θέλουσιν εἰπεῖ, Οὗτος καὶ ἐκεῖνος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ· καὶ αὐτὸς ὁ Ὕψιστος θέλει στερεώσει αὐτήν.

6 Ὁ Κύριος θέλει ἀριθμήσει, ὅταν καταγράψῃ τοὺς λαοὺς, ὅτι οὗτος ἐγεννήθη ἐκεῖ. [Διάψαλμα.]

7 Καὶ οἱ ψάλται, καθὼς καὶ οἱ λαληταὶ τῶν ὀργάνων, θέλουσι λέγει, Πᾶσαι αἱ πηγαί μου εἶναι ἐν σοί.

ΨΑΛΜΟΣ πη'.

Ὠιδὴ ψαλμοῦ διὰ τοὺς υἱοὺς Κορὲ, εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἐπὶ Μαχαλὰθ-λεανὼθ, Μασχὶλ τοῦ Αἰμὰν τοῦ Ἐζραΐτου.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέραν καὶ νύκτα ἔκραξα ἐνώπιόν σου·

2 ἂς ἔλθῃ ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου· κλῖνον τὸ ὠτίον σου εἰς τὴν κραυγήν μου·

3 διότι ἐνεπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου πλησιάζει εἰς τὸν ᾅδην.

4 Συγκατηριθμήθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς τὸν λάκκον· ἔγεινα ὡς ἄνθρωπος μὴ ἔχων δύναμιν·

5 ἐγκαταλελειμμένος μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ὡς οἱ πεφονευμένοι, κοιτόμενοι, ἐν τῷ τάφῳ,

τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμεῖσαι πλέον, καὶ οἵτινες ἀπεκόπησαν ἀπὸ τῆς χειρός σου.

6 Μ' ἔβαλες εἰς τὸν κατώτατον λάκκον, εἰς τὸ σκότος, εἰς τὰ βάθη.

7 Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός σου, καὶ πάντα τὰ κύματά σου ἐπέφερες ἐπ' ἐμέ. [Διάψαλμα.]

8 Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ· μὲ ἔκαμες βδέλυγμα πρὸς αὐτούς·

ἀπεκλείσθην, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω.

9 Ὁ ὀφθαλμός μου ἠτόνησεν ἀπὸ τῆς θλίψεως·

σὲ ἐπεκαλέσθην, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν· ἤπλωσα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου.

10 Μήπως εἰς τοὺς νεκροὺς θέλεις κάμει θαυμάσια; ἢ οἱ τεθνεῶτες θέλουσι σηκωθῇ καὶ θέλουσι σὲ αἰνέσει; [Διάψαλμα.]

11 Μήπως ἐν τῷ τάφῳ θέλουσι διηγεῖσθαι τὸ ἔλεός σου, ἢ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ φθορᾷ;

12 Μήπως θέλουσι γνωρισθῇ ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν τῷ τόπῳ τῆς λήθης;

13 Ἀλλ' ἐγὼ πρὸς σὲ, Κύριε, ἔκραξα· καὶ τὸ πρωῒ ἡ προσευχή μου θέλει σὲ προφθάσει.

14 Διὰ τί, Κύριε, ἀπορρίπτεις τὴν ψυχήν μου, ἀποκρύπτεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

15 Εἶμαι τεθλιμμένος καὶ ψυχομαχῶν ἐκ νεότητος· δοκιμάζω τοὺς φόβους σου, καὶ εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ.

16 Ἐπ' ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί σου· οἱ τρόμοι σου μὲ ἠφάνισαν.

17 Ὡς ὕδατα μὲ περιετριγύρισαν ὅλην τὴν ἡμέραν· ὁμοῦ μὲ περιεκύκλωσαν.

18 Ἀπεμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἀγαπητὸν καὶ τὸν φίλον· οἱ γνωστοί μου εἶναι ἀφανεῖς.

ΨΑΛΜΟΣ πθ'.

Μασχὶλ τοῦ Ἐθὰν τοῦ Ἐζραΐτου.

ΤΑ ἐλέη τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα θέλω ψάλλει· διὰ τοῦ στόματός μου θέλω ἀναγγέλλει τὴν ἀλήθειάν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

2 Διότι εἶπα, Τὸ ἔλεός σου θέλει θεμελιωθῆ εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τοῖς οὐρανοῖς θέλεις στερεώσει τὴν ἀλήθειάν σου.

3 "Ἔκαμα διαθήκην μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ μου· ὤμοσα πρὸς Δαβὶδ τὸν δοῦλόν μου·

4 διαπαντὸς θέλω στερεώσει τὸ σπέρμα σου, καὶ θέλω οἰκοδομήσει τὸν θρόνον σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν." [Διάψαλμα.]

5 Καὶ οἱ οὐρανοὶ θέλουσιν ὑμνεῖ τὰ θαυμάσια σου, Κύριε· καὶ ἡ ἀλήθειά σου θέλει ἐξυμνεῖσθαι ἐν τῇ συνάξει τῶν ἁγίων.

6 Διότι τίς ἐν τῷ οὐρανῷ δύναται νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸν Κύριον· τίς μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν δυνατῶν δύναται νὰ ὁμοιωθῇ μὲ τὸν Κύριον;

7 Ὁ Θεὸς εἶναι φοβερὸς σφόδρα ἐν τῇ βουλῇ τῶν ἁγίων, καὶ σεβαστὸς ἐν πᾶσι τοῖς κύκλῳ αὐτοῦ.

8 Κύριε Θεὲ τῶν δυνάμεων, τίς ὅμοιός σου; δυνατὸς εἶσαι, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου εἶναι κύκλῳ σου.

9 Σὺ δεσπόζεις τὴν ἔπαρσιν τῆς θαλάσσης· ὅταν σηκόνωνται τὰ κύματα αὐτῆς, σὺ ταπεινόνεις αὐτά.

10 Σὺ συνέτριψας τὴν Ῥαὰβ ὡς τραυματίαν· διὰ τοῦ βραχίονος τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

11 Σοῦ εἶναι οἱ οὐρανοὶ, καὶ σοῦ ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, σὺ ἐθεμελίωσας αὐτά.

12 Τὸν βορρᾶν καὶ τὸν νότον, σὺ ἔκτισας αὐτούς· Θαβὼρ καὶ Ἀερμὼν εἰς τὸ ὄνομά σου θέλουσιν ἀγάλλεσθαι.

13 Ἔχεις ἰσχυρὸν τὸν βραχίονα· κραταιὰ εἶναι ἡ χείρ σου· ὑψηλὴ ἡ δεξιά σου.

14 Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κρίσις εἶναι ἡ βάσις τοῦ θρόνου σου· τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου σου.

15 Μακάριος ὁ λαὸς, ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν· θέλουσι περιπατεῖ, Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

16 Εἰς τὸ ὄνομά σου θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ὅλην τὴν ἡμέραν· καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην σου θέλουσιν ὑψωθῆ.

17 Διότι σὺ εἶσαι τὸ καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν· καὶ διὰ τῆς εὐμενείας σου θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας ἡμῶν.

18 Διότι ὁ Κύριος εἶναι ἡ ἀσπὶς ἡμῶν· καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν.

19 Ἐλάλησας τότε δι' ὁράματος πρὸς τὸν ὅσιόν σου, καὶ εἶπας·

Ἔθεσα βοήθειαν ἐπὶ τὸν δυνατόν· ὕψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ·

20 εὗρηκα Δαβὶδ τὸν δοῦλόν μου· μὲ τὸ ἔλαιον τὸ ἅγιόν μου ἔχρισα αὐτόν·

21 ἡ χείρ μου θέλει στερεόνει αὐτόν· καὶ ὁ βραχίων μου θέλει ἐνδυναμόνει αὐτόν.

22 Δὲν θέλει ὑπερισχύσει ἐχθρὸς κατ' αὐτοῦ· οὐδὲ υἱὸς ἀνομίας θέλει ταλαιπωρήσει αὐτόν.

23 Καὶ θέλω κατακόψει ἀπέμπροσθεν αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ· καὶ τοὺς μισοῦντας αὐτὸν θέλω κατατροπώσει.

24 Ἡ δὲ ἀλήθειά μου καὶ τὸ ἔλεος μου θέλουσιν εἶσθαι μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ ὀνόματί μου θέλει ὑψωθῇ τὸ κέρας αὐτοῦ.
25 Καὶ θέλω θέσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὶ τοὺς ποταμοὺς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ.
26 Αὐτὸς θέλει κράξει πρὸς ἐμὲ, Πατήρ μου εἶσαι, Θεός μου, καὶ πέτρα τῆς σωτηρίας μου.
27 Ἐγὼ βεβαίως θέλω κάμει αὐτὸν πρωτότοκόν μου, ὕψιστον ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.
28 Διαπαντὸς θέλω φυλάττει εἰς αὐτὸν τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου θέλει εἶσθαι στερεὰ μετ' αὐτοῦ.
29 Καὶ θέλω κάμει νὰ διαμένῃ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς αἱ ἡμέραι τοῦ οὐρανοῦ.
30 Ἐὰν ἐγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν νόμον μου, καὶ εἰς τὰς κρίσεις μου δὲν περιπατήσωσιν·
31 ἐὰν παραβῶσι τὰ διατάγματά μου, καὶ δὲν φυλάξωσι τὰς ἐντολάς μου·
32 τότε θέλω ἐπισκεφθῇ μὲ ῥάβδον τὰς παραβάσεις αὐτῶν, καὶ μὲ πληγὰς τὰς παρανομίας αὐτῶν.
33 Τὸ ἔλεός μου ὅμως δὲν θέλω ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ θέλω ψευσθῇ κατὰ τῆς ἀληθείας μου.
34 Δὲν θέλω παραβῇ τὴν διαθήκην μου, οὐδὲ θέλω ἀθετήσει ὅ,τι ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειλέων μου.
35 Ἅπαξ ὤμοσα εἰς τὴν ἁγιότητά μου, ὅτι δὲν θέλω ψευσθῇ πρὸς τὸν Δαβίδ.
36 Τὸ σπέρμα αὐτοῦ θέλει διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, ἐνώπιόν μου·
37 ὡς ἡ σελήνη θέλει στερεωθῇ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ μάρτυς πιστὸς ἐν τῷ οὐρανῷ. [Διάψαλμα.]

38 Ἀλλὰ σὺ ἀπέβαλες καὶ ἐβδελύχθης, ὠργίσθης κατὰ τοῦ χριστοῦ σου·
39 ἠκύρωσας τὴν διαθήκην τοῦ δούλου σου· ἐβεβήλωσας τὸ διάδημα αὐτοῦ ἕως τῆς γῆς·
40 κατέβαλες πάντας τοὺς φραγμοὺς αὐτοῦ· ἠφάνισας τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ·

41 διαρπάζουσιν αὐτὸν πάντες οἱ διαβαίνοντες τὴν ὁδόν· κατεστάθη ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονας αὐτοῦ·

42 ὕψωσας τὴν δεξιὰν τῶν ἐναντίων αὐτοῦ· εὔφρανας πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·

43 ἤμβλυνας μάλιστα τὸ κοπτερὸν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐστερέωσας αὐτὸν ἐν τῇ μάχῃ·

44 ἔπαυσας τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ἔῤῥιψας κατὰ γῆς·

45 ὠλιγόστευσας τὰς ἡμέρας τῆς νεότητος αὐτοῦ· ἐνέδυσας αὐτὸν μὲ αἰσχύνην. [Διάψαλμα.]

46 Ἕως πότε, Κύριε; θέλεις κρύπτεσθαι διαπαντός; θέλει καίεσθαι ὡς πῦρ ἡ ὀργή σου;

47 Μνήσθητι πόσον βραχὺς εἶναι ὁ καιρός μου, ἐν τίνι ματαιότητι ἐποίησας πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

48 Τίς ἄνθρωπος θέλει ζήσει, καὶ δὲν θέλει ἰδεῖ θάνατον; τίς θέλει λυτρώσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ᾅδου; [Διάψαλμα.]

49 Ποῦ εἶναι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, Κύριε, τὰ ὁποῖα ὤμοσας πρὸς τὸν Δαβὶδ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου;

50 Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, τὸν ὁποῖον φέρω ἐν τῷ κόλπῳ μου ὑπὸ τοσούτων πολυαρίθμων λαῶν·

51 μὲ τὸν ὁποῖον ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου, Κύριε· μὲ τὸν ὁποῖον ὠνείδισαν τὰ ἴχνη τοῦ χριστοῦ σου.

52 Εὐλογητὸς Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμὴν, καὶ ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ ζ'.

Προσευχὴ τοῦ Μωϋσέως, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ ἔγεινες εἰς ἡμᾶς καταφυγὴ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

2 Πρὶν γεννηθῶσι τὰ ὄρη, καὶ πλάσῃς τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἕως τοῦ αἰῶνος, σὺ εἶσαι ὁ Θεός.

3 Ἐπαναφέρεις τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν χοῦν· καὶ λέγεις, Ἐπιστρέψατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

4 Διότι χίλια ἔτη ἐνώπιόν σου εἶναι ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθὲς, ἥτις παρῆλθε, καὶ ὡς φυλακὴ νυκτός.

5 Κατακλύζεις αὐτούς· εἶναι ὡς ὄνειρον τῆς αὐγῆς, ὡς χόρτος ὅστις παρέρχεται·

6 τὸ πρωῒ ἀνθεῖ καὶ παρακμάζει· τὸ ἑσπέρας κόπτεται καὶ ξηραίνεται.

7 Διότι ἐκλείπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου, καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ταραττόμεθα.

8 Ἔθεσας τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐνώπιόν σου, τὰ κρύφια ἡμῶν εἰς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου.

9 Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν παρέρχονται ἐν τῇ ὀργῇ σου· διατρέχομεν τὰ ἔτη ἡμῶν ὡς διανόημα.

10 Αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς ἡμῶν εἶναι καθ' ἑαυτὰς ἑβδομήκοντα ἔτη, καὶ ἐὰν, ἐν εὐρωστίᾳ, ὀγδοήκοντα ἔτη,

πλὴν καὶ τὸ καλήτερον μέρος αὐτῶν εἶναι κόπος καὶ πόνος, διότι ταχέως παρέρχεται, καὶ ἡμεῖς πετῶμεν.

11 Τίς γνωρίζει τὴν δύναμιν τῆς ὀργῆς σου, καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ἀναλόγως τοῦ φόβου σου;

12 Δίδαξον ἡμᾶς νὰ μετρῶμεν οὕτω τὰς ἡμέρας ἡμῶν, ὥστε νὰ προσκολλῶμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν σοφίαν.

13 Ἐπίστρεψον, Κύριε· ἕως πότε; καὶ γενοῦ ἵλεως εἰς τοὺς δούλους σου.

14 Χόρτασον ἡμᾶς τοῦ ἐλέους σου ἀπὸ πρωΐας, καὶ θέλομεν ἀγάλλεσθαι καὶ εὐφραίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας ἡμῶν.

15 Εὔφρανον ἡμᾶς ἀντὶ τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἔθλιψας ἡμᾶς, τῶν ἐτῶν καθ' ἃ εἴδομεν κακά.

16 Ἂς γείνῃ τὸ ἔργον σου φανερὸν εἰς τοὺς δούλους σου, καὶ ἡ δόξα σου εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτῶν·

17 καὶ ἂς ἦναι ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς·

καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν στερέονε ἐφ' ἡμᾶς· ναὶ, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν, στερέονε αὐτό.

ΨΑΛΜΟΣ ιά.

Ὁ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὑψίστου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Παντοκράτορος θέλει διατρίβει.

2 Θέλω λέγει πρὸς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι καταφυγή μου, καὶ φρουριόν μου· Θεός μου· ἐπ' αὐτὸν θέλω ἐλπίζει.

3 Διότι αὐτὸς θέλει σὲ λυτρόνει ἐκ τῆς παγίδος τῶν κυνηγῶν, καὶ ἐκ θανατηφόρου λοιμοῦ.

4 Μὲ τὰ πτερὰ αὐτοῦ θέλει σὲ σκεπάζει, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ θέλεις εἶσθαι ἀσφαλής·

ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ εἶναι πανοπλία καὶ ἀσπίς.

5 Δὲν θέλεις φοβεῖσθαι ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, τὴν ἡμέραν ἀπὸ βέλους πετωμένου·

6 ἀπὸ θανατικοῦ, τὸ ὁποῖον περιπατεῖ ἐν σκότει· ἀπὸ ὀλέθρου, ὅστις ἐρημόνει ἐν μεσημβρίᾳ.

7 Χιλιὰς θέλει πίπτει ἐξ ἀριστερῶν σου, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου· πλὴν εἰς σὲ δὲν θέλει πλησιάζει.

8 Μόνον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου θέλεις θεωρεῖ, καὶ θέλεις βλέπει τῶν ἀσεβῶν τὴν ἀνταπόδοσιν.

9 Ἐπειδὴ σὺ τὸν Κύριον, τὴν ἐλπίδα μου, τὸν Ὕψιστον, ἔκαμες καταφύγιόν σου,

10 δὲν θέλει συμβαίνει εἰς σὲ κακὸν, καὶ μάστιξ δὲν θέλει πλησιάζει εἰς τὴν σκηνήν σου.

11 Διότι θέλει προστάξει εἰς τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ περὶ σοῦ, διὰ νὰ σὲ διαφυλάττωσιν ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

12 Θέλουσι σὲ σηκόνει ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

13 Θέλεις πατήσει ἐπὶ λέοντα καὶ ἐπὶ ἀσπίδα· θέλεις καταπατήσει σκύμνον καὶ δράκοντα.

14 Ἐπειδὴ ἔθεσεν εἰς ἐμὲ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, διὰ τοῦτο θέλω λυτρώσει αὐτόν· θέλω ὑψώσει αὐτὸν, διότι ἐγνώρισε τὸ ὄνομά μου.

15 Θέλει μὲ ἐπικαλεῖσθαι, καὶ θέλω εἰσακούει αὐτοῦ·

μετ' αὐτοῦ θέλω εἶσθαι ἐν θλίψει· θέλω λυτρόνει αὐτὸν, καὶ θέλω δοξάζει αὐτόν.

16 Θέλω χορτάσει αὐτὸν μακρότητα ἡμερῶν, και θέλω δείξει εἰς αὐτὸν τὴν σωτηρίαν μου.

ΨΑΛΜΟΣ ιβ'.

Ψαλμὸς ᾠδῆς διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

ΆΓΑΘΟΝ τὸ νὰ δοξολογῇ τις τὸν Κύριον, καὶ νὰ ψαλμῳδῇ εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὕψιστε·

2 νὰ ἀναγγέλλῃ τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου πᾶσαν νύκτα,

3 μὲ δεκάχορδον ὄργανον, καὶ μὲ ψαλτήριον· μὲ ᾠδὴν καὶ κιθάραν.

4 Διότι μὲ εὔφρανας, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου· θέλω ἀγάλλεσθαι ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου.

5 Πόσον μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! βαθεῖς εἶναι οἱ διαλογισμοί σου σφόδρα.

6 Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀνόητος δὲν γνωρίζει, καὶ ὁ μωρὸς δὲν ἐννοεῖ τοῦτο·

7 ὅτι οἱ ἀσεβεῖς βλαστάνουσιν ὡς ὁ χόρτος, καὶ ἀνθοῦσι πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας, διὰ νὰ ἀφανισθῶσιν αἰωνίως.

8 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, εἶσαι ὕψιστος εἰς τὸν αἰῶνα.

9 Διοτι, ἰδοὺ, οἱ ἐχθροί σου, Κύριε. διότι, ἰδοὺ, οἱ ἐχθροι σου θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ· θέλουσι διασκορπισθῇ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας.

10 Ἀλλὰ σὺ θέλεις ὑψώσει, ὡς τοῦ μονοκέρωτος, τὸ κέρας μου· ἐγὼ θέλω χρισθῇ μὲ νέον ἔλαιον·

11 καὶ ὁ ὀφθαλμός μου θέλει ἰδεῖ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐχθρῶν μου· τὰ ὦτά μου θέλουσιν ἀκούσει περὶ τῶν κακοποιῶν, τῶν ἐπανισταμένων κατ' ἐμοῦ.

12 Ὁ δίκαιος ὡς φοίνιξ θέλει ἀνθεῖ· ὡς κέδρος τοῦ Λιβάνου θέλει αὐξάνει.

13 Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου, θέλουσιν ἀνθεῖ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν·

14 θέλουσι καρποφορεῖ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βαθεῖ γήρατι, θέλουσιν εἶσθαι ἀκμάζοντες καὶ ἀνθηροί·

15 διὰ νὰ ἀναγγέλλωσιν ὅτι δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, τὸ φρούριόν μου· καὶ δὲν ὑπάρχει ἀδικία ἐν αὐτῷ.

ΨΑΛΜΟΣ ιγ'.

Ο ΚΥΡΙΟΣ βασιλεύει· μεγαλοπρέπειαν εἶναι ἐνδεδυμένος· ἐνδεδυμένος εἶναι ὁ Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζωσμένος· καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστερέωσεν, ὥστε δὲν θέλει σαλευθῆ.

2 Ἀπ' ἀρχῆς εἶναι ἐστερεωμένος ὁ θρόνος σου· ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶσαι.

3 Ὕψωσαν οἱ ποταμοὶ, Κύριε, ὕψωσαν οἱ ποταμοὶ τὴν φωνὴν αὐτῶν· οἱ ποταμοὶ ὕψωσαν τὰ κύματα αὐτῶν.

4 Ὁ Κύριος ὁ ἐν ὑψίστοις εἶναι δυνατώτερος ὑπὲρ τὸν ἦχον πολλῶν ὑδάτων, ὑπὲρ τὰ δυνατὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

5 Τὰ μαρτύριά σου εἶναι πιστὰ σφόδρα· εἰς τὸν οἶκόν σου ἀνήκει ἁγιότης, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ιδ'.

ΘΕΕ τῶν ἐκδικήσεων, Κύριε, Θεὲ τῶν ἐκδικήσεων, ἐμφάνηθι.

2 Ὑψώθητι, Κριτὰ τῆς γῆς· ἀπόδος ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς ὑπερηφάνους.

3 Ἕως πότε οἱ ἀσεβεῖς, Κύριε, ἕως πότε οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι θριαμβεύει;

4 Ἕως πότε θέλουσι προφέρει καὶ λαλεῖ σκληρά; θέλουσι καυχᾶσθαι πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας;

5 Τὸν λαόν σου, Κύριε, καταθλίβουσι, καὶ τὴν κληρονομίαν σου κακοποιοῦσι.

6 Τὴν χήραν καὶ τὸν ξένον φονεύουσι, καὶ θανατόνουσι τοὺς ὀρφανούς.

7 Καὶ λέγουσι, Δὲν θέλει ἰδεῖ ὁ Κύριος, οὐδὲ θέλει νοήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Ἐννοήσατε, οἱ ἄφρονες μεταξὺ τοῦ λαοῦ· καὶ οἱ μωροὶ, πότε θέλετε φρονιμεύσει;

9 Ὁ φυτεύσας τὸ ὠτίον, δὲν θέλει ἀκούσει; ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν, δὲν θέλει ἰδεῖ;

10 Ὁ σωφρονίζων τὰ ἔθνη, δὲν θέλει ἐλέγξει; ὁ διδάσκων τὸν ἄνθρωπον γνῶσιν;

11 Ὁ Κύριος γνωρίζει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶναι μάταιοι.

12 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον σωφρονίζεις, Κύριε, καὶ διὰ τοῦ νόμου σου διδάσκεις αὐτόν·

13 διὰ νὰ ἀναπαύῃς αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς συμφορᾶς, ἑωσοῦ σκαφθῇ λάκκος εἰς τὸν ἀσεβῆ.

14 Διότι δὲν θέλει ἀπορρίψει ὁ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ δὲν θέλει ἐγκαταλείψει.

15 Ἐπειδὴ ἡ κρίσις θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ θέλουσιν ἀκολουθήσει αὐτὴν πάντες οἱ εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

16 Τίς θέλει σηκωθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ κατὰ τῶν πονηρευομένων: τίς θέλει παρασταθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ κατὰ τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνομίας;

17 Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν μὲ ἐβοήθει, παρ' ὀλίγον ἤθελε κατοικήσει ἡ ψυχή μου ἐν τῇ σιωπῇ.

18 Ὅτε ἔλεγον, Ὠλίσθησεν ὁ πούς μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, μὲ ἐβοήθει.

19 Ἐν τῷ πλήθει τῶν ἀμηχανιῶν τῆς καρδίας μου, αἱ παρηγορίαι σου εὔφραναν τὴν ψυχήν μου.

20 Μήπως ἔχει μετὰ σοῦ συγκοινωνίαν ὁ θρόνος τῆς ἀνομίας, ὅστις μηχανᾶται ἀδικίαν ἀντὶ νόμου;

21 Αὐτοὶ ἐφορμῶσι κατὰ τῆς ψυχῆς τοῦ δικαίου, καὶ αἷμα ἀθῶον καταδικάζουσιν.

22 Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶναι εἰς ἐμὲ καταφύγιον· καὶ ὁ Θεός μου, τὸ φρούριον τῆς ἐλπίδος μου.

23 Καὶ θέλει ἐπιστρέψει ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ πονηρίᾳ αὐτῶν θέλει ἀφανίσει αὐτούς· Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν θέλει ἀφανίσει αὐτούς.

ΨΑΛΜΟΣ ιε'.

ΔΕΥΤΕ, ἂς ἀγαλλιασθῶμεν εἰς τὸν Κύριον· ἂς ἀλαλάξωμεν εἰς τὸ φρούριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

2 Ἂς προφθάσωμεν ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ δοξολογίας· ἐν ψαλμοῖς ἂς ἀλαλάξωμεν εἰς αὐτόν.

3 Διότι Θεὸς μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ Βασιλεὺς μέγας ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

4 Διότι εἰς αὐτοῦ τὴν χεῖρα εἶναι τὰ βάθη τῆς γῆς· καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων εἶναι αὐτοῦ.

5 Διότι αὐτοῦ εἶναι ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἔκαμεν αὐτήν· καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.

6 Δεῦτε, ἂς προσκυνήσωμεν καὶ ἂς προσπέσωμεν· ἂς γονατίσωμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τοῦ Ποιητοῦ ἡμῶν.

7 Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς λαὸς τῆς βοσκῆς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

Σήμερον ἐὰν ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ, 8 μὴ σκληρύνητε τὴν καρδίαν σας, ὡς ἐν τῷ παροργισμῷ, ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ·

9 ὅπου οἱ πατέρες σας μὲ ἐπείρασαν, μὲ ἐδοκίμασαν, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

10 Τεσσαράκοντα ἔτη δυσηρεστήθην μὲ τὴν γενεὰν ἐκείνην, καὶ εἶπα, Οὗτος εἶναι λαὸς πεπλανημένος τὴν καρδίαν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνώρισαν τὰς ὁδούς μου.

11 Διὰ τοῦτο ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, ὅτι εἰς τὴν ἀνάπαυσιν μου δὲν θέλουσιν εἰσέλθει.

ΨΑΛΜΟΣ ϟϛ'.

ΨΑΛΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον ᾆσμα νέον· ψάλατε εἰς τὸν Κύριον, πᾶσα ἡ γῆ.

2 Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον· εὐλογεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· κηρύττετε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

3 Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

4 Διότι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ἀξιύμνητος σφόδρα· εἶναι φοβερὸς ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

5 Διότι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν εἶναι εἴδωλα· ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησε.

6 Δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια εἶναι ἐνώπιον αὐτοῦ· ἰσχὺς καὶ ὡραιότης ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ.

7 Ἀπόδοτε εἰς τὸν Κύριον, πατριαὶ τῶν λαῶν, ἀπόδοτε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ ἰσχύν.

8 Ἀπόδοτε εἰς τὸν Κύριον τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· λάβετε προσφορὰς, καὶ εἰσέλθετε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ.

9 Προσκυνήσατε τὸν Κύριον ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ· φοβεῖσθε ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, πᾶσα ἡ γῆ.

10 Εἴπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, Ὁ Κύριος βασιλεύει· ἡ οἰκουμένη θελει βεβαίως εἶσθαι ἐστερεωμένη·

δὲν θέλει σαλευθῆ· αὐτὸς θέλει κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

11 Ἂς εὐφραίνωνται οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἂς ἀγάλλεται ἡ γῆ· ἂς ἠχῇ ἡ θάλασσα, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

12 Ἂς χαίρωσιν αἱ πεδιάδες, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐταῖς· τότε θέλουσιν ἀγάλλεσθαι πάντα τὰ δένδρα τοῦ δάσους,

13 ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διότι ἔρχεται, διότι ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν·

θέλει κρίνει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς λαοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ϟζ'.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ βασιλεύει· ἂς ἀγάλλεται ἡ γῆ· ἂς εὐφραίνεται τὸ πλῆθος τῶν νήσων.

2 Νεφέλη καὶ ὁμίχλη εἶναι κύκλῳ αὐτοῦ· δικαιοσύνη καὶ κρίσις ἡ βάσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

3 Πῦρ προπορεύεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ καταφλέγει πανταχόθεν τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

4 Αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ φωτίζουσι τὴν οἰκουμένην· εἶδεν ἡ γῆ, καὶ ἐσαλεύθη.

5 Τὰ ὄρη διαλύονται ὡς κηρὸς ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου πάσης τῆς γῆς.

6 Ἀναγγέλλουσιν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ βλέπουσι πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

7 Ἂς αἰσχυνθῶσι πάντες οἱ λατρεύοντες τὰ γλυπτὰ, οἱ

καυχώμενοι εἰς τὰ εἴδωλα· προσκυνεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ θεοί.

8 Ἤκουσεν ἡ Σιὼν, καὶ εὐφράνθη, καὶ ἐχάρησαν αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰούδα διὰ τὰς κρίσεις σου, Κύριε.

9 Διότι σὺ, Κύριε, εἶσαι ὕψιστος ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· σφόδρα ὑπερυψώθης ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

10 Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε τὸ κακόν· αὐτὸς φυλάττει τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ· ἐλευθερόνει αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἀσεβῶν.

11 Φῶς σπείρεται διὰ τὸν δίκαιον, καὶ εὐφροσύνη διὰ τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

12 Εὐφραίνεσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ, καὶ ὑμνεῖτε τὴν μνήμην τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ιη'.

Ψαλμός.

ΨΑΛΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον ᾆσμα νέον· διότι ἔκαμε θαυμάσια·

ἡ δεξιὰ αὐτοῦ, καὶ ὁ βραχίων ὁ ἅγιος αὐτοῦ, ἐνήργησαν εἰς αὐτὸν σωτηρίαν.

2 Ὁ Κύριος ἔκαμε γνωστὴν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ· ἔμπροσθεν τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

3 Ἐνεθυμήθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ·

πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς εἶδον τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

4 Ἀλαλάξατε εἰς τὸν Κύριον, πᾶσα ἡ γῆ· εὐφραίνεσθε, καὶ ἀγάλλεσθε, καὶ ψαλμῳδεῖτε.

5 Ψαλμῳδεῖτε εἰς τὸν Κύριον ἐν κιθάρᾳ, ἐν κιθάρᾳ, καὶ φωνῇ ψαλμῳδίας.

6 Μετὰ σαλπίγγων, καὶ ἐν φωνῇ κερατίνης, ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Κυρίου.

7 Ἂς ἠχῇ ἡ θάλασσα, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

8 Οἱ ποταμοὶ ἂς κροτῶσι χεῖρας, τὰ ὄρη ἂς ἀγάλλωνται ὁμοῦ,

9 ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διότι ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν· θέλει κρίνει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

ΨΑΛΜΟΣ ϛθ′.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ βασιλεύει, ἂς τρέμωσιν οἱ λαοί· ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν χερουβεὶμ, ἂς σεισθῇ ἡ γῆ.

2 Ὁ Κύριος εἶναι μέγας ἐν Σιὼν, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς λαοὺς εἶναι ὑψηλός.

3 Ἂς δοξολογῶσι τὸ ὄνομά σου τὸ μέγα καὶ φοβερὸν, διότι εἶναι ἅγιον·

4 καὶ τὴν δύναμιν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην. Σὺ διώρισας τὴν εὐθύτητα, σὺ ἔκαμες κρίσιν καὶ δικαιοσύνην εἰς τὸν Ἰακώβ.

5 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ· διότι εἶναι ἅγιος.

6 Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν μεταξὺ τῶν ἱερέων αὐτοῦ, καὶ Σαμουὴλ μεταξὺ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουεν αὐτῶν.

7 Ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ἐφύλαξαν τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, καὶ τὰ προστάγματα τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς αὐτούς·

8 Κύριε Θεὲ ἡμῶν, σὺ εἰσήκουες αὐτῶν· ἔγεινας εἰς αὐτοὺς Θεὸς συγχωρητικὸς, πλὴν καὶ ἐκδικητὴς διὰ τὰς πράξεις αὐτῶν.

9 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ· διότι ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ρ′.

Ψαλμὸς δοξολογίας.

ΑΛΑΛΑΞΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον, πᾶσα ἡ γῆ.

2 Δουλεύσατε εἰς τὸν Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ· ἔλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιασει.

3 Γνωρίσατε, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός· αὐτὸς ἔκαμεν ἡμᾶς, καὶ οὐχὶ ἡμεῖς· ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς αὐτοῦ.

4 Εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν δοξολογίᾳ, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνῳ· δοξολογεῖτε αὐτόν· εὐλογεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

5 Διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός· εἰς τὸν αἰῶνα μένει τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ρα'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΈΛΕΟΣ καὶ κρίσιν θέλω ψάλλει· εἰς σὲ, Κύριε, θέλω ψαλμῳδεῖ.

2 Θέλω εἶσθαι συνετὸς ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ· πότε θέλεις ἐλθεῖ πρὸς ἐμέ;

θέλω περιπατεῖ ἐν ἀκεραιότητι τῆς καρδίας μου, ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.

3 Δὲν θέλω βάλει πρὸ ὀφθαλμῶν μου πρᾶγμα πονηρόν· μισῶ τοὺς ποιοῦντας παράνομα· οὐδὲν τούτων θέλει κολληθῆ εἰς ἐμέ.

4 Ἡ διεστραμμένη καρδία θέλει ἀποβληθῆ ἀπ' ἐμοῦ· τὸν πονηρὸν δὲν θέλω γνωρίζει.

5 Τὸν καταλαλοῦντα κρυφίως τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον θέλω ἐξολοθρεύει· τὸν ἔχοντα ὑπερήφανον βλέμμα, καὶ ἐπηρμένην καρδίαν, τοῦτον δὲν θέλω ὑποφέρει.

6 Οἱ ὀφθαλμοί μου θέλουσιν εἶσθαι ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, διὰ νὰ συγκατοικῶσι μετ' ἐμοῦ· ὁ περιπατῶν ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, οὗτος θέλει μὲ ὑπηρετεῖ.

7 Δὲν θέλει κατοικεῖ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου ὁ ἐργαζόμενος ἀπάτην· ὁ λαλῶν ψεῦδος δὲν θέλει στερεωθῆ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου.

8 Κατὰ πᾶσαν πρωΐαν θέλω ἐξολοθρεύει πάντας τοὺς ἀσεβεῖς τῆς γῆς, διὰ νὰ ἐκκόψω ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Κυρίου πάντας τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας.

ΨΑΛΜΟΣ ρβ'.

Προσευχὴ τοῦ τεθλιμμένου, ὅταν ἀδημονῇ, καὶ ἐκχέῃ τὸ παράπονον αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου ἂς ἔλθῃ πρὸς σέ.

2 Μὴ κρύψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ· καθ' ἣν ἡμέραν θλίβομαι, κλῖνον πρὸς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου· καθ' ἣν ἡμέραν σὲ ἐπικαλοῦμαι, ταχέως ἐπάκουέ μου.

3 Διότι ἐξέλιπον ὡς καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡς φρύγανον κατεξηράνθησαν.

4 Ἐπληγώθη ἡ καρδία μου, καὶ ἐξηράνθη ὡς χόρτος, ὥστε ἐλησμόνησα νὰ τρώγω τὸν ἄρτον μου.

5 Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου, ἐκολλήθησαν τὰ ὀστᾶ μου εἰς τὸ δέρμα μου.

6 Κατεστάθην ὅμοιος τοῦ ἐρημικοῦ πελεκᾶνος· ἔγεινα ὡς νυκτικόραξ ἐν ταῖς ἐρήμοις.

7 Ἀγρυπνῶ, καὶ εἶμαι ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

8 Ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ ὀνειδίζουσιν οἱ ἐχθροί μου· οἱ μαινόμενοι ὀμνύουσι κατ' ἐμοῦ.

9 Διότι ἔφαγον στάκτην ὡς ἄρτον, καὶ συνεκέρασα μὲ δάκρυα τὸ ποτόν μου,

10 ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου καὶ τῆς ἀγανακτήσεώς σου· διότι σηκώσας, μὲ ἔῤῥιψας κάτω.

11 Αἱ ἡμέραι μου παρέρχονται ὡς σκιὰ, καὶ ἐγὼ ἐξηράνθην ὡς χόρτος.

12 Σὺ δὲ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα διαμένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

13 Σὺ θέλεις σηκωθῇ, θέλεις σπλαγχνισθῇ τὴν Σιών· διότι εἶναι καιρὸς νὰ ἐλεήσῃς αὐτὴν, διότι ὁ διωρισμένος καιρὸς ἔφθασεν.

14 Ἐπειδὴ οἱ δοῦλοί σου ἀρέσκονται εἰς τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ σπλαγχνίζονται τὸ χῶμα αὐτῆς.

15 Τότε τὰ ἔθνη θέλουσι φοβηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου.

16 Ὅταν ὁ Κύριος οἰκοδομήσῃ τὴν Σιὼν, θέλει φανῇ ἐν τῇ δόξᾳ αὐτοῦ.

17 Θέλει ἐπιβλέψει ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ἐγκαταλελειμμένων, καὶ δὲν θέλει καταφρονήσει τὴν δέησιν αὐτῶν.

18 Τοῦτο θέλει γραφθῇ διὰ τὴν γενεὰν τὴν ἐπερχομένην· καὶ ὁ λαὸς, ὅστις θέλει δημιουργηθῇ, θέλει αἰνεῖ τὸν Κύριον.

19 Διότι ἔκυψεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος ἐπὶ τὴν γῆν,

20 διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν στεναγμὸν τῶν δεσμίων, διὰ νὰ λύσῃ τοὺς καταδεδικασμένους εἰς θάνατον·

21 διὰ νὰ κηρύττωσιν ἐν Σιὼν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἰερουσαλὴμ,

22 ὅταν συναχθῶσιν ὁμοῦ οἱ λαοὶ καὶ αἱ βασιλεῖαι, διὰ νὰ δουλεύσωσι τὸν Κύριον.

23 Ἠδυνάτισεν ἐν τῇ ὁδῷ τὴν ἰσχύν μου· συνέτεμε τὰς ἡμέρας μου.

24 Ἐγὼ εἶπα, Μὴ μὲ ἁρπάσῃς, Θεέ μου, ἐν τῷ ἡμίσει τῶν ἡμερῶν μου· τὰ ἔτη σου εἶναι εἰς γενεὰς γενεῶν.

25 Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί.

26 Αὐτοὶ θέλουσιν ἀπολεσθῇ, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον θέλουσι παλαιωθῇ· ὡς περιένδυμα θέλεις τυλίξει αὐτοὺς, καὶ θέλουσιν ἀλλαχθῇ·

27 σὺ ὅμως εἶσθαι ὁ αὐτὸς, καὶ τὰ ἔτη σου δὲν θέλουσιν ἐκλείψει.

28 Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου θέλουσι κατοικεῖ, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν θέλει διαμένει ἐνώπιον σου.

ΨΑΛΜΟΣ ργ′.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον· καὶ παντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

2 Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ λησμονῇς πάσας τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ·

3 τὸν συγχωροῦντα πάσας τὰς ἀνομίας σου· τὸν ἰατρεύοντα πάσας τὰς ἀῤῥωστίας σου·

4 τὸν λυτρόνοντα ἐκ τῆς φθορᾶς τὴν ζωήν σου· τὸν στεφανοῦντά σε μὲ ἔλεος καὶ οἰκτιρμούς·

5 τὸν χορτάζοντα ἐν ἀγαθοῖς τὸ γῆράς σου· ἡ νεότης σου ἀνανεοῦται ὡς τοῦ ἀετοῦ.

6 Ὁ Κύριος κάμνει δικαιοσύνην καὶ κρίσιν εἰς πάντας τοὺς ἀδικουμένους.

7 Ἐφανέρωσε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν Μωϋσῆν, τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

8 Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων εἶναι ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Δὲν θέλει δικολογεῖ διαπαντὸς, οὐδὲ θέλει φυλάττει τὴν ὀργὴν αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Δὲν ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, οὐδὲ ἀνταπέδωκεν εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

11 Διότι ὅσον εἶναι τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς γῆς, τόσον μέγα εἶναι τὸ ἔλεος αὐτοῦ πρὸς τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

12 Ὅσον ἀπέχει ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ τῆς δύσεως, τόσον ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

13 Καθὼς σπλαγχνίζεται ὁ πατὴρ τὰ τέκνα, οὕτως ὁ Κύριος σπλαγχνίζεται τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

14 Διότι αὐτὸς γνωρίζει τὴν πλάσιν ἡμῶν, ἐνθυμεῖται ὅτι εἴμεθα χῶμα.

15 Τοῦ ἀνθρώπου αἱ ἡμέραι εἶναι ὡς χορτος· ὡς τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἀνθεῖ·

16 διότι διέρχεται ὁ ἄνεμος ἐπ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον· καὶ ὁ τόπος αὐτοῦ δὲν γνωρίζει αὐτὸ πλέον.

17 Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος, ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν· καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν·

18 ἐπὶ τοὺς φυλάττοντας τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ ἐνθυμουμένους τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ διὰ νὰ ἐκπληρῶσιν αὐτάς.

19 Ὁ Κύριος ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ δεσπόζει τὰ πάντα.

20 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἐν ἰσχύϊ, οἱ ἐκτελοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, οἱ ἀκούοντες τῆς φωνῆς τοῦ λόγου αὐτοῦ.

21 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ· λειτουργοὶ αὐτοῦ, οἱ ἐκτελοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

22 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ ρδ'.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Κύριε Θεέ μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα· τιμὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν εἶσαι ἐνδεδυμένος·

2 ὁ περιτυλιττόμενος τὸ φῶς ὡς ἱμάτιον, ὁ ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡς καταπέτασμα·

3 ὁ στεγάζων μὲ ὕδατα τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ· ὁ ποιῶν τὰ νέφη ἅμαξαν αὐτοῦ· ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων·

4 ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα·

5 ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν βάσιν αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ σαλευθῇ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

6 Μὲ τὴν ἄβυσσον, ὡς μὲ ἱμάτιον, ἐκάλυψας αὐτήν· τὰ ὕδατα ἐστάθησαν ἐπὶ τῶν ὀρέων·

7 ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου ἔφυγον· ἀπὸ τῆς φωνῆς τῆς βροντῆς σου ἐσύρθησαν ἐν βίᾳ·

8 ἀνέβησαν εἰς τὰ ὄρη, κατέβησαν εἰς τὰς κοιλάδας, εἰς τόπον τὸν ὁποῖον διώρισας δι' αὐτά·

9 ἔθεσας ὅριον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλουσιν ὑπερβῆ, οὐδὲ θέλουσιν ἐπιστρέψει διὰ νὰ σκεπάσωσι τὴν γῆν.

10 Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς εἰς τὰς φάραγγας, διὰ νὰ ῥέωσιν ἀναμέσον τῶν ὀρέων·

11 ποτίζουσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ· οἱ ἄγριοι ὄνοι σβύνουσι τὴν δίψαν αὐτῶν·

12 πλησίον αὐτῶν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦσι, καὶ ἀναμέσον τῶν κλάδων κελαδοῦσιν.

13 Ὁ ποτίζων τὰ ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῴων αὐτοῦ· ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορταίνει ἡ γῆ.

14 Ὁ ἀναδίδων χόρτον διὰ τὰ κτήνη, καὶ βοτάνην πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου,

διὰ νὰ ἐξάγῃ τροφὴν ἐκ τῆς γῆς,

15 καὶ οἶνον εὐφραίνοντα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου,

ἔλαιον διὰ νὰ λαμπρύνῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἄρτον στηρίζοντα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

16 Ἐχορτάσθησαν τὰ δένδρα τοῦ Κυρίου· αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, τὰς ὁποίας ἐφύτευσεν·

17 ὅπου τὰ πετεινὰ κάμνουσι φωλεάς· αἱ πεῦκαι εἶναι ἡ κατοικία τοῦ πελαργοῦ.

18 Τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ εἶναι διὰ τὰς δορκάδας· αἱ πέτραι καταφυγὴ εἰς τοὺς δασύποδας.

19 Ἔκαμε τὴν σελήνην διὰ τοὺς καιρούς· ὁ ἥλιος γνωρίζει τὴν δύσιν αὐτοῦ.

20 Φέρεις σκότος, καὶ γίνεται νύξ· ἐν αὐτῇ περιφέρονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δάσους·

21 οἱ σκύμνοι βρυχῶνται διὰ νὰ ἁρπάσωσι, καὶ νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν τροφὴν αὐτῶν.

22 Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει· συνάγονται, καὶ πλαγιάζουσιν ἐν τοῖς σπηλαίοις αὐτῶν·

23 ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, ἕως ἑσπέρας.

24 Πόσον μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! τα πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῶν ποιημάτων σου·

25 αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ εἶναι ἑρπετὰ ἀναρίθμητα, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων·

26 ἐκεῖ διατρέχουσι τὰ πλοῖα· ἐκεῖ ὁ Λευϊάθαν οὗτος, τὸν ὁποῖον ἔπλασας διὰ νὰ παίζῃ ἐν αὐτῇ.

27 Πάντα ταῦτα ἐπὶ σὲ ἐλπίζουσι, διὰ νὰ δώσῃς ἐν καιρῷ τὴν τροφὴν αὐτῶν.

28 Δίδεις εἰς αὐτὰ, συνάγουσιν· ἀνοίγεις τὴν χεῖρά σου, χορταίνουσιν ἀγαθά.

29 Ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου, ταράττονται· σηκόνεις

τὴν πνοὴν αὐτῶν, ἀποθνήσκουσι, καὶ εἰς τὸ χῶμα αὐτῶν ἐπιστρέφουσιν·

30 ἐξαποστέλλεις τὸ πνεῦμά σου, κτίζονται, καὶ ἀνανεόνεις τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

31 Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἔστω εἰς τὸν αἰῶνα· ἂς εὐφραίνεται ὁ Κύριος εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ·

32 ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κάμνων αὐτὴν νὰ τρέμῃ· ἐγγίζει τὰ ὄρη, καὶ καπνίζουσι.

33 Θέλω ψάλλει εἰς τὸν Κύριον ἐνόσῳ ζῶ· θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς τὸν Θεόν μου ἐνόσῳ ὑπάρχω.

34 Ἡ εἰς αὐτὸν μελέτη μου θέλει εἶσθαι γλυκεῖα· ἐγὼ θέλω εὐφραίνεσθαι εἰς τὸν Κύριον.

35 Ἂς ἐκλείψωσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οἱ ἀσεβεῖς ἂς μὴ ὑπάρχωσι πλέον.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρε'.

ΔΟΞΟΛΟΓΕΙΤΕ τὸν Κύριον· ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· κάμετε γνωστὰ ἐν τοῖς λαοῖς τὰ ἔργα αὐτοῦ.

2 Ψάλλετε εἰς αὐτόν· ψαλμῳδεῖτε εἰς αὐτόν· λαλεῖτε περὶ πάντων τῶν θαυμασίων αὐτοῦ.

3 Καυχᾶσθε εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα· ἂς εὐφραίνεται ἡ καρδία τῶν ἐκζητούντων τὸν Κύριον.

4 Ζητεῖτε τὸν Κύριον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ· ἐκζητεῖτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διαπαντός.

5 Μνημονεύετε τῶν θαυμασίων αὐτοῦ τὰ ὁποῖα ἔκαμε· τῶν τεραστίων αὐτοῦ, καὶ τῶν κρίσεων τοῦ στόματος αὐτοῦ·

6 σπέρμα Ἀβραὰμ τοῦ δούλου αὐτοῦ, υἱοὶ Ἰακὼβ, οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

7 Αὐτὸς εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν πάσῃ τῇ γῇ εἶναι αἱ κρίσεις αὐτοῦ.

8 Μνημονεύετε πάντοτε τῆς διαθήκης αὐτοῦ, τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον προσέταξεν εἰς χιλίας γενεὰς,

9 τῆς διαθήκης τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν ὅρκον αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσαάκ·

10 καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰακὼβ διὰ νόμον, πρὸς τὸν Ἰσραὴλ διὰ διαθήκην αἰώνιον,
11 λέγων, Εἰς σὲ θέλω δώσει τὴν γῆν Χαναὰν, μερίδα τῆς κληρονομίας σας.
12 Ἐνῷ ἦσαν αὐτοὶ ὀλιγοστοὶ τὸν ἀριθμὸν, ὀλίγοι, καὶ πάροικοι ἐν αὐτῇ,
13 καὶ διήρχοντο ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, ἀπὸ βασιλείου εἰς ἄλλον λαὸν,
14 δὲν ἀφῆκεν ἄνθρωπον νὰ ἀδικήσῃ αὐτούς· μάλιστα ὑπὲρ αὐτῶν ἤλεγξε βασιλεῖς,
15 λέγων, Μὴ ἐγγίσητε τοὺς κεχρισμένους μου, καὶ μὴ κακοποιήσητε τοὺς προφήτας μου.
16 Καὶ ἐκάλεσε πεῖναν ἐπὶ τὴν γῆν· συνέτριψε πᾶν στήριγμα ἄρτου.
17 Ἀπέστειλεν ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄνθρωπον, Ἰωσὴφ, τὸν πωληθέντα ὡς δοῦλον·
18 τοῦ ὁποίου τοὺς πόδας ἔσφιγξαν ἐν δεσμοῖς· ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ σίδηρα·
19 ἑωσοῦ ἔλθῃ ὁ λόγος αὐτοῦ· ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐδοκίμασεν αὐτόν.
20 Ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔλυσεν αὐτόν· ὁ ἄρχων τῶν λαῶν, καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτόν.
21 Κατέστησεν αὐτὸν κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα ἐπὶ πάντων τῶν κτημάτων αὐτοῦ·
22 διὰ νὰ παιδεύῃ τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν αὐτοῦ, καὶ νὰ διδάξῃ σοφίαν τοὺς πρεσβυτέρους αὐτοῦ.
23 Τότε ἦλθεν ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Ἰακὼβ παρῴκησεν ἐν γῇ Χάμ.
24 Καὶ ὁ Κύριος ηὔξησε σφόδρα τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐκραταίωσεν αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.
25 Ἐστράφη ἡ καρδία αὐτῶν εἰς τὸ νὰ μισῶσι τὸν λαὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ δολιεύωνται ἐναντίου τῶν δούλων αὐτοῦ.
26 Ἐξαπέστειλε Μωϋσῆν τὸν δοῦλον αὐτοῦ, καὶ Ἀαρὼν, τὸν ὁποῖον ἐκλεξεν.

27 Ἐξετέλεσαν ἐν μεσῳ αὐτῶν τοὺς λόγους τῶν σημείων αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν γῇ Χάμ.

28 Ἐξαπέστειλε σκότος, καὶ ἐσκότασε· καὶ δὲν ἠπείθησαν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ.

29 Μετέβαλε τὰ ὕδατα αὐτῶν εἰς αἷμα, καὶ ἐθανάτωσε τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.

30 Ἡ γῆ αὐτῶν ἀνέβρυσε βατράχους, ἕως τῶν ταμείων τῶν βασιλέων αὐτῶν.

31 Εἶπε, καὶ ἦλθε κυνόμυια, καὶ σκνίπες εἰς πάντα τὰ ὅρια αὐτῶν.

32 Ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς χάλαζαν ἀντὶ βροχῆς, καὶ πῦρ φλογερὸν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν·

33 καὶ ἐπάταξε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν, καὶ τὰς συκέας αὐτῶν, καὶ συνέτριψε τὰ δένδρα τῶν ὁρίων αὐτῶν.

34 Εἶπε, καὶ ἦλθεν ἀκρὶς, καὶ βροῦχος ἀναρίθμητος·

35 καὶ κατέφαγε πάντα τὸν χόρτον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν, καὶ κατέφαγε τὸν καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν.

36 Καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν, τὴν ἀπαρχὴν πάσης δυνάμεως αὐτῶν.

37 Καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς μετὰ ἀργυρίου καὶ χρυσίου, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἀσθενὴς ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν.

38 Εὐφράνθη ἡ Αἴγυπτος εἰς τὴν ἔξοδον αὐτῶν· διότι ὁ φόβος αὐτῶν εἶχεν ἐπιπέσει ἐπ' αὐτούς.

39 Ἐξήπλωσε νεφέλην διὰ νὰ σκεπάζῃ αὐτοὺς, καὶ πῦρ διὰ νὰ φέγγῃ τὴν νύκτα.

40 Ἐζήτησαν, καὶ ἔφερεν ὀρτύκια· καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἐχόρτασεν αὐτούς.

41 Διήνοιξε τὴν πέτραν, καὶ ἀνέβλυσαν ὕδατα, καὶ διέῤῥευσαν ποταμοὶ ἐν τόποις ἀνύδροις.

42 Διότι ἐνεθυμήθη τὸν λόγον τὸν ἅγιον αὐτοῦ, τὸν πρὸς Ἀβραὰμ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

43 Καὶ ἐξήγαγε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει, τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐν χαρᾷ·

44 καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς γέας τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐκληρονόμησαν τοὺς κόπους τῶν λαῶν·

45 διὰ νὰ φυλάττωσι τὰ διατάγματα αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐκτελῶσι τοὺς νόμους αὐτοῦ.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρς'.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός· διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Τίς δύναται νὰ κηρύξῃ τὰ κραταιὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, νὰ κάμῃ ἀκουστὰς πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;

3 Μακάριοι οἱ φυλάττοντες κρίσιν, οἱ πράττοντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ.

4 Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ εὐμενείᾳ τῇ πρὸς τὸν λαόν σου· ἐπισκέφθητί με ἐν τῇ σωτηρίᾳ σου·

5 διὰ νὰ βλέπω τὸ καλὸν τῶν ἐκλεκτῶν σου, διὰ νὰ εὐφραίνωμαι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, διὰ νὰ καυχῶμαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου.

6 Ἡμαρτήσαμεν, μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν· ἠνομήσαμεν, ἠσεβήσαμεν.

7 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Αἰγύπτῳ δὲν ἐνόησαν τὰ θαυμάσιά σου· δὲν ἐνεθυμήθησαν τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σὲ παρώργισαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

8 Καὶ ὅμως ἔσωσεν αὐτοὺς διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διὰ νὰ κάμῃ γνωστὰ τὰ κραταιὰ ἔργα αὐτοῦ.

9 Καὶ ἐπετίμησε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἐξηράνθη· καὶ διεβίβασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἀβύσσων ὡς δι' ἐρήμου·

10 καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ μισοῦντος αὐτούς, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἐχθροῦ.

11 Καὶ τὰ ὕδατα κατεκάλυψαν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· δὲν ἀπελείφθη οὐδὲ εἷς ἐξ αὐτῶν.

12 Τότε ἐπίστευσαν εἰς τοὺς λογους αὐτοῦ· ἔψαλαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ.

13 πλὴν ταχέως ἐλησμόνησαν τὰ ἔργα αὐτοῦ· δὲν περιέμειναν τὴν βουλὴν αὐτοῦ·

14 ἀλλ' ἐπεθύμησαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἀνύδρῳ.

15 Καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν αἴτησιν αὐτῶν· ἀπέστειλεν ὅμως εἰς αὐτοὺς νόσον θανατηφόρον.

16 Ἐφθόνησαν ἔτι τὸν Μωϋσῆν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, καὶ τὸν Ἀαρὼν τὸν ἅγιον τοῦ Κυρίου.

17 Ἡ γῆ ἤνοιξε, καὶ κατέπιε τὸν Δαθὰν, καὶ ἐσκέπασε τὴν συναγωγὴν τοῦ Ἀβειρών·

18 καὶ πῦρ ἐξήφθη ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν· ἡ φλὸξ κατέκαυσε τοὺς ἀσεβεῖς.

19 Κατεσκεύασαν μόσχον ἐν Χωρὴβ, καὶ προσεκύνησαν τι χωνευτόν·

20 καὶ μετήλλαξαν τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς ὁμοίωμα βοὸς τρώγοντος χόρτον.

21 Ἐλησμόνησαν τὸν Θεὸν, τὸν σωτῆρα αὐτῶν, τὸν ποιήσαντα μεγαλεῖα ἐν Αἰγύπτῳ·

22 θαυμάσια ἐν γῇ Χάμ· φοβερὰ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

23 Καὶ εἶπε νὰ ἐξολοθρεύσῃ αὐτοὺς, ἂν ὁ Μωϋσῆς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ δὲν ἵστατο ἐν τῇ θραύσει ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀποστρέψῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἀφανίσῃ αὐτούς.

24 Κατεφρόνησαν ἔτι τὴν γῆν τὴν ἐπιθυμητήν· δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ·

25 καὶ ἐγόγγυσαν ἐν ταῖς σκηναῖς αὐτῶν· δὲν εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου.

26 Διὰ τοῦτο ἐσήκωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατ' αὐτῶν, διὰ νὰ καταστρέψῃ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ·

27 καὶ νὰ στρέψῃ τὸ σπέρμα αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ νὰ διασκορπίσῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς τόπους.

28 Καὶ προσεκολλήθησαν εἰς τὸν Βέελ-φεγὼρ, καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν·

29 καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, ὥστε ἐφώρμησεν ἐπ' αὐτοὺς ἡ πληγή.

30 Ἀλλὰ σταθεὶς ὁ Φινεὲς, ἔκαμε κρίσιν· καὶ ἡ πληγὴ ἔπαυσε·

31 καὶ ἐλογίσθη εἰς αὐτὸν διὰ δικαιοσύνην, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἕως αἰῶνος.

32 Καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ὕδασι τῆς ἀντιλογίας, καὶ ἔπαθε κακῶς ὁ Μωϋσῆς δι' αὐτούς·

33 διότι παρώργισαν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ὥστε ἐλάλησεν ἀστοχάστως διὰ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

34 Δὲν ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος προσέταξεν εἰς αὐτούς·

35 ἀλλ' ἐσμίχθησαν μετὰ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν·

36 καὶ ἐλάτρευσαν τὰ γλυπτὰ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔγειναν παγὶς εἰς αὐτούς·

37 καὶ ἐθυσίασαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν εἰς τὰ δαιμόνια·

38 καὶ ἔχυσαν αἷμα ἀθῷον,

τὸ αἷμα τῶν υἱῶν αὐτῶν καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐθυσίασαν εἰς τὰ γλυπτὰ τῆς Χαναάν· καὶ ἐμιάνθη ἡ γῆ ἐξ αἱμάτων.

39 Καὶ ἐμολύνθησαν μὲ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἐπόρνευσαν μὲ τὰς πράξεις αὐτῶν.

40 Διὰ τοῦτο ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου ἐξήφθη κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐβδελύχθη τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

41 Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐθνῶν· καὶ ἐκυρίευσαν αὐτοὺς οἱ μισοῦντες αὐτούς.

42 Καὶ ἔθλιψαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, καὶ ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν.

43 Πολλάκις ἐλύτρωσεν αὐτούς, ἀλλ' αὐτοὶ παρώργισαν αὐτὸν μὲ τὰς βουλὰς αὐτῶν· διὸ ἐταπεινώθησαν διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

44 Πλὴν ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν θλῖψιν αὐτῶν, ὅτε ἤκουσε τὴν κραυγὴν αὐτῶν·

45 καὶ ἐνεθυμήθη τὴν πρὸς αὐτοὺς διαθήκην αὐτοῦ, καὶ μετεμελήθη κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

46 Καὶ ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ εὕρωσιν ἔλεος ἐνώπιον πάντων τῶν αἰχμαλωτισάντων αὐτούς.

47 Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ συνάγαγε ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν,

διὰ νὰ δοξολογῶμεν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ νὰ καυχώμεθα εἰς τὴν αἴνεσίν σου.

48 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος·

καὶ ἂς λέγῃ πᾶς ὁ λαὸς, Ἀμήν. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρζ′.

ΔΟΞΟΛΟΓΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Ἂς λέγωσιν οὕτως οἱ λελυτρωμένοι τοῦ Κυριου, τοὺς ὁποίους ἐλύτρωσεν ἐκ χειρὸς τοῦ ἐχθροῦ·

3 καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν, ἀπὸ βορρᾶ, καὶ ἀπὸ νότου.

4 Περιεπλανῶντο ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν ὁδῷ ἀνύδρῳ· οὐδὲ εὕρισκον πόλιν διὰ κατοίκησιν.

5 Ἦσαν πεινῶντες καὶ διψῶντες· ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀπέκαμνεν ἐν αὐτοῖς.

6 Τότε ἐβόησαν πρὸς τὸν Κύριον ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν· καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

7 Καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς δι' εὐθείας ὁδοῦ, διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς πόλιν κατοικίας.

8 Ἂς ὑμνολογῶσιν εἰς τὸν Κύριον τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

9 διότι ἐχόρτασε ψυχὴν διψῶσαν, καὶ ψυχὴν πεινῶσαν ἐνέπλησεν ἀπὸ ἀγαθῶν.

10 Τοὺς καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, τοὺς δεδεμένους ἐν θλίψει καὶ ἐν σιδήρῳ·

11 διότι ἠπείθησαν εἰς τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Ὑψίστου κατεφρόνησαν·

12 διὰ τοῦτο ἐταπείνωσε τὴν καρδίαν αὐτῶν ἐν κόπῳ· ἔπεσον, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ βοηθῶν.

13 Τότε ἐβόησαν πρὸς τὸν Κύριον ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν·

14 ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ σκότους, καὶ ἐκ τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, καὶ τὰ δεσμὰ αὐτῶν συνέτριψεν.

15 Ἂς ὑμνολογῶσιν εἰς τὸν Κύριον τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

16 διότι συνέτριψε πύλας χαλκίνας, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς κατέκοψεν.

17 Οἱ ἄφρονες βασανίζονται διὰ τὰς παραβάσεις αὐτῶν, καὶ διὰ τὰς ἀνομίας αὐτῶν.

18 Πᾶν φαγητὸν βδελύττεται ἡ ψυχὴ αὐτῶν, καὶ πλησιάζουσιν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.

19 Τότε βοῶσι πρὸς τὸν Κύριον ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, καὶ σώζει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν·

20 ἀποστέλλει τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ ἰατρεύει αὐτοὺς, καὶ ἐλευθερόνει ἀπὸ τῆς φθορᾶς αὐτῶν.

21 Ἂς ὑμνολογῶσιν εἰς τὸν Κύριον τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

22 καὶ ἂς θυσιάζωσι θυσίας αἰνέσεως, καὶ ἂς κηρύττωσι τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.

23 Οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν μὲ πλοῖα, κάμνοντες ἐργασίας ἐν ὕδασι πολλοῖς,

24 αὐτοὶ βλέπουσι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ γινόμενα εἰς τὰ βάθη.

25 Διότι προστάζει, καὶ ἐγείρεται ἄνεμος καταιγίδος, καὶ ὑψόνει τὰ κύματα αὐτῆς.

26 Ἀναβαίνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν, καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων· ἡ ψυχὴ αὐτῶν τήκεται ὑπὸ τῆς συμφορᾶς·

27 σείονται καὶ κλονίζονται ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν χάνεται.

28 Τότε κράζουσι πρὸς τὸν Κύριον ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, καὶ ἐξάγει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

29 Κατασιγάζει τὴν ἀνεμοζάλην, καὶ σιωπῶσι τὰ κύματα αὐτῆς.

30 Καὶ εὐφραίνονται, διότι ἡσύχασαν· καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν λιμένα αὐτῶν.

31 Ἂς ὑμνολογῶσιν εἰς τὸν Κύριον τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τὰ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

32 καὶ ἂς ὑψόνωσιν αὐτὸν ἐν τῇ συνάξει τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν πρεσβυτέρων ἂς αἰνῶσιν αὐτόν.

33 Μεταβάλλει ποταμοὺς εἰς ἔρημον, καὶ πηγὰς ὑδάτων εἰς ξηρασίαν·

34 τὴν καρποφόρον γῆν εἰς ἁλμυρὰν, διὰ τὴν κακίαν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

35 Μεταβάλλει τὴν ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ξηρὰν γῆν εἰς πηγὰς ὑδάτων.

36 Καὶ ἐκεῖ κατοικίζει τοὺς πεινῶντας, καὶ συγκροτοῦσι πόλεις εἰς κατοίκησιν·

37 καὶ σπείρουσιν ἀγροὺς, καὶ φυτεύουσιν ἀμπελῶνας, οἵτινες κάμνουσι καρποὺς γεννήματος.

38 Καὶ εὐλογεῖ αὐτοὺς, καὶ πληθύνονται σφόδρα, καὶ δὲν ὀλιγοστεύει τὰ κτήνη αὐτῶν.

39 Ὀλιγοστεύουσιν ὅμως ἔπειτα, καὶ ταπεινόνονται ἀπὸ τῆς στενοχωρίας, τῆς συμφορᾶς, καὶ τοῦ πόνου.

40 Ἐπιχέει καταφρόνησιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ κάμνει αὐτοὺς νὰ περιπλανῶνται ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ.

41 Τὸν δὲ πένητα ὑψόνει ἀπὸ τῆς πτωχείας, καὶ καθιστᾷ ὡς ποίμνια τὰς οἰκογενείας.

42 Οἱ εὐθεῖς βλέπουσι, καὶ εὐφραίνονται· πᾶσα δὲ ἀνομία θέλει ἐμφράξει τὸ στόμα αὐτῆς.

43 Ὅστις εἶναι σοφὸς, ἂς παρατηρῇ ταῦτα· καὶ θέλουσιν ἐννοήσει τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου.

ΨΑΛΜΟΣ ρη′.

Ὠιδὴ ψαλμοῦ τοῦ Δαβίδ.

ΕΤΟΙΜΗ εἶναι ἡ καρδία μου, Θεέ· θέλω ψάλλει, καὶ θέλω ψαλμῳδεῖ ἐν τῇ δόξῃ μου.

2 Ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον, καὶ κιθάρα· θέλω ἐξεγερθῆ τὸ πρωΐ.

3 Θέλω σὲ ἐπαινέσει, Κύριε, μεταξὺ λαῶν, καὶ θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς σὲ μεταξὺ ἐθνῶν·

4 διότι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

5 Ὑψώθητι, Θεὲ, ἐπὶ τοὺς οὐρανούς· καὶ ἡ δόξα σου ἂς ἦναι ἐφ' ὅλην τὴν γῆν·

6 διὰ νὰ ἐλευθερόνωνται οἱ ἀγαπητοί σου· σῶσον διὰ τῆς δεξιᾶς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.

7 Ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ· θέλω χαίρει, θέλω μοιράσει τὴν Συχὲμ, καὶ τὴν κοιλάδα Σοκχὼθ θέλω διαμετρήσει·

8 ἐμοῦ εἶναι ὁ Γαλαὰδ, ἐμοῦ ὁ Μανασσῆς· ὁ μὲν Ἐφραΐμ εἶναι ἡ δύναμις τῆς κεφαλῆς μου· ὁ δὲ Ἰούδας, ὁ νομοθέτης μου·

9 ὁ Μωὰβ εἶναι ἡ λεκάνη τοῦ πλυσίματός μου· ἐπὶ τὸν Ἐδὼμ θέλω ῥίψει τὸ ὑπόδημά μου· θέλω ἀλαλάξει ἐπὶ τὴν Παλαιστίνην.

10 Τίς θέλει μὲ φέρει εἰς τὴν περιτετειχισμένην πόλιν; τίς θέλει μὲ ὁδηγήσει ἕως Ἐδώμ;

11 οὐχὶ σὺ, Θεὲ, ὁ ἀπορρίψας ἡμᾶς; καὶ δὲν θέλεις ἐξέλθει, Θεὲ, μετὰ τῶν στρατευμάτων ἡμῶν;

12 Βοήθησον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς θλίψεως, διότι ματαία εἶναι ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία.

13 Διὰ τοῦ Θεοῦ θέλομεν κάμει ἀνδραγαθίας· καὶ αὐτὸς θέλει καταπατήσει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ρθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΕ τῆς αἰνέσεώς μου, μὴ σιωπήσῃς·

2 διότι στόμα ἀσεβοῦς, καὶ στόμα δολίου, ἠνοίχθησαν ἐπ' ἐμέ· ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ μὲ γλῶσσαν ψευδῆ·

3 καὶ μὲ λόγους μίσους μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ μὲ ἐπολέμησαν ἀναιτίως.

4 Ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου, εἶναι ἀντίδικοι εἰς ἐμέ· ἐγὼ δὲ προσεύχομαι.

5 Καὶ ἀνταπέδωκαν εἰς ἐμὲ κακὸν ἀντὶ καλοῦ, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου.

6 Κατάστησον ἀσεβῆ ἐπ' αὐτόν· καὶ διάβολος ἂς στέκῃ ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ.

7 Ὅταν κρίνηται, ἂς ἐξέλθῃ καταδεδικασμένος· καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ ἂς γείνῃ εἰς ἁμαρτίαν.

8 Ἂς γείνωσιν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι· ἄλλος ἂς λάβῃ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ.

9 Ἂς γείνωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοὶ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα.

10 Καὶ ἂς περιπλανῶνται πάντοτε οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἂς γείνωσιν ἐπαῖται, καὶ ἂς ζητῶσιν ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν.

11 Ἂς παγιδεύσῃ ὁ δανειστὴς πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· καὶ ἂς διαρπάσωσιν οἱ ξένοι τοὺς κόπους αὐτοῦ.

12 Ἂς μὴ ὑπάρχῃ ὁ ἐλεῶν αὐτὸν, καὶ ἂς μὴ ἦναι ὁ οἰκτείρων τὰ ὀρφανὰ αὐτοῦ.

13 Ἂς ἐξολοθρευθῶσιν οἱ ἔκγονοι αὐτοῦ· ἐν τῇ ἐπερχομένῃ γενεᾷ ἂς ἐξαλειφθῇ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

14 Ἂς ἔλθῃ εἰς ἐνθύμησιν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ· καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἂς μὴ ἐξαλειφθῇ·

15 ἂς ἦναι πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἐκκόψῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

16 Διότι δὲν ἐνεθυμήθη νὰ κάμῃ ἔλεος· ἀλλὰ κατέτρεξεν ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχὸν, διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν συντετριμμένον τὴν καρδίαν.

17 Ἐπειδὴ ἠγάπησε καταραν, ἂς ἔλθῃ ἐπ' αὐτόν· ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησεν εὐλογίαν, ἂς ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

18 Ἐπειδὴ ἐνεδύθη κατάραν ὡς ἱμάτιον αὐτοῦ, ἂς εἰσέλθῃ ὡς ὕδωρ εἰς τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, καὶ ὡς ἔλαιον εἰς τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ·

19 ἂς γείνῃ εἰς αὐτὸν ὡς τὸ ἱμάτιον τὸ ὁποῖον ἐνδύεται, καὶ ὡς ἡ ζώνη τὴν ὁποίαν πάντοτε περιζώννυται.

20 Αὕτη ἂς ἦναι τῶν ἀντιδικων μου ἡ ἀμοιβὴ παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων κακὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

21 Ἀλλὰ σὺ, Κύριε Θεὲ, ἐνέργησον μετ' ἐμοῦ διὰ τὸ ὄνομά σου· ἐπειδὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸ ἔλεος σου, λύτρωσόν με.

22 Διότι πτωχὸς καὶ πένης εἶμαι, καὶ ἡ καρδία μου εἶναι πεπληγωμένη ἐντός μου.

23 Παρῆλθον ὡς σκιὰ, ὅταν ἐκκλίνῃ· ἐκτινάζομαι ὡς ἡ ἀκρίς.

24 Τὰ γόνατά μου ἠτόνησαν ἀπὸ τῆς νηστείας, καὶ ἡ σάρξ μου ἐξέπεσεν ἀπὸ τοῦ πάχους αὐτῆς.

25 Καὶ ἐγὼ ἔγεινα ὄνειδος εἰς αὐτούς· ὅτε μὲ εἶδον, ἐκίνησαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

26 Βοήθησόν μοι, Κυριε ὁ Θεός μου· σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου·

27 καὶ ἂς γνωρίσωσιν ὅτι ἡ χείρ σου εἶναι τοῦτο· ὅτι σὺ, Κύριε, ἔκαμες αὐτό.

28 Αὐτοὶ θέλουσι καταρᾶσθαι, σὺ δὲ θέλεις εὐλογεῖ· θέλουσι σηκωθῆ, πλὴν θέλουσι καταισχυνθῆ· ὁ δὲ δοῦλός σου θέλει εὐφραίνεσθαι.

29 Ἂς ἐνδυθῶσιν ἐντροπὴν οἱ ἀντίδικοί μου καὶ ἂς φορέσωσιν ὡς ἐπένδυμα τὴν αἰσχύνην αὐτῶν.

30 Θέλω δοξολογεῖ σφόδρα τὸν Κύριον διὰ τοῦ στόματός μου, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν θέλω ὑμνολογεῖ αὐτόν·

31 διότι ἵσταται ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ πτωχοῦ, διὰ νὰ λυτρόνῃ αὐτὸν ἐκ τῶν καταδικαζόντων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ρι'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Κύριόν μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἑωσοῦ θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

2 Ἐκ τῆς Σιὼν θέλει ἐξαποστείλει ὁ Κύριος τὴν ῥάβδον τῆς δυνάμεώς σου· κατακυρίευε ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.

3 Ὁ λαός σου θέλει εἶσθαι πρόθυμος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ·
οἱ νέοι σου θέλουσιν εἶσθαι εἰς σὲ ὡς ἡ δρόσος, ἡ ἐξερχομένη ἐκ τῆς μήτρας τῆς αὐγῆς.

4 Ὤμοσεν ὁ Κύριος, καὶ δὲν θέλει μεταμεληθῇ, Σὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

5 Ὁ Κύριος, ὁ ἐκ δεξιῶν σου, θέλει συντρίψει βασιλεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

6 Θέλει κρίνει ἐν τοῖς ἔθνεσι· θέλει γεμίσει τὴν γῆν πτωμάτων· θέλει συντρίψει κεφαλὴν δεσπόζοντος ἐπὶ πολλῶν τόπων.

7 Θέλει πίει ἐκ τοῦ χειμάρρου ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο θέλει ὑψώσει κεφαλήν

ΨΑΛΜΟΣ ρια'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Θέλω ἐξυμνεῖ τὸν Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, ἐν βουλῇ εὐθέων, καὶ ἐν συνάξει.

2 Μεγάλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, ἐξηκριβωμένα ὑπὸ πάντων τῶν ἡδυνομένων εἰς αὐτά.

3 Ἔνδοξον καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

4 Ἀξιομνημόνευτα ἔκαμε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων εἶναι ὁ Κύριος.

5 Ἔδωκε τροφὴν εἰς τοὺς φοβουμένους αὐτόν· θέλει ἐνθυμεῖσθαι διαπαντὸς τὴν διαθήκην αὐτοῦ.

6 Ἀνήγγειλε πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ τὴν δύναμιν τῶν ἔργων αὐτοῦ, διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν ἐθνῶν.

7 Τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εἶναι ἀλήθεια καὶ κρίσις· ἀληθιναὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ·

8 ἐστερεωμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι.

9 Ἀπέστειλε λύτρωσιν πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διώρισε τὴν διαθήκην αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα· ἅγιον καὶ φοβερὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

10 Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου· πάντες οἱ πράττοντες αὐτὰς ἔχουσι σύνεσιν καλήν· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛΜΟΣ ριβ′.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· εἰς τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἡδύνεται σφόδρα.

2 Τὸ σπέρμα αὐτοῦ θέλει εἶσθαι δυνατὸν ἐν τῇ γῇ· ἡ γενεὰ τῶν εὐθέων θέλει εὐλογηθῇ·

3 Ἀγαθὰ καὶ πλούτη θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

4 Φῶς ἀνατέλλει ἐν τῷ σκότει διὰ τοὺς εὐθεῖς· εἶναι ἐλεήμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

5 Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐλεεῖ καὶ δανείζει· οἰκονομεῖ τὰ πράγματα αὐτοῦ ἐν κρίσει.

6 Βεβαίως δὲν θέλει ποτὲ κλονισθῇ· εἰς μνημόσυνον αἰώνιον θέλει εἶσθαι ὁ δίκαιος.

7 Ἀπὸ κακῆς φήμης δὲν θέλει φοβηθῇ· ἡ καρδία αὐτοῦ εἶναι στερεὰ, ἐλπίζουσα ἐπὶ τὸν Κύριον.

8 Ἐστηριγμένη εἶναι ἡ καρδία αὐτοῦ· δὲν θέλει φοβηθῇ, ἑωσοῦ ἴδῃ τὴν ἐκδίκησιν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

9 Ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν εἰς τοὺς πένητας· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τὸ κέρας αὐτοῦ θέλει ὑψωθῇ ἐν δόξῃ.

10 Ὁ ἀσεβὴς θέλει ἰδεῖ, καὶ θέλει ὀργισθῇ· θέλει τρίξει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ θέλει ἀναλυθῇ· ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀπολεσθῇ.

ΨΑΛΜΟΣ ριγ′.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Αἰνεῖτε, δοῦλοι τοῦ Κυρίου, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυριου.

2 Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν αὐτοῦ, ἂς αἰνεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

4 Ὁ Κύριος εἶναι ὑψηλὸς ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς εἶναι ἡ δόξα αὐτοῦ.

5 Τίς ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν; ὁ κατοικῶν ἐν ὑψηλοῖς·

6 ὁ συγκαταβαίνων διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ·

7 ὁ ἐγείρων ἀπὸ τοῦ χώματος τὸν πτωχὸν, καὶ ἀπὸ τῆς κοπρίας ἀνυψῶν τὸν πένητα,

8 διὰ νὰ καθίσῃ αὐτὸν μετὰ τῶν ἀρχόντων, μετὰ τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ·

9 ὁ κατοικίζων τὴν στεῖραν ἐν οἴκῳ, μητερα εὐφραινομένην εἰς τέκνα.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ριδ'

Ὅτε ἐξῆλθεν ὁ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ὁ οἶκος τοῦ Ἰακὼβ ἐκ λαοῦ βαρβάρου,

2 ὁ Ἰούδας ἔγεινεν ἅγιος αὐτοῦ, ὁ Ἰσραὴλ δεσποτεία αὐτοῦ.

3 Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω·

4 τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡς κριοὶ, οἱ λόφοι ὡς ἀρνία.

5 Τί σοὶ συνέβη, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σὺ, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

6 τὰ ὄρη, ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡς κριοι; καὶ οἱ λόφοι, ὡς ἀρνία,

7 Τρέμε, γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ·

8 ὅστις μετέβαλε τὴν πέτραν εἰς λίμνας ὑδάτων, τὸν σκληρὸν βράχον εἰς πηγὰς ὑδάτων.

ΨΑΛΜΟΣ ριε'.

ΜΗ εἰς ἡμᾶς, Κύριε, μὴ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομά σου δὸς δόξαν, διὰ τὸ ἔλεός σου, διὰ τὴν ἀλήθειάν σου.

2 Διὰ τί νὰ εἴπωσι τὰ ἔθνη, Καὶ ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς αὐτῶν;

3 Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησε.

4 Τὰ εἴδωλα αὐτῶν εἶναι ἀργύριον καὶ χρυσιον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·

5 στόμα ἔχουσι, καὶ δὲν λαλοῦσιν· ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ δὲν βλέπουσιν·

6 ὦτα ἔχουσι, καὶ δὲν ἀκούουσι· μυκτῆρας ἔχουσι, καὶ δὲν ὀσφραίνονται·

7 χεῖρας ἔχουσι, καὶ δὲν ψηλαφῶσι· πόδας ἔχουσι, καὶ δὲν περιπατοῦσιν· οὐδὲ ὁμιλοῦσι διὰ τοῦ λάρυγγος αὐτῶν.

8 Ὅμοιοι αὐτῶν ἂς γείνωσιν οἱ ποιοῦντες αὐτὰ, πᾶς ὁ ἐλπίζων ἐπ' αὐτά.

9 Ὁ Ἰσραὴλ ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ἀσπὶς αὐτῶν.

10 Ὁ οἶκος τοῦ Ἀαρὼν ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ἀσπὶς αὐτῶν.

11 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κυριον ἤλπισαν ἐπὶ Κύριον· αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ἀσπὶς αὐτῶν.

12 Ὁ Κύριος μᾶς ἐνεθυμήθη· θέλει εὐλογεῖ, θέλει εὐλογεῖ τὸν οἶκον Ἰσραήλ· θέλει εὐλογεῖ τὸν οἶκον Ἀαρών.

13 Θέλει εὐλογεῖ τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων.

14 Ὁ Κύριος θέλει αὐξήσει ὑμᾶς, ὑμᾶς, καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.

15 Σεῖς εἶσθε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

16 Οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν εἶναι τοῦ Κυρίου, τὴν δὲ γῆν ἔδωκεν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

17 Οἱ νεκροὶ δὲν θέλουσιν αἰνέσει τὸν Κύριον, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸν τόπον τῆς σιωπῆς·

18 ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν εὐλογεῖ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ριζ'.

ΧΑΙΡΩ ὅτι ὁ Κύριος εἰσήκουσε τῆς φωνῆς μου, τῶν δεήσεών μου·

2 ὅτι ἔκλινε τὸ ὠτίον αὐτοῦ πρὸς ἐμέ· καὶ ἐνόσῳ ζῶ, θέλω ἐπικαλεῖσθαι αὐτόν.

3 Πόνοι θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ στενοχωρίαι τοῦ ᾅδου μὲ εὗρηκαν· θλίψιν καὶ πόνον ἀπήντησα.

4 Καὶ ἐπεκαλέσθην τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ὦ Κύριε, λύτρωσον τὴν ψυχήν μου.

5 Ἐλεήμων ὁ Κύριος, καὶ δίκαιος· καὶ εὔσπλαγχνος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

6 Ὁ Κύριος φυλάττει τοὺς ἁπλοῦς· ἐταλαιπωρήθην, καὶ μὲ ἔσωσεν.

7 Ἐπίστρεψον, ψυχή μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, διότι ὁ Κύριος σὲ εὐηργέτησε.

8 Διότι ἐλύτρωσας τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων, τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος.

9 Θέλω περιπατεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων.

10 Ἐπίστευσα, διὰ τοῦτο ἐλάλησα· ἐγὼ ἤμην σφόδρα τεθλιμμένος·

11 ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ ἐκπλήξει μου, Πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ψεύστης.

12 Τί νὰ ἀνταποδώσω εἰς τὸν Κύριον, διὰ πάσας τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ τὰς πρὸς ἐμέ;

13 Θέλω λάβει τὸ ποτήριον τῆς σωτηρίας, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

14 Τὰς εὐχάς μου θέλω ἀποδώσει εἰς τὸν Κύριον, τώρα ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

15 Πολύτιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

16 Ναὶ, Κύριε! διότι εἶμαι δοῦλός σου· εἶμαι δοῦλός σου, υἱὸς τῆς δούλης σου· σὺ ἔλυσας τὰ δεσμά μου.

17 Εἰς σὲ θέλω θυσιάσει θυσίαν αἰνέσεως, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλω ἐπικαλεσθῆ.

18 Τὰς εὐχάς μου θέλω ἀποδώσει εἰς τὸν Κύριον, τώρα ἔμπροσθεν παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ·

19 ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου, ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ριζ'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κυριον, πάντα τὰ ἔθνη· δοξολογεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ λαοί·

2 διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἶναι μέγα ἐφ' ἡμᾶς· καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ριη'.

ΔΟΞΟΛΟΓΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Ἂς εἴπῃ τώρα ὁ Ἰσραὴλ, ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἂς εἴπῃ τώρα ὁ οἶκος Ἀαρὼν, ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

4 Ἂς εἴπωσι τώρα οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

5 Ἐν θλίψει ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον· ὁ Κύριος μοῦ ἐπήκουσε, δοὺς εὐρυχωρίαν.

6 Ὁ Κύριος εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ· δὲν θέλω φοβηθῆ· τί νὰ μοὶ κάμῃ ἄνθρωπος;

7 Ὁ Κύριος εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ μεταξὺ τῶν βοηθούντων με· καὶ ἐγὼ θέλω ἰδεῖ τὴν ἐκδίκησιν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς μου.

8 Κάλλιον νὰ ἐλπίζῃ τις ἐπὶ Κύριον, παρὰ νὰ θαῤῥῇ ἐπ' ἄνθρωπον.

9 Κάλλιον νὰ ἐλπίζῃ τις ἐπὶ Κύριον, παρὰ νὰ θαῤῥῇ ἐπ' ἄρχοντας.

10 Πάντα τὰ ἔθνη μὲ περιεκύκλωσαν· ἀλλ' ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου θέλω κατατροπώσει αὐτούς.

11 Μὲ περιεκύκλωσαν, ναὶ, μὲ περιεκύκλωσαν πανταχόθεν· ἀλλ' ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου θέλω κατατροπώσει αὐτούς.

12 Μὲ περιεκύκλωσαν ὡς μέλισσαι· ἐσβέσθησαν ὡς πῦρ ἀκανθῶν· διότι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου θέλω κατατροπώσει αὐτούς.

13 Μὲ ὤθησας δυνατὰ διὰ νὰ πέσω· ἀλλ' ὁ Κύριος μὲ ἐβοήθησε.

14 Δύναμίς μου καὶ ὕμνος εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ἔγεινεν εἰς ἐμὲ σωτηρία.

15 Φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας εἶναι ἐν σκηναῖς δικαίων· Ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου κάμνει κατορθώματα.

16 Ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ὑψώθη· ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου κάμνει κατορθώματα.

17 Δὲν θέλω ἀποθάνει, ἀλλὰ θέλω ζήσει, καὶ θέλω διηγεῖσθαι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

18 Αὐστηρῶς μὲ ἐπαίδευσεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ δὲν μὲ παρέδωκεν εἰς θάνατον.

19 Ἀνοίξατε εἰς ἐμὲ τὰς πύλας τῆς δικαιοσυνης· θέλω εἰσέλθει εἰς αὐτὰς, καὶ θέλω δοξολογήσει τὸν Κύριον.

20 Αὕτη εἶναι ἡ πύλη τοῦ Κυρίου· οἱ δίκαιοι θέλουσιν εἰσέλθει εἰς αὐτήν.

21 Θέλω σὲ δοξολογεῖ, διότι μοῦ ἐπήκουσας, καὶ ἔγεινες εἰς ἐμέ σωτηρία.

22 Ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγεινε κεφαλὴ γωνίας·

23 παρὰ Κυρίου ἔγεινεν αὕτη, καὶ εἶναι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν·

24 Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος· ἂς ἀγαλλιασθῶμεν, καὶ ἂς εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

25 Ὦ Κύριε! σῶσον, δέομαι· ὦ Κύριε! εὐόδωσον, δέομαι.

26 Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· σᾶς εὐλογήσαμεν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου.

27 Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ἔδειξε φῶς εἰς ἡμᾶς·

φέρετε τὴν θυσίαν, δεδεμένην μὲ σχοινία, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου.

28 Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, καὶ θέλω σὲ δοξολογεῖ· ὁ Θεός μου, θέλω σὲ ὑψόνει.

29 Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛΜΟΣ ριθ'.

Ἄλεφ.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ· οἱ περιπατοῦντες ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου·

2 Μακάριοι οἱ φυλάττοντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, οἱ ἐκζητοῦντες αὐτὸν ἐξ ὅλης καρδίας·

3 αὐτοὶ βεβαίως δὲν πράττουσιν ἀνομίαν· ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ περιπατοῦσι.

4 Σὺ προσέταξας νὰ φυλάττωνται ἀκριβῶς αἱ ἐντολαι σου.

5 Εἴθε νὰ κατευθύνωνται αἱ ὁδοί μου, διὰ νὰ φυλάττω τὰ διατάγματά σου!

6 Τότε δὲν θέλω αἰσχυνθῆ, ὅταν ἐπιβλέπω εἰς πάντα τὰ προστάγματά σου.

7 Θέλω σὲ δοξολογεῖ ἐν εὐθύτητι καρδιας, ὅταν μάθω τὰς κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου.

8 Τὰ διατάγματά σου θέλω φυλάττει· μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς ὁλοκληρως

Βέθ.

9 Τίνι τροπῳ θέλει καθαρίζει ο νέος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; φυλάττων τοὺς λόγους σου.

10 Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου σὲ ἐξεζήτησα· μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀποπλανηθῶ ἀπὸ τῶν προσταγμάτων σου.

11 Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐφύλαξα τὰ λόγιά σου, διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνω εἰς σέ.

12 Εὐλογητὸς εἶσαι, Κύριε· δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

13 Διὰ τῶν χειλέων μου διηγήθην πάσας τὰς κρίσεις τοῦ στόματός σου.

14 Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου εὐφράνθην, ὡς διὰ πάντα τὰ πλούτη.

15 Εἰς τὰς ἐντολάς σου θέλω μελετᾷ, καὶ εἰς τὰς ὁδούς σου θέλω ἐνατενίζει.

16 Εἰς τὰ διατάγματά σου θέλω ἐντρυφᾷ· δὲν θέλω λησμονήσει τοὺς λόγους σου.

Γίμελ.

17 Ἀντάμειψον τὸν δοῦλόν σου· οὕτω θέλω ζήσει, καὶ θέλω φυλάξει τὸν λόγον σου.

18 Ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ θέλω βλέπει τὰ θαυμάσια τὰ ἐκ τοῦ νόμου σου.

19 Πάροικος εἶμαι ἐγὼ ἐν τῇ γῇ· μὴ κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰ προστάγματά σου.

20 Ἡ ψυχή μου λειποθυμεῖ ἐκ τοῦ πόθου τὸν ὁποῖον ἔχω εἰς τὰς κρισεις σου πάντοτε.

21 Σὺ ἐπετίμησας τοὺς ἐπικαταράτους ὑπερηφάνους, τοὺς ἐκκλίνοντας ἀπὸ τῶν προσταγμάτων σου.

22 Σήκωσον ἀπ' ἐμοῦ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν καταφρόνησιν· διότι ἐφύλαξα τὰ μαρτύριά σου.

23 Ἄρχοντες τῳόντι ἐκάθισαν καὶ ἐλάλουν ἐναντίον μου· ἀλλ' ὁ δοῦλός σου ἐμελέτα εἰς τὰ διατάγματά σου.

24 Τὰ μαρτύριά σου βεβαίως εἶναι ἡ τρυφή μου, καὶ οἱ σύμβουλοί μου.

Δάλεθ.

25 Ἡ ψυχή μου ἐκολλήθη εἰς τὸ χῶμα· ζωοποίησόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

26 Ἐφανέρωσα τὰς ὁδούς μου, καὶ μοῦ εἰσήκουσας· δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

27 Κάμε με νὰ ἐννοῶ τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ θέλω μελετᾷ εἰς τὰ θαυμάσιά σου.

28 Ἡ ψυχή μου τήκεται ὑπὸ θλίψεως· στερέωσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

29 Ἀπομάκρυνον ἀπ' ἐμοῦ τὴν ὁδὸν τοῦ ψεύδους, καὶ χάρισόν μοι τὸν νόμον σου.

30 Τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ἔκλεξα· πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἔθεσα τὰς κρίσεις σου.

31 Προσεκολλήθην εἰς τὰ μαρτύριά σου· Κύριε, μὴ μὲ καταισχύνῃς.

32 Τὴν ὁδὸν τῶν προσταγμάτων σου θέλω τρέχει, ὅταν πλατύνῃς τὴν καρδίαν μου.

Ἑ.

33 Δίδαξόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν διαταγμάτων σου, καὶ θέλω φυλάττει αὐτὴν μέχρι τέλους.

34 Συνέτισόν με, καὶ θέλω φυλάττει τὸν νόμον σου· ναὶ, θέλω φυλάττει αὐτὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ.

35 Ὁδήγησόν με εἰς τὴν ὁδὸν τῶν προσταγματων σου· διότι εὐφραίνομαι εἰς αὐτήν.

36 Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύρια σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

37 Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι ματαιότητα· ζωοποίησόν με ἐν τῇ ὁδῷ σου.

38 Ἐκτέλεσον τὸν λόγον σου πρὸς τὸν δοῦλόν σου, ὅστις εἶναι δεδομένος εἰς τὸν φόβον σου.

39 Ἀφαίρεσον τὸ ὄνειδός μου, τὸ ὁποῖον φοβοῦμαι· διότι αἱ κρίσεις σου εἶναι ἀγαθαί.

40 Ἰδοὺ, ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου· ζωοποίησόν με διὰ τῆς δικαιοσύνης σου.

Βάου.

41 Καὶ ἂς ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ σωτηρία σου, κατὰ τὸν λόγον σου.

42 Τότε θέλω ἀποκριθῆ πρὸς τὸν ὀνειδίζοντά με· διότι ἐλπίζω ἐπὶ τὸν λόγον σου.

43 Καὶ μὴ ἀφαιρέσῃς ὁλοτελῶς ἀπὸ τοῦ στόματός μου τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· διότι ἤλπισα ἐπὶ τὰς κρίσεις σου.

44 Καὶ θέλω φυλάττει τὸν νόμον σου διαπαντὸς, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

45 Καὶ θέλω περιπατεῖ ἐν εὐρυχωρίᾳ· διότι ἐξεζήτησα τὰς ἐντολάς σου.

46 Καὶ θέλω ὁμιλεῖ περὶ τῶν μαρτυρίων σου ἔμπροσθεν βασιλέων, καὶ δὲν θέλω αἰσχυνθῆ.

47 Καὶ θέλω ἐντρυφᾷ εἰς τὰ προστάγματά σου, τὰ ὁποῖα ἠγάπησα.

48 Καὶ θέλω ὑψόνει τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰ προστάγματά

σου, τὰ ὁποῖα ἠγάπησα· καὶ θέλω μελετᾷ εἰς τὰ διατάγματά σου.

Ζάϊν.

49 Ἐνθυμήθητι τὸν λόγον, τὸν πρὸς τὸν δοῦλόν σου, εις τὸν ὑποῖον μὲ ἐπήλπισας.

50 Αὕτη εἶναι ἡ παρηγορία μου ἐν τῇ θλίψει μου, ὅτι ὁ λόγος σου μὲ ἐζωοποίησεν.

51 Οἱ ὑπερήφανοι μὲ ἐχλεύαζον σφόδρα· ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ τοῦ νόμου σου δὲν ἐξέκλινα.

52 Ἐνεθυμήθην τὰς ἀπ' αἰῶνος κρίσεις σου, Κύριε, καὶ παρηγορήθην.

53 Φρίκη μὲ κατέλαβεν, ἐξ αἰτίας τῶν ἀσεβῶν, τῶν ἐγκαταλειπόντων τὸν νόμον σου.

54 Τὰ διατάγματά σου ὑπῆρξαν εἰς ἐμὲ ψαλμῳδίαι ἐν τῷ οἴκῳ τῆς παροικίας μου.

55 Ἐνεθυμήθην ἐν νυκτὶ τὸ ὄνομά σου, Κύριε· καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

56 Τοῦτο ἔγεινεν εἰς ἐμὲ, διότι ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου.

Χέθ.

57 Σὺ, Κύριε, μερὶς μου εἶσαι· εἶπα νὰ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

58 Παρεκάλεσα τὸ πρόσωπόν σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· ἐλέησόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

59 Διελογίσθην τὰς ὁδούς μου, καὶ ἔστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

60 Ἔσπευσα, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ φυλάξω τὰ προστάγματά σου.

61 Στίφη ἀσεβῶν μὲ περιεκύκλωσαν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

62 Τὸ μεσονύκτιον ἐγείρομαι διὰ νὰ σὲ δοξολογῶ διὰ τὰς κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου.

63 Ἐγὼ εἶμαι μέτοχος πάντων τῶν φοβουμένων σὲ καὶ φυλαττόντων τὰς ἐντολάς σου.

64 Ἡ γῆ, Κύριε, εἶναι πλήρης τοῦ ἐλέους σου· δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

Τέθ.

65 Σὺ, Κύριε, εὐηργέτησας τὸν δοῦλόν σου, κατὰ τὸν λόγον σου.

66 Δίδαξόν με φρόνησιν καὶ γνῶσιν· διότι ἐπίστευσα εἰς τὰ προστάγματά σου.

67 Πρὶν ταλαιπωρηθῶ, ἐγὼ ἐπλανώμην· ἀλλὰ τώρα ἐφύλαξα τὸν λόγον σου.

68 Σὺ εἶσαι ἀγαθὸς καὶ ἀγαθοποιός· δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

69 Οἱ ὑπερήφανοι ἔπλεξαν κατ' ἐμοῦ ψεῦδος· ἀλλ' ἐγὼ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ θέλω φυλάττει τὰς ἐντολάς σου.

70 Ἡ καρδία αὐτῶν ἔπηξεν ὡς πάχος· ἀλλ' ἐγὼ ἐντρυφῶ εἰς τὸν νόμον σου.

71 Καλὸν ἔγεινεν εἰς ἐμὲ ὅτι ἐταλαιπωρήθην, διὰ νὰ μάθω τὰ διατάγματά σου.

72 Ὁ νόμος τοῦ στόματός σου εἶναι καλήτερος εἰς ἐμὲ, ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου.

Ἰώδ.

73 Αἱ χεῖρές σου μὲ ἔκαμαν, καὶ μὲ ἔπλασαν· συνέτισόν με, καὶ θέλω μάθει τὰ προστάγματά σου.

74 Οἱ φοβούμενοί σε θέλουσι μὲ ἰδεῖ, καὶ εὐφρανθῇ, διότι ἤλπισα ἐπὶ τὸν λόγον σου.

75 Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι αἱ κρίσεις σου εἶναι δικαιοσύνη, καὶ ὅτι πιστῶς μὲ ἐταλαιπώρησας.

76 Ἂς μὲ παρηγορήσῃ, δέομαι, τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸν λόγον σου τὸν πρὸς τὸν δοῦλόν σου.

77 Ἂς ἔλθωσιν ἐπ' ἐμὲ οἱ οἰκτιρμοί σου, διὰ νὰ ζῶ· διότι ὁ νόμος σου εἶναι ἡ τρυφή μου.

78 Ἂς αἰσχυνθῶσιν οἱ ὑπερήφανοι, διότι ζητοῦσιν ἀδίκως νὰ μὲ ἀνατρέψωσιν· ἀλλ' ἐγὼ θέλω μελετᾷ εἰς τὰς ἐντολάς σου.

79 Ἂς ἐπιστρέψωσιν εἰς ἐμὲ οἱ φοβούμενοί σε, καὶ οἱ γνωρίζοντες τὰ μαρτύριά σου·

80 ἂς ἦναι ἡ καρδία μου ἄμωμος εἰς τὰ διατάγματά σου, διὰ νὰ μὴ αἰσχυνθῶ.

Κάφ.

81 Λειποθυμεῖ ἡ ψυχή μου διὰ τὴν σωτηρίαν σου· ἐπὶ τὸν λόγον σου ἐλπίζω.

82 Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπέκαμον διὰ τὸν λόγον σου, λέγοντες, Πότε θέλεις μὲ παρηγορήσει;

83 Διότι ἔγεινα ὡς ἀσκὸς ἐν τῷ καπνῷ· ἀλλὰ τὰ διατάγματά σου δὲν ἐλησμόνησα.

84 Πόσαι εἶναι αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε θέλεις κάμει κρίσιν, ἐναντίον τῶν καταδιωκόντων με;

85 Οἱ ὑπερήφανοι, οἱ ἐναντίοι τοῦ νόμου σου, ἔσκαψαν εἰς ἐμὲ λάκκους.

86 Πάντα τὰ προστάγματά σου εἶναι ἀλήθεια· ἀδίκως μὲ κατατρέχουσι· βοήθησόν μοι.

87 Παρ' ὀλίγον μὲ κατέστρεψαν εἰς τὴν γῆν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολάς σου.

88 Ζωοποίησόν με, κατὰ τὸ ἔλεός σου· καὶ θέλω φυλάξει τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου.

Λάμεδ.

89 Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, διαμένει ὁ λόγος σου ἐν τῷ οὐρανῷ·

90 ἡ ἀλήθειά σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν· ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ διαμένει.

91 Κατὰ τὰς διατάξεις σου διαμένουσιν ἕως τῆς σήμερον, διότι τὰ σύμπαντα εἶναι δοῦλοί σου.

92 Ἐὰν ὁ νόμος σου δὲν ἦτο ἡ τρυφή μου, τότε ἤθελον χαθῆ ἐν τῇ θλίψει μου.

93 Εἰς τὸν αἰῶνα δὲν θέλω λησμονήσει τὰς ἐντολάς σου, διότι ἐν αὐταῖς μὲ ἐζωοποίησας.

94 Σὸς εἶμαι ἐγώ· σῶσόν με· διότι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

95 Οἱ ἀσεβεῖς μὲ περιέμενον διὰ νὰ μὲ ἀφανίσωσιν· ἀλλ' ἐγὼ θέλω προσέχει εἰς τὰ μαρτύριά σου.

96 Εἰς πᾶσαν τελειότητα εἶδον ὅριον· ἀλλ' ὁ νόμος σου εἶναι πλατὺς σφόδρα.

Μέμ

97 Πόσον ἀγαπῶ τὸν νόμον σου! ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι μελέτη μου.

98 Διὰ τῶν προσταγμάτων σου μὲ ἔκαμες σοφώτερον τῶν ἐχθρῶν μου· διότι εἶναι πάντοτε μετ' ἐμοῦ.

99 Εἶμαι συνετώτερος πάντων τῶν διδασκόντων με· διότι τὰ μαρτύριά σου εἶναι μελέτη μου.

100 Εἶμαι συνετώτερος τῶν γερόντων· διότι ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου.

101 Ἀπὸ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, διὰ νὰ φυλάξω τὸν λόγον σου.

102 Ἀπὸ τῶν κρίσεών σου δὲν ἐξέκλινα· διότι σὺ μὲ ἐδίδαξας.

103 Πόσον γλυκεῖς εἶναι οἱ λόγοι σου εἰς τὸν οὐρανίσκον μου! εἶναι ὑπὲρ μέλι εἰς τὸ στόμα μου.

104 Ἐκ τῶν ἐντολῶν σου ἔγεινα συνετός· διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ψεύδους.

Νούν.

105 Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ λόγος σου, καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους μου.

106 Ὤμοσα, καὶ θέλω ἐμμένει, νὰ φυλάττω τὰς κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου.

107 Ἐταλαιπωρήθην σφόδρα· Κύριε, ζωοποίησόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

108 Πρόσδεξαι, δέομαι, τὰς προαιρετικὰς προσφορὰς τοῦ στόματός μου, Κύριε· καὶ δίδαξόν με τὰς κρίσεις σου.

109 Ἡ ψυχή μου εἶναι πάντοτε ἐν κινδύνῳ· τὸν νόμον σου ὅμως δὲν ἐλησμόνησα.

110 Οἱ ἀσεβεῖς ἔστησαν εἰς ἐμὲ παγίδα· ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου δὲν ἐξέκλινα.

111 Τὰ μαρτύριά σου ἐκληρονόμησα εἰς τὸν αἰῶνα· διότι ταῦτα εἶναι ἡ ἀγαλλίασις τῆς καρδίας μου.

112 Ἔκλινα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ κάμνω τὰ διατάγματά σου πάντοτε μέχρι τέλους.

Σάμεχ.

113 Ἐμίσησα τοὺς διεστραμμένους στοχασμούς· τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

114 Σὺ εἶσαι ἡ σκέπη μου, καὶ ἡ ἀσπίς μου· ἐπὶ τὸν λόγον σου ἐλπίζω.

115 Ἀπομακρύνθητε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ πονηρευόμενοι· διότι θέλω φυλάττει τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ μου.

116 Ὑποστήριζέ με κατὰ τὸν λόγον σου, καὶ θέλω ζῇ· καὶ μὴ μὲ καταισχύνῃς εἰς τὴν ἐλπίδα μου.

117 Ὑποστήριζέ με, καὶ θέλω σωθῇ· καὶ θέλω προσέχει διαπαντὸς εἰς τὰ διατάγματά σου.

118 Σὺ κατεπάτησας πάντας τοὺς ἐκκλίνοντας ἀπὸ τῶν διαταγμάτων σου· διότι ματαία εἶναι ἡ δολιότης αὐτῶν.

119 Ἀποσκυβαλίζεις πάντας τοὺς πονηροὺς τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύριά σου.

120 Ἔφριξεν ἡ σάρξ μου ἀπὸ τοῦ φόβου σου, καὶ ἀπὸ τῶν κρίσεών σου ἐφοβήθην.

Νγάϊν.

121 Ἔκαμα κρίσιν καὶ δικαιοσύνην· μὴ μὲ παραδώσῃς εἰς τοὺς ἀδικοῦντάς με.

122 Γενοῦ ἐγγυητὴς τοῦ δούλου σου εἰς καλον· ἂς μὴ μὲ καταθλίψωσιν οἱ ὑπερήφανοι.

123 Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπέκαμον διὰ τὴν σωτηρίαν σου, καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς δικαιοσύνης σου.

124 Κάμε μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

125 Δοῦλός σου εἶμαι ἐγώ· συνέτισόν με, καὶ θέλω γνωρίσει τὰ μαρτύριά σου.

126 Καιρὸς εἶναι διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ὁ Κύριος· ἠκύρωσαν τὸν νόμον σου.

127 Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ προστάγματά σου ὑπὲρ χρυσίον, καὶ ὑπὲρ χρυσίον καθαρόν.

128 Διὰ τοῦτο ἐγνώρισα ὀρθὰς πάσας τὰς ἐντολάς σου περὶ παντὸς πράγματος· καὶ ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ψεύδους.

Πέ.

129 Θαυμαστὰ εἶναι τὰ μαρτύριά σου· διὰ τοῦτο ἐφύλαξεν αὐτὰ ἡ ψυχή μου.

130 Ἡ φανέρωσις τῶν λόγων σου φωτίζει· συνετίζει τοὺς ἁπλοῦς.

131 Ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἀνεστέναξα· διότι ἐπεθύμησα τὰ προστάγματά σου.

132 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, καθὼς συνειθίζεις πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας τὸ ὄνομά σου.

133 Στερέωσον τὰ βήματά μου εἰς τὸν λόγον σου· καὶ ἂς μὴ μὲ κατακυριεύσῃ μηδεμία ἀνομία.

134 Λύτρωσόν με ἀπὸ καταδυναστείας ἀνθρώπων, καὶ θέλω φυλάττει τὰς ἐντολάς σου.

135 Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ διατάγματά σου.

136 Ῥύακας ὑδάτων κατεβίβασαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπειδὴ δὲν φυλάττουσι τὸν νόμον σου.

Τσάδε.

137 Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

138 Τὰ μαρτύριά σου, τὰ ὁποῖα διέταξας, εἶναι δικαιοσύνη καὶ ὑπερτάτη ἀλήθεια.

139 Ὁ ζῆλός μου μὲ κατέφαγε, διότι ἐλησμόνησαν τοὺς λόγους σου οἱ ἐχθροί μου.

140 Ὁ λόγος σου εἶναι κεκαθαρισμένος σφόδρα· διὰ τοῦτο ο δοῦλός σου ἀγαπᾷ αὐτόν.

141 Μικρὸς εἶμαι καὶ ἐξουδενωμένος· δὲν ἐλησμόνησα ὅμως τὰς ἐντολάς σου.

142 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ο νόμος σου ἀλήθεια.

143 Θλίψεις καὶ στενοχωρίαι μὲ εὗρηκαν· τὰ προστάγματά σου ὅμως εἶναι ἡ χαρά μου.

144 Τὰ μαρτύριά σου εἶναι δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα· συνέτισόν με, καὶ θέλω ζήσει.

Κόφ.

145 Ἔκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· ἄκουσον μου, Κύριε, καὶ θέλω φυλάξει τὰ διατάγματά σου.

146 Ἔκραξα πρὸς σέ· σῶσόν με, καὶ θέλω φυλάξει τὰ μαρτύριά σου.

147 Προέλαβον τὴν αὐγὴν, καὶ ἔκραξα· ἤλπισα ἐπὶ τὸν λόγον σου.

148 Οἱ ὀφθαλμοί μου προλαμβάνουσι τὰς νυκτοφυλακὰς, διὰ νὰ μελετῶ εἰς τὸν λόγον σου.

149 Ἄκουσον τῆς φωνῆς μου κατὰ τὸ ἔλεός σου· ζωοποίησόν με, Κύριε, κατὰ τὴν κρίσιν σου.

150 Ἐπλησίασαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν πονηρίαν· ἐξέκλιναν ἀπὸ τοῦ νόμου σου.

151 Σὺ, Κύριε, εἶσαι πλησίον, καὶ πάντα τὰ προστάγματά σου εἶναι ἀλήθεια.

152 Πρὸ πολλοῦ ἐγνώρισα ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ῥές.

153 Ἰδὲ τὴν θλίψιν μου, καὶ ἐλευθέρωσόν με· διότι δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

154 Δίκασον τὴν δίκην μου, καὶ λύτρωσόν με· ζωοποίησόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

155 Μακρὰν ἀπὸ ἀσεβῶν ἡ σωτηρία· διότι δὲν ἐκζητοῦσι τὰ διατάγματά σου.

156 Μεγάλοι οἱ οἰκτιρμοί σου, Κύριε· ζωοποιησόν με κατὰ τὰς κρίσεις σου.

157 Πολλοὶ εἶναι οἱ καταδιώκοντές με, καὶ οἱ θλίβοντές με. ἀλλ' ἀπὸ τῶν μαρτυρίων σου δὲν ἐξέκλινα.

158 Εἶδον τοὺς παραβάτας, καὶ ἐταράχθην· διοτι δὲν ἐφύλαξαν τὸν λόγον σου.

159 Ἰδὲ πόσον ἀγαπῶ τὰς ἐντολάς σου· Κύριε, ζωοποίησόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου.

160 Τὸ κεφάλαιον τοῦ λόγου σου εἶναι ἡ ἀλήθεια· καὶ εἰς τὸν αἰῶνα μένουσι πᾶσαι αἱ κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου.

Σχίν.

161 Ἄρχοντες μὲ κατεδίωξαν ἀναιτίως· ἀλλ' ἡ καρδία μου τρέμει ἀπὸ τοῦ λόγου σου.

162 Ἀγάλλομαι εἰς τὸν λόγον σου, ὡς ὁ εὑρίσκων λάφυρα πολλά.

163 Μισῶ καὶ βδελύττομαι τὸ ψεῦδος· τὸν νόμον σου ἀγαπῶ.

164 Ἑπτάκις τῆς ἡμέρας σὲ αἰνῶ, διὰ τὰς κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου.

165 Εἰρήνην πολλὴν ἔχουσιν οἱ ἀγαπῶντες τὸν νόμον σου· καὶ εἰς αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει πρόσκομμα.

166 Ἤλπισα ἐπὶ τὴν σωτηρίαν σου, Κύριε· καὶ ἔπραξα τὰ προστάγματά σου.

167 Ἐφύλαξεν ἡ ψυχή μου τὰ μαρτύριά σου· καὶ ἠγάπησα αὐτὰ σφόδρα.

168 Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου, καὶ τὰ μαρτύριά σου· διότι πᾶσαι αἱ ὁδοί μου εἶναι ἐνώπιόν σου.

Ταῦ.

169 Ἂς πλησιάσῃ ἡ κραυγή μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· συνέτισόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

170 Ἂς ἔλθῃ ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου· λυτρωσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

171 Τὰ χείλη μου θέλουσι προφέρει ὕμνον, ὅταν μὲ διδάξῃς τὰ διατάγματά σου.

172 Ἡ γλῶσσά μου θέλει λαλεῖ τὸν λογον σου· διότι πάντα τὰ προστάγματά σου εἶναι δικαιοσύνη.

173 Ἂς ἦναι ἡ χείρ σου εἰς βοήθειαν μου· διότι ἔκλεξα τὰς ἐντολάς σου.

174 Ἐπεθύμησα τὴν σωτηρίαν σου, Κύριε· καὶ ὁ νόμος σου εἶναι τρυφή μου.

175 Ἂς ζήσῃ ἡ ψυχή μου, καὶ θέλει σὲ αἰνεῖ· καὶ αἱ κρίσεις σου ἂς μὲ βοηθῶσι.

176 Περιεπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον τὸν δοῦλόν σου· διότι δὲν ἐλησμόνησα τὰ προστάγματα σου.

ΨΑΛΜΟΣ ρκ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΕΝ τῇ θλίψει μου ἔκραξα πρὸς τὸν Κύριον, καὶ εἰσήκουσέ μου.

2 Κύριε, λύτρωσον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ χειλέων ψευδῶν, ἀπὸ γλώσσης δολίας.

3 Τί θέλει σοὶ δώσει, ἢ τί θέλει σοὶ προσθέσει, ἡ δολία γλῶσσα;

4 Τὰ ἠκονημένα βέλη τοῦ δυνατοῦ, μετὰ ἀνθράκων ἀρκεύθου.

5 Οὐαὶ εἰς ἐμὲ, διότι παροικῶ ἐν Μεσὲχ, κατοικῶ ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ Κηδάρ!

6 Πολὺν καιρὸν κατῴκησεν ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην.

7 Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν εἰρήνην· ἀλλ' ὅταν ὁμιλῶ, αὐτοὶ ἑτοιμάζονται διὰ πόλεμον.

ΨΑΛΜΟΣ ρκα'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΥΨΟΝΩ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ ὄρη, πόθεν θέλει ἐλθεῖ ἡ βοήθειά μου;

2 Ἡ βοήθειά μου ἔρχεται ἀπὸ τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

3 Δὲν θέλει ἀφήσει νὰ κλονισθῇ ὁ ποῦς σου· οὐδὲ θέλει νυστάξει ὁ φυλάττων σε.

4 Ἰδοὺ, δὲν θέλει νυστάξει, οὐδὲ θέλει ἀποκοιμηθῇ, ὁ φυλάττων τὸν Ἰσραήλ.

5 Ὁ Κύριος εἶναι ὁ φύλαξ σου· ὁ Κύριος εἶναι ἡ σκέπη σου ἐκ δεξιῶν σου.

6 Τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος δὲν θέλει σὲ βλάψει, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

7 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάττει ἀπὸ παντὸς κακοῦ· θέλει φυλάττει τὴν ψυχήν σου.

8 Ὁ Κύριος θέλει φυλάττει τὴν ἔξοδόν σου καὶ τὴν εἴσοδόν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ρκβ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ Δαβίδ.

ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ ὅτε μοὶ εἶπον, Ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

2 Οἱ πόδες ἡμῶν θέλουσιν ἵστασθαι ἐν ταῖς πύλαις σου, Ἰερουσαλήμ·

3 Ἰερουσαλὴμ, ἡ ᾠκοδομημένη ὡς πόλις συνηρμοσμένη ὁμοῦ.

4 Ἐκεῖ ἀναβαίνουσιν αἱ φυλαὶ, αἱ φυλαὶ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ διατεταγμένον εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ νὰ δοξολογήσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 Διότι ἐκεῖ ἐτέθησαν θρόνοι διὰ κρίσιν, οἱ θρόνοι τοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ.

6 Ζητεῖτε τὴν εἰρήνην τῆς Ἰερουσαλήμ· ἂς εὐτυχῶσιν οἱ ἀγαπῶντές σε.

7 Ἂς ἦναι εἰρήνη εἰς τὰ τείχη σου, ἀφθονία εἰς τὰ παλάτιά σου.

8 Ἕνεκεν τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ τῶν πλησίον μου, θέλω λέγει τώρα, Εἰρήνη εἰς σέ!

9 Ἕνεκεν τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, θέλω ζητεῖ τὸ καλόν σου.

ΨΑΛΜΟΣ ρκγ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΥΨΩΣΑ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς σὲ τὸν κατοικοῦντα ἐν οὐρανοῖς.

2 Ἰδοὺ, καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δούλων ἀτενίζουσιν εἰς τὴν χεῖρα τῶν κυρίων αὐτῶν, καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δούλης εἰς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας αὐτῆς,

οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἑωσοῦ ἐλεήσῃ ἡμᾶς.

3 Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· διότι ἐχορτάσθημεν σφόδρα ἀπὸ ἐξουδενώσεως.

4 Καθ' ὑπερβολὴν ἐχορτάσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὕβρεως τῶν τρυφώντων, ἀπὸ τῆς ἐξουδενώσεως τῶν ὑπερηφάνων.

ΨΑΛΜΟΣ ρκδ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ Δαβίδ.

ΑΝ δὲν ἦτο ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν, ἂς εἴπῃ τώρα ὁ Ἰσραήλ·

2 ἂν δὲν ἦτο ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν, ὅτε ἐσηκώθησαν ἄνθρωποι ἐφ' ἡμᾶς,

3 ζῶντας ἤθελον μᾶς καταπίει τότε, ἐνῷ ὁ θυμὸς αὐτῶν ἐφλέγετο ἐναντίον ἡμῶν·

4 τότε τὰ ὕδατα ἤθελον μᾶς καταποντίσει, ὁ χείμαρρος ἤθελε περάσει ἐπάνωθεν τῆς ψυχῆς ἡμῶν·

5 τότε τὰ ὕδατα τὰ ἐπηρμένα ἤθελον περάσει ἐπάνωθεν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

6 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅστις δὲν παρέδωκεν ἡμᾶς θήραμα εἰς τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.

7 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐλυτρώθη ὡς πτηνὸν ἀπὸ τῆς παγίδος τῶν θηρευτῶν· ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐλυτρώθημεν.

8 Ἡ βοήθεια ἡμῶν εἶναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

ΨΑΛΜΟΣ ρκε'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΟΙ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον εἶναι ὡς τὸ ὄρος Σιὼν, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει σαλευθῇ· εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει.

2 Καθὼς ἡ Ἰερουσαλὴμ κυκλόνεται ὑπὸ τῶν ὀρέων, οὕτως ὁ

Κύριος κυκλόνει τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Διότι δὲν θέλει διαμένει ἡ ῥάβδος τῆς ἀσεβείας ἐπὶ τὸν κλῆρον τῶν δικαίων, διὰ νὰ μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὴν ἀνομίαν.

4 Ἀγαθοποίησον, Κύριε, τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν.

5 Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς σκολιὰς ὁδοὺς αὐτῶν, ὁ Κύριος θέλει ἀπαγάγει αὐτοὺς μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν·

εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκϛ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΟΤΕ ὁ Κύριος ἐπανέφερε τοὺς αἰχμαλώτους τῆς Σιὼν, ἤμεθα ὡς οἱ ὀνειρευόμενοι.

2 Τότε ἐνεπλήσθη τὸ στόμα ἡμῶν ἀπὸ γέλωτος, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀπὸ ἀγαλλιάσεως·

τότε ἔλεγον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, Μεγαλεῖα ἔκαμε δι' αὐτοὺς ὁ Κύριος.

3 Μεγαλεῖα ἔκαμεν ὁ Κύριος δι' ἡμᾶς· ἐνεπλήσθημεν χαρᾶς.

4 Ἐπίστρεψον, Κύριε, τοὺς αἰχμαλώτους ἡμῶν, ὡς τοὺς χειμάῤῥους ἐν τῷ νότῳ.

5 Οἱ σπείροντες μετὰ δακρύων, ἐν ἀγαλλιάσει θέλουσι θερίσει.

6 Ὅστις ἐξέρχεται, καὶ κλαίει, βαστάζων σπόρον πολύτιμον,

οὗτος βεβαίως θέλει ἐπιστρέψει ἐν ἀγαλλιάσει, βαστάζων τὰ χειρόβολα αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκζ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ Σολομῶντος

ΕΑΝ ὁ Κύριος δὲν οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην κοπιάζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν

ἐὰν ὁ Κύριος δὲν φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἀγρυπνεῖ ὁ φυλάττων.

2 Μάταιον εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ σηκόνησθε πρωΐ, νὰ πλαγιάζητε ἀργά, τρώγοντες τὸν ἄρτον τοῦ κόπου· ὁ Κύριος βεβαίως δίδει ὕπνον εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ.

3 Ἰδού, κληρονομία παρὰ τοῦ Κυρίου εἶναι τὰ τέκνα· μισθὸς αὐτοῦ, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας.

4 Καθὼς εἶναι τὰ βέλη ἐν τῇ χειρὶ τοῦ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῆς νεότητος.

5 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐγέμισε τὴν βελοθήκην αὐτοῦ ἐκ τούτων· οἱ τοιοῦτοι δὲν θέλουσι καταισχυνθῆ, ὅταν λαλῶσι μετὰ τῶν ἐχθρῶν ἐν τῇ πύλῃ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκή'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ πᾶς ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ὁ περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

2 Διότι θέλεις τρώγει ἀπὸ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν σου· μακάριος θέλεις εἶσθαι, καὶ εὐτυχία εἰς σέ.

3 Ἡ γυνή σου θέλει εἶσθαι, ὡς ἄμπελος εὔκαρπος, εἰς τὰ πλάγια τῆς οἰκίας σου·

οἱ υἱοί σου, ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν, κύκλῳ τῆς τραπέζης σου.

4 Ἰδού, οὕτω θέλει εὐλογηθῆ ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

5 Ὁ Κύριος θέλει σὲ εὐλογήσει ἐκ τῆς Σιὼν, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὸ καλὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου·

6 καὶ θέλεις ἰδεῖ υἱοὺς τῶν υἱῶν σου· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκθ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ μὲ ἐπολέμησαν ἐκ νεότητός μου, ἂς εἴπῃ τώρα ὁ Ἰσραήλ·

2 πολλάκις μὲ ἐπολέμησαν ἐκ νεότητός μου· ἀλλὰ δὲν ὑπερίσχυσαν ἐναντίον μου.

3 Οἱ γεωργοὶ ἠροτρίασαν ἐπὶ τῶν νώτων μου· ἔσυραν μακρὰ τὰ αὐλάκια αὐτῶν.

4 Ἀλλὰ δίκαιος ὁ Κύριος· κατέκοψε τὰ σχοινία τῶν ἀσεβῶν.

5 Ἂς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἂς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, πάντες οἱ μισοῦντες τὴν Σιών.

6 Ἂς γείνωσιν ὡς ὁ χόρτος τῶν δωμάτων, ὅστις πρὶν ἐκριζωθῇ ξηραίνεται·

7 ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν γεμίζει ὁ θεριστὴς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, οὐδὲ ὁ δένων τὰ χειρόβολα τὸν κόλπον αὐτοῦ·

8 ὥστε οἱ διαβάται δὲν θέλουσιν εἰπεῖ, Εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς· σᾶς εὐλογοῦμεν ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ΨΑΛΜΟΣ ρλ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΕΚ βαθέων ἔκραξα πρὸς σέ, Κύριε.

2 Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· ἂς ἦναι τὰ ὦτα σου προσεκτικὰ εἰς τὴν φωνὴν τῶν δεήσεών μου.

3 Ἐὰν, Κύριε, παρατηρήσῃς ἀνομίας, Κύριε, τίς θέλει δυναθῇ νὰ σταθῇ;

4 Παρὰ σοὶ ὅμως εἶναι συγχώρησις, διὰ νὰ σὲ φοβῶνται.

5 Προσέμεινα τὸν Κύριον, προσέμεινεν ἡ ψυχή μου, καὶ ἤλπισα ἐπὶ τὸν λόγον αὐτοῦ.

6 Ἡ ψυχή μου προσμένει τὸν Κύριον, μᾶλλον παρὰ τοὺς προσμένοντας τὴν αὐγήν, ναὶ, τοὺς προσμένοντας τὴν αὐγήν.

7 Ἂς ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον· διότι παρὰ τῷ Κυρίῳ εἶναι ἔλεος, καὶ λύτρωσις πολλὴ παρ' αὐτῷ·

8 καὶ αὐτὸς θέλει λυτρώσει τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ρλα'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, δὲν ὑπερηφανεύθη ἡ καρδία μου, οὐδὲ ὑψώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου· οὐδὲ περιπατῶ εἰς πράγματα μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ὑπὲρ ἐμέ.

2 Βεβαίως, ὑπέταξα καὶ καθησύχασα τὴν ψυχήν μου, ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον παιδίον πλησίον τῆς μητρὸς αὐτοῦ· ἡ ψυχή μου εἶναι ἐν ἐμοὶ ὡς ἀπογεγαλακτισμένον παιδίον.

3 Ἂς ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ρλβ′.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΕΝΘΥΜΗΘΗΤΙ, Κύριε, νὸν Δαβὶδ, καὶ πάντας τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ·

2 πῶς ὤμοσε πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἔκαμεν εὐχὴν εἰς τὸν ἰσχυρὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ·

3 "Δὲν θέλω εἰσέλθει ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου μου, δὲν θέλω ἀναβῆ εἰς τὴν κλίνην τῆς στρωμνῆς μου,

4 " δὲν θέλω δώσει ὕπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, νυσταγμὸν εἰς τὰ βλέφαρά μου,

5 ἑωσοῦ εὕρω τόπον διὰ τὸν Κύριον, κατοικίαν διὰ τὸν ἰσχυρὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ."

6 Ἰδοὺ, ἠκούσαμεν περὶ αὐτῆς ἐν Ἐφραθά· εὑρήκαμεν αὐτὴν εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἰαάρ.

7 Ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὰς σκηνὰς αὐτοῦ· ἂς προσκυνήσωμεν εἰς τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

8 Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ κιβωτὸς τῆς δυνάμεώς σου.

9 Οἱ ἱερεῖς σου ἂς ἐνδυθῶσι δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἂς ἀγάλλωνται.

10 Ἕνεκεν Δαβὶδ τοῦ δούλου σου, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ κεχρισμένου σου.

11 Ὤμοσεν ὁ Κύριος ἀλήθειαν πρὸς τὸν Δαβὶδ, δὲν θέλει ἀθετήσει αὐτὴν, "Ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ σώματός σου θέλω θέσει ἐπὶ τὸν θρόνον σου.

12 "Ἐὰν φυλάξωσιν οἱ υἱοί σου τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ μαρτύριά μου τὰ ὁποῖα θέλω διδάξει αὐτοὺς,

" καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν θέλουσι καθίσει διαπαντὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

13 "Διότι ἔκλεξεν ὁ Κύριος τὴν Σιών· εὐηρεστήθη νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῇ·

14 "Αὕτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς μου εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ἐνταῦθα θέλω κατοικεῖ, διότι ἠγάπησα αὐτήν.

15 "Θέλω εὐλογήσει ἐν εὐλογίᾳ τὰς τροφὰς αὐτῆς· τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς θέλω χορτάσει ἄρτον·

16 "καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς θέλω ἐνδύσει σωτηρίαν· καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ἐν ἀγαλλιάσει.

17 "Ἐκεῖ θέλω κάμει νὰ βλαστήσῃ κέρας εἰς τὸν Δαβίδ· ἡτοίμασα λύχνον διὰ τὸν κεχρισμένον μου.

18 "Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ θέλω ἐνδύσει αἰσχύνην· ἐπὶ δὲ αὐτὸν θέλει ἀνθεῖ τὸ διάδημα αὐτοῦ."

ΨΑΛΜΟΣ ρλγ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ Δαβίδ.

ΙΔΟΥ, τί καλὸν καὶ τί τερπνόν, νὰ συγκατοικῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ ἀδελφοί!

2 Εἶναι ὡς τὸ πολύτιμον μύρον ἐπὶ τὴν κεφαλήν, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὸν πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών·

τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὸ στόμιον τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ·

3 ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ἀερμών, ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη τῆς Σιών·

διότι ἐκεῖ διώρισεν ὁ Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ρλδ'.

Ὠιδὴ τῶν Ἀναβαθμῶν.

ΙΔΟΥ, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου, οἱ ἱστάμενοι τὴν νύκτα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου.

2 Ὑψώσατε τὰς χεῖράς σας εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

3 Νὰ σὲ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν!

ΨΑΛΜΟΣ ρλε'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κυριον.

Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· αἰνεῖτε, δοῦλοι τοῦ Κυρίου,

2 οἱ ἱστάμενοι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, διότι ἀγαθὸς ὁ Κύριος· ψαλμῳδήσατε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διότι εἶναι τερπνόν.

4 Διότι τὸν Ἰακὼβ ἔκλεξεν εἰς ἑαυτὸν ὁ Κύριος, τὸν Ἰσραὴλ εἰς θησαυρὸν αὐτοῦ.

5 Διότι ἐγὼ ἐγνώρισα ὅτι μέγας ὁ Κύριος· καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

6 Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν, ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις.

7 Ἀναβιβάζει νεφέλας ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τῆς γῆς·

κάμνει ἀστραπὰς διὰ βροχήν· ἐκβάλλει ἀνέμους ἐκ τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ.

8 Ὅστις ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους·

9 ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸ μέσον σου, Αἴγυπτε, ἐπὶ τὸν Φαραὼ, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς δούλους αὐτοῦ.

10 Ὅστις ἐπάταξεν ἔθνη μεγάλα, καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς·

11 τὸν Σηὼν, βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὤγ, βασιλέα τῆς Βασὰν, καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν·

12 καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, κληρονομίαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ τὸν λαὸν αὐτοῦ.

13 Τὸ ὄνομά σου, Κύριε, μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τὸ μνημόσυνόν σου, Κύριε, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

14 Διότι θέλει κρίνει ὁ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ· καὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ θέλει ἐλεήσει.

15 Τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργον χειρῶν ἀνθρώπου.

16 Στόμα ἔχουσι, καὶ δὲν λαλοῦσιν· ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ δὲν βλέπουσιν·

17 ὦτα ἔχουσι, καὶ δὲν ἀκούουσιν· οὐδὲ εἶναι πνοὴ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

18 Ὅμοιοι αὐτῶν ἂς γείνωσιν, οἱ ποιοῦντες αὐτά· πᾶς ὁ ἐλπίζων ἐπ' αὐτά!

19 Οἶκος Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ἀαρὼν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον·

20 οἶκος Λευΐ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

21 Εὐλογητὸς ὁ Κύριος ἐκ Σιὼν, ὁ κατοικῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρλς'.

ΔΟΞΟΛΟΓΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸν τῶν θεῶν· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

3 Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον τῶν κυρίων· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

4 Τὸν μόνον ποιοῦντα θαυμάσια μεγάλα· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

5 Τὸν ποιήσαντα τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

6 Τὸν στερεώσαντα τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

7 Τὸν ποιήσαντα τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

8 τὸν ἥλιον, διὰ νὰ ἐξουσιάζῃ ἐπὶ τῆς ἡμέρας· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

9 τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, διὰ νὰ ἐξουσιαζωσιν ἐπι τῆς νυκτός· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

10 Τὸν πατάξαντα τὴν Αἴγυπτον εἰς τὰ πρωτότοκα αὐτῆς· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

11 καὶ ἐξαγαγόντα τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῆς· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

12 ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἐν βραχίονι ἡπλωμένῳ· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

13 Τὸν διαιρέσαντα τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς δύο μέρη· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

14 καὶ διαβιβάσαντα τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

15 καὶ καταστρέψαντα τὸν Φαραὼ καὶ τὸ στράτευμα αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

16 Τὸν ὁδηγήσαντα τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

17 Τὸν πατάξαντα βασιλεῖς μεγάλους· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

18 καὶ ἀποκτείναντα βασιλεῖς κραταιούς· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

19 τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορῥαίων· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

20 καὶ τὸν Ὢγ βασιλέα τῆς Βασάν· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

21 καὶ δόντα τὴν γῆν αὐτῶν εἰς κληρονομίαν· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

22 κληρονομίαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ τὸν δοῦλον αὐτοῦ· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

23 Τὸν μνησθέντα ἡμῶν ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

24 καὶ λυτρώσαντα ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

25 Τὸν διδόντα τροφὴν εἰς πᾶσαν σάρκα· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

26 Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ· διότι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ρλζ'.

Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν, ὅτε ἐνεθυμήθημεν τὴν Σιών.

2 Ἐπὶ τὰς ἰτέας ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰς κιθάρας ἡμῶν.

3 Διότι οἱ αἰχμαλωτίσαντες ἡμᾶς ἐκεῖ ἐζήτησαν παρ' ἡμῶν λόγους ᾀσμάτων· καὶ οἱ ἐρημώσαντες ἡμᾶς, ὕμνον, λέγοντες, Ψάλατε εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν ᾠδῶν τῆς Σιών.

4 Πῶς νὰ ψάλωμεν τὴν ᾠδὴν τοῦ Κυρίου ἐπὶ ξένης γῆς;

5 Ἐὰν σὲ λησμονήσω, Ἱερουσαλὴμ, ἂς λησμονήσῃ ἡ δεξιά μου!

6 Ἂς κολληθῇ ἡ γλῶσσά μου εἰς τὸν οὐρανίσκον μου, ἐὰν δὲν σὲ ἐνθυμῶμαι·

ἐὰν δὲν προτάξω τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐφροσύνης μου!

7 Μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν Ἐδὼμ, οἵτινες τὴν ἡμέραν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔλεγον, Κατεδαφίσατε, κατεδαφίσατε αὐτὴν, ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς.

8 Θυγάτηρ Βαβυλῶνος, ἡ μέλλουσα νὰ ἐρημωθῇς, μακάριος ὅστις σοὶ ἀνταποδώσῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν ὅσα ἔπραξας εἰς ἡμᾶς!

9 Μακάριος ὅστις πιάσῃ καὶ ῥίψῃ τὰ νήπιά σου ἐπὶ τὴν πέτραν!

ΨΑΛΜΟΣ ρλη'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ δοξολογήσει ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· θέλω ψαλμῳδήσει εἰς σὲ ἔμπροσθεν τῶν θεῶν.

2 Θέλω προσκυνήσει πρὸς τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου· καὶ θέλω δοξολογήσει τὸ ὄνομά σου, διὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ διὰ τὴν ἀλήθειάν σου·

διότι ἐμεγάλυνας τὸν λόγον σου ὑπὲρ πᾶσαν τὴν φήμην σου.

3 Καθ' ἣν ἡμέραν ἔκραξα, μοῦ εἰσήκουσας· μὲ ἐνίσχυσας μὲ δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ μου.

4 Θέλουσι σὲ δοξολογήσει, Κύριε, πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅταν ἀκούσωσι τοὺς λόγους τοῦ στόματός σου·

5 καὶ θέλουσι ψάλλει ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Κυρίου, ὅτι μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Κυρίου·

6 ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὑψηλὸς, καὶ ἐπιβλέπει ἐπὶ τὸν ταπεινόν· τὸν δὲ ὑψηλόφρονα γινώσκει μακρόθεν.

7 Ἐὰν περιπατήσω ἐν μέσῳ στενοχωρίας, θέλεις μὲ ζωοποιήσει· θέλεις ἐκτείνει τὴν χεῖρά σου κατὰ τῆς ὀργῆς τῶν ἐχθρῶν μου· καὶ ἡ δεξιά σου θέλει μὲ σώσει.

8 Ὁ Κύριος θέλει ἐκτελέσει τὰ περὶ ἐμοῦ· Κύριε, τὸ ἔλεός σου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παραβλέψῃς.

ΨΑΛΜΟΣ ρλθ'.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐδοκίμασάς με, καὶ μὲ ἐγνώρισας.

2 Σὺ γνωρίζεις τὸ κάθισμά μου καὶ τὴν ἔγερσίν μου· νοεῖς τοὺς λογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν·

3 Ἐξερεύνᾳς τὸ περιπάτημά μου καὶ τὸ πλαγίασμά μου, καὶ πάσας τὰς ὁδούς μου γνωρίζεις.

4 Διότι καὶ πρὶν ἔλθῃ ὁ λόγος εἰς τὴν γλῶσσάν μου, ἰδού, Κύριε, γνωρίζεις τὸ πᾶν.

5 Μὲ περικυκλόνεις ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, καὶ ἔθεσας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

6 Ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι ὑπερθαύμαστος εἰς ἐμέ· εἶναι ὑψηλή· δὲν δύναμαι νὰ φθάσω εἰς αὐτήν.

7 Ποῦ νὰ ὑπάγω ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου; καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ νὰ φύγω;

8 Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶσαι ἐκεῖ· ἐὰν πλαγιάσω εἰς τὸν ᾅδην, ἰδοὺ σύ.

9 Ἐὰν λάβω τὰς πτέρυγας τῆς αὐγῆς, καὶ κατοικήσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

10 καὶ ἐκεῖ θέλει μὲ ὁδηγήσει ἡ χείρ σου, καὶ ἡ δεξιά σου θέλει μὲ κρατεῖ.

11 Ἐὰν εἴπω, Ἀλλὰ τὸ σκότος θέλει μὲ σκεπάσει, καὶ ἡ νὺξ θέλει εἶσθαι φῶς περὶ ἐμέ·

12 καὶ αὐτὸ τὸ σκότος δὲν σκεπάζει οὐδὲν ἀπὸ σοῦ· καὶ ἡ νὺξ λάμπει ὡς ἡ ἡμέρα· εἰς σὲ τὸ σκότος εἶναι ὡς τὸ φῶς.

13 Διότι σὺ ἐμόρφωσας τοὺς νεφρούς μου· μὲ περιετύλιξας ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός μου.

14 Θέλω σὲ ὑμνεῖ, διότι φοβερῶς καὶ θαυμασίως ἐπλάσθην θαυμάσια εἶναι τὰ ἔργα σου· καὶ ἡ ψυχή μου κάλλιστα γνωρίζει τοῦτο.

15 Δὲν ἐκρύφθησαν τὰ ὀστᾶ μου ἀπὸ σοῦ, ἐνῷ ἐπλαττόμην ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ διεμορφονόμην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

16 Τὸ ἀδιαμόρφωτον τοῦ σώματός μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου· καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ σου πάντα ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα, ὡς καὶ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐσχηματίζοντο, καὶ ἐνῷ οὐδὲν ἐκ τούτων ὑπῆρχε·

17 πόσον δὲ πολύτιμοι εἶναι εἰς ἐμὲ αἱ βουλαί σου, Θεέ! πόσον ἐμεγαλύνθη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν!

18 Ἐὰν ἤθελον νὰ ἀπαριθμήσω αὐτάς, ὑπερβαίνουσι τὴν ἄμμον· ἐξυπνῶ, καὶ ἔτι εἶμαι μετὰ σοῦ.

19 Βεβαίως θέλεις θανατώσει τοὺς ἀσεβεῖς, Θεέ· ἀπομακρύνθητε λοιπὸν ἀπ' ἐμοῦ, ἄνδρες αἱμάτων.

20 Διότι λαλοῦσι κατὰ σοῦ ἀσεβῶς· οἱ ἐχθροί σου λαμβάνουσι τὸ ὄνομά σου ἐπὶ ματαίῳ.

21 Μὴ δὲν μισῶ, Κύριε, τοὺς μισοῦντάς σε; καὶ δὲν ἀγανακτῶ κατὰ τῶν ἐπανισταμένων ἐπὶ σέ;

22 Μὲ τέλειον μῖσος μισῶ αὐτούς· διὰ ἐχθροὺς ἔχω αὐτούς.

23 Δοκίμασόν με, Θεὲ, καὶ γνώρισον τὴν καρδίαν μου· ἐξέτασόν με, καὶ μάθε τοὺς στοχασμούς μου·

24 καὶ ἰδὲ, ἂν ὑπάρχῃ ἐν ἐμοὶ ὁδὸς ἀνομίας· καὶ ὁδήγησόν με εἰς τὴν ὁδὸν τὴν αἰώνιον.

ΨΑΛΜΟΣ ρμ′.

Εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν. Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με, Κύριε, ἀπὸ ἀνθρώπου πονηροῦ· λύτρωσόν με ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου·

2 οἵτινες διαλογίζονται πονηρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ· ὅλην τὴν ἡμέραν παρατάττονται εἰς πολέμους.

3 Ἠκόνησαν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὡς ὄφεως· φαρμάκιον ἀσπίδος εἶναι ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. [Διάψαλμα.]

4 Φύλαξόν με, Κύριε, ἀπὸ χειρῶν ἀσεβοῦς· λύτρωσόν με

ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου· οἵτινες ἐμηχανεύθησαν νὰ ὑποσκελίσωσι τὰ διαβήματά μου.

5 Οἱ ὑπερήφανοι ἔκρυψαν κατ' ἐμοῦ παγίδα, καὶ μὲ σχοινία ἤπλωσαν δίκτυα εἰς τὴν διάβασίν μου· ἔστησαν δι' ἐμὲ βρόχια. [Διάψαλμα.]

6 Εἶπα πρὸς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· ἀκροάσθητι, Κύριε, τῆς φωνῆς τῶν δεήσεών μου.

7 Κύριε Θεὲ, ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας μου, σὺ περιεσκέπασας τὴν κεφαλήν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

8 Μὴ δώσῃς, Κύριε, εἰς τὸν ἀσεβῆ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ· μὴ ἀφήσῃς νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ στοχασμὸς αὐτοῦ, μήποτε ὑψωθῶσι. [Διάψαλμα.]

9 Ἡ πονηρία τῶν χειλέων τῶν περικυκλούντων με, ἂς σκεπάσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν.

10 Ἄνθρακες πεπυρακτωμένοι ἂς πέσωσιν ἐπ' αὐτούς· ἂς ῥιφθῶσιν εἰς τὸ πῦρ, εἰς λάκκους βαθεῖς, διὰ νὰ μὴ ἐγερθῶσι πλέον.

11 Ἄνθρωπος κακόγλωσσος ἂς μὴ στερεωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ κακία θέλει καταδιώξει τὸν ἄδικον ἄνθρωπον, ἑωσοῦ ἀπολέσῃ αὐτόν.

12 Ἐξεύρω ὅτι ὁ Κύριος θέλει κάμει τὴν κρίσιν τοῦ τεθλιμμένου, καὶ τὴν δίκην τῶν πτωχῶν.

13 Βεβαίως οἱ δίκαιοι θέλουσι δοξολογεῖ τὸ ὄνομά σου· οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατοικεῖ ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου σου.

ΨΑΛΜΟΣ ρμα΄.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, πρὸς σὲ ἔκραξα· σπεῦσον πρὸς ἐμέ· ἀκροάσθητι τῆς φωνῆς μου, ὅταν κράζω πρὸς σέ.

2 Ἂς κατευθυνθῇ ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα· ἡ ὕψωσις τῶν χειρῶν μου ὡς γέινῃ ὡς θυσία ἑσπερινή.

3 Βάλε, Κύριε, φυλακὴν εἰς τὸ στόμα μου· φύλαττε τὴν θύραν τῶν χειλέων μου.

4 Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς πρᾶγμα πονηρὸν, ὥστε

νὰ ἐκτελῶ πράξεις ἀσεβεῖς μετὰ ἀνθρώπων ἐργαζομένων ἀνομίαν·

μηδὲ νὰ φάγω ἀπὸ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν φαγητῶν.

5 Ἂς μὲ κτυπᾷ ὁ δίκαιος· τοῦτο θέλει εἶσθαι ἔλεος· καὶ ἂς μὲ ἐλέγχῃ· τοῦτο θέλει εἶσθαι μύρον ἐξαίρετον· δὲν θέλει βλάψει τὴν κεφαλήν μου·

διότι μάλιστα καὶ θέλω προσεύχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς αὐτῶν.

6 Ὅτε οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν περιήρχοντο εἰς τόπους πετρώδεις, ἤκουσαν τὰ λόγιά μου, ὅτι ἦσαν γλυκέα.

7 Τὰ ὀστᾶ ἡμῶν διασκορπίζονται ἐν τῷ στόματι τοῦ τάφου, ὡς ὅταν τις κόπτῃ καὶ σχίζῃ ξύλα ἐπὶ τὴν γῆν.

8 Διὰ τοῦτο οἱ ὀφθαλμοί μου, Κύριε Θεὲ, ἀτενίζουσι πρὸς σέ· ἐπὶ σὲ ἤλπισα· μὴ καταστρέψῃς τὴν ψυχήν μου.

9 Φύλαξόν με ἀπὸ τῆς παγίδος, τὴν ὁποίαν ἔστησαν δι' ἐμὲ, καὶ ἀπὸ τῶν βρόχων τῶν ἐργαζομένων ἀνομίαν.

10 Ἂς πέσωσιν ὁμοῦ οἱ ἀσεβεῖς εἰς τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἐνῷ ἐγὼ θέλω περάσει ἀβλαβής.

ΨΑΛΜΟΣ ρμβ'.

Μασχὶλ τοῦ Δαβὶδ· προσευχὴ ὅτε ἦτο ἐν τῷ σπηλαίῳ.

ΜΕ τὴν φωνήν μου ἔκραξα πρὸς τὸν Κύριον· μὲ τὴν φωνήν μου πρὸς τὸν Κύριον ἐδεήθην.

2 Θέλω ἐκχέει ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου· τὴν θλῖψιν μου ἐνώπιον αὐτοῦ θέλω ἀπαγγείλει.

3 Ὅτε τὸ πνεῦμά μου ἦτο κατατεθλιμμένον ἐν ἐμοὶ, τότε σὺ ἐγνώρισας τὴν ὁδόν μου.

Παγίδα ἔκρυψαν δι' ἐμὲ, ἐν τῇ ὁδῷ τῆν ὁποίαν περιεπάτουν.

4 Ἔβλεπον εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ παρετήρουν, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ γνωρίζων με·

καταφύγιον ἐχάθη ἀπ' ἐμοῦ, δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

5 Πρὸς σὲ, Κύριε, ἔκραξα, καὶ εἶπα, Σὺ εἶσαι ἡ καταφυγή μου, ἡ μερίς μου ἐν γῇ ζώντων.

6 Πρόσεξον εἰς τὴν φωνήν μου, διότι ταλαιπωροῦμαι σφόδρα·

ἐλευθέρωσόν με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, διότι εἶναι δυνατώτεροί μου.

7 Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου, διὰ νὰ δοξολογῶ τὸ ὄνομά σου.

Οἱ δίκαιοι θέλουσι μὲ περικυκλώσει, ὅταν μὲ ἀνταμείψῃς.

ΨΑΛΜΟΣ ρμγ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, Κύριε, τῆς προσευχῆς μου· ἀκροάσθητι τῶν δεήσεών μου·

ἀποκρίθητι πρὸς ἐμὲ, κατὰ τὴν ἀλήθειάν σου, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

2 Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου· διότι δὲν θέλει δικαιωθῆ ἐνώπιόν σου οὐδεὶς ἄνθρωπος ζῶν.

3 Διότι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου· ἐταπείνωσεν ἕως ἐδάφους τὴν ζωήν μου·

μὲ ἐκάθισεν εἰς σκοτεινοὺς τόπους, ὡς τοὺς αἰωνίους νεκρούς.

4 Διὰ τοῦτο τὸ πνεῦμά μου εἶναι κατατεθλιμμένον ἐν ἐμοὶ, καὶ ἡ καρδία μου τεταραγμένη ἐντός μου.

5 Ἐνθυμοῦμαι τὰς ἀρχαίας ἡμέρας· διαλογίζομαι πάντα τὰ ἔργα σου· μελετῶ εἰς τὰ ποιήματα τῶν χειρῶν σου.

6 Ἐκτείνω πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου σὲ διψᾷ ὡς γῆ ἄνυδρος· [Διάψαλμα.]

7 Ταχέως εἰσάκουσόν μου, Κύριε· τὸ πνεῦμά μου ἐκλείπει·

μὴ κρύψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῶ μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς τὸν λάκκον.

8 Κάμε με νὰ ἀκούσω τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου· διότι ἐπὶ σὲ ἔθεσα τὸ θάρρος μου·

κάμε με νὰ γνωρίσω τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιπατῶ· διότι πρὸς σὲ ὕψωσα τὴν ψυχήν μου.

9 Ἐλευθέρωσόν με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον.

10 Δίδαξόν με νὰ κάμνω τὸ θέλημά σου· διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου·
τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ἂς μὲ ὁδηγήσῃ εἰς ὁδὸν εὐθεῖαν.
11 Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζωοποίησόν με· διὰ τὴν δικαιοσύνην σου ἐξάγαγε τὴν ψυχήν μου ἐκ τῆς στενοχωρίας.
12 Καὶ διὰ τὸ ἔλεός σου ἐξολόθρευσον τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἀφάνισον πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου· διότι ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου.

ΨΑΛΜΟΣ ρμδ'.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ ὁ Κύριος, τὸ φρούριόν μου,
ὁ διδάσκων τὰς χεῖράς μου εἰς πόλεμον, τοὺς δακτύλους μου εἰς μάχην·
2 τὸ ἔλεός μου, καὶ τὸ ὀχύρωμά μου, τὸ ὑψηλὸν καταφύγιόν μου, καὶ ὁ ἐλευθερωτής μου·
ἡ ἀσπίς μου, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἤλπισα, ὅστις ὑποτάσσει τὸν λαόν μου ὑπ' ἐμέ.
3 Κύριε, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, καὶ γνωρίζεις αὐτόν! ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ συλλογίζεσαι αὐτόν!
4 Ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει τὴν ματαιότητα· αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἶναι ὡς σκιὰ παρερχομένη.
5 Κύριε, κλῖνον τοὺς οὐρανούς σου, καὶ κατάβηθι· ἔγγιξον τὰ ὄρη, καὶ θέλουσι καπνίσει.
6 Ἄστραψον ἀστραπὴν, καὶ θέλεις διασκορπίσει αὐτούς· ῥίψον τὰ βέλη σου, καὶ θέλεις ἐξολοθρεύσει αὐτούς.
7 Ἐξαπόστειλον τὴν χεῖρά σου ἐξ ὕψους· λύτρωσόν με καὶ ἐλευθέρωσόν με ἐξ ὑδάτων πολλῶν, ἐκ χειρὸς τῶν υἱῶν τοῦ ἀλλοτρίου,
8 τῶν ὁποίων τὸ στόμα λαλεῖ ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν εἶναι δεξιὰ ψεύδους.
9 Θεὲ, ᾠδὴν νέαν θέλω ψάλλει εἰς σέ· ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ, θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς σέ·

10 τὸν διδόντα σωτηρίαν εἰς τοὺς βασιλεῖς· τὸν λυτρόνοντα Δαβὶδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ ἀπὸ ῥομφαίας πονηρᾶς.

11 Λύτρωσόν με καὶ ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ χειρὸς τῶν υἱῶν τοῦ ἀλλοτρίου,

τῶν ὁποίων τὸ στόμα λαλεῖ ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν εἶναι δεξιὰ ψεύδους·

12 διὰ νὰ ἦναι οἱ υἱοὶ ἡμῶν ὡς νεόφυτα, αὐξάνοντες εἰς τὴν νεότητα αὐτῶν·

αἱ θυγατέρες ἡμῶν, ὡς ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τετορνευμένοι πρὸς στολισμὸν παλατίου·

13 αἱ ἀποθῆκαι ἡμῶν πλήρεις, ὥστε νὰ δίδωσι πᾶν εἶδος τροφῆς·

τὰ πρόβατα ἡμῶν πληθυνόμενα εἰς χιλιάδας καὶ μυριάδας, ἐν τοῖς ἀγροῖς ἡμῶν·

14 οἱ βόες ἡμῶν πολύτοκοι· νὰ μὴ ὑπάρχῃ μήτε ἔφοδος ἐχθρῶν, μήτε ἐξόρμησις, μηδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν.

15 Μακάριος ὁ λαὸς, ὅστις εὑρίσκεται ἐν τοιαύτῃ καταστάσει! μακάριος ὁ λαὸς τοὺ ὁποίου ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεὸς αὐτοῦ!

ΨΑΛΜΟΣ ρμέ'.

Αἴνεσις τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ ὑψόνει, Θεέ μου, βασιλεῦ· καὶ θέλω εὐλογεῖ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Καθ' ἑκάστην ἡμέραν θέλω σὲ εὐλογεῖ· καὶ θέλω αἰνεῖ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Μέγας ὁ Κύριος, καὶ ἀξιῦμνητος σφόδρα· καὶ ἡ μεγαλωσύνη αὐτοῦ ἀνεξιχνίαστος.

4 Γενεὰ εἰς γενεὰν θέλει ἐπαινεῖ τὰ ἔργα σου, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου θέλουσι διηγεῖσθαι.

5 Θέλω λαλεῖ περὶ τῆς ἐνδόξου μεγαλοπρεπείας τῆς μεγαλειότητός σου, καὶ περὶ τῶν θαυμαστῶν ἔργων σου·

6 καὶ θέλουσι λέγει τὴν δύναμιν τῶν φοβερῶν σου κατορθωμάτων, καὶ θέλω διηγεῖσθαι τὴν μεγαλωσύνην σου·

7 Θέλουσι διαδίδει τὴν μνήμην τοῦ πλήθους τῆς ἀγαθότητός σου, καὶ θέλουσιν ἀλαλάξει τὴν δικαιοσύνην σου.

8 Ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος· μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Ἀγαθὸς ὁ Κύριος πρὸς πάντας· καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ποιήματα αὐτοῦ.

10 Πάντα τὰ ποιήματά σου, Κύριε, θέλουσι σὲ αἰνεῖ· καὶ οἱ ὅσιοί σου θέλουσι σὲ εὐλογεῖ.

11 Τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου θέλουσι κηρύττει, καὶ θέλουσι διηγεῖσθαι τὸ μεγαλεῖόν σου·

12 διὰ νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

13 Ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

14 Ὁ Κύριος ὑποστηρίζει πάντας τοὺς πίπτοντας, καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κεκυρτωμένους.

15 Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἀποβλέπουσι πρὸς σέ· καὶ σὺ δίδεις εἰς αὐτοὺς τὴν τροφὴν αὐτῶν ἐν καιρῷ.

16 Ἀνοίγεις τὴν χεῖρά σου, καὶ χορταίνεις τὴν ἐπιθυμίαν παντὸς ζῶντος.

17 Δίκαιος ὁ Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ ἁγαθὸς ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

18 Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον πάντων τῶν ἐπικαλουμένων αὐτόν· πάντων τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ.

19 Ἐκπληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν εἰσακούει, καὶ σώζει αὐτούς.

20 Ὁ Κύριος φυλάττει πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν· θέλει δὲ ἐξολοθρεύσει πάντας τοὺς ἀσεβεῖς.

21 Τὸ στόμα μου θέλει λαλεῖ τὴν αἴνεσιν τοῦ Κυρίου· καὶ πᾶσα σὰρξ ἂς εὐλογῇ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛΜΟΣ ρμς'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον. Αἴνει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

2 Θέλω αἰνεῖ τὸν Κύριον ἐνόσῳ ζῶ· θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς τὸν Θεόν μου ἐνόσῳ ὑπάρχω.

3 Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι σωτηρία.

4 Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐξέρχεται· αὐτὸς ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ ἀφανίζονται.

5 Μακάριος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου βοηθὸς εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ· τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπὶς εἶναι ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ·

6 τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τὸν φυλάττοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα·

7 τὸν ποιοῦντα κρίσιν εἰς τοὺς ἀδικουμένους· τὸν διδόντα τροφὴν εἰς τοὺς πεινῶντας.

Ὁ Κύριος ἐλευθερόνει τοὺς δεσμίους· 8 ὁ Κύριος ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν·

ὁ Κύριος ἀνορθοῖ τοὺς κεκυρτωμένους· ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τοὺς δικαίους·

9 ὁ Κύριος διαφυλάττει τοὺς ξένους· ὑπερασπίζεται τὸν ὀρφανὸν καὶ τὴν χήραν,

τὴν δὲ ὁδὸν τῶν ἁμαρτωλῶν καταστρέφει.

10 Ὁ Κύριος θέλει βασιλεύει εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ Θεός σου, Σιὼν, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρμζ'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον· διότι εἶναι καλὸν νὰ ψάλλωμεν εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν· διότι εἶναι τερπνὸν, ἡ αἴνεσις πρέπουσα.

2 Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ· θέλει συνάξει τοὺς διεσπαρμένους τοῦ Ἰσραήλ.

3 Ἰατρεύει τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, καὶ δένει τὰς πληγὰς αὐτῶν.

4 Ἀριθμεῖ τὰ πλήθη τῶν ἄστρων· καλεῖ τὰ πάντα ὀνομαστί.

5 Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ δύναμις αὐτοῦ· ἡ σύνεσις αὐτοῦ ἀμέτρητος.

6 Ὁ Κύριος ὑψόνει τοὺς πράους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ταπεινόνει ἕως ἐδάφους.

7 Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον, εὐχαριστοῦντες· ψαλμῳδεῖτε εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐν κιθάρᾳ·

8 τὸν σκεπάζοντα τὸν οὐρανὸν μὲ νεφέλας· τὸν ἑτοιμάζοντα βροχὴν διὰ τὴν γῆν· τὸν ἀναδιδόντα χόρτον ἐπὶ τῶν ὀρέων·

9 τὸν διδόντα εἰς τὰ κτήνη τὴν τροφὴν αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς νεοσσοὺς τῶν κοράκων, οἵτινες κράζουσι πρὸς αὐτόν.

10 Δὲν χαίρει εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἵππου· δὲν ἡδύνεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνδρός.

11 Ὁ Κύριος ἡδύνεται εἰς τοὺς φοβουμένους αὐτὸν, εἰς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

12 Ἐπαίνει, Ἱερουσαλὴμ, τὸν Κύριον· αἶνει τὸν Θεον σου, Σιών.

13 Διότι ἐνεδυνάμωσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου· ηὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν μέσῳ σου.

14 Βάλλει εἰρήνην εἰς τὰ ὅριά σου· σὲ χορταίνει μὲ τὸ πάχος τοῦ σίτου.

15 Ἀποστέλλει τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, ὁ λόγος αὐτοῦ τρέχει ταχύτατα.

16 Δίδει χιόνα ὡς μαλλίον· διασπείρει τὴν πάχνην ὡς στάκτην.

17 Ῥίπτει τὸν κρύσταλλον αὐτοῦ ὡς κομμάτια· ἔμπροσθεν τοῦ ψύχους αὐτοῦ τίς δύναται νὰ σταθῇ;

18 Ἀποστέλλει τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ διαλύει αὐτά· φυσᾷ τὸν ἄνεμον αὐτοῦ, καὶ τὰ ὕδατα ῥέουσιν.

19 Ἀναγγέλλει τὸν λόγον αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰακὼβ, τὰ διατάγματα αὐτοῦ καὶ τὰς κρίσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

20 Δὲν ἔκαμεν οὕτως εἰς οὐδὲν ἔθνος· οὐδὲ ἐγνώρισαν τὰς κρίσεις αὐτοῦ.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρμη'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν, ἥλιε καὶ σελήνη· αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντα τὰ ἄστρα τοῦ φωτός.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὰ ὕδατα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

5 Ἂς αἰνῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· διότι αὐτὸς προσέταξε, καὶ ἐκτίσθησαν·

6 καὶ ἐστερέωσεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· ἔθεσε διάταγμα τὸ ὁποῖον δὲν θέλει παρέλθει.

7 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες, καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι·

8 πῦρ καὶ χάλαζα, χιὼν καὶ ἀτμὶς, ἀνεμοστρόβιλος, ὁ ἐκτελῶν τὸν λόγον αὐτοῦ·

9 τὰ ὄρη, καὶ πάντα τὰ βουνά· δένδρα καρποφόρα, καὶ πᾶσαι κέδροι·

10 τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη· ἑρπετὰ, καὶ πετεινὰ πτερωτά.

11 Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ πάντες λαοί· ἄρχοντες, καὶ πάντες κριταὶ τῆς γῆς·

12 νέοι τε καὶ παρθένοι, γέροντες μετὰ νεωτέρων·

13 ἂς αἰνῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου εἶναι ὑψωμένον· ἡ δόξα αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν.

14 Καὶ αὐτὸς ὕψωσε κέρας εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὕμνον εἰς πάντας τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, λαοῦ ὅστις εἶναι πλησίον αὐτοῦ.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρμθ'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον ᾠδὴν νέαν, τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ, ἐν τῇ συνάξει τῶν ὁσίων.

2 Ἂς εὐφραίνεται ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ· οἱ υἱοὶ τῆς Σιὼν ἂς ἀγάλλωνται εἰς τὸν Βασιλέα αὐτῶν.

3 Ἄς αἰνῶσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ χοροστατοῦντες· ἐν τυμπάνῳ καὶ κιθαρᾳ ἂς ψαλμῳδῶσιν εἰς αὐτόν.

4 Διότι ὁ Κύριος εὐδοκεῖ εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ· θέλει δοξάσει τοὺς πράους ἐν σωτηρίᾳ.

5 Οἱ ὅσιοι θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ἐν δόξῃ· θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ἐπὶ τὰς κλίνας αὐτῶν.

6 Αἱ ἐξυμνήσεις τοῦ Θεοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαία δίστομος ἐν τῇ χειρὶ αὐτῶν·

7 διὰ νὰ κάμνωσιν ἐκδίκησιν εἰς τὰ ἔθνη, παιδείαν εἰς τοὺς λαούς·

8 διὰ νὰ δέσωσι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν μὲ ἁλύσεις· καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν μὲ δεσμὰ σιδηρᾶ·

9 διὰ νὰ κάμωσιν ἐπ' αὐτοὺς τὴν γεγραμμένην κρίσιν. Ἡ δόξα αὕτη θέλει εἶσθαι εἰς πάντας τοὺς ὁσίους αὐτοῦ.

Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ ρν'.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον.

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τῷ στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν διὰ τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χοροστασίᾳ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

5 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

6 Πᾶσα πνοὴ ἂς αἰνῇ τὸν Κύριον.

Ἀλληλούϊα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΚΕΦ. α'.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ Σολομῶντος, υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ,

2 διὰ νὰ γνωρίσῃ τις σοφίαν καὶ παιδείαν, διὰ νὰ νοήσῃ λόγους φρονήσεως,

3 διὰ νὰ λάβῃ διδασκαλίαν συνέσεως, δικαιοσύνης, καὶ κρίσεως, καὶ εὐθύτητος,

4 διὰ νὰ δώσῃ νόησιν εἰς τοὺς ἁπλοῦς, καὶ εἰς τὸν νέον μάθησιν καὶ διάγνωσιν.

5 Ὁ σοφὸς ἀκούων θέλει γείνει σοφώτερος, καὶ ὁ νοήμων θέλει ἀποκτήσει ἐπιστήμην κυβερνήσεως·

6 ὥστε νὰ ἐννοῇ παροιμίαν, καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις σοφῶν, καὶ αἰνίγματα αὐτῶν.

7 Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου· οἱ ἄφρονες καταφρονοῦσι τὴν σοφίαν καὶ τὴν διδασκαλίαν.

8 Ἄκουε, υἱέ μου, τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρός σου, καὶ μὴ ἀπορρίψῃς τὸν νόμον τῆς μητρός σου.

9 Διότι ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι στέφανος χαρίτων εἰς τὴν κορυφήν σου, καὶ περιδέῤῥαιον περὶ τὸν τράχηλόν σου.

10 Υἱέ μου, ἐὰν θελήσωσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ σὲ δελεάσωσι, μὴ θελήσῃς·

11 ἐὰν εἴπωσιν, "Ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν, ἂς ἐνεδρεύσωμεν δι' αἷμα, ἂς ἐπιβουλευθῶμεν ἀναιτίως τὸν ἀθῶον,

12 "ἂς καταπίωμεν αὐτοὺς ζῶντας, ὡς ὁ ᾅδης, καὶ ὁλοκλήρους ὡς τοὺς καταβαίνοντας εἰς τὸν λάκκον·

13 "θέλομεν εὑρεῖ πᾶν πολύτιμον ἀγαθὸν, θέλομεν γεμίσει τοὺς οἴκους ἡμῶν ἀπὸ λαφύρων·

14 "θὲς τὸν κλῆρόν σου μεταξὺ ἡμῶν, ἓν βαλάντιον ἂς ἦναι εἰς πάντας ἡμᾶς·"

15 υἱέ μου, μὴ περιπατήσῃς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν· ἄπεχε τὸν πόδα σου ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν·

16 διότι οἱ πόδες αὐτῶν τρέχουσιν εἰς τὸ κακὸν, καὶ σπεύδουσιν εἰς τὸ νὰ χύσωσιν αἷμα.

17 Διότι ματαίως ἐξαπλόνεται δίκτυον ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς πτερωτοῦ.

18 Διότι οὗτοι ἐνεδρεύουσι κατὰ τοῦ ἰδίου αὑτῶν αἵματος, ἐπιβουλεύονται τὰς ἑαυτῶν ψυχάς·

19 Τοιαῦται εἶναι αἱ ὁδοὶ παντὸς πλεονέκτου· ἡ πλεονεξία ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν τῶν κυριευομένων ὑπ' αὐτῆς.

20 Ἡ σοφία φωνάζει ἔξω, ἐκπέμπει τὴν φωνὴν αὐτῆς ἐν ταῖς πλατείαις·

21 κράζει ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀγορῶν, ἐν ταῖς εἰσόδοις τῶν πυλῶν· ἀπαγγέλλει τοὺς λόγους αὐτῆς διὰ τῆς πόλεως, λέγουσα,

22 Ἕως πότε, μωροὶ, θίλετε ἀγαπᾷ τὴν μωρίαν, καὶ οἱ χλευασταὶ θέλουσιν ἡδύνεσθαι εἰς τοὺς χλευασμοὺς αὐτῶν, καὶ οἱ ἄφρονες θέλουσι μισεῖ τὴν γνῶσιν;

23 Ἐπιστρέψατε πρὸς τοὺς ἐλέγχους μου· ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἐκχέει τὸ πνεῦμά μου ἐφ' ὑμᾶς, θέλω σᾶς κάμει νὰ νοήσητε τοὺς λόγους μου.

24 Ἐπειδὴ ἐγὼ ἔκραζον, καὶ σεῖς δὲν ὑπηκούετε· ἐξέτεινον τὴν χεῖρά μου, καὶ οὐδεὶς προσεῖχεν·

25 ἀλλὰ κατεφρονεῖτε πάσας τὰς συμβουλάς μου, καὶ τοὺς ἐλέγχους μου δὲν ἐδέχεσθε·

26 διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω ἐπιγελάσει εἰς τὸν ὄλεθρόν σας θέλω καταχαρῆ, ὅταν ἐπέλθῃ ὁ φόβος σας.

27 Ὅταν ὁ φόβος σας ἐπέλθῃ ὡς ἐρήμωσις, καὶ ἡ καταστροφή σας ἐφορμήσῃ ὡς ἀνεμοστρόβιλος, ὅταν ἡ θλίψις καὶ ἡ στενοχωρία ἔλθωσιν ἐφ' ὑμᾶς·

28 τότε θέλουσι μὲ ἐπικαλεσθῆ, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀποκριθῆ· ἐπιμόνως θέλουσι μὲ ἐκζητήσει, ἀλλὰ δὲν θέλουσι μὲ εὑρεῖ.

29 Διότι ἐμίσησαν τὴν γνῶσιν, καὶ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου δὲν ἔκλεξαν·

30 δὲν ἠθέλησαν τὰς συμβουλάς μου· κατεφρόνησαν πάντας τοὺς ἐλέγχους μου·

31 διὰ τοῦτο θέλουσι φάγει ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς ὁδοῦ αὐτῶν, καὶ θέλουσι χορτασθῆ ἀπὸ τῶν κακοβουλιῶν αὐτῶν.

32 Διότι ἡ ἀποστασία τῶν μωρῶν θέλει θανατώσει αὐτοὺς, καὶ ἡ ἀμεριμνησία τῶν ἀφρόνων θέλει ἀφανίσει αὐτούς.

33 Ὅστις ὅμως ἀκούει ἐμοῦ, θέλει κατοικήσει ἐν ἀσφαλείᾳ· καὶ θέλει ἡσυχάζει, μὴ φοβούμενος κακόν.

[ΚΕΦ. β'.] ΥΙΕ' μου, ἐὰν δεχθῇς τοὺς λόγους μου, καὶ ταμιεύσῃς τὰς ἐντολάς μου παρὰ σεαυτῷ,

2 ὥστε νὰ προσέξῃ τὸ ὠτίον σου εἰς τὴν σοφίαν, νὰ κλίνῃς τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν σύνεσιν·

3 καὶ ἐὰν ἐπικαλεσθῇς τὴν φρόνησιν, καὶ ὑψώσῃς τὴν φωνήν σου εἰς τὴν σύνεσιν·

4 ἐὰν ζητήσῃς αὐτὴν ὡς ἀργύριον, καὶ ἐξερευνήσῃς αὐτὴν ὡς κεκρυμμένους θησαυροὺς,

5 τότε θέλεις ἐννοήσει τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ θέλεις εὑρεῖ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ.

6 Διότι ὁ Κύριος δίδει σοφίαν· ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξέρχεται γνῶσις καὶ σύνεσις.

7 Ἀποταμιεύει σωτηρίαν εἰς τοὺς εὐθεῖς· εἶναι ἀσπὶς εἰς τοὺς περιπατοῦντας ἐν ἀκεραιότητι,

8 ὑπερασπίζων τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης, καὶ φυλάττων τὴν ὁδὸν τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

9 Τότε θέλεις ἐννοήσει δικαιοσύνην, καὶ κρίσιν, καὶ εὐθύτητα, πᾶσαν ὁδὸν ἀγαθήν.

10 Ἐὰν ἡ σοφία εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ γνῶσις ἡδύνῃ τὴν ψυχήν σου,

11 ὀρθὴ βουλὴ θέλει σὲ φυλάττει, σύνεσις θέλει σὲ διατηρεῖ·

12 διὰ νὰ σὲ ἐλευθερόνῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πονηρᾶς, ἀπὸ ἀνθρώπου λαλοῦντος δόλια,

13 οἵτινες ἐγκαταλείπουσι τὰς ὁδοὺς τῆς εὐθύτητος, διὰ νὰ περιπατῶσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ σκότους·

14 οἵτινες ἡδύνονται εἰς τὸ νὰ κάμνωσι κακὸν, χαίρουσιν εἰς τὰς διαστροφὰς τῆς κακίας,

15 τῶν ὁποίων αἱ ὁδοὶ εἶναι σκολιαὶ, καὶ αἱ πορεῖαι αὐτῶν διεστραμμέναι·

16 διὰ νὰ σὲ ἐλευθερόνῃ ἀπὸ ξένης γυναικὸς, ἀπὸ ἀλλοτρίας κολακευούσης μὲ τοὺς λόγους αὐτῆς,

17 ἥτις ἐγκατέλιπε τὸν ἐπιστήθιον τῆς νεότητος αὐτῆς, καὶ ἐλησμόνησε τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ αὐτῆς·

18 διότι ὁ οἶκος αὐτῆς καταβιβάζει εἰς τὸν θάνατον, καὶ τὰ βήματα αὐτῆς εἰς τοὺς νεκρούς·

19 πάντες οἱ εἰσερχόμενοι πρὸς αὐτὴν δὲν ἐπιστρέφουσιν, οὐδὲ ἀναλαμβάνουσι τὰς ὁδοὺς τῆς ζωῆς·

20 διὰ νὰ περιπατῇς ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἀγαθῶν, καὶ νὰ φυλάττῃς τὰς τρίβους τῶν δικαίων.

21 Διότι οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατοικήσει τὴν γῆν, καὶ οἱ τέλειοι θέλουσιν ἐναπολειφθῆ ἐν αὐτῇ.

22 Οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐκκοπῆ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οἱ παράνομοι θέλουσιν ἐκριζωθῆ ἀπ' αὐτῆς.

[ΚΕΦ. γ'.] ΥΙΕ' μου, μὴ λησμονῇς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἂς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου·

2 διότι μακρότητα ἡμερῶν, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην, θέλουσι προσθέσει εἰς σέ.

3 Ἔλεος καὶ ἀλήθεια ἂς μὴ σὲ ἐγκαταλίπωσι· δέσον αὐτὰς περὶ τὸν τράχηλόν σου· ἐγχάραξον αὐτὰς ἐπὶ τὴν πλάκα τῆς καρδίας σου·

4 οὕτω θέλεις εὑρεῖ χάριν καὶ εὔνοιαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

5 Ἔλπιζε ἐπὶ Κύριον ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, καὶ μὴ ἐπιστηρίζεσαι εἰς τὴν σύνεσίν σου·

6 ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου αὐτὸν γνώριζε, καὶ αὐτὸς θέλει διευθύνει τὰ διαβήματά σου.

7 Μὴ φαντάζεσαι σεαυτὸν σοφόν· φοβοῦ τὸν Κύριον, καὶ ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ.

8 Τοῦτο θέλει εἶσθαι ἴασις εἰς τὰ νεῦρά σου, καὶ μυέλωσις εἰς τὰ ὀστᾶ σου.

9 Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων σου, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπαρχῶν πάντων τῶν γεννημάτων σου·
10 καὶ θέλουσιν ἐμπλησθῆ αἱ σιτοθῆκαί σου ἀπὸ ἀφθονίας, καὶ οἱ ληνοί σου θέλουσιν ἐκχειλίζει ἀπὸ νέου οἴνου.
11 Τέκνον μου, μὴ καταφρόνει τὴν παιδείαν τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ ἀθύμει ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ·
12 διότι ὁ Κύριος ἐλέγχει ὄντινα ἀγαπᾷ, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστεῖται.

13 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις εὕρηκε σοφίαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀπέκτησε σύνεσιν·
14 διότι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς εἶναι καλήτερον παρὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀργυρίου, καὶ τὸ κέρδος αὐτῆς παρὰ χρυσίον καθαρόν.
15 Εἶναι τιμιωτέρα πολυτίμων λίθων· καὶ πάντα ὅσα ἐπιθυμήσῃς δὲν εἶναι ἀντάξια αὐτῆς.
16 Μακρότης ἡμερῶν εἶναι ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς, πλοῦτος καὶ δόξα.
17 Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἶναι ὁδοὶ τερπναὶ, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς εἰρήνη.
18 Εἶναι δένδρον ζωῆς εἰς τοὺς ἐναγκαλιζομένους αὐτήν· καὶ μακάριοι οἱ κρατοῦντες αὐτήν.
19 Διὰ τῆς σοφίας ἐθεμελίωσεν ὁ Κύριος τὴν γῆν· ἑστερέωσε τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει.
20 Διὰ τῆς γνώσεως αὐτοῦ αἱ ἄβυσσοι ἠνοίχθησαν, καὶ τὰ νέφη σταλάζουσι δρόσον.
21 Τέκνον μου, ἂς μὴ ἀπομακρυνθῶσι ταῦτα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· φύλαττε ὀρθὴν βουλὴν καὶ φρόνησιν·
22 καὶ θέλει εἶσθαι ζωὴ εἰς τὴν ψυχήν σου, καὶ χάρις εἰς τὸν τράχηλόν σου.
23 Τότε θέλεις περιπατεῖ ἀσφαλῶς τὴν ὁδόν σου, καὶ ὁ πούς σου δὲν θέλει προσκόψει.
24 Ὅταν πλαγιάζῃς, δὲν θέλεις τρομάζει· μάλιστα θέλεις πλαγιάζει, καὶ ὁ ὕπνος σου θέλει εἶσθαι γλυκύς.
25 Δὲν θέλεις τρομάξει ἀπὸ αἰφνιδίου φόβου οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου τῶν ἀσεβῶν, ὅταν ἐπέλθῃ·

26 διότι ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι ἡ ἐλπίς σου, καὶ θέλει φυλάξει τὸν πόδα σου ἀπὸ τοῦ νὰ πιασθῇ.

27 Μὴ ἀρνηθῇς τὸ καλὸν πρὸς ἐκείνους εἰς τους ὁποίους πρέπει, ὅταν ἦναι ἐν τῇ χειρί σου νὰ κάμνῃς αὐτό.

28 Μὴ εἴπῃς πρὸς τὸν πλησίον σου, Ὕπαγε καὶ ἐπανάστρεψον, καὶ αὔριον θέλω σοὶ δώσει· ἐνῷ ἔχεις τοῦτο παρὰ σεαυτῷ.

29 Μὴ μηχανεύου κακὸν κατὰ τοῦ πλησίον σου, ἐνῷ πεποιθὼς κατοικεῖ μετὰ σοῦ.

30 Μὴ μάχου τινὰ ἀναιτίως, ἐὰν δὲν ἔκαμε κακὸν εἰς σέ.

31 Μὴ ζήλευε τὸν βίαιον ἄνθρωπον, καὶ μὴ ἐκλέξῃς μηδεμίαν ἐκ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ·

32 διότι ὁ Κύριος βδελύττεται τὸν σκολιόν· τὸ δὲ ἀπόῤῥητον αὐτοῦ φανερόνεται εἰς τοὺς δικαίους.

33 Κατάρα Κυρίου ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀσεβοῦς· εὐλογεῖ δὲ τὴν κατοικίαν τῶν δικαίων.

34 Βεβαίως αὐτὸς ἀντιτάττεται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους· εἰς δὲ τοὺς ταπεινοὺς δίδει χάριν.

35 Οἱ σοφοὶ θέλουσι κληρονομήσει δόξαν· τὸ δὲ ὕψος τῶν ἀφρόνων θέλει εἶσθαι ἡ ἀτιμία.

[ΚΕΦ. δ'.] ΑΚΟΥΣΑΤΕ, τέκνα, παιδειαν πατρὸς, καὶ προσέχετε νὰ μάθητε σύνεσιν.

2 Διότι δίδω εἰς ἐσᾶς καλὴν διδασκαλίαν· μὴ ἐγκαταλιπητε τὸν νόμον μου.

3 Διότι καὶ ἐγὼ ἐστάθην υἱὸς τοῦ πατρός μου, ἀγαπητὸς καὶ μονογενὴς ἐνώπιον τῆς μητρός μου·

4 καὶ μὲ ἐδίδασκε καὶ μοὶ ἔλεγεν, Ἂς κρατῇ ἡ καρδία σου τοὺς λόγους μου· φύλαττε τὰς ἐντολάς μου, καὶ θέλεις ζήσει.

5 Ἀπόκτησον σοφίαν, ἀπόκτησον σύνεσιν· μὴ λησμονήσῃς αὐτήν· μηδὲ ἐκκλίνῃς ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ στόματός μου·

6 μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτὴν, καὶ θέλει σὲ περιφυλάττει· ἀγάπα αὐτὴν, καὶ θέλει σὲ διατηρεῖ.

7 Ἡ σοφία εἶναι τὸ πρώτιστον· ἀπόκτησον σοφίαν· καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀπόκτησίν σου, ἀπόκτησον σύνεσιν.

8 Ἀνάλαβε αὐτὴν, καὶ θέλει σὲ ὑψώσει· θέλει σὲ δοξάσει, ὅταν ἐναγκαλισθῇς αὐτήν.

9 Θέλει ἐπιθέσει ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου στέφανον χαρίτων· θέλει σοὶ δώσει διάδημα δόξης.

10 Ἄκουε, υἱέ μου, καὶ δέχθητι τοὺς λόγους μου· καὶ θέλουσι πληθυνθῇ τὰ ἔτη τῆς ζωῆς σου.

11 Σὲ διδάσκω τὴν ὁδὸν τῆς σοφίας· σὲ ἐμβιβάζω εἰς τρίβους εὐθείας.

12 Ὅταν περιπατῇς, τὰ βήματά σου δὲν θέλουσιν εἶσθαι ἐστενοχωρημένα· καὶ ὅταν τρέχῃς, δὲν θέλεις προσκόψει.

13 Δράξον τὴν παιδείαν, μὴ ἀφήσῃς αὐτήν· φύλαττε αὐτὴν, διότι εἶναι ἡ ζωή σου.

14 Μὴ εἰσέλθῃς εἰς τὴν τρίβον τῶν ἀσεβῶν, καὶ μὴ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν πονηρῶν.

15 Ἀπόφευγε αὐτὴν, μὴ περάσῃς δι' αὐτῆς, ἔκκλινον ἀπ' αὐτῆς, καὶ διάβα.

16 Διότι αὐτοὶ δὲν κοιμῶνται, ἐὰν δὲν κακοποιήσωσι· καὶ ὁ ὕπνος αὐτῶν ἀφαιρεῖται, ἐὰν δὲν ὑποσκελίσωσιν·

17 ἐπειδὴ τρώγουσιν ἄρτον ἀσεβείας, καὶ πίνουσιν οἶνον δυναστείας.

18 Ἡ ὁδὸς ὅμως τῶν δικαίων εἶναι ὡς τὸ λαμπρὸν φῶς τὸ φέγγον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἑωσοῦ γείνῃ τελεία ἡμέρα.

19 Ἡ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν εἶναι ὡς τὸ σκότος· δὲν γνωρίζουσι ποῦ προσκόπτουσιν.

20 Υἱέ μου, πρόσεχε εἰς τὰς ῥήσεις μου· κλῖνον τὸ ὠτίον σου εἰς τὰ λόγιά μου.

21 Ἂς μὴ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· φύλαττε αὐτὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου·

22 διότι εἶναι ζωὴ εἰς τοὺς εὑρίσκοντας αὐτὰ, καὶ ἴασις εἰς πᾶσαν αὐτῶν τὴν σάρκα.

23 Μετὰ πάσης φυλάξεως φύλαττε τὴν καρδίαν σου· διότι ἐκ ταύτης προέρχονται αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς.

24 Ἀπόβαλε ἀπὸ σοῦ σκολιότητα στόματος, καὶ διαστροφὴν χειλέων ἀπομάκρυνον ἀπὸ σοῦ.

25 Οἱ ὀφθαλμοί σου ἂς βλέπωσιν ὀρθὰ, καὶ τὰ βλέφαρά σου ἂς κατευθύνωνται ἔμπροσθέν σου.

26 Στάθμιζε τὸ βάδισμα τῶν ποδῶν σου, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου θέλουσι κατευθυνθῆ.

27 Μὴ ἐκκλίνῃς δεξιὰ ἢ ἀριστερά· ἀπόστρεψον τὸν πόδα σου ἀπὸ κακοῦ.

[ΚΕΦ. ε'.] ΥΙΕ' μου, πρόσεχε εἰς τὴν σοφιαν μου, κλῖνον τὸ ὠτίον σου εἰς τὴν σύνεσίν μου·

2 διὰ νὰ τηρῇς φρόνησιν, καὶ τὰ χείλη σου νὰ φυλάττωσι γνῶσιν.

3 Διότι τὰ χείλη τῆς ἀλλοτρίας γυναικὸς στάζουσιν ὡς κηρήθρα μέλιτος, καὶ ὁ οὐρανίσκος αὐτῆς εἶναι μαλακώτερος ἐλαίου·

4 τὸ τέλος ὅμως αὐτῆς εἶναι πικρὸν ὡς ἀψίνθιον, ὀξὺ ὡς μάχαιρα δίστομος.

5 Οἱ πόδες αὐτῆς καταβαίνουσιν εἰς θάνατον· τὰ βήματα αὐτῆς καταντῶσιν εἰς τὸν ᾅδην.

6 Διὰ νὰ μὴ γνωρίσῃς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, αἱ πορεῖαι αὐτῆς εἶναι ἄστατοι, καὶ οὐχὶ εὐδιάγνωστοι.

7 Ἀκούσατέ μου λοιπὸν τώρα, τέκνα, καὶ μὴ ἀποστραφῆτε τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου.

8 Ἀπομάκρυνον τὴν ὁδόν σου ἀπ' αὐτῆς, καὶ μὴ πλησιάσῃς εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου αὐτῆς,

9 διὰ νὰ μὴ δώσῃς τὴν τιμήν σου εἰς ἄλλους, καὶ τὰ ἔτη σου εἰς τοὺς ἀνελεήμονας·

10 διὰ νὰ μὴ χορτασθῶσι ξένοι ἀπὸ τῆς περιουσίας σου, καὶ οἱ κόποι σου ἔλθωσιν εἰς οἶκον ἀλλοτρίου,

11 καὶ σὺ στενάζῃς εἰς τὰ ἔσχατά σου, ὅταν ἡ σάρξ σου καὶ τὸ σῶμά σου καταναλωθῶσι,

12 καὶ λέγῃς, "Πῶς ἐμίσησα τὴν παιδείαν, καὶ ἡ καρδία μου κατεφρόνησε τοὺς ἐλέγχους,

13 "καὶ δὲν ὑπήκουσα εἰς τὴν φωνὴν τῶν διδασκόντων με, οὐδὲ ἔκλινα τὸ ὠτίον μου εἰς τοὺς νουθετοῦντάς με!

14 "Παρ' ὀλίγον ἔπεσον εἰς πᾶν κακὸν, ἐν μέσῳ τῆς συνάξεως καὶ τῆς συναγωγῆς."

15 Πίνε ὕδατα ἐκ τῆς δεξαμενῆς σου, καὶ πηγάζοντα ἐκ τοῦ φρέατός σου·

16 ἂς ἐκχέωνται ἔξω αἱ πηγαί σου, καὶ τὰ ῥυάκια τῶν ὑδάτων σου εἰς τὰς πλατείας·

17 σοῦ μόνου ἂς ἦναι αὐτὰ, καὶ οὐχὶ ξένων μετὰ σοῦ·

18 ἡ πηγή σου ἂς ἦναι εὐλογημένη· καὶ εὐφραίνου μετὰ τῆς γυναικὸς τῆς νεότητός σου.

19 Ἂς ἦναι εἰς σὲ ὡς ἔλαφος ἐρασμία, καὶ δορκὰς κεχαριτωμένη· ἂς σὲ ποτίζωσιν οἱ μαστοὶ αὐτῆς ἐν παντὶ καιρῷ· εὐφραίνου πάντοτε εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς.

20 Καὶ διὰ τί, υἱέ μου, θέλεις θέλγεσθαι ὑπὸ ξένης, καὶ θέλεις ἐναγκαλίζεσθαι κόλπον ἀλλοτρίας;

21 Διότι τοῦ ἀνθρώπου αἱ ὁδοὶ εἶναι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κυρίου, καὶ σταθμίζει πάσας τὰς πορείας αὐτοῦ.

22 Αἱ ἴδιαι αὐτοῦ ἀνομίαι θέλουσι συλλάβει τὸν ἀσεβῆ, καὶ μὲ τὰ σχοινία τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ θέλει σφίγγεσθαι.

23 Οὗτος θέλει ἀποθάνει ἀπαίδευτος, καὶ ἐκ τοῦ πλήθους τῆς ἀφροσύνης αὐτοῦ θέλει περιπλανᾶσθαι.

[ΚΕΦ. ς'.] ΥΙΕ' μου, ἐὰν ἔγεινας ἐγγυητὴς διὰ τὸν φίλον σου, ἐὰν ἔδωκας τὴν χεῖρά σου εἰς ξένον,

2 ἐπαγιδεύθης διὰ τῶν λόγων τοῦ στόματός σου, ἐπιάσθης διὰ τῶν λόγων τοῦ στόματός σου·

3 κάμε λοιπὸν τοῦτο, υἱέ μου, καὶ σώζου, ἐπειδὴ ἦλθες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φιλου σου· ὕπαγε, μὴ ἀποκάμῃς, καὶ βίαζε τὸν φίλον σου.

4 Μὴ δώσῃς ὕπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, μηδὲ νυσταγμὸν εἰς τὰ βλέφαρά σου·

5 σώζου, ὡς δορκάδιον ἐκ χειρὸς τοῦ κυνηγοῦ, καὶ ὡς πτηνὸν ἐκ χειρὸς τοῦ ἰξευτοῦ.

6 Ὕπαγε πρὸς τὸν μύρμηκα, ὦ ὀκνηρέ· παρατήρησον τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ γίνου σοφός·

7 ὅστις μὴ ἔχων ἄρχοντα, ἐπιστάτην, ἢ κυβερνήτην,
8 ἑτοιμάζει τὴν τροφὴν αὐτοῦ τὸ θέρος, συνάγει τὰς τροφὰς αὐτοῦ ἐν τῷ θερισμῷ.
9 Ἕως πότε θέλεις κοιμᾶσθαι, ὀκνηρέ; πότε θέλεις σηκωθῇ ἐκ τοῦ ὕπνου σου;
10 Ὀλίγος ὕπνος, ὀλίγος νυσταγμὸς, ὀλιγη συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸν ὕπνον·
11 ἔπειτα ἡ πτωχεία σου ἔρχεται ὡς ταχυδρόμος, καὶ ἡ ἔνδειά σου ὡς ἀνὴρ ἔνοπλος.

12 Ὁ ἀχρεῖος ἄνθρωπος, ὁ κακότροπος ἄνθρωπος, περιπατεῖ μὲ στόμα διεστραμμένον·
13 κάμνει νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, σημαίνει διὰ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, διδάσκει διὰ τῶν δακτύλων αὐτοῦ·
14 μετὰ διεστραμμένης καρδίας μηχανᾶται κακὰ ἐν παντὶ καιρῷ· σπείρει ἔριδας·
15 διὰ τοῦτο ἐξαίφνης θέλει ἐπέλθει ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ· ἐξαίφνης θέλει συντριφθῇ ἀνιάτως.

16 Ταῦτα τὰ ἓξ μισεῖ ὁ Κύριος, ἑπτὰ μάλιστα βδελυττεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ·
17 ὀφθαλμοὺς ὑπερηφάνους, γλῶσσαν ψευδῆ, καὶ χεῖρας ἐκχεούσας αἷμα ἀθῶον,
18 καρδίαν μηχανευομένην λογισμοὺς κακοὺς, πόδας τρεχοντας ταχέως εἰς τὸ κακοποιεῖν,
19 μάρτυρα ψευδῆ λαλοῦντα ψεῦδος, καὶ τὸν ἐμβάλλοντα ἔριδας μεταξὺ ἀδελφῶν.

20 Υἱέ μου, φύλαττε τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρός σου, καὶ μὴ ἀπορρίψῃς τὸν νόμον τῆς μητρός σου.
21 Περίαψον αὐτὰ διαπαντὸς ἐπὶ τῆς καρδίας σου, περίδεσον αὐτὰ περὶ τὸν τράχηλόν σου.
22 Ὅταν περιπατῇς, θέλει σὲ ὁδηγεῖ· ὅταν κοιμᾶσαι, θέλει σὲ φυλάττει· καὶ ὅταν ἐξυπνήσῃς, θέλει συνομιλεῖ μετὰ σοῦ.

23 Διότι λύχνος εἶναι ἡ ἐντολὴ, καὶ φῶς ὁ νόμος, καὶ οἱ ἔλεγχοι τῆς παιδείας ὁδὸς ζωῆς·

24 διὰ νὰ σὲ φυλάττωσιν ἀπὸ κακῆς γυναικὸς, ἀπὸ κολακείας γλώσσης γυναικὸς ἀλλοτρίας.

25 Μὴ ὀρεχθῇς τὸ κάλλος αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· καὶ ἂς μὴ σὲ θηρεύσῃ διὰ τῶν βλεφάρων αὐτῆς.

26 Διότι ἐξ αἰτίας γυναικὸς πόρνης καταντᾷ τις ἕως τμήματος ἄρτου, ἡ δὲ μοιχαλὶς θηρεύει τὴν πολύτιμον ψυχήν.

27 Δύναταί τις νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ νὰ μὴ καῶσι;

28 Δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ ἐπ' ἀνθράκων πυρὸς, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ νὰ μὴ κατακαῶσιν;

29 Οὕτω καὶ ὁ εἰσερχόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅστις ἐγγίζει αὐτὴν, δὲν θέλει ἀθωωθῇ.

30 Τὸν κλέπτην δὲν ἀποστρέφονται, ἐὰν κλέπτῃ διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὅταν πεινᾷ·

31 ἀλλ' ἐὰν πιασθῇ, θέλει ἀποδώσει ἑπταπλάσια· θέλει δώσει πάντα τὰ ὑπάρχοντα τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

32 Ὅστις ὅμως μοιχεύει μὲ γυναῖκα, εἶναι ἐνδεὴς φρενῶν· ἀπώλειαν φέρει εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὅστις πράττει τοῦτο.

33 Πληγὰς καὶ ἀτιμίαν θέλει ὑποφέρει· καὶ τὸ ὄνειδος αὐτοῦ δὲν θέλει ἐξαλειφθῇ.

34 Διότι ἡ ζηλοτυπία εἶναι μανία τοῦ ἀνδρὸς, καὶ δὲν θέλει δείξει ἔλεος εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως.

35 Δὲν θέλει δεχθῇ οὐδὲν λύτρον· οὐδὲ θέλει ἐξιλεωθῇ, καὶ ἂν πολυπλασιάσῃς τὰ δῶρα.

[ΚΕΦ. ζ′.] ΥΙΕ′ μου, φύλαττε τοὺς λόγους μου, καὶ ταμίευσον τὰς ἐντολάς μου παρὰ σεαυτῷ.

2 Φύλαττε τὰς ἐντολάς μου, καὶ θέλεις ζήσει· καὶ τὸν νόμον μου, ὡς τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν σου.

3 Δέσον αὐτὰ ἐπὶ τοὺς δακτύλους σου, ἐγχάραξον αὐτὰ ἐπὶ τὴν πλάκα τῆς καρδιας σου.

4 Εἰπὲ πρὸς τὴν σοφίαν, Σὺ εἶσαι ἀδελφή μου· καὶ κάλεσον τὴν φρόνησιν συγγενῆ σου

5 διὰ νὰ σὲ φυλάττωσιν ἀπὸ ξένης γυναικὸς, ἀπὸ ἀλλοτρίας κολακευούσης διὰ τῶν λόγων αὐτῆς.

6 Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας μου ἔκυψα διὰ τοῦ δικτυωτοῦ μου·
7 καὶ εἶδον μεταξὺ τῶν ἀφρόνων, παρετήρησα μεταξὺ τῶν νεανίσκων, νέον ἐνδεῆ φρενῶν·
8 ὅστις διέβαινε διὰ τῆς πλατείας, πλησίον τῆς γωνίας αὐτῆς, καὶ ἤρχετο τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτῆς,
9 ἐν τῷ ἑσπερινῷ σκότει τῆς ἡμέρας, ἐν τῷ σκοτασμῷ τῆς νυκτὸς καὶ τῷ γνόφῳ·
10 καὶ ἰδοὺ, συναπαντᾷ αὐτὸν γυνὴ ἔχουσα σχῆμα πορνικὸν, καὶ καρδίαν δολιόφρονα,
11 φλύαρος καὶ ἀναιδής· οἱ πόδες αὐτῆς δὲν μένουσιν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς·
12 τώρα εἶναι ἔξω, τώρα ἐν ταῖς πλατείαις, καὶ ἐνεδρεύει πλησίον πάσης γωνίας.
13 Καὶ πιάνει αὐτὸν, καὶ φιλεῖ αὐτὸν, καὶ μὲ ἀναιδὲς πρόσωπον λέγει πρὸς αὐτὸν,
14 "Ἔχω θυσίας εἰρηνικάς· σήμερον ἀπέδωκα τὰς εὐχάς μου·
15 διὰ τοῦτο ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησίν σου, ποθοῦσα τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σὲ εὗρηκα·
16 ἔστρωσα τὴν κλίνην μου μὲ πέπλους, μὲ τάπητας πεποικιλμένους, μὲ νήματα τῆς Αἰγύπτου·
17 ἐθυμίασα τὴν κλίνην μου μὲ σμύρναν, ἀλόην, καὶ κινάμωμον·
18 ἐλθὲ, ἂς μεθυσθῶμεν ἀπὸ ἔρωτος μέχρι τῆς αὐγῆς· ἂς ἐντρυφήσωμεν εἰς ἔρωτας·
19 διότι δὲν εἶναι ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς ὁδὸν μακράν·
20 ἔλαβε βαλάντιον ἀργυρίου ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· ἐν ὡρισμένῳ καιρῷ θέλει ἐπανέλθει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ."
21 Διὰ τῆς πολλῆς αὐτῆς τέχνης ἀπεπλάνησεν αὐτόν· διὰ τῆς κολακείας τῶν χειλέων αὐτῆς εἵλκυσεν αὐτόν.

22 Εὐθὺς ἀκολουθεῖ αὐτὴν κατόπιν, καθὼς ὁ βοῦς ὑπάγει εἰς τὴν σφαγὴν, ἢ καθὼς ἡ ἔλαφος πηδᾷ εἰς τὸν βρόχον,

23 ἑωσοῦ βέλος διαπεράσῃ τὸ ἦπαρ αὐτῆς· καθὼς τὸ πτηνὸν σπεύδει εἰς τὴν παγίδα, καὶ δὲν ἐξεύρει ὅτι εἶναι ἐναντίον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

24 Τώρα λοιπὸν ἀκούσατέ μου, τέκνα, καὶ προσέχετε εἰς τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου.

25 Ἂς μὴ ἐκκλίνῃ εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἡ καρδία σου, μὴ παρεκτραπῇς εἰς τὰς τρίβους αὐτῆς.

26 Διότι πολλοὺς ἔκαμε νὰ πέσωσι πεπληγωμένοι, καὶ δυνατοὶ εἶναι οἱ φονευθέντες ὑπ' αὐτῆς.

27 Ὁδοὶ ᾅδου εἶναι ὁ οἶκος αὐτῆς, καταβαίνουσαι εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ θανάτου.

[ΚΕΦ. η'.] ΔΕΝ κράζει ἡ σοφία; καὶ δὲν ἐκπέμπει τὴν φωνὴν αὐτῆς ἡ σύνεσις;

2 Ἵσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλῶν τόπων, ὑπὲρ τὴν ὁδὸν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριόδων.

3 Κράζει πλησίον τῶν πυλῶν, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς πόλεως, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν θυρῶν·

4 Πρὸς ἐσᾶς, ἄνθρωποι, κράζω· καὶ ἡ φωνή μου ἐκπέμπεται πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ἀπλοὶ, νοήσατε φρόνησιν· καὶ ἄφρονες, ἀποκτήσατε νοήμονα καρδίαν.

6 Ἀκούσατε· διότι θέλω λαλήσει πράγματα ἔξοχα, καὶ τὰ χείλη μου θέλουσι προφέρει ὀρθά.

7 Διότι ἀλήθειαν θέλει λαλήσει ὁ λάρυγξ μου· τὰ δὲ χείλη μου βδελύττονται τὴν ἀσέβειαν.

8 Πάντες οἱ λόγοι τοῦ στόματός μου εἶναι μετὰ δικαιοσύνης· δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς δόλιον ἢ διεστραμμένον·

9 πάντες εἶναι σαφεῖς εἰς τὸν νοοῦντα, καὶ ὀρθοὶ εἰς τοὺς εὑρίσκοντας γνῶσιν.

10 Λάβετε τὴν παιδείαν μου, καὶ μὴ ἀργυριον· καὶ γνῶσιν, μᾶλλον παρὰ χρυσίον ἐκλεκτόν.

11 Διότι ἡ σοφία εἶναι καλητέρα λίθων πολυτίμων· καὶ πάντα τὰ ἐπιθυμητὰ πράγματα δὲν εἶναι ἀντάξια αὐτῆς.

12 Ἐγὼ ἡ σοφία κατοικῶ μετὰ τῆς φρονήσεως, καὶ ἐφευρίσκω γνῶσιν συνετῶν βουλευμάτων.

13 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι νὰ μισῇ τις τὸ κακόν· ἀλαζονείαν, καὶ αὐθάδειαν, καὶ πονηρὰν ὁδὸν, καὶ διεστραμμένον στόμα, ἐγὼ μισῶ.

14 Ἐμοῦ εἶναι ἡ βουλὴ, καὶ ἡ ἀσφάλεια· ἐγὼ εἶμαι ἡ σύνεσις· ἐμοῦ ἡ δύναμις.

15 Δι' ἐμοῦ οἱ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ ἄρχοντες θεσπίζουσι δικαιοσύνην.

16 Δι' ἐμοῦ οἱ ἡγεμόνες ἡγεμονεύουσι, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, πάντες οἱ κριταὶ τῆς γῆς.

17 Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ ἀγαπῶντας ἀγαπῶ· καὶ οἱ ζητοῦντές με θέλουσι μὲ εὑρεῖ.

18 Πλοῦτος καὶ δόξα εἶναι μετ' ἐμοῦ, ἀγαθὰ διαμένοντα, καὶ δικαιοσύνη.

19 Οἱ καρποί μου εἶναι καλήτεροι χρυσίου, καὶ χρυσίου καθαροῦ· καὶ τὰ γεννήματά μου, ἐκλεκτοῦ ἀργυρίου.

20 Περιπατῶ ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, ἀναμέσον τῶν τρίβων τῆς κρίσεως·

21 διὰ νὰ κάμω τοὺς ἀγαπῶντάς με νὰ κληρονομησωσιν ἀγαθὰ, καὶ νὰ γεμίσω τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν.

22 Ὁ Κύριος μὲ εἶχεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ, πρὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἀπ' αἰῶνος.

23 Πρὸ τοῦ αἰῶνος μὲ ἔχρισεν, ἀπ' ἀρχῆς, πρὶν ὑπάρξῃ ἡ γῆ.

24 Ἐγεννήθην ὅτε δὲν ἦσαν αἱ ἄβυσσοι, ὅτε δὲν ὑπῆρχον αἱ πηγαὶ αἱ ἀναβρύουσαι ὕδατα·

25 πρὶν τὰ ὄρη θεμελιωθῶσι, πρὸ τῶν λοφων, ἐγὼ ἐγεννήθην·

26 ἐνῷ δὲν εἶχεν ἔτι κάμει τὴν γῆν, οὔτε πεδιάδας, οὔτε κορυφὰς χωματων τῆς οἰκουμένης.

27 Ὅτε ἡτοίμαζε τοὺς οὐρανοὺς, ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ· ὅτε περιέγραφε καμάραν ὑπεράνω τοῦ προσώπου τῆς ἀβύσσου·

28 ὅτε ἐστερέονε τὸν αἰθέρα ἐπάνω· ὅτε ὠχύρονε τὰς πηγὰς τῆς ἀβύσσου·

29 ὅτε ἐπέβαλλε τὸν νόμον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ μὴ παραβῶσι τὰ ὕδατα τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ· ὅτε διέταττε τὰ θεμέλια τῆς γῆς·

30 τότε ἤμην πλησίον αὐτοῦ δημιουργοῦσα· καὶ ἐγὼ ἤμην καθ' ἡμέραν ἡ τρυφὴ αὐτοῦ, εὐφραινομένη πάντοτε ἐνώπιον αὐτοῦ,

31 εὐφραινομένη ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῆς γῆς αὐτοῦ· καὶ ἡ τρυφή μου ἦτο μετὰ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

32 Τώρα λοιπὸν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· διότι μακάριοι οἱ φυλάττοντες τὰς ὁδούς μου.

33 Ἀκούσατε παιδείαν, καὶ γένεσθε σοφοὶ, καὶ μὴ ἀποδοκιμάζετε αὐτήν.

34 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μοῦ ἀκούσῃ, ἀγρυπνῶν καθ' ἡμέραν ἐν ταῖς πύλαις μου, περιμένων εἰς τοὺς παραστάτας τῶν θυρῶν μου·

35 διότι ὅστις εὕρῃ ἐμὲ, θέλει εὑρεῖ ζωὴν, καὶ θέλει λάβει χάριν παρὰ Κυρίου.

36 Ὅστις ὅμως ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀδικεῖ· πάντες οἱ μισοῦντές με ἀγαπῶσι θάνατον.

[ΚΕΦ. θ΄.] Η ΣΟΦΙΑ ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον αὐτῆς, ἐλατόμησε τοὺς στύλους αὐτῆς ἑπτά·

2 ἔσφαξε τὰ σφάγια αὐτῆς, ἐκέρασε τὸν οἶνον αὐτῆς, καὶ ἡτοίμασε τὴν τράπεζαν αὐτῆς·

3 ἀπέστειλε τὰς θεραπαίνας αὐτῆς, κηρύττει ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τόπων τῆς πόλεως,

4 "Ὅστις εἶναι ἄφρων, ἂς στραφῇ ἐδώ·" καὶ πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς φρενῶν, λέγει πρὸς αὐτοὺς,

5 "Ἐλθετε, φάγετε ἀπὸ τοῦ ἄρτου μου, καὶ πίετε ἀπὸ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἐκέρασα·

6 "ἀφήσατε τὴν ἀφροσύνην, καὶ ζήσατε· καὶ κατευθύνθητε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς συνέσεως."

7 Ὁ νουθετῶν χλευαστὴν λαμβάνει εἰς ἑαυτὸν ἀτιμίαν· καὶ ὁ ἐλέγχων τὸν ἀσεβῆ λαμβάνει εἰς ἑαυτὸν μῶμον.

8 Μὴ ἔλεγχε χλευαστὴν, διὰ νὰ μὴ σε μισήσῃ· ἔλεγχε σοφὸν, καὶ θέλει σὲ ἀγαπήσει.

9 Δίδε ἀφορμὴν εἰς τὸν σοφὸν, καὶ θέλει γείνει σοφώτερος· δίδασκε τὸν δίκαιον, καὶ θέλει αὐξηνθῆ εἰς μάθησιν.

10 Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου· καὶ ἐπίγνωσις ἁγίων, φρόνησις.

11 Διότι δι' ἐμοῦ αἱ ἡμέραι σου θέλουσι πολυπλασιασθῆ, καὶ ἔτη ζωῆς θέλουσι προστεθῆ εἰς σέ.

12 Ἐὰν γείνῃς σοφὸς, θέλεις εἶσθαι σοφὸς διὰ σεαυτον· καὶ ἐὰν γείνῃς χλευαστὴς, σὺ μόνος θέλεις πάσχει.

13 Γυνὴ ἄφρων, θρασεῖα, ἀνόητος, καὶ μὴ γνωρίζουσα μηδέν·

14 κάθηται ἐν τῇ θύρᾳ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἐπὶ θρόνου, ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τόποις τῆς πόλεως,

15 προσκαλοῦσα τοὺς διαβάτας τοὺς κατευθυνομένους εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν·

16 "Ὅστις εἶναι ἄφρων, ἂς στραφῇ ἐδώ·" καὶ πρὸς τὸν ἐνδεῆ φρενῶν, λέγει πρὸς αὐτὸν,

17 "Τὰ κλοπιμαῖα ὕδατα εἶναι γλυκέα, καὶ ὁ κρύφιος ἄρτος εἶναι ἡδύς."

18 Ἀλλ' αὐτὸς ἀγνοεῖ ὅτι ἐκεῖ εἶναι οἱ νεκροὶ, καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ ᾅδου οἱ κεκλημένοι αὐτῆς.

[ΚΕΦ. ι'.] ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ Σολομῶντος.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα· υἱὸς δὲ ἄφρων εἶναι λύπη τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

2 Οἱ θησαυροὶ τῆς ἀνομίας δὲν ὠφελοῦσιν· ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐλευθερόνει ἐκ θανάτου.

3 Ὁ Κύριος δὲν θέλει λιμοκτονησει ψυχὴν δικαιου· ἀνατρέπει δὲ τὴν περιουσίαν τῶν ἀσεβῶν.

4 Ἡ ὀκνηρὰ χεὶρ πτωχείαν φέρει· πλουτίζει δὲ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιμελοῦς.

5 Ὁ συνάγων ἐν τῷ θέρει εἶναι υἱὸς συνέσεως· ὁ δὲ κοιμώμενος ἐν τῷ θερισμῷ υἱὸς αἰσχύνης.

6 Εὐλογία ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ δικαίου· τὸ στόμα δὲ τῶν ἀσεβῶν ἀδικία καλύπτει.

7 Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου εἶναι μετ' εὐλογίας· τὸ δὲ ὄνομα τῶν ἀσεβῶν σήπεται.

8 Ὁ σοφὸς τὴν καρδίαν θέλει δέχεσθαι ἐντολάς· ὁ δὲ μωρὸς τὰ χείλη θέλει ὑποσκελισθῆ.

9 Ὁ περιπατῶν ἐν ἀκεραιότητι περιπατεῖ ἀσφαλῶς· ὁ δὲ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ θέλει γνωρισθῆ.

10 Ὅστις νεύει διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, προξενεῖ ὀδύνην· ὁ δὲ μωρὸς τὰ χείλη θέλει ὑποσκελισθῆ.

11 Τὸ στόμα τοῦ δικαίου εἶναι πηγὴ ζωῆς· τὸ στόμα δὲ τῶν ἀσεβῶν ἀδικία καλύπτει.

12 Τὸ μῖσος διεγείρει ἔριδας· ἀλλ' ἡ ἀγάπη καλύπτει πάντα τὰ σφάλματα.

13 Εἰς τὰ χείλη τοῦ συνετοῦ εὑρίσκεται ἡ σοφία· ἡ δὲ ῥάβδος εἶναι διὰ τὴν ῥάχην τοῦ ἐνδεοῦς φρενῶν.

14 Οἱ σοφοὶ ἀποταμιεύουσι γνῶσιν· τὸ στόμα δὲ τοῦ προπετοῦς εἶναι πλησίον ἀπωλείας.

15 Τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλουσίου εἶναι ἡ ὀχυρὰ αὐτοῦ πόλις· καταστροφὴ δὲ τῶν πενήτων ἡ πτωχεία αὐτῶν.

16 Τὰ ἔργα τοῦ δικαίου εἶναι εἰς ζωήν· τὸ προϊὸν τοῦ ἀσεβοῦς εἰς ἁμαρτίαν.

17 Ὁ φυλάττων τὴν παιδείαν, εὑρίσκεται ἐν ὁδῷ ζωῆς· ὁ δὲ ἐγκαταλείπων τὸν ἔλεγχον ἀποπλανᾶται.

18 Ὅστις καλύπτει μῖσος ὑπὸ χείλη ψευδῆ, καὶ ὅστις προφέρει συκοφαντίαν εἶναι ἄφρων.

19 Ἐν τῇ πολυλογίᾳ δὲν λείπει ἁμαρτία· ἀλλ' ὅστις κρατεῖ τὰ χείλη αὐτοῦ, εἶναι συνετος.

20 Ἡ γλῶσσα τοῦ δικαίου ἀργυριον ἐκλεκτόν· ἡ καρδια τῶν ἀσεβῶν πρᾶγμα μηδαμινόν.

21 Τὰ χείλη τοῦ δικαίου βόσκουσι πολλους· οἱ δὲ ἄφρονες ἀποθνήσκουσι δι' ἔλλειψιν φρενῶν.

22 Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου πλουτίζει, καὶ λύπη δὲν θέλει προστεθῆ εἰς αὐτήν.

23 Ὡς γέλως εἶναι εἰς τὸν ἄφρονα νὰ πράττῃ κακόν· ἡ δὲ σοφία εἶναι ἀνδρὸς συνετοῦ.

24 Ὁ φόβος τοῦ ἀσεβοῦς θέλει ἐπέλθει ἐπ' αὐτόν· ἡ ἐπιθυμία δὲ τῶν δικαίων θέλει ἐκπληρωθῆ.

25 Καθὼς παρέρχεται ὁ ἀνεμοστρόβιλος, οὕτως ὁ ἀσεβὴς δὲν ὑπάρχει· ὁ δὲ δίκαιος θέλει εἶσθαι τεθεμελιωμένος εἰς τὸν αἰῶνα.

26 Καθὼς τὸ ὄξος εἰς τοὺς ὀδοντας, καὶ ὁ καπνὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὕτως εἶναι ὁ ὀκνηρὸς εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτόν.

27 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου προσθέτει ἡμέρας· τὰ δὲ ἔτη τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐλαττωθῆ.

28 Ἡ προσδοκία τῶν δικαίων θέλει εἶσθαι εὐφροσύνη· ἡ ἐλπὶς ὅμως τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀπολεσθῆ.

29 Ἡ ὁδὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ὀχύρωμα εἰς τὸν ἄμεμπτον, ὄλεθρος δὲ εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας.

30 Ὁ δίκαιος εἰς τὸν αἰῶνα δὲν θέλει σαλευθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς δὲν θέλουσι κατοικήσει τὴν γῆν.

31 Τὸ στόμα τοῦ δικαίου ἀναδίδει σοφίαν· ἡ δὲ ψευδὴς γλῶσσα θέλει ἐκκοπῆ.

32 Τὰ χείλη τοῦ δικαίου γνωρίζουσι τὸ εὐχάριστον· τὸ στόμα δὲ τῶν ἀσεβῶν τὰ διεστραμμένα.

[ΚΕΦ. ια'.] Δολία πλάστιγξ βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· δίκαιον δὲ ζύγιον εὐαρέστησις αὐτοῦ.

2 Ὅπου εἰσέλθῃ ὑπερηφανία, εἰσέρχεται καὶ καταισχύνη· ἡ δὲ σοφία εἶναι μετὰ τῶν ταπεινῶν.

3 Ἡ ἀκεραιότης τῶν εὐθέων θέλει ὁδηγεῖ αὐτούς· ἡ δὲ ὑπουλότης τῶν σκολιῶν θέλει ἀπολέσει αὐτούς.

4 Τὰ πλούτη δὲν ὠφελοῦσιν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς· ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐλευθερόνει ἐκ θανάτου.

5 Ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀκεραίου θέλει ὀρθοτομήσει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀσεβὴς θέλει πέσει διὰ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ.

6 Ἡ δικαιοσύνη τῶν εὐθέων θέλει ἐλευθερώσει αὐτούς· οἱ δὲ παραβάται θέλουσι συλληφθῆ ἐν τῇ κακίᾳ αὐτῶν.

7 Ὅταν ὁ ἀσεβὴς ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ, ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ ἀπόλλυται· ἀπόλλυται καὶ ἡ προσδοκία τῶν ἀνόμων.

8 Ὁ δίκαιος ἐλευθερόνεται ἐκ τῆς θλίψεως, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἰσέρχεται ὁ ἀσεβής.

9 Ὁ ὑποκριτὴς διὰ τοῦ στόματος ἀφανίζει τὸν πλησίον αὐτοῦ· ἀλλ' οἱ δίκαιοι θέλουσιν ἐλευθερωθῆ διὰ τῆς γνώσεως.

10 Εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν δικαίων ἡ πολις εὐφραίνεται· καὶ εἰς τὸν ὄλεθρον τῶν ἀσεβῶν ἀγάλλεται.

11 Διὰ τῆς εὐλογίας τῶν εὐθέων ὑψόνεται πολις· διὰ τοῦ στόματος δὲ τῶν ἀσεβῶν καταστρέφεται.

12 Ὁ ἐνδεὴς φρενῶν περιφρονεῖ τὸν πλησίον αὐτοῦ· ὁ δὲ φρόνιμος ἄνθρωπος σιωπᾷ.

13 Ὁ σπερμολόγος περιέρχεται ἀποκαλύπτων τὰ μυστικά· ὁ δὲ τὴν ψυχὴν πιστὸς κρύπτει τὸ πρᾶγμα.

14 Ὅπου δὲν εἶναι κυβέρνησις, ὁ λαὸς πίπτει· ἐκ τοῦ πλήθους δὲ τῶν συμβούλων προέρχεται σωτηρία.

15 Ὅστις ἐγγυᾶται δι' ἄλλον, θέλει πάθει κακόν· καὶ ὅστις μισεῖ τὴν ἐγγύησιν, εἶναι ἀσφαλής.

16 Ἡ εὔκοσμος γυνὴ ἀπολαμβάνει τιμήν· οἱ δὲ καρτερικοὶ ἀπολαμβάνουσι πλούτη.

17 Ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος ἀγαθοποιεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ο δὲ ἀνελεήμων θλίβει τὴν σάρκα αὐτοῦ.

18 Ὁ ἀσεβὴς ἐργάζεται ἔργον ψευδές· εἰς δὲ τὸν σπείροντα δικαιοσύνην θέλει εἶσθαι μισθὸς ἀσφαλής.

19 Καθὼς ἡ δικαιοσύνη τείνει εἰς ζωὴν, οὕτως ὁ κυνηγῶν τὸ κακὸν τρέχει εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ.

20 Οἱ διεστραμμένοι τὴν καρδίαν εἶναι βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· ἀλλ' οἱ ἄμεμπτοι τὴν ὁδὸν εἶναι δεκτοὶ εἰς αὐτόν.

21 Καὶ χεὶρ μὲ χεῖρα ἐὰν συνάπτηται, ὁ ἀσεβὴς δὲν θέλει μένει ἀτιμώρητος· τὸ δὲ σπέρμα τῶν δικαίων θέλει ἐλευθερωθῆ.

22 Ὡς ἔρρινον χρυσοῦν εἰς χοίρου μύτην, οὕτω γυνὴ ὡραία χωρὶς φρονήσεως.

23 Ἡ ἐπιθυμία τῶν δικαίων εἶναι μονον τὸ καλόν· ἡ προσδοκία δὲ τῶν ἀσεβῶν ὀργή.

24 Οἱ μὲν σκορπίζουσι, καὶ ὅμως περισσεύονται· οἱ δὲ παρὰ τὸ δέον φείδονται, καὶ ὅμως ἔρχονται εἰς ἔνδειαν.

25 Ἡ ἀγαθοποιὸς ψυχὴ θέλει παχυνθῆ· καὶ ὅστις ποτίζει, θέλει ποτισθῆ καὶ αὐτός.

26 Ὅστις κρατεῖ σῖτον, θέλει εἶσθαι δημοκατάρατος· εὐλογία δὲ θέλει εἶσθαι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πωλοῦντος.

27 Ὅστις προθυμεῖται εἰς τὸ καλὸν, θέλει ἀπολαύσει χάριν· ἀλλ' ὅστις ζητεῖ τὸ κακὸν, θέλει ἐπέλθει ἐπ' αὐτόν.

28 Ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, οὗτος θέλει πέσει· οἱ δὲ δίκαιοι ὡς βλαστὸς θέλουσιν ἀνθήσει.

29 Ὅστις ταράττει τὸν οἶκον αὐτοῦ, θέλει κληρονομήσει ἄνεμον· καὶ ὁ ἄφρων θέλει εἶσθαι δοῦλος εἰς τὸν φρόνιμον.

30 Ὁ καρπὸς τοῦ δικαίου εἶναι δένδρον ζωῆς· καὶ ὅστις κερδίζει ψυχὰς, εἶναι σοφός.

31 Ἂν ὁ δίκαιος παιδεύηται ἐπὶ τῆς γῆς, πολλῷ μᾶλλον ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἁμαρτωλός.

[ΚΕΦ. ιβ'.] Ὅστις ἀγαπᾷ παιδείαν, ἀγαπᾷ γνῶσιν· ἀλλ' ὅστις μισεῖ ἔλεγχον, εἶναι ἄφρων.

2 Ὁ καλὸς εὑρίσκει χάριν παρὰ Κυρίου· τὸν δὲ μηχανευόμενον κακὰ θέλει καταδικάσει.

3 Δὲν θέλει στερεωθῆ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀνομίας· ἡ ῥίζα δὲ τῶν δικαίων θέλει μένει ἀσάλευτος.

4 Ἡ ἐνάρετος γυνὴ εἶναι στέφανος εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς· ἡ δὲ προξενοῦσα αἰσχύνην εἶναι ὡς σαπρία εἰς τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ.

5 Οἱ λογισμοὶ τῶν δικαίων εἶναι εὐθύτης· αἱ δὲ βουλαὶ τῶν ἀσεβῶν δόλος.

6 Οἱ λόγοι τῶν ἀσεβῶν ἐνεδρεύουσιν αἷμα· τὸ δὲ στόμα τῶν εὐθέων θέλει ἐλευθερώσει αὐτούς.

7 Οἱ ἀσεβεῖς καταστρέφονται, καὶ δὲν ὑπάρχουσιν· ὁ οἶκος δὲ τῶν δικαίων θέλει διαμένει.

8 Ὁ ἄνθρωπος ἐγκωμιάζεται κατὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ· ὁ δὲ διεστραμμένος τὴν καρδίαν θέλει εἶσθαι εἰς καταφρόνησιν.

9 Καλήτερος ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ τιμώμενος καὶ ἐπαρκῶν ἑις ἑαυτὸν, παρὰ ὁ κενοδοξῶν καὶ στερούμενος ἄρτου.

10 Ὁ δίκαιος ἐπιμελεῖται τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους αὐτοῦ· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν εἶναι ἀνελεήμονα.

11 Ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν αὐτοῦ θέλει χορτασθῆ ἄρτον· ὁ δὲ ἀκολουθῶν τοὺς ματαιόφρονας εἶναι ἐνδεὴς φρενῶν.

12 Ὁ ἀσεβὴς ζητεῖ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κακῶν· ἀλλ' ἡ ῥίζα τοῦ δικαίου ἀναδίδει.

13 Δι' ἁμαρτίαν χειλέων παγιδεύεται ὁ ἀσεβής· ὁ δὲ δίκαιος ἐξέρχεται ἐκ στενοχωρίας.

14 Ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ στοματος αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος θέλει ἐμπλησθῆ ἀγαθῶν· καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου θελει ἐπιστρέψει εἰς αὐτόν.

15 Ἡ ὁδὸς τοῦ ἄφρονος εἶναι ὀρθὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀκούων συμβουλὰς εἶναι σοφός.

16 Ὁ ἄφρων φανερόνει εὐθὺς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ φρόνιμος σκεπάζει τὸ ὄνειδος αὐτοῦ.

17 Ὁ λαλῶν ἀλήθειαν ἀναγγέλλει τὸ δίκαιον· ὁ δὲ ψευδομάρτυς δόλον.

18 Ὁ φλύαρος εἶναι ὡς τραύματα μαχαίρας· ἡ δὲ γλῶσσα τῶν σοφῶν, ἴασις.

19 Τὰ χείλη τῆς ἀληθείας θέλουσιν εἶσθαι σταθερὰ διαπαντός· ἡ δὲ ψευδὴς γλῶσσα, μόνον στιγμιαία.

20 Δόλος εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν μηχανευομένων κακά· εὐφροσύνη δὲ εἰς τοὺς βουλευομένους εἰρήνην.

21 Οὐδεμία βλάβη θέλει συμβῆ εἰς τὸν δίκαιον· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐμπλησθῆ κακῶν.

22 Ψευδὴ χείλη βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· οἱ δὲ ποιοῦντες ἀλήθειαν εἶναι δεκτοὶ εἰς αὐτόν.

23 Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος καλύπτει γνῶσιν· ἡ δὲ καρδία τῶν ἀφρόνων διακηρύττει μωρίαν.

24 Ἡ χεὶρ τῶν ἐπιμελῶν θέλει ἐξουσιάζει· οἱ δὲ ὀκνηροὶ θέλουσιν εἶσθαι ὑποτελεῖς.

25 Ἡ λύπη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ταπεινόνει αὐτήν· ὁ δὲ καλὸς λόγος εὐφραίνει αὐτήν.

26 Ὁ δίκαιος ὑπερέχει τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανᾷ αὐτούς.

27 Ὁ ὀκνηρὸς δὲν ἐπιτυγχάνει τοῦ θηράματος αὐτοῦ· τὰ δὲ ὑπάρχοντα τοῦ ἐπιμελοῦς ἀνθρώπου εἶναι πολύτιμα.

28 Ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύνης εἶναι ζωή· καὶ ἡ πορεία τῆς ὁδοῦ αὐτῆς δὲν φέρει εἰς θάνατον.

[ΚΕΦ. ιγ'.] Ὁ σοφὸς υἱὸς δέχεται τὴν διδασκαλιαν τοῦ πατρός· ὁ δὲ χλευαστὴς δὲν ἀκούει ἔλεγχον.

2 Ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ στόματος αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος θέλει φάγει ἀγαθά· ἡ δὲ ψυχὴ τῶν ἀνόμων, ἀδικίαν.

3 Ὁ φυλάττων τὸ στόμα αὐτοῦ διαφυλάττει τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀνοίγων προπετῶς τὰ χείλη αὐτοῦ θέλει ἀπολεσθῆ.

4 Ἡ ψυχὴ τοῦ ὀκνηροῦ ἐπιθυμεῖ, καὶ δὲν ἔχει· ἡ δὲ ψυχὴ τῶν ἐπιμελῶν θέλει χορτασθῆ.

5 Ὁ δίκαιος μισεῖ λόγον ψευδῆ· ὁ δὲ ἀσεβὴς καθίσταται δυσώδης καὶ ἄτιμος.

6 Ἡ δικαιοσύνη φυλάττει τὸν τέλειον τὴν ὁδόν· ἡ δὲ ἀσέβεια καταστρέφει τὸν ἁμαρτωλόν.

7 Ὑπάρχει ἄνθρωπος ὅστις κάμνει τὸν πλούσιον, καὶ δὲν ἔχει οὐδέν· καὶ ἄλλος ὅστις κάμνει τὸν πτωχὸν, καὶ ἔχει πλοῦτον πολύν.

8 Τὸ λύτρον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ πλοῦτος αὐτοῦ· ὁ δὲ πτωχὸς δὲν ἀκούει ἐπίπληξιν.

9 Τὸ φῶς τῶν δικαίων εἶναι φαιδρόν· ὁ δὲ λύχνος τῶν ἀσεβῶν θέλει σβεσθῆ.

10 Μόνον ἀπὸ τῆς ὑπερηφανίας προέρχεται ἡ ἔρις· ἡ δὲ σοφία εἶναι μετὰ τῶν δεχομένων συμβουλάς.

11 Τὰ ἐκ ματαιότητος πλούτη θέλουσιν ἐλαττωθῆ· ὁ δὲ συνάγων μὲ τὴν χεῖρα αὐτοῦ θέλει αὐξηνθῆ.

12 Ἡ ἐλπὶς ἀναβαλλομένη ἀτονίζει τὴν καρδίαν· τὸ δὲ ποθούμενον, ὅταν ἔρχηται, εἶναι δένδρον ζωῆς.

13 Ὁ καταφρονῶν τὸν λόγον θέλει ἀφανισθῆ· ὁ δὲ φοβούμενος τὴν ἐντολὴν, οὗτος θέλει ἀνταμειφθῆ.

14 Ὁ νόμος τοῦ σοφοῦ εἶναι πηγὴ ζωῆς, ἀπομακρύνων ἀπὸ παγίδων θανάτου.

15 Συνεσις ἀγαθὴ δίδει χάριν· ἡ δὲ ὁδὸς τῶν παρανόμων φέρει εἰς ὄλεθρον.

16 Πᾶς φρόνιμος πράττει μετὰ γνώσεως· ὁ δὲ ἄφρων ἀνακαλύπτει μωρίαν.

17 Ὁ κακὸς μηνυτὴς πιπτει εἰς δυστυχίαν· ὁ δὲ πιστὸς πρέσβυς εἶναι ἴασις.

18 Πτωχεία καὶ αἰσχύνη θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸν ἀποβάλλοντα τὴν διδασκαλίαν· ὁ δὲ φυλάττων τὸν ἔλεγχον θέλει τιμηθῆ.

19 Ἐπιθυμία ἐκπληρωθεῖσα εὐφραίνει τὴν ψυχήν· εἰς δὲ τοὺς ἄφρονας εἶναι βδελυρὸν νὰ ἐκκλίνωσιν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

20 Ὁ περιπατῶν μετὰ σοφῶν θέλει εἶσθαι σοφός· ὁ δὲ σύντροφος τῶν ἀφρόνων θέλει ἀπολεσθῆ.

21 Κακὸν παρακολουθεῖ τοὺς ἁμαρτωλούς· εἰς δὲ τοὺς δικαίους θέλει ἀνταποδοθῆ καλόν.

22 Ὁ ἀγαθὸς ἀφίνει κληρονομίαν εἰς υἱοὺς υἱῶν· ὁ πλοῦτος δὲ τοῦ ἁμαρτωλοῦ θησαυρίζεται διὰ τὸν δίκαιον.

23 Πολλὴν τροφὴν δίδει ὁ ἀγρὸς τῶν πτωχῶν· τινὲς δὲ δι' ἔλλειψιν κρίσεως ἀφανίζονται.

24 Ὁ φειδόμενος τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν, παιδεύει αὐτὸν ἐν καιρῷ.

25 Ὁ δίκαιος τρώγει μέχρι χορτασμοῦ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· ἡ δὲ κοιλία τῶν ἀσεβῶν θέλει στερεῖσθαι.

[ΚΕΦ. ιδ'.] ΑΙ σοφαὶ γυναῖκες οἰκοδομοῦσι τὸν οἶκον αὐτῶν· ἡ δὲ ἄφρων κατασκάπτει αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

2 Ὁ περιπατῶν ἐν τῇ εὐθύτητι αὐτοῦ φοβεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιὸς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καταφρονεῖ αὐτόν.

3 Ἐν στόματι ἄφρονος εἶναι ἡ ῥάβδος τῆς ὑπερηφανίας· τὰ δὲ χείλη τῶν σοφῶν θέλουσι φυλάττει αὐτούς.

4 Ὅπου δὲν εἶναι βόες, ἡ ἀποθήκη εἶναι κενη· ἡ δὲ ἀφθονία τῶν γεννημάτων εἶναι ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ βοός.

5 Ὁ ἀληθὴς μάρτυς δὲν θέλει ψεύδεσθαι· ὁ δὲ ψευδὴς μάρτυς ἐκχέει ψεύδη.

6 Ὁ χλευαστὴς ζητεῖ σοφίαν, καὶ δὲν εὑρίσκει· εἰς δὲ τὸν συνετὸν εἶναι εὔκολος ἡ μάθησις.

7 Ὕπαγε κατέναντι τοῦ ἄφρονος ἀνθρώπου, καὶ δὲν θέλεις εὑρεῖ χείλη συνέσεως.

8 Ἡ σοφία τοῦ φρονίμου εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ἡ δὲ μωρία τῶν ἀφρόνων, ἀποπλάνησις.

9 Οἱ ἄφρονες γελῶσιν εἰς τὴν ἀνομίαν· ἐν μέσῳ δὲ τῶν εὐθέων εἶναι χάρις.

10 Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου γνωρίζει τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· καὶ ξένος δὲν συμμετέχει τῆς χαρᾶς αὐτῆς.

11 Ἡ οἰκία τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀφανισθῇ· ἡ δὲ σκηνὴ τῶν εὐθέων θέλει ἀνθεῖ.

12 Ὑπάρχει ὁδὸς ἥτις φαίνεται ὀρθὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὰ τέλη αὐτῆς φέρουσιν εἰς θάνατον.

13 Ἔτι καὶ εἰς τὸν γέλωτα πονεῖ ἡ καρδία· καὶ τὸ τέλος τῆς χαρᾶς εἶναι λύπη.

14 Ὁ διεφθαρμένος τὴν καρδίαν θέλει ἐμπλησθῇ ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀφ' ἑαυτοῦ.

15 Ὁ ἁπλοῦς πιστεύει εἰς πάντα λόγον· ὁ δὲ φρόνιμος προσέχει εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ.

16 Ὁ σοφὸς φοβεῖται, καὶ φεύγει ἀπὸ τοῦ κακοῦ· ἀλλ' ὁ ἄφρων προχωρεῖ καὶ θρασύνεται.

17 Ὁ ὀξύθυμος πράττει ἀστοχάστως· καὶ ὁ κακόβουλος ἄνθρωπος εἶναι μισητός.

18 Οἱ ἄφρονες κληρονομοῦσι μωρίαν· οἱ δὲ φρόνιμοι στεφανοῦνται σύνεσιν.

19 Οἱ κακοὶ ὑποκλίνουσιν ἔμπροσθεν τῶν ἀγαθῶν, καὶ οἱ ἀσεβεῖς εἰς τὰς πύλας τῶν δικαίων.

20 Ὁ πτωχὸς μισεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· τοῦ δὲ πλουσίου οἱ φίλοι πολλοί.

21 Ὁ καταφρονῶν τὸν πλησίον αὐτοῦ ἁμαρτάνει· ὁ δὲ ἐλεῶν τοὺς πτωχοὺς εἶναι μακάριος.

22 Δὲν πλανῶνται οἱ βουλευόμενοι κακόν; ἔλεος ὅμως καὶ ἀλήθεια θέλει εἶσθαι εἰς τοὺς βουλευομένους ἀγαθόν.

23 Ἐν παντὶ κόπῳ ὑπάρχει κέρδος· ἡ δὲ φλυαρία τῶν χειλέων φέρει μόνον εἰς ἔνδειαν.

24 Τὰ πλούτη τῶν σοφῶν εἶναι στέφανος εἰς αὐτούς· τῶν δὲ ἀφρόνων ἡ ὑπεροχὴ μωρία.

25 Ὁ ἀληθὴς μάρτυς ἐλευθερόνει ψυχάς· ὁ δὲ δόλιος ἐκχέει ψεύδη.

26 Ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου εἶναι ἐλπὶς ἰσχυρά· καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ θέλει ὑπάρχει καταφύγιον.

27 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι πηγὴ ζωῆς, ἀπομακρύνων ἀπὸ παγίδων θανάτου.

28 Ἐν τῷ πλήθει τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ δόξα τοῦ βασιλέως· ἐν δὲ τῇ ἐλλείψει τοῦ λαοῦ, ὁ ἀφανισμὸς τοῦ ἡγεμονεύοντος.

29 Ὁ μακρόθυμος ἔχει μεγάλην φρόνησιν· ὁ δὲ ὀξύθυμος ἀνεγείρει τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ.

30 Ἡ ὑγιαίνουσα καρδία εἶναι ζωὴ τῆς σαρκός· ὁ δὲ φθόνος, σαπρία τῶν ὀστέων.

31 Ὁ καταθλίβων τὸν πένητα ὀνειδίζει τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ τιμῶν αὐτὸν ἐλεεῖ τὸν πτωχόν.

32 Ὁ ἀσεβὴς ἐκτινάσσεται ἐν τῇ ἀσεβείᾳ αὐτοῦ· ὁ δὲ δίκαιος καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἔχει ἐλπίδα.

33 Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ συνετοῦ ἐπαναπαύεται σοφία· ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀφρόνων φανεροῦται.

34 Ἡ δικαιοσύνη ὑψόνει ἔθνος· ἡ δὲ ἁμαρτία εἶναι ὄνειδος λαῶν.

35 Εὔνοια τοῦ βασιλέως εἶναι πρὸς φρόνιμον δοῦλον· θυμὸς δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸν προξενοῦντα αἰσχύνην.

[ΚΕΦ. ιε'.] Ἡ ΓΛΥΚΕΙΑ ἀπόκρισις καταπραΰνει θυμόν· ἀλλ' ὁ λυπηρὸς λόγος διεγειρει ὀργήν.

2 Ἡ γλῶσσα τῶν σοφῶν καλλωπίζει τὴν γνῶσιν· τὸ στόμα δὲ τῶν ἀφρόνων ἐξερευγεται μωρίαν.

3 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἐν παντὶ τόπῳ, παρατηροῦντες κακοὺς καὶ ἀγαθούς.

4 Ἡ ὑγιαίνουσα γλῶσσα εἶναι δένδρον ζωῆς· ἡ δὲ διεστραμμένη, σύντριψις εἰς τὸ πνεῦμα.

5 Ὁ ἄφρων καταφρονεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὁ δὲ φυλάττων ἔλεγχον εἶναι φρόνιμος.

6 Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ δικαίου εἶναι θησαυρὸς πολύς· εἰς δὲ τὸ εἰσόδημα τοῦ ἀσεβοῦς διασκορπισμός.

7 Τὰ χείλη τῶν σοφῶν διαδίδουσι γνῶσιν· ἀλλ' ἡ καρδία τῶν ἀφρόνων δὲν εἶναι οὕτως.

8 Ἡ θυσία τῶν ἀσεβῶν εἶναι βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· ἀλλ' ἡ δέησις τῶν εὐθέων, εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτόν.

9 Βδέλυγμα εἶναι εἰς τὸν Κύριον ἡ ὁδὸς τοῦ ἀσεβοῦς· ἀγαπᾷ δὲ τὸν θηρεύοντα τὴν δικαιοσύνην.

10 Ἡ διδασκαλία εἶναι δυσάρεστος εἰς τὸν ἐγκαταλείποντα τὴν ὁδόν· ὁ μισῶν τὸν ἔλεγχον θέλει τελευτήσει.

11 Ὁ ᾅδης καὶ ἡ ἀπώλεια εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου· πόσῳ μᾶλλον αἱ καρδίαι τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων;

12 Ὁ χλευαστὴς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἐλέγχοντα αὐτὸν, οὐδὲ θέλει ὑπάγει πρὸς τοὺς σοφούς.

13 Καρδία εὐφραινομένη ἱλαρύνει τὸ πρόσωπον· ὑπὸ δὲ τῆς λύπης τῆς καρδίας καταθλίβεται τὸ πνεῦμα.

14 Ἡ καρδία τοῦ συνετοῦ ζητεῖ γνῶσιν· τὸ δὲ στόμα τῶν ἀφρόνων βόσκει μωρίαν.

15 Πᾶσαι αἱ ἡμέραι τοῦ τεθλιμμένου εἶναι κακαί· ὁ δὲ εὐφραινόμενος τὴν καρδίαν ἔχει εὐωχίαν παντοτεινήν.

16 Καλήτερον τὸ ὀλίγον ἐν φόβῳ Κυρίου, παρὰ θησαυροὶ πολλοὶ καὶ ταραχὴ ἐν αὐτοῖς.

17 Καλήτερον ξενισμὸς λαχάνων μετὰ ἀγαπης, παρὰ μόσχος σιτευτὸς μετὰ μίσους.

18 Ὁ θυμώδης ἄνθρωπος διεγείρει μάχας· ὁ δὲ μακρόθυμος καταπαύει ἔριδας.

19 Ἡ ὁδὸς τοῦ ὀκνηροῦ εἶναι ὡς πεφραγμένη ἀπὸ ἀκάνθας· ἀλλ' ἡ ὁδὸς τῶν εὐθέων εἶναι ἐξωμαλισμένη.

20 Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα· ὁ δὲ μωρὸς ἄνθρωπος καταφρονεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

21 Ἡ μωρία εἶναι χαρὰ εἰς τὸν ἐνδεῆ φρενῶν· ὁ δὲ συνετὸς ἄνθρωπος περιπατεῖ ὀρθῶς.

22 Ὅποι συμβούλιον δὲν ὑπάρχει, οἱ σκοποὶ ματαιόνονται· ἐν δὲ τῷ πλήθει τῶν συμβούλων στερεόνονται.

23 Χαρὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ λογος ἐν καιρῷ, πόσον καλὸς εἶναι!

24 Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς εἰς τὸν συνετὸν εἶναι πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τοῦ ᾅδου κατω.

25 Ὁ Κυριος καταστρέφει τὸν οἶκον τῶν ὑπερηφάνων· στερεόνει δὲ τὸ ὅριον τῆς χήρας.

26 Οἱ λογισμοὶ τοῦ πονηροῦ εἶναι βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· τῶν δὲ καθαρῶν οἱ λόγοι εὐάρεστοι.

27 Ὁ δωρολήπτης ταράττει τὸν οἶκον αὐτοῦ· ἀλλ' ὅστις μισεῖ τὰ δῶρα θέλει ζήσει.

28 Ἡ καρδία τοῦ δικαίου προμελετᾷ διὰ νὰ ἀποκριθῇ· τὸ δὲ στόμα τῶν ἀσεβῶν ἐξερεύγεται κακα.

29 Ὁ Κύριος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν· εἰσακούει δὲ τῆς δεήσεως τῶν δικαίων.

30 Τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν εὐφραίνει τὴν καρδίαν· καὶ ἡ καλὴ φήμη παχύνει τὰ ὀστᾶ.

31 Τὸ ὠτίον, τὸ ὁποῖον ἀκούει τὸν ἔλεγχον τῆς ζωῆς, διατρίβει μεταξὺ τῶν σοφῶν.

32 Ὅστις ἀπωθεῖ τὴν διδασκαλίαν, ἀποστρέφεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὅστις ἀκούει τὸν ἔλεγχον, ἀποκτᾷ σύνεσιν.

33 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι διδασκαλία σοφίας· καὶ ἡ ταπείνωσις προπορεύεται τῆς δόξης.

[ΚΕΦ. ις'.] ΤΟΥ ἀνθρώπου εἶναι αἱ προπαρασκευαὶ τῆς καρδίας· παρὰ δὲ τοῦ Κυρίου ἡ ἀπόκρισις τῆς γλώσσης.

2 Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἀνθρώπου φαίνονται ὀρθαὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· πλὴν ὁ Κύριος σταθμίζει τὰ πνεύματα.

3 Ἀφιέρονε τὰ ἔργα σου εἰς τὸν Κύριον, καὶ αἱ βουλαί σου θέλουσι στερεωθῆ.

4 Ὁ Κύριος ἔκαμε τὰ πάντα δι' ἑαυτὸν, ἔτι καὶ τὸν ἀσεβῆ διὰ τὴν ἡμέραν τὴν κακήν.

5 Βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον εἶναι πᾶς ὑψηλοκάρδιος· καὶ χεὶρ μὲ χεῖρα ἂν συνάπτηται, δὲν θέλει μένει ἀτιμώρητος.

6 Διὰ χάριτος καὶ ἀληθείας καθαρίζεται ἡ ἀνομία· καὶ διὰ τοῦ φόβου τοῦ Κυρίου ἐκκλινουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

7 Ὅταν ὁ Κύριος ἀρέσκηται εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰρηνευει μετ' αὐτοῦ.

8 Καλήτερον ὀλίγον μετὰ δικαιοσύνης, παρὰ εἰσοδήματα μεγάλα μετὰ ἀδικίας.

9 Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου βουλεύεται τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Κύριος διευθύνει τὰ βήματα αὐτοῦ.

10 Χρησμὸς εἶναι εἰς τὰ χείλη τοῦ βασιλέως· τὸ στόμα αὐτοῦ δὲν σφάλλει ἐν τῇ κρίσει.

11 Ἡ δικαία στάθμη καὶ ἡ πλάστιγξ εἶναι τοῦ Κυρίου· πάντα τὰ ζύγια τοῦ σακκίου εἶναι ἔργον αὐτοῦ.

12 Βδέλυγμα εἶναι εἰς τοὺς βασιλεῖς νὰ πράττωσιν ἀνομίαν· διότι ὁ θρόνος στερεόνεται μετὰ τῆς δικαιοσύνης.

13 Τὰ δίκαια χείλη εἶναι εὐπρόσδεκτα εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἀγαπῶσι τὸν λαλοῦντα ὀρθά.

14 Θυμὸς βασιλέως εἶναι ἄγγελος θανάτου· ἀλλ' ὁ σοφὸς ἄνθρωπος καταπραΰνει αὐτόν.

15 Εἰς τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως εἶναι ζωή· καὶ ἡ εὔνοια αὐτοῦ εἶναι ὡς νέφος ὀψίμου βροχῆς.

16 Πόσον καλητέρα εἶναι ἡ ἀπόκτησις τῆς σοφίας, παρὰ τὸ χρυσίον! καὶ προκριτωτέρα ἡ ἀπόκτησις τῆς συνέσεως, παρὰ τὸ ἀργύριον!

17 Ἡ ὁδὸς τῶν εὐθέων εἶναι νὰ ἐκκλίνωσιν ἀπὸ τοῦ κακοῦ· ὅστις φυλάττει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, διατηρεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

18 Ἡ ὑπερηφανία προηγεῖται τοῦ ὀλέθρου, καὶ ὑψηλοφροσύνη τοῦ πνεύματος προηγεῖται τῆς πτώσεως.

19 Καλήτερον νὰ ἦναί τις ταπεινόφρων μετὰ τῶν ταπεινῶν, παρὰ νὰ μοιράζῃ λάφυρα μετὰ τῶν ὑπερηφάνων.

20 Ὁ συνετὸς εἰς τὰ πράγματα, θέλει εὑρεῖ καλόν· καὶ ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Κύριον εἶναι μακάριος.

21 Ὁ σοφὸς τὴν καρδίαν θέλει ὀνομάζεσθαι φρόνιμος· καὶ ἡ γλυκύτης τῶν χειλέων προσθέτει μάθησιν.

22 Ἡ συνεσις εἶναι πηγὴ ζωῆς εἰς τὸν ἔχοντα αὐτήν· ἡ δὲ παιδεία τῶν ἀφρόνων μωρία.

23 Ἡ καρδία τοῦ σοφοῦ συνετίζει τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ χείλη αὐτοῦ προσθέτει μάθησιν.

24 Κηρήθρα μέλιτος οἱ εὐάρεστοι λόγοι· γλυκύτης εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ἴασις εἰς τὰ ὀστᾶ.

25 Ὑπάρχει ὁδὸς ἥτις φαίνεται ὀρθὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὰ τέλη αὐτῆς εἶναι ὁδοὶ θανάτου.

26 Ὁ ἐργαζόμενος ἐργάζεται δι' ἑαυτον· διότι το στόμα αὐτοῦ ἀναγκάζει αὐτόν.

27 Ὁ ἄχρεῖος ἄνθρωπος σκάπτει κακον· και εἰς τὰ χείλη αὐτοῦ εἶναι ὡς πῦρ καῖον.

28 Ὁ διεστραμμένος ἄνθρωπος διασπείρει ἔριδας· καὶ ὁ ψιθυριστὴς διαχωρίζει τοὺς στενωτέρους φίλους.

29 Ὁ βίαιος ἄνθρωπος ἀποπλανᾷ τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ φέρει αὐτὸν εἰς ὁδὸν οὐχὶ καλήν·

30 κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μηχανᾶται διεστραμμένα· δαγκάνων τὰ χείλη αὐτοῦ ἐκτελεῖ τὸ κακόν.

31 Ἡ πολιὰ εἶναι στέφανος δόξης, εὑρισκομένη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύνης.

32 Καλήτερος ὁ μακρόθυμος παρὰ τὸν δυνατόν· καὶ ὁ ἐξουσιάζων τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, παρὰ τὸν ἐκπορθοῦντα πόλιν.

33 Ὁ κλῆρος ῥίπτεται εἰς τὴν κάλπην· ὅλη ὅμως ἡ κρίσις αὐτοῦ εἶναι παρὰ Κυρίου.

[ΚΕΦ. ιζ'.] Καλήτερον ξηρὸν ψωμίον, καὶ εἰρήνη μετ' αὐτοῦ, παρὰ οἶκον πλήρη θυμάτων μετὰ ἔριδος.

2 Ὁ φρόνιμος ὑπηρέτης θέλει ἐξουσιάζει ἐπὶ υἱοῦ αἰσχύνης, καὶ θέλει συμμοιρασθῆ τὴν κληρονομίαν μεταξὺ ἀδελφῶν.

3 Τὸ χωνευτήριον δοκιμάζει τὸν ἄργυρον, καὶ ἡ κάμινος τὸν χρυσὸν, ὁ δὲ Κύριος τὰς καρδίας.

4 Ὁ κακοποιὸς ὑπακούει εἰς τὰ ἄνομα χείλη· ὁ ψεύστης δίδει ἀκρόασιν εἰς τὴν κακὴν γλῶσσαν.

5 Ὅστις περιγελᾷ τὸν πτωχὸν, ὀνειδίζει τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ ὅστις χαίρει εἰς συμφορὰς, δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος.

6 Τέκνα τέκνων εἶναι ὁ στέφανος τῶν γεροντων· καὶ ἡ δόξα τῶν τέκνων οἱ πατέρες αὐτῶν.

7 Χείλη ὑπεροχῆς δὲν ἁρμόζουσιν εἰς τὸν ἄφρονα· πολὺ ὀλιγώτερον χείλη ψεύδους εἰς τὸν ἄρχοντα.

8 Τὸ δῶρον εἶναι ὡς λίθος πολύτιμος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δωροδοκουμένου· ὅπου τοῦτο ἐμφανισθῇ, κατορθόνει.

9 Ὅστις κρύπτει παράβασιν, ζητεῖ φιλίαν· ἀλλ' ὅστις ἐπαναλέγει τὸ πρᾶγμα, χωρίζει τοὺς στειωτέρους φίλους.

10 Περισσότερον τύπτει ὁ ἔλεγχος τὸν φρόνιμον, παρὰ ἑκατὸν μαστιγώσεις τὸν ἄφρονα.

11 Ὁ κακὸς ζητεῖ μόνον στάσεις· διὰ τοῦτο ἄγγελος σκληρὸς θέλει πεμφθῇ κατ' αὐτοῦ.

12 Ἂς ἀπαντήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἄρκτος στερηθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ἄφρων ἐν τῇ μωρίᾳ αὐτοῦ.

13 Ὅστις ἀποδίδει κακὸν ἀντὶ καλοῦ, κακὸν δὲν θέλει ἀναχωρήσει ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

14 Ὅστις ἀρχίζει φιλονεικίαν, εἶναι ὡς ὁ ἐκφραττων ὕδατα· ὅθεν παῦσον ἀπὸ τῆς φιλονεικίας πρὶν ἐξαφθῇ.

15 Ὁ δικαιόνων τὸν ἀσεβῆ, καὶ ὁ καταδικάζων τὸν δίκαιον, ἀμφότεροι εἶναι βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον.

16 Τί χρησιμεύουσι τὰ χρήματα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄφρονος, διὰ νὰ ἀγοράσῃ σοφίαν, ἀφοῦ δὲν ἔχει γνῶσιν;

17 Ἐν παντὶ καιρῷ ἀγαπᾷ ὁ φίλος, καὶ ὁ ἀδελφὸς γεννᾶται διὰ καιρὸν ἀνάγκης.

18 Ἄνθρωπος ἐνδεὴς φρενῶν δίδει χεῖρα, καὶ ἐγγυᾶται διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ.

19 Ὁ ἀγαπῶν ἔριδας, ἀγαπᾷ ἁμαρτήματα· ὁ ὑπερυψόνων τὴν πύλην αὐτοῦ ζητεῖ ὄλεθρον.

20 Ὁ σκολιὸς τὴν καρδίαν δὲν εὑρίσκει καλόν· καὶ ὁ διεστραμμένος τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ πίπτει εἰς συμφοράν.

21 Ὅστις γεννᾷ ἄφρονα, γεννᾷ αὐτὸν διὰ λύπην αὐτοῦ· καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ἀνοήτου δὲν ἀπολαμβάνει χαραν.

22 Ἡ εὐφραινομένη καρδία δίδει εὐεξίαν ὡς ἰατρικον· τὸ δὲ κατατεθλιμμένον πνεῦμα ξηραίνει τὰ ὀστᾶ.

23 Ὁ ἀσεβὴς δέχεται δῶρον ἀπὸ τοῦ κόλπου, διὰ νὰ διαστρέψῃ τὰς ὁδοὺς τῆς κρίσεως.

24 Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συνετοῦ εἶναι σοφία· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄφρονος βλέπουσιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

25 Ὁ ἄφρων υἱὸς εἶναι βαρυθυμία εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ πικρία εἰς τὴν γεννήσασαν αὐτόν.

26 Δὲν εἶναι ποτὲ καλὸν νὰ ἐπιβάλληται ποινὴ εἰς τὸν δίκαιον, νὰ ἐπιβουλεύηταί τις τοὺς ἄρχοντας διὰ τὴν εὐθύτητα αὐτῶν.

27 Ὁ κρατῶν τοὺς λόγους αὐτοῦ εἶναι γνωστικός· ὁ μακρόθυμος ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος.

28 Καὶ αὐτὸς ὁ ἄφρων, ὅταν σιωπᾷ, λογίζεται σοφός· καὶ ὁ κλείων τὰ χείλη αὐτοῦ, συνετός.

[ΚΕΦ. ιη'.] Ὁ ἰδιογνώμων ζητεῖ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, καὶ ἐναντιόνεται εἰς πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθόν.

2 Ὁ ἄφρων δὲν ἡδύνεται εἰς τὴν σύνεσιν, ἀλλ' εἰς ὅ,τι φαντάζεται ἡ καρδία αὐτοῦ.

3 Ὅταν ἔρχηται ὁ ἀσεβὴς, ἔρχεται καὶ ἡ καταφρόνησις· καὶ μετὰ τοῦ ὀνείδους, ἡ ἀτιμία.

4 Οἱ λόγοι τοῦ στόματος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὕδατα βαθέ· καὶ ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, χείμαρρος ἀναπηδῶν.

5 Δὲν εἶναι καλὸν νὰ προσωπολημπτῇ τις τὸν ἀσεβῆ, διὰ νὰ ἀνατρέπῃ τὸ δίκαιον ἐν τῇ κρίσει.

6 Τὰ χείλη τοῦ ἄφρονος ἐμβαίνουσιν εἰς ἔριδας, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ προσκαλεῖ ῥαπίσματα.

7 Τὸ στόμα τοῦ ἄφρονος εἶναι ὁ ἀφανισμὸς αὐτοῦ, καὶ τὰ χείλη αὐτοῦ παγὶς εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

8 Οἱ λόγοι τοῦ ψιθυριστοῦ καταπίνονται ἡδέως, καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἐνδομύχων τῆς κοιλίας.

9 Ὁ ὀκνηρὸς εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ εἶναι βεβαίως ἀδελφὸς τοῦ ἀσώτου.

10 Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εἶναι πύργος ὀχυρός· ὁ δίκαιος, καταφεύγων εἰς αὐτὸν, εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ.

11 Τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλουσίου εἶναι ἡ ὀχυρὰ αὐτοῦ πόλις, καὶ φαντάζεται αὐτὰ ὡς ὑψηλὸν τεῖχος.

12 Πρὸ τοῦ ἀφανισμοῦ ὑψόνεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἡ ταπείνωσις προπορεύεται τῆς δόξης.

13 Τὸ νὰ ἀποκρίνηταί τις πρὶν ἀκούσῃ, εἶναι εἰς αὐτὸν ἀφροσύνη καὶ ὄνειδος.

14 Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου θέλει ὑποστηρίζει τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ κατατεθλιμμένον πνεῦμα τίς δύναται νὰ ὑποφέρῃ;

15 Ἡ καρδία τοῦ φρονίμου ἀποκτᾷ σύνεσιν· καὶ τὸ ὠτίον τῶν σοφῶν ζητεῖ γνῶσιν.

16 Τὸ δῶρον τοῦ ἀνθρώπου ἀνοίγει τόπον εἰς αὐτὸν, καὶ φέρει αὐτὸν ἔμπροσθεν τῶν μεγάλων.

17 Ὁ πρωτολογῶν ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ φαίνεται δίκαιος· ἀλλ' ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ ἔρχεται καὶ ἐξελέγχει αὐτόν.

18 Ὁ κλῆρος παύει τὰς ἀντιλογίας, καὶ ἀποφασίζει μεταξὺ τῶν δυνατῶν.

19 Ἀδελφὸς διχοστατήσας ὑποτάσσεται δυσκολώτερα παρὰ ὀχυρὰ πόλις· αἱ δὲ διαφοραὶ αὐτῶν εἶναι ὡς μοχλοὶ φρουρίου.

20 Ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ στόματος τοῦ ἀνθρώπου θέλει χορτασθῇ ἡ κοιλία αὐτοῦ· ἀπὸ τοῦ προϊόντος τῶν χειλέων αὐτοῦ θέλει ἐμπλησθῇ.

21 Θάνατος καὶ ζωὴ εἶναι εἰς τὴν χεῖρα τῆς γλώσσης· καὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὴν, θέλουσι φάγει τοὺς καρποὺς αὐτῆς.

22 Ὅστις εὗρηκε γυναῖκα, εὗρηκεν ἀγαθὸν, καὶ ἀπήλαυσε χάριν παρὰ Κυρίου.

23 Ὁ πένης λαλεῖ μετὰ ἱκεσιῶν· ἀλλ' ὁ πλούσιος ἀποκρίνεται μετὰ σκληρότητος.

24 Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων φίλους, πρέπει νὰ φερηται φιλικῶς· καὶ ὑπάρχει φίλος στενώτερος ἀδελφοῦ.

[ΚΕΦ. ιθ'.] Καλήτερος ὁ πτωχὸς, ὁ περιπατῶν ἐν τῇ ἀκεραιότητι αὐτοῦ, παρὰ τὸν πλούσιον τὸν διεστραμμένον τὰ χείλη αὐτοῦ καὶ ὄντα ἄφρονα.

2 Ψυχὴ ἄνευ γνώσεως βεβαίως δὲν εἶναι καλόν· καὶ ὅστις σπεύδει μὲ τοὺς πόδας, προσκόπτει.

3 Ἡ ἀφροσύνη τοῦ ἀνθρώπου διαστρέφει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ Κυρίου.

4 Ὁ πλοῦτος προσθέτει φίλους πολλούς· ὁ δὲ πτωχὸς ἐγκαταλείπεται ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ.

5 Ὁ ψευδὴς μάρτυς δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος· καὶ ὁ λαλῶν ψεύδη δὲν θέλει ἐκφύγει.

6 Πολλοὶ κολακεύουσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἄρχοντος· καὶ πᾶς τις εἶναι φίλος τοῦ διδόντος ἀνθρώπου.

7 Τὸν πτωχὸν μισοῦσι πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· πόσῳ μᾶλλον θέλουσιν ἀποφεύγει αὐτὸν οἱ φίλοι αὐτοῦ; Αὐτὸς ἀκολουθεῖ φωνάζων· ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἀποκρίνονται.

8 Ὅστις ἀποκτᾷ σοφίαν, ἀγαπᾷ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ὅστις φυλάττει φρόνησιν, θέλει εὑρεῖ καλόν.

9 Ὁ ψευδὴς μάρτυς δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος· καὶ ὁ λαλῶν ψεύδη θέλει ἀπολεσθῇ.

10 Ἡ τρυφὴ δὲν ἁρμόζει εἰς ἄφρονα· πολὺ ὀλιγώτερον εἰς δοῦλον, νὰ ἐξουσιάζῃ ἐπ' ἀρχόντων.

11 Ἡ φρόνησις τοῦ ἀνθρώπου συστέλλει τὸν θυμὸν αὐτοῦ· καὶ εἶναι δόξα αὐτοῦ νὰ παραβλέπῃ τὴν παράβασιν.

12 Ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως εἶναι ὡς βρυχηθμὸς λέοντος· ἡ δὲ εὔνοια αὐτοῦ, ὡς δρόσος ἐπὶ τὸν χόρτον.

13 Ὁ ἄφρων υἱὸς εἶναι ὄλεθρος εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ αἱ ἔριδες τῆς γυναικὸς εἶναι ἀκατάπαυστον στάξιμον.

14 Οἶκος καὶ πλούτη κληρονομοῦνται ἐκ τῶν πατέρων· ἀλλ' ἡ φρόνιμος γυνὴ παρὰ Κυρίου δίδεται.

15 Ἡ ὀκνηρία ῥίπτει εἰς βαθὺν ὕπνον· καὶ ἡ ἄεργος ψυχὴ θέλει πεινᾷ.

16 Ὁ φυλάττων τὴν ἐντολὴν φυλάττει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ καταφρονῶν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ θέλει ἀπολεσθῇ.

17 Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει εἰς τὸν Κύριον· καὶ θέλει γείνει εἰς αὐτὸν ἡ ἀνταπόδοσις αὐτοῦ.

18 Παίδευε τὸν υἱόν σου ἐνόσῳ εἶναι ἐλπίς· ἀλλὰ μὴ διεγείρῃς τὴν ψυχήν σου, ὥστε νὰ θανατώσῃς αὐτόν.

19 Ὁ ὀργίλος θέλει λάβει ποινήν· διότι καὶ ἂν ἐλευθερώσῃς αὐτὸν, πάλιν θέλεις κάμει τὸ αὐτό.

20 Ἄκουε συμβουλὴν καὶ δέχου διδασκαλιαν, διὰ νὰ γείνῃς σοφὸς εἰς τὰ ἔσχατά σου.

21 Εἶναι πολλοὶ λογισμοὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου· ἡ βουλὴ ὅμως τοῦ Κυρίου, ἐκείνη θέλει μένει.

22 Τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ· καὶ καλήτερος ὁ πτωχὸς παρὰ τὸν ψεύστην.

23 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου φέρει ζωὴν, καὶ ὁ φοβούμενος αὐτὸν θέλει πλαγιάζει κεχορτασμένος· κακὸν δὲν θέλει συναπαντήσει.

24 Ὁ ὀκνηρὸς ἐμβάπτει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ δὲν θέλει οὐδὲ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτήν.

25 Ἐὰν μαστιγώσῃς τὸν χλευαστὴν, ὁ ἁπλοῦς θέλει γείνει προσεκτικός· καὶ ἐὰν ἐλέγξῃς τὸν φρόνιμον, θέλει ἐννοήσει γνῶσιν.

26 Ὅστις ἀτιμάζει τὸν πατέρα, καὶ ἀπωθεῖ τὴν μητέρα, εἶναι υἱὸς προξενῶν αἰσχύνην καὶ ὄνειδος.

27 Παῦσον, υἱέ μου, νὰ ἀκούῃς διδασκαλίαν παρεκτρέπουσαν ἀπὸ τῶν λόγων τῆς γνώσεως.

28 Ὁ ἀσεβὴς μάρτυς χλευάζει τὸ δίκαιον· καὶ τὸ στόμα τῶν ἀσεβῶν καταπίνει ἀνομίαν.

29 Κρίσεις ἑτοιμάζονται διὰ τοὺς χλευαστὰς, καὶ ῥαβδισμοὶ διὰ τὴν ῥάχην τῶν ἀφρόνων.

[ΚΕΦ. κ'.] Ὁ οἶνος εἶναι χλευαστὴς, καὶ τὰ σίκερα στασιαστικά· καὶ ὅστις δελεάζεται ὑπὸ τούτων, δὲν εἶναι φρόνιμος.

2 Ἀπειλὴ βασιλέως εἶναι βρυχηθμὸς λέοντος· ὅστις παροξύνει αὐτὸν, ἁμαρτάνει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωήν.

3 Τιμὴ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ παύῃ ἀπὸ τῆς ἔριδος· πᾶς δὲ ἄφρων ἐμπλέκεται εἰς ταύτην.

4 Ὁ ὀκνηρὸς δὲν θέλει νὰ ἀροτριᾷ ἐξ αἰτίας τοῦ χειμῶνος διὰ τοῦτο θέλει ζητεῖ ἐν τῷ θέρει, καὶ δὲν θέλει λαμβάνει.

5 Ἡ βουλὴ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὡς ὕδατα βαθέα· ἀλλ' ὁ συνετὸς ἄνθρωπος θέλει ἀνασύρει αὐτήν.

6 Πολλοὶ ἄνθρωποι κηρύττουσιν ἕκαστος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τίς θέλει εὑρεῖ ἄνθρωπον πιστόν;

7 Ὁ δίκαιος περιπατεῖ ἐν τῇ ἀκεραιότητι αὐτοῦ· καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ εἶναι μακάρια μετ' αὐτόν.

8 Βασιλεὺς, καθήμενος ἐπὶ θρόνου κρίσεως, διασκεδάζει πᾶν κακὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

9 Τίς δύναται νὰ εἴπῃ, Ἐκαθάρισα τὴν καρδίαν μου, εἶμαι καθαρὸς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου;

10 Ζύγια διάφορα, μέτρα διάφορα, εἶναι ἀμφότερα βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον.

11 Γνωρίζεται καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον ἐκ τῶν πράξεων αὐτοῦ, ἂν τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι καθαρὰ, καὶ ἂν εὐθέα.

12 Τὸ ὠτίον ἀκούει, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς βλέπει· ἀλλ' ὁ Κύριος ἔκαμεν ἀμφότερα.

13 Μὴ ἀγάπα τὸν ὕπνον, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃς εἰς πτωχείαν· ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ θέλεις χορτασθῇ ἄρτου.

14 Κακὸν, κακὸν, λέγει ὁ ἀγοραστής· ἀλλ' ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ, τότε καυχᾶται.

15 Ὑπάρχει χρυσίον, καὶ πλῆθος μαργαριτῶν· τὰ χείλη ὅμως τῆς γνώσεως εἶναι τὸ πολύτιμον κειμήλιον.

16 Λάβε τὸ ἱμάτιον τοῦ ἐγγυωμένου διὰ ξένον· καὶ λάβε ἐνέχυρον ἀπ' αὐτοῦ, ἐγγυωμένου περὶ ξένων πραγμάτων.

17 Ὁ ἄρτος τοῦ ψεύδους εἶναι γλυκὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον· μετὰ ταῦτα ὅμως τὸ στόμα αὐτοῦ θέλει γεμισθῇ χαλίκων.

18 Οἱ σκοποὶ στερεόνονται διὰ τῆς συμβουλῆς· καὶ μετὰ καλὴν σκέψιν κάμνε πόλεμον.

19 Ὁ σπερμολόγος περιερχομενος ἀποκαλύπτει τὰ μυστικά· διὰ τοῦτο μὴ σμίγου μετὰ τοῦ πλατύνοντος τὰ χείλη αὐτοῦ.

20 Ὁ λύχνος τοῦ κακολογοῦντος τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ, θέλει σβεσθῇ ἐν βαθεῖ σκότει.

21 Κληρονομία, ἀποκτηθεῖσα ταχέως τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ τέλος δὲν εὐλογεῖται.

22 Μὴ εἴπῃς, Θέλω ἀνταποδώσει κακόν· ἀνάμενε τὸν Κύριον, καὶ θέλει σὲ σώσει.

23 Ζύγια διάφορα εἶναι βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· καὶ ἡ δολία πλάστιγξ δὲν εἶναι καλόν.

24 Τὰ διαβήματα τοῦ ἀνθρώπου διευθύνονται ὑπὸ τοῦ Κυρίου· πῶς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἤθελε γνωρίσει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν;

25 Παγὶς εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, προπετῶς νὰ λαλῇ περὶ ἱερῶν, καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς νὰ σκέπτηται.

26 Ὁ σοφὸς βασιλεὺς λικμίζει τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ στρέφει τὸν τροχὸν ἐπ' αὐτούς.

27 Λύχνος τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον διερευνᾷ τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας.

28 Ἔλεος καὶ ἀλήθεια διαφυλάττουσι τὸν βασιλέα· καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐλέους.

29 Καύχημα τῶν νέων εἶναι ἡ δύναμις αὐτῶν· καὶ δόξα τῶν γερόντων ἡ πολιά.

30 Τὰ μελανίσματα τῶν πληγῶν λευκαίνουσι τὸν κακόν· καὶ τὰ κτυπήματα, τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας.

[ΚΕΦ. κα'.] Ἡ καρδία τοῦ βασιλέως εἶναι ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Κυρίου ὡς ῥεύματα ὑδάτων· ὅπου θέλει, στρέφει αὐτήν.

2 Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἀνθρώπου φαίνονται ὀρθαὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· πλὴν ὁ Κύριος σταθμίζει τὰς καρδίας.

3 Νὰ κάμνῃ τις δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, εἶναι ἀρεστότερον εἰς τὸν Κύριον παρὰ θυσίαν.

4 Τὸ ἐπηρμένον ὄμμα καὶ ἡ ἀλαζὼν καρδία, ὁ λυχνος τῶν ἀσεβῶν, εἶναι ἁμαρτία.

5 Οἱ λογισμοὶ τοῦ ἐπιμελοῦς φέρουσι βεβαίως εἰς ἀφθονίαν· παντὸς δὲ προπετοῦς, βεβαίως εἰς ἔνδειαν.

6 Τὸ ἀποκτᾶν θησαυροὺς διὰ ψευδοῦς γλώσσης εἶναι ματαιότης ἄστατος τῶν ζητούντων θάνατον.

7 Αἱ ἁρπαγαὶ τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρεύσει αὐτούς· διότι ἀρνοῦνται νὰ πράττωσι τὸ δίκαιον.

8 Ἡ ὁδὸς τοῦ διεφθαρμένου ἀνθρώπου εἶναι σκολιά· τοῦ δὲ καθαροῦ τὸ ἔργον εἶναι εὐθές.

9 Καλήτερον νὰ κατοικῇ τις ἐν γωνίᾳ δώματος, παρὰ ἐν οἴκῳ εὐρυχώρῳ μετὰ γυναικὸς φιλέριδος.

10 Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀσεβοῦς ἐπιθυμεῖ κακόν· ὁ πλησίον αὐτοῦ δὲν εὑρίσκει χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

11 Ὅταν ὁ χλευαστὴς τιμωρῆται, ὁ ἁπλοῦς γίνεται σοφώτερος· καὶ ὁ σοφὸς διδασκόμενος λαμβάνει γνῶσιν.

12 Ὁ δίκαιος συλλογίζεται τὴν οἰκίαν τοῦ ἀσεβοῦς, ὅταν οἱ ἀσεβεῖς κατακρημνίζωνται εἰς τὴν κακίαν αὐτῶν.

13 Ὅστις ἐμφράττει τὰ ὦτα αὐτοῦ εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πτωχοῦ, θέλει φωνάξει καὶ αὐτὸς, καὶ δὲν θέλει εἰσακουσθῆ.

14 Δῶρον κρύφιον καταπραΰνει θυμόν· καὶ χάρισμα εἰς τὸν κόλπον βαλλόμενον, ὀργὴν ἰσχυράν.

15 Χαρὰ εἶναι εἰς τὸν δίκαιον νὰ κάμνῃ κρίσιν· ὄλεθρος δὲ εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας.

16 Ἄνθρωπος ἀποπλανώμενος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς συνέσεως θέλει κατασκηνώσει ἐν τῇ συνάξει τῶν τεθανατωμένων.

17 Ὁ ἀγαπῶν εὐθυμίαν θέλει κατασταθῆ πένης· ὁ ἀγαπῶν οἶνον καὶ μύρα δὲν θέλει πλουτήσει.

18 Ὁ ἀσεβὴς θέλει εἶσθαι ἀντίλυτρον τοῦ δικαίου, καὶ τῶν εὐθέων ὁ παραβάτης.

19 Καλήτερον νὰ κατοικῇ τις ἐν γῇ ἐρήμῳ, παρὰ μετὰ γυναικὸς φιλέριδος καὶ θυμώδους.

20 Θησαυρὸς πολύτιμος καὶ μύρα εὑρίσκονται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ σοφοῦ· ὁ δὲ ἄφρων ἄνθρωπος καταδαπανᾷ αὐτά.

21 Ὁ θηρεύων δικαιοσύνην καὶ ἔλεος θέλει εὑρεῖ ζωὴν, δικαιοσύνην, καὶ δόξαν.

22 Ὁ σοφὸς ἐκπορθεῖ τὴν πόλιν τῶν δυνατῶν, καὶ καταβάλλει τὸ ὀχύρωμα τοῦ θάρρους αὐτῆς.

23 Ὅστις φυλάττει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, φύλαττει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ στενοχωριῶν.

24 Ὑπερήφανος καὶ ἀλαζὼν χλευαστὴς καλεῖται, ὅστις πράττει μετὰ θυμοῦ ἀλαζονείας.

25 Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ὀκνηροῦ θανατόνουσιν αὐτόν· διότι αἱ χεῖρες αὐτοῦ δὲν θέλουσι νὰ ἐργάζωνται·

26 ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας· ὁ δὲ δίκαιος δίδει καὶ δὲν φείδεται.

27 Ἡ θυσία τῶν ἀσεβῶν εἶναι βδέλυγμα· πολλῷ μᾶλλον ὅταν προφέρωσιν αὐτὴν μετὰ πονηρίας.

28 Ὁ ψευδὴς μάρτυς θέλει ἀπολεσθῆ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅστις ὑπακούει θέλει λαλεῖ πάντοτε.

29 Ὁ ἀσεβὴς ἄνθρωπος σκληρύνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ εὐθὺς κατευθύνει τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.

30 Δὲν εἶναι σοφία, οὔτε σύνεσις, οὔτε βουλὴ, ἐναντίον τοῦ Κυρίου.

31 Ὁ ἵππος ἑτοιμάζεται διὰ τὴν ἡμέραν τῆς μάχης· ἡ σωτηρία ὅμως εἶναι παρὰ Κυρίου.

[ΚΕΦ. κβ'.] Προτιμότερον ὄνομα καλὸν παρὰ πλούτη μεγάλα, χάρις ἀγαθὴ παρὰ ἀργύριον καὶ χρυσίον.

2 Πλούσιος καὶ πτωχὸς συναπαντῶνται· ὁ Κύριος εἶναι ὁ Ποιητὴς ἀμφοτέρων τούτων.

3 Ὁ φρόνιμος προβλέπει τὸ κακὸν, καὶ κρύπτεται· οἱ ἄφρονες ὅμως προχωροῦσι, καὶ τιμωροῦνται.

4 Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ταπεινώσεως, καὶ τοῦ φόβου τοῦ Κυρίου, εἶναι πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ζωή.

5 Τρίβολοι καὶ παγίδες εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ σκολιοῦ· ὅστις φυλάττει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, θέλει εἶσθαι μακρὰν ἀπ' αὐτῶν.

6 Δίδαξον τὸ παιδίον ἐν ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ· καὶ δὲν θέλει ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτῆς οὐδὲ ὅταν γηράσῃ.

7 Ὁ πλούσιος ἐξουσιάζει τοὺς πτωχούς· καὶ ὁ δανειζόμενος εἶναι δοῦλος τοῦ δανείζοντος.

8 Ὁ σπείρων ἀνομίαν θέλει θερίσει συμφοράς· καὶ ἡ ῥάβδος τῆς ὕβρεως αὐτοῦ θέλει ἐκλείψει.

9 Ὁ ἔχων ὄμμα ἀγαθὸν, θέλει εὐλογηθῆ· διότι δίδει ἐκ τοῦ ἄρτου αὐτοῦ εἰς τὸν πτωχόν.

10 Ἐκδίωξον τὸν χλευαστὴν, καὶ θέλει συνεξέλθει ἡ φιλονεικία, καὶ ἡ ἔρις καὶ ἡ ὕβρις θέλουσι παύσει.

11 Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας, διὰ τὴν χάριν τῶν χειλέων αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς θέλει εἶσθαι φίλος αὐτοῦ.

12 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου περιφρουροῦσι τὴν γνῶσιν· ἀνατρέπει δὲ τὰς ὑποθέσεις τοῦ παρανόμου.

13 Ὁ ὀκνηρὸς λέγει, Λέων εἶναι ἔξω· ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλατειῶν θέλω φονευθῆ.

14 Στόμα γυναικὸς ἀλλοτρίας εἶναι λάκκος βαθύς· ὁ μισούμενος ὑπὸ Κυρίου θέλει ἐμπέσει εἰς αὐτόν.

15 Ἡ ἀνοησία εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς καρδίας τοῦ παιδίου· ἡ ῥάβδος τῆς παιδείας θέλει ἀποχωρίσει αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ.

16 Ὅστις καταθλίβει τὸν πτωχὸν διὰ νὰ αὐξήσῃ τὰ πλούτη αὐτοῦ, καὶ ὅστις δίδει εἰς τὸν πλούσιον, θέλει ἐλθεῖ βεβαίως εἰς ἔνδειαν.

17 ΚΛΙΝΟΝ τὸ ὠτίον σου, καὶ ἄκουε τοὺς λόγους τῶν σοφῶν, καὶ προσκόλλησον τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν γνῶσίν μου·

18 διότι εἶναι τερπνοὶ, ἐὰν φυλάττῃς αὐτοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· καὶ θέλουσι συναρμόζεσθαι ὁμοῦ ἐπὶ τῶν χειλέων σου.

19 Διὰ νὰ ἦναι τὸ θάῤῥος σου ἐπὶ τὸν Κύριον, ἐδίδαξα ταῦτα εἰς σὲ τὴν ἡμέραν ταύτην, μάλιστα εἰς σέ.

20 Δὲν ἔγραψα εἰς σὲ πολλάκις διὰ συμβουλῶν καὶ γνώσεων,

21 διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ γνωρίσῃς τὴν βεβαιότητα τῶν λόγων τῆς ἀληθείας, ὥστε νὰ ἀποκρίνησαι λόγους ἀληθείας πρὸς τοὺς ἐξαποστέλλοντάς σε;

22 Μὴ γυμνόνῃς τὸν πτωχὸν, διότι εἶναι πτωχός· μηδὲ κατάθλιβε εἰς τὴν πύλην τὸν δυστυχοῦντα·

23 διότι ὁ Κύριος θέλει ἐκδικάσει τὴν δίκην αὐτῶν· καὶ θέλει γυμνώσει τὴν ψυχὴν τῶν γυμνωσάντων αὐτούς.

24 Μὴ κάμνε φιλίαν μετὰ ἀνθρώπου θυμώδους· καὶ μετὰ ἀνθρώπου ὀργίλου μὴ συμπεριπάτει·

25 μήποτε μάθῃς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ λάβῃς παγίδα εἰς τὴν ψυχήν σου.

26 Μὴ ἔσο ἐκ τῶν διδόντων χεῖρα, ἐκ τῶι ἐγγυωμένων διὰ χρέη.

27 Ἐὰν δὲν ἔχῃς πόθεν νὰ πληρώσῃς, διὰ τί νὰ πάρωσι τὴν κλίνην σου ὑποκάτωθέν σου;

28 Μὴ μετακίνει ὅρια ἀρχαῖα, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πατέρες σου.

29 Εἶδες ἄνθρωπον ἐπιτήδειον εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ; αὐτὸς θέλει παρασταθῇ ἐνώπιον βασιλέων· δὲν θέλει παρασταθῇ ἐνώπιον οὐτιδανῶν.

[ΚΕΦ. κγ'.] Ὅταν καθισῃς νὰ φάγῃς μετὰ ἄρχοντος, παρατήρει ἐπιμελῶς τὰ παρατιθέμενα ἔμπροσθέν σου·

2 καὶ βάλε μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν σου, ἐὰν ἦσαι ἀδηφάγος·

3 μὴ ἐπιθύμει τὰ ἐδέσματα αὐτοῦ· διότι ταῦτα εἶναι τροφὴ δολιότητος.

4 Μὴ μερίμνα διὰ νὰ γείνῃς πλούσιος· ἄπεχε ἀπὸ τῆς σοφίας σου.

5 Θέλεις ἐπιστήσει τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὸ μὴ ὑπάρχον; διότι ὁ πλοῦτος κατασκευάζει βεβαίως εἰς ἑαυτὸν πτέρυγας ὡς ἀετοῦ, καὶ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανόν.

6 Μὴ τρῶγε τὸν ἄρτον τοῦ φθονεροῦ, μηδὲ ἐπιθύμει τὰ ἐδέσματα αὐτοῦ·

7 διότι καθὼς φρονεῖ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, τοιοῦτος εἶναι· Φάγε καὶ πίε, λέγει πρὸς σέ· ἀλλ' ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν εἶνα. μετὰ σοῦ.

8 Τὸ ψωμίον τὸ ὁποῖον ἔφαγες, θέλεις ἐξεμέσει, καὶ θέλεις χάσει τὰς γλυκείας συνομιλίας σου.

9 Μὴ λάλει εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἄφρονος· διότι θέλει καταφρονήσει τὴν σοφίαν τῶν λόγων σου.

10 Μὴ μετακίνει ὅρια ἀρχαῖα καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν ὀρφανῶν·

11 διότι ὁ Λυτρωτὴς αὐτῶν εἶναι ἰσχυρός· αὐτὸς θέλει ἐκδικάσει τὴν δίκην αὐτῶν ἐναντίον σου.

12 Προσκόλλησον τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν παιδείαν, καὶ τὰ ὦτά σου εἰς τοὺς λόγους τῆς γνώσεως.

13 Μὴ φείδου νὰ παιδεύῃς τὸ παιδίον· διότι ἐὰν κτυπήσῃς αὐτὸ διὰ τῆς ῥάβδου, δὲν θέλει ἀποθάνει·

14 σὺ κτυπῶν αὐτὸ διὰ τῆς ῥάβδου, θέλεις ἐλευθερώσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ᾅδου.

15 Τίέ μου, ἐὰν ἡ καρδία σου γείνῃ σοφὴ, θέλει εὐφραίνεσθαι καὶ ἡ καρδία ἐμοῦ·

16 καὶ τὰ νεφρά μου θέλουσιν ἀγάλλεσθαι, ὅταν τὰ χείλη σου λαλῶσιν ὀρθά.

17 Ἂς μὴ ζηλεύῃ ἡ καρδία σου τοὺς ἁμαρτωλούς· ἀλλ' ἔσο ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου ὅλην τὴν ἡμέραν·

18 διότι βεβαίως εἶναι ἀμοιβὴ, καὶ ἡ ἐλπίς σου δὲν θέλει ἐκκοπῆ.

19 Ἄκουε σὺ, υἱέ μου, καὶ γίνου σοφὸς, καὶ κατεύθυνε τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ὁδόν.

20 Μὴ ἔσο μεταξὺ οἰνοποτῶν, μεταξὺ κρεοφάγων ἀσώτων·

21 διότι ὁ μέθυσος καὶ ὁ ἄσωτος θέλουσι πτωχεύσει· καὶ ὁ ὑπνώδης θέλει ἐνδυθῆ ῥάκη.

22 Ὑπάκουε εἰς τὸν πατέρα σου, ὅστις σὲ ἐγέννησε· καὶ μὴ καταφρόνει τὴν μητέρα σου, ὅταν γηράσῃ.

23 Ἀγόραζε τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ πώλει· τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τὴν σύνεσιν.

24 Ὁ πατὴρ τοῦ δικαίου θέλει χαρῇ σφόδρα· καὶ ὅστις γεννᾷ σοφὸν υἱὸν, θέλει εὐφραίνεσθαι εἰς αὐτόν.

25 Ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου θέλουσιν εὐφραίνεσθαι· μάλιστα ἐκείνη, ἥτις σὲ ἐγέννησε, θέλει χαίρει.

26 Υἱέ μου, δὸς τὴν καρδίαν σου εἰς ἐμὲ, καὶ ἂς προσέχωσιν οἱ ὀφθαλμοί σου εἰς τὰς ὁδούς μου·

27 διότι ἡ πόρνη εἶναι λάκκος βαθύς· καὶ ἡ ἀλλοτρία γυνὴ, στενὸν φρέαρ.

28 Αὐτὴ προσέτι ἐνεδρεύει ὡς ληστὴς, καὶ πληθύνει τοὺς παραβάτας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

29 Εἰς τίνα εἶναι οὐαί; εἰς τίνα στεναγμοί; εἰς τίνα ἔριδες; εἰς τίνα ματαιολογίαι; εἰς τίνα κτυπήματα ἄνευ αἰτίας; εἰς τίνα φλόγωσις ὀφθαλμῶν;

30 Εἰς τοὺς ἐγχρονίζοντας ἐν τῷ οἴνῳ· εἰς ἐκείνους οἵτινες διάγουσιν ἀνιχνεύοντες οἰνοποσίας.

31 Μὴ θεώρει τὸν οἶνον ὅτι κοκκινίζει, ὅτι δίδει τὸ χρῶμα αὐτοῦ εἰς τὸ ποτήριον, ὅτι καταβαίνει εὐαρέστως.

32 Ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ δάκνει ὡς ὄφις, καὶ κεντρονει ὡς βασιλίσκος·

33 οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσι κυττάξει ἀλλοτρίας γυναῖκας, καὶ ἡ καρδία σου θέλει λαλήσει αἰσχρά·

34 καὶ θέλεις εἶσθαι ὡς κοιμώμενος ἐν μέσῳ θαλάσσης, καὶ ὡς κοιτόμενος ἐπὶ κορυφῆς καταρτίου·

35 Μὲ ἔτυπτον, θέλεις εἰπεῖ, καὶ δὲν ἐπόνεσα· μὲ ἔδειραν, καὶ δὲν ἠσθάνθην· πότε θέλω ἐγερθῆ, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω αὐτὸν πάλιν;

[ΚΕΦ. κδ'.] Μὴ ζήλευε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, μηδὲ ἐπιθύμει νὰ ἦσαι μετ' αὐτῶν·

2 διότι ἡ καρδία αὐτῶν μελετᾷ καταδυνάστευσιν, καὶ τὰ χείλη αὐτῶν λαλοῦσι κακουργίας.

3 Διὰ τῆς σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ διὰ τῆς συνέσεως στερεόνεται.

4 Καὶ διὰ τῆς γνώσεως τὰ ταμεῖα θέλουσι γεμισθῆ ἀπὸ παντὸς πολυτίμου καὶ εὐφροσύνου πλούτου.

5 Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος ἰσχύει, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ φρόνιμος αὐξάνει δύναμιν.

6 Διότι διὰ σοφῶν βουλῶν θέλεις κάμει τὸν πόλεμόν σου· ἐκ τοῦ πλήθους δὲ τῶν συμβούλων προέρχεται σωτηρία.

7 Ἡ σοφία εἶναι παραπολὺ ὑψηλὴ διὰ τὸν ἄφρονα· δὲν θέλει ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν τῇ πύλῃ.

8 Ὅστις μελετᾷ νὰ πράξῃ κακὸν, θέλει ὀνομασθῆ ἀνὴρ κακεντρεχής.

9 Ἡ μελέτη τῆς ἀφροσύνης εἶναι ἁμαρτία· καὶ ὁ χλευαστὴς, βδέλυγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

10 Ἐὰν μικροψυχήσῃς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς συμφορᾶς, μικρὰ εἶναι ἡ δύναμίς σου.

11 Ἐλευθέρονε τοὺς συρομένους εἰς θάνατον, καὶ μὴ ἀποσυρου ἀπὸ τῶν ὄντων εἰς ἀκμὴν σφαγῆς.

12 Ἐὰν εἴπῃς, Ἰδοὺ, ἡμεῖς δὲν ἐξεύρομεν τοῦτο· δὲν γνωρίζει ὁ σταθμίζων τὰς καρδίας; καὶ ὁ φυλάττων τὴν ψυχήν σου, καὶ ἀποδίδων εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, δὲν ἐξεύρει;

13 Υἱέ μου, φάγε μέλι, διότι εἶναι καλόν· καὶ κηρήθραν, διότι εἶναι γλυκεῖα ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου σου·

14 τοιαύτη θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ψυχήν σου ἡ γνῶσις τῆς σοφίας· ὅταν εὕρῃς αὐτὴν, τότε θέλεις λάβει ἀμοιβὴν, καὶ ἡ ἐλπίς σου δὲν θέλει ἐκκοπῆ.

15 Μὴ στῆνε παγίδα, ὦ ἄνομε, κατὰ τῆς κατοικίας τοῦ δικαίου· μὴ ταράξῃς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ·

16 διότι ὁ δίκαιος πίπτει ἑπτάκις, καὶ σηκόνεται· ἀλλ' οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι πέσει εἰς ὄλεθρον.

17 Εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ ἐχθροῦ σου, μὴ χαρῇς· καὶ εἰς τὸ ὀλίσθημα αὐτοῦ, ἂς μὴ εὐφραίνεται ἡ καρδία σου·

18 μήποτε ὁ Κύριος ἴδῃ, καὶ φανῇ τοῦτο κακὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ μεταστρέψῃ τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ.

19 Μὴ ἀγανάκτει περὶ τῶν πονηρευομένων· μὴ ζήλευε τοὺς ἀσεβεῖς·

20 διότι δὲν θέλει ἔχει τέλος ἀγαθὸν ὁ κακός· ὁ λύχνος τῶν ἀσεβῶν θέλει σβεσθῆ.

21 Υἱέ μου, φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ τὸν βασιλέα· καὶ μὴ ἔχε συγκοινωνίαν μετὰ στασιαστῶν·

22 διότι ἡ συμφορὰ αὐτῶν θέλει ἐπέλθει ἐξαίφνης· καὶ τίς γνωρίζει ἀμφοτέρων τὰς τιμωρίας;

23 Ταῦτα προσέτι εἶναι διὰ τοὺς σοφούς. Ἡ προσωποληψία ἐν τῇ κρίσει δὲν εἶναι καλόν.

24 Τὸν λέγοντα πρὸς τὸν ἀσεβῆ, Εἶσαι δίκαιος, τοῦτον οἱ λαοὶ θέλουσι καταρασθῆ, καὶ τὰ ἔθνη θέλουσι βδελύττεσθαι·

25 ἀλλ' εἰς τοὺς ἐλέγχοντας αὐτὸν θέλει εἶσθαι χάρις, καὶ εὐλογία ἀγαθῶν θέλει ἐλθεῖ ἐπ' αὐτούς.

26 Ὅστις ἀποκρίνεται λόγους ὀρθοὺς, εἶναι ὡς ὁ φιλῶν τὰ χείλη.

27 Διάταττε τὸ ἔργον σου ἔξω, καὶ προετοίμαζε αὐτὸ εἰς σεαυτὸν, ἐν τῷ ἀγρῷ· καὶ ἔπειτα οἰκοδόμησον τὸν οἶκόν σου.

28 Μὴ ἔσο μάρτυς ἄδικος κατὰ τοῦ πλησίον σου, μηδὲ ἀπάτα διὰ τῶν χειλέων σου.

29 Μὴ εἴπῃς, Καθὼς ἔκαμεν εἰς ἐμὲ, οὕτω θέλω κάμει εἰς αὐτόν· θέλω ἀποδώσει εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

30 Διέβαινον διὰ τοῦ ἀγροῦ τοῦ ὀκνηροῦ, καὶ διὰ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐνδεοῦς φρενῶν·

31 καὶ ἰδοὺ, πανταχοῦ εἶχον βλαστήσει ἄκανθαι· κνίδαι εἶχον σκεπάσει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ λιθόφραγμα αὐτοῦ ἦτο κατακεκρημνισμένον.

32 Τότε ἐγὼ θεωρήσας ἐσυλλογίσθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου· εἶδον, καὶ ἔλαβον διδασκαλίαν.

33 Ὀλίγος ὕπνος, ὀλίγος νυσταγμὸς, ὀλίγη συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸν ὕπνον·

34 ἔπειτα ἡ πτωχεία σου ἔρχεται ὡς ταχυδρόμος, καὶ ἡ ἔνδεια σου ὡς ἀνὴρ ἔνοπλος.

[ΚΕΦ. κε'.] Καὶ αὗται εἶναι παροιμίαι τοῦ Σολομῶντος, τὰς ὁποίας συνέλεξαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἐζεκίου, βασιλέως τοῦ Ἰούδα.

2 Δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ καλύπτῃ τὸ πρᾶγμα· δόξα δὲ τῶν βασιλέων, νὰ ἐξιχνιάζωσι τὸ πρᾶγμα.

3 Ὁ οὐρανὸς κατὰ τὸ ὕψος, καὶ ἡ γῆ κατὰ τὸ βάθος, καὶ ἡ καρδία τῶν βασιλέων, εἶναι ἀνεξερεύνητα.

4 Ἀφαίρεσον τὴν σκωρίαν ἀπὸ τοῦ ἀργύρου, καὶ σκεῦος θέλει ἐξέλθει εἰς τὸν χρυσοχόον·

5 ἀφαίρεσον τοὺς ἀσεβεῖς ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ θέλει στερεωθῇ ἐν δικαιοσύνῃ.

6 Μὴ ἀλαζονεύου ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ μὴ ἵστασο ἐν τῷ τόπῳ τῶν μεγάλων·

7 διότι καλήτερον νὰ σοὶ εἴπωσιν, Ἀνάβα ἐδῶ, παρὰ νὰ καταβιβασθῇς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἄρχοντος, τὸν ὁποῖον εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

8 Μὴ ἐξέλθῃς εἰς ἔριδα ταχέως· μήποτε ἐν τῷ τέλει ἀπορήσῃς τί νὰ κάμῃς, ὅταν ὁ πλησίον σου σὲ καταισχύνῃ.

9 Ἐκδίκασον τὴν δίκην σου μετὰ τοῦ πλησίον σου· καὶ μὴ ἀνακάλυπτε τὸ μυστικὸν ἄλλου·

10 μήποτε ὁ ἀκούων σὲ ὀνειδίσῃ, καὶ ἡ καταισχύνη σου δὲν ἐξαλειφθῇ.

11 Λόγος λαληθεὶς πρεπόντως εἶναι μῆλα χρυσᾶ εἰς ποικίλματα ἀργυρᾶ.

12 Ὡς ἐνώτιον χρυσοῦν, καὶ στολίδιον καθαροῦ χρυσίου εἶναι ὁ σοφὸς, ὁ ἐλέγχων ὠτίον ὑπήκοον.

13 Ὡς τὸ ψύχος τῆς χιόνος ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ, οὕτως εἶναι ὁ πιστὸς πρέσβυς εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτόν· διότι ἀναπαύει τὴν ψυχὴν τῶν κυρίων αὐτοῦ.

14 Ὁ καυχώμενος εἰς δῶρον ψευδὲς, ὁμοιάζει σύννεφα καὶ ἄνεμον χωρὶς βροχῆς.

15 Δι' ὑπομονῆς πείθεται ὁ ἡγεμών· καὶ ἡ γλυκεῖα γλῶσσα συντρίβει ὀστᾶ.

16 Εὕρηκας μέλι; φάγε ὅσον σοὶ εἶναι ἀρκετὸν, μήποτε ὑπερεμπλησθῇς ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξεμέσῃς αὐτό.

17 Σπανίως βάλε τὸν πόδα σου εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλησίον σου, μήποτε σὲ βαρυνθῇ καὶ σὲ μισήσῃ.

18 Ὁ ἄνθρωπος ὅστις μαρτυρεῖ κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ μαρτυρίαν ψευδῆ, εἶναι ὡς ῥόπαλον, καὶ μάχαιρα, καὶ βέλος ὀξύ.

19 Πίστις πρὸς ἄπιστον ἐν ἡμέρᾳ συμφορᾶς, εἶναι ὡς ὀδόντιον σεσηπὸς, καὶ ποῦς ἐξηρθρωμένος.

20 Ὡς ὁ ἐκδυόμενος ἱμάτιον ἐν ἡμέρᾳ ψύχους, καὶ τὸ ὄξος ἐπὶ νίτρου, οὕτως εἶναι ὁ ψάλλων ᾄσματα εἰς λελυπημένην καρδίαν.

21 Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, δὸς εἰς αὐτὸν ἄρτον νὰ φάγῃ· καὶ ἐὰν διψᾷ, πότισον αὐτὸν ὕδωρ·

22 διότι θέλεις σωρεύσει ἄνθρακας πυρὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ Κύριος θέλει σὲ ἀνταμείψει.

23 Ὁ βορέας ἄνεμος ἐκδιώκει τὴν βροχήν· τὸ δὲ ὠργισμενον πρόσωπον, τὴν ὑποψιθυρίζουσαν γλῶσσαν.

24 Καλήτερον νὰ κατοικῇ τις ἐν γωνίᾳ δώματος, παρὰ ἐν οἴκῳ εὐρυχώρῳ μετὰ γυναικὸς φιλέριδος.

25 Ὡς ὕδωρ ψυχρὸν εἰς ψυχὴν διψῶσαν, οὕτως εἶναι ἀγγελίαι ἀγαθαὶ ἀπὸ μακρυνῆς γῆς.

26 Ὁ δίκαιος σφάλλων ἔμπροσθεν τοῦ ἀσεβοῦς εἶναι ὡς πηγὴ θολερὰ, καὶ βρύσις διαφθαρεῖσα.

27 Καθὼς δὲν εἶναι καλὸν νὰ τρώγῃ τις πολὺ μέλι, οὕτω δὲν εἶναι ἔνδοξον νὰ ζητῇ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δόξαν.

28 Ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, εἶναι ὡς πόλις κατηδαφισμένη καὶ ἀτείχιστος.

[ΚΕΦ. κς'.] ΚΑΘΩΣ ἡ χιὼν ἐν τῷ θέρει, καὶ καθὼς ἡ βροχὴ ἐν τῷ θερισμῷ, οὕτως εἰς τὸν ἄφρονα ἡ τιμὴ δὲν ἁρμόζει.

2 Ὡς περιφέρεται τὸ στρουθίον, ὡς περιπετᾷ ἡ χελιδὼν, οὕτως ἡ ἄδικος κατάρα δὲν θέλει ἐπιφθάσει.

3 Μάστιξ διὰ τὸν ἵππον, κημὸς διὰ τὸν ὄνον, καὶ ῥάβδος διὰ τὴν ῥάχην τῶν ἀφρόνων.

4 Μὴ ἀποκρίνου εἰς τὸν ἄφρονα κατὰ τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ γείνῃς καὶ σὺ ὅμοιος αὐτοῦ.

5 Ἀποκρίνου εἰς τὸν ἄφρονα κατὰ τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ ἦναι σοφὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

6 Ὅστις ἀποστέλλει μήνυμα διὰ χειρὸς τοῦ ἄφρονος, ἀποκόπτει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ πίνει ζημίαν.

7 Ὡς τὰ σκέλη τοῦ χωλοῦ κρέμονται ἀνωφελῆ, οὕτως εἶναι καὶ παροιμία ἐν τῷ στόματι τῶν ἀφρόνων.

8 Ὡς ὁ δεσμεύων λίθον εἰς σφενδόνην, οὕτως εἶναι ὅστις δίδει τιμὴν εἰς τὸν ἄφρονα.

9 Ὡς ἡ ἄκανθα ὠθουμένη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μεθύσου, οὕτως εἶναι ἡ παροιμία ἐν τῷ στόματι τῶν ἀφρόνων.

10 Ὁ δυνάστης μιαίνει τὰ πάντα, καὶ μισθόνει τοὺς ἄφρονας· μισθόνει καὶ τοὺς παραβάτας.

11 Ὡς ὁ κύων ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἐμετὸν αὐτοῦ, οὕτως ὁ ἄφρων ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ.

12 Εἶδες ἄνθρωπον νομίζοντα ἑαυτὸν σοφόν; μᾶλλον ἐλπὶς εἶναι ἐκ τοῦ ἄφρονος, παρὰ ἐξ αὐτοῦ.

13 Ὁ ὀκνηρὸς λέγει, Λέων εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ, λέων ἐν ταῖς πλατείαις.

14 Ὡς ἡ θύρα περιστρέφεται ἐπὶ τὰς στρόφιγγας αὐτῆς, οὕτως ὁ ὀκνηρὸς ἐπὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ.

15 Ὁ ὀκνηρὸς ἐμβάπτει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ βαρύνεται νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

16 Ὁ ὀκνηρὸς νομίζει ἑαυτὸν σοφώτερον παρὰ ἑπτὰ σοφοὺς γνωμοδότας.

17 Ὅστις διαβαίνων ἀνακατόνεται εἰς ἔριδα μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτὸν, ὁμοιάζει τὸν πιάνοντα κύνα ἀπὸ τῶν ὠτίων.

18 Ὡς ὁ μανιακὸς ὅστις ῥίπτει φλόγας, βέλη, καὶ θάνατον,

19 οὕτως εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀπατᾷ τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ λέγει, Δὲν εκαμον ἐγὼ παίζων;

20 Ὅπου δὲν εἶναι ξύλα, τὸ πῦρ σβύνεται· καὶ ὅπου δὲν εἶναι ψιθυριστὴς, ἡ ἔρις ἡσυχάζει.

21 Οἱ ἄνθρακες διὰ τὴν ἀνθρακιὰν, καὶ τὰ ξύλα διὰ τὸ πῦρ, καὶ ὁ φίλερις ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐξάπτῃ ἔριδας.

22 Οἱ λόγοι τοῦ ψιθυριστοῦ καταπίνονται ἡδέως, καὶ καταβαίνουσιν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς κοιλίας.

23 Τὰ ἔνθερμα χείλη μετὰ πονηρᾶς καρδίας, εἶναι ὡς σκωρία ἀργύρου ἐπικεχρισμένη ἐπὶ πήλινον ἀγγεῖον.

24 Ὅστις μισεῖ, ὑποκρίνεται μὲ τὰ χείλη αὐτοῦ, καὶ μηχανεύεται δόλον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

25 Ὅταν ὁμιλῇ χαριέντως, μὴ πίστευε αὐτόν· διότι ἔχει ἑπτὰ βδελύγματα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

26 Ὅστις σκεπάζει τὸ μῖσος διὰ δόλου, ἡ πονηρία αὐτοῦ θέλει φανερωθῇ ἐν μέσῳ τῆς συνάξεως.

27 Ὅστις σκάπτει λάκκον, θέλει πέσει εἰς αὐτόν· καὶ ὁ λίθος θέλει ἐπιστρέψει ἐπὶ τὸν κυλίοντα αὐτόν.

28 Ἡ ψευδὴς γλῶσσα μισεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς καταθλιβομένους· καὶ τὸ ἀπατηλὸν στόμα ἐργάζεται καταστροφήν.

[ΚΕΦ. κζ'.] Μὴ καυχᾶσαι εἰς τὴν αὔριον ἡμέραν· διότι δὲν ἐξεύρεις τί θέλει γεννήσει ἡ ἡμέρα.

2 Ἂς σὲ ἐπαινῇ ἄλλος, καὶ μὴ τὸ στόμα σου· ξένος, καὶ μὴ τὰ χείλη σου.

3 Βαρὺς εἶναι ὁ λίθος, καὶ δυσβάστακτος ἡ ἄμμος· ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ ἄφρονος εἶναι βαρυτέρα καὶ τῶν δύο.

4 Ὁ θυμὸς εἶναι σκληρὸς, καὶ ἡ ὀργὴ ὀξεῖα· ἀλλὰ τίς δύναται νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν τῆς ζηλοτυπίας;

5 Ὁ φανερὸς ἔλεγχος εἶναι καλήτερος παρὰ κρυπτομένη ἀγάπη.

6 Πληγαὶ φίλου εἶναι πισταί· φιλήματα δὲ ἐχθρῶν, πολυάριθμα.

7 Κεχορτασμένη ψυχὴ ἀποστρέφεται τὴν κηρήθραν· εἰς δὲ τὴν πεινασμένην ψυχὴν πᾶν πικρὸν φαίνεται γλυκύ.

8 Ὡς τὸ πτηνὸν τὸ ἀποπλανώμενον ἀπὸ τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ, οὕτως εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀποπλανώμενος ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ.

9 Τὰ μύρα καὶ τὰ θυμιάματα εὐφραίνουσι τὴν καρδίαν, καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ φίλου διὰ τῆς ἐγκαρδίου συμβουλῆς.

10 Τὸν φίλον σου καὶ τὸν φίλον τοῦ πατρός σου μὴ ἐγκαταλίπῃς· εἰς δὲ τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ σου μὴ εἰσέλθῃς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς συμφορᾶς σου· διότι καλήτερον εἶναι γείτων πλησίον παρὰ ἀδελφὸς μακράν.

11 Υἱέ μου, γίνου σοφὸς, καὶ εὔφραινε τὴν καρδίαν μου, διὰ νὰ ἔχω τί νὰ ἀποκρίνωμαι πρὸς τὸν ὀνειδίζοντά με.

12 Ὁ φρόνιμος προβλέπει τὸ κακὸν, καὶ κρύπτεται· οἱ ἄφρονες ὅμως ἐξακολουθοῦσι τὸν δρόμον τῶν, καὶ τιμωροῦνται.

13 Λάβε τὸ ἱμάτιον τοῦ ἐγγυωμένου διὰ ξένον καὶ λάβε ἐνέχυρον ἀπ' αὐτοῦ, ἐγγυωμένου περὶ ξένων πραγμάτων.

14 Ὁ ἐγειρόμενος τὸ πρωῒ καὶ εὐλογῶν μετὰ μεγάλης φωνῆς τὸν πλησίον αὐτοῦ θέλει λογισθῇ ὡς καταρώμενος αὐτόν.

15 Ἀκατάπαυστον στάξιμον ἐν ἡμέρᾳ βροχερᾷ, καὶ φίλερις γυνὴ, εἶναι ὅμοια·

16 ὁ κρύπτων αὐτὴν, κρύπτει τὸν ἄνεμον· καὶ τὸ μύρον ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ κρυπτόμενον φωνάζει.

17 Ὁ σίδηρος ἀκονίζει τὸν σίδηρον· καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀκονίζει τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου αὐτοῦ.

18 Ὁ φυλάττων τὴν συκῆν θέλει φάγει τὸν καρπὸν αὐτῆς· καὶ ὁ φυλάττων τὸν κύριον αὐτοῦ θέλει τιμηθῇ.

19 Καθὼς εἰς τὸ ὕδωρ ἀνταποκρίνεται πρόσωπον εἰς πρόσωπον, οὕτω καρδία ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.

20 Ὁ ᾅδης καὶ ἡ ἀπώλεια δὲν χορταίνουσι· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν χορταινουσιν.

21 Ὁ ἄργυρος δοκιμάζεται διὰ τοῦ χωνευτηρίου, καὶ ὁ χρυσὸς διὰ τῆς καμίνου· ὁ δὲ ἄνθρωπος, διὰ τοῦ στόματος τῶν ἐγκωμιαζόντων αὐτόν.

22 Καὶ ἂν κοπανίσῃς διὰ κοπάνου τὸν ἄφρονα ἐν ἰγδίῳ μεταξὺ σίτου κοπανιζομένου, ἡ ἀφροσύνη αὐτοῦ δὲν θέλει χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

23 Πρόσεχε νὰ γνωρίζῃς τὴν κατάστασιν τῶν ποιμνίων σου, καὶ ἐπιμελοῦ καλῶς τὰς ἀγέλας σου·

24 διότι ὁ πλοῦτος δὲν μένει διαπαντός· οὐδὲ τὸ διάδημα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

25 Ὁ χόρτος βλαστάνει, καὶ ἡ χλόη ἀναφαίνεται, καὶ τὰ χόρτα τῶν ὀρέων συνάγονται.

26 Τὰ ἀρνία εἶναι διὰ τὰ ἐνδύματά σου, καὶ οἱ τράγοι διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀγροῦ.

27 Καὶ θέλεις ἔχει ἄφθονον γάλα αἰγῶν διὰ τὴν τροφήν σου, διὰ τὴν τροφὴν τοῦ οἴκου σου, καὶ τὴν ζωὴν τῶν θεραπαινῶν σου.

[ΚΕΦ. κη'.] Οἱ ἀσεβεῖς φεύγουσιν, οὐδενὸς διώκοντος· οἱ δὲ δίκαιοι ἔχουσι θάρρος ὡς λέων.

2 Διὰ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ τόπου πολλοὶ εἶναι οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ· δι' ἀνθρώπου ὅμως συνετοῦ καὶ νοήμονος, τὸ πολίτευμα αὐτοῦ θέλει διαρκεῖ.

3 Πτωχὸς ἄνθρωπος καὶ δυναστεύων πτωχοὺς, εἶναι ὡς βροχὴ κατακλύζουσα, ἥτις δὲν δίδει ἄρτον.

4 Ὅσοι ἐγκαταλείπουσι τὸν νόμον, ἐγκωμιάζουσι τοὺς ἀσεβεῖς· ἀλλ' οἱ φυλάττοντες τὸν νόμον, ἀντιμάχονται εἰς αὐτούς.

5 Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν θέλουσι νοήσει κρισιν· ἀλλ' οἱ ζητοῦντες τὸν Κύριον θέλουσι νοήσει τὰ πάντα.

6 Καλήτερος ὁ πτωχὸς ὁ περιπατῶν ἐν τῇ ἀκεραιότητι αὐτοῦ, παρὰ τὸν διεστραμμένον τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἂν ἦναι πλούσιος.

7 Ὁ φυλάττων τὸν νόμον εἶναι υἱὸς συνετός· ὁ δὲ φίλος τῶν ἀσώτων καταισχύνει τὸν πατέρα αὐτοῦ.

8 Ὁ αὐξάνων τὴν περιουσίαν αὐτοῦ διὰ τόκου καὶ πλεονεξίας, συνάγει αὐτὴν διὰ τὸν ἐλεοῦντα τοὺς πτωχούς.

9 Τοῦ ἐκκλίνοντος τὸ ὠτίον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκούῃ τὸν νόμον, καὶ αὐτὴ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι βδέλυγμα.

10 Ὁ ἀποπλανῶν τοὺς εὐθεῖς εἰς ὁδὸν κακὴν, αὐτὸς θέλει πέσει εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ λάκκον· ἀλλ' οἱ ἄμεμπτοι θέλουσι κληρονομήσει ἀγαθά.

11 Ὁ πλούσιος ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν σοφόν· ἀλλ' ὁ συνετὸς πτωχὸς ἐξελέγχει αὐτόν.

12 Ὅταν οἱ δίκαιοι θριαμβεύωσι, μεγάλη εἶναι ἡ δόξα· ἀλλ' ὅταν οἱ ἀσεβεῖς ὑψόνωνται, οἱ ἄνθρωποι κρύπτονται.

13 Ὁ κρύπτων τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, δὲν θέλει εὐοδωθῆ· ὁ δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτὰς, θέλει ἐλεηθῆ.

14 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος πάντοτε· ὅστις ὅμως σκληρύνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, θέλει πέσει εἰς συμφοράς.

15 Λέων βρυχώμενος, καὶ ἄρκτος πεινῶσα, εἶναι διοικητὴς ἀσεβὴς ἐπὶ λαὸν πενιχρόν.

16 Ὁ ἡγεμὼν ὁ στερούμενος συνέσεως πληθύνει τὰς καταδυναστείας· ὁ δὲ μισῶν τὴν ἁρπαγὴν θέλει μακρύνει τὰς ἡμέρας αὐτοῦ.

17 Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔνοχος αἵματος ἀνθρώπου θέλει σπεύσει εἰς τὸν λάκκον· οὐδεὶς θέλει κρατήσει αὐτόν.

18 Ὁ περιπατῶν ἐν ἀκεραιότητι θέλει σωθῆ· ὁ δὲ διεστραμμένος ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ θέλει πέσει διὰ μιᾶς.

19 Ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν αὐτοῦ θέλει χορτασθῆ ἄρτον· ὁ δὲ ἀκολουθῶν τοὺς ματαιόφρονας θέλει ἐμπλησθῆ πτωχείας.

20 Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος θέλει ἔχει πολλὴν εὐλογίαν· ἀλλ' ὅστις σπεύδει νὰ πλουτήσῃ, δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος.

21 Νὰ ἦναί τις προσωπολήπτης, δὲν εἶναι καλόν· διότι ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος δι' ἓν κομμάτιον ἄρτου θέλει ἀνομήσει.

22 Ὁ ἔχων πονηρὸν ὀφθαλμὸν σπεύδει νὰ πλουτήσῃ, καὶ δὲν καταλαμβάνει ὅτι ἡ ἔνδεια θέλει ἐλθεῖ ἐπ' αὐτόν.

23 Ὁ ἐλέγχων ἄνθρωπον, ὕστερον θέλει εὑρεῖ περισσοτέραν χάριν, παρὰ τὸν κολακεύοντα διὰ τῆς γλώσσης.

24 Ὁ κλέπτων τὸν πατέρα αὐτοῦ ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ λέγων, Τοῦτο δὲν εἶναι ἁμαρτία, αὐτὸς εἶναι σύντροφος τοῦ λῃστοῦ.

25 Ὁ ἀλαζὼν τὴν καρδίαν διεγείρει ἔριδας· ὁ δὲ θαῤῥῶν ἐπὶ Κύριον θέλει παχυνθῇ.

26 Ὁ θαῤῥῶν ἐπὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καρδίαν, εἶναι ἄφρων· ἀλλ' ὁ περιπατῶν ἐν σοφίᾳ, οὗτος θέλει σωθῇ.

27 Ὅστις δίδει εἰς τοὺς πτωχοὺς, δὲν θέλει ἐλθεῖ εἰς ἔνδειαν· ἀλλ' ὅστις ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, θέλει ἔχει πολλὰς κατάρας.

28 Ὅταν οἱ ἀσεβεῖς ὑψόνωνται, οἱ ἄνθρωποι κρύπτονται· ἀλλ' ἐν τῇ ἀπωλείᾳ ἐκείνων, οἱ δίκαιοι πληθύνονται.

[ΚΕΦ. κθ'.] Ἄνθρωπος ὅστις, ἐλεγχόμενος, σκληρύνει τὸν τράχηλον, ἐξαίφνης θέλει ἀφανισθῇ, καὶ χωρὶς ἰάσεως.

2 Ὅταν οἱ δίκαιοι μεγαλυνθῶσιν, ὁ λαὸς εὐφραίνεται· ἀλλ' ὅταν ὁ ἀσεβὴς ἐξουσιάζῃ, στενάζει ὁ λαός.

3 Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, εὐφραίνει τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἀλλ' ὅστις συναναστρέφεται μὲ πόρνας, φθείρει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

4 Ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς δικαιοσύνης στερεόνει τὸν τόπον· ἀλλ' ὁ δωροληπτης καταστρέφει αὐτόν.

5 Ὁ ἄνθρωπος ὅστις κολακεύει τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἐκτείνει δίκτυον ἔμπροσθεν τῶν βημάτων αὐτοῦ.

6 Ὁ κακὸς ἄνθρωπος παγιδεύεται ἐν τῇ ἀνομίᾳ· ἀλλ' ὁ δίκαιος ψάλλει καὶ εὐφραίνεται.

7 Ὁ δίκαιος λαμβάνει γνῶσιν τῆς κρίσεως τῶν πενήτων· ὁ ἀσεβὴς δὲν νοεῖ γνῶσιν.

8 Οἱ χλευασταὶ ἄνθρωποι καταφλέγουσι τὴν πόλιν· ἀλλ' οἱ σοφοὶ ἀποστρέφουσι τὴν ὀργήν.

9 Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος διαφερόμενος μετὰ τοῦ ἄφρονος ἀνθρώπου, εἴτε ὀργίζεται, εἴτε γελᾷ, δὲν εὑρίσκει ἀνάπαυσιν

10 Οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων μισοῦσι τὸν ἄμεμπτον· ἀλλ' οἱ εὐθεῖς ἐκζητοῦσι τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

11 Ὁ ἄφρων ἐκθέτει ὅλην αὐτοῦ τὴν ψυχήν· ὁ δὲ σοφὸς ἀναχαιτίζει αὐτὴν εἰς τὰ ὀπίσω.

12 Ἐὰν ὁ διοικητὴς προσέχῃ εἰς λόγους ψευδεῖς, πάντες οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ γίνονται ἀσεβεῖς.

13 Πένης καὶ δανειστὴς συναπαντῶνται· ὁ Κύριος φωτίζει ἀμφοτέρων τοὺς ὀφθαλμούς.

14 Βασιλέως κρίνοντος τοὺς πτωχοὺς ἐν ἀληθείᾳ, ὁ θρόνος αὐτοῦ θέλει στερεωθῆ διαπαντός.

15 Ἡ ῥάβδος καὶ ὁ ἔλεγχος δίδουσι σοφίαν· παιδιον δὲ ἀπολελυμένον καταισχύνει τὴν μητέρα αὐτοῦ.

16 Ὅταν οἱ ἀσεβεῖς πληθύνωνται, ἡ ἀνομία περισσευει ἀλλ' οἱ δίκαιοι θέλουσιν ἰδεῖ τὴν πτῶσιν αὐτῶν.

17 Παίδευε τὸν υἱόν σου, καὶ θέλει φέρει ἀνάπαυσιν εἰς σέ· καὶ θέλει φέρει ἡδονὴν εἰς τὴν ψυχήν σου.

18 Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὅρασις, ὁ λαὸς διαφθείρεται· εἶναι δὲ μακάριος ὁ φυλάττων τὸν νόμον.

19 Ὁ δοῦλος διὰ λόγων δὲν θέλει διορθωθῆ· ἐπειδὴ καταλαμβάνει μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑπακούει.

20 Εἶδες ἄνθρωπον ταχὺν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ; περισσοτέρα ἐλπὶς εἶναι ἐκ τοῦ ἄφρονος παρὰ ἐξ αὐτοῦ.

21 Ἐάν τις ἀνατρέφῃ παιδιόθεν τὸν δοῦλον αὐτοῦ τρυφηλῶς, τέλος πάντων θέλει κατασταθῆ υἱός.

22 Ὁ θυμώδης ἄνθρωπος ἐξάπτει ἔριδα, καὶ ὁ ὀργίλος ἄνθρωπος πληθύνει ἀνομίας.

23 Ἡ ὑπερηφανία τοῦ ἀνθρώπου θέλει ταπεινώσει αὐτον· ὁ δὲ ταπεινόφρων ἀπολαμβάνει τιμήν.

24 Ὁ συμμεριστὴς τοῦ κλέπτου μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν· ἀκούει τὸν ὅρκον, καὶ δὲν ὁμολογεῖ.

25 Ὁ φόβος τοῦ ἀνθρώπου στήνει παγίδα· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον θέλει εἶσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ.

26 Πολλοὶ ζητοῦσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος· ἀλλ ἡ τοῦ ἀνθρώπου κρίσις εἶναι παρὰ Κυρίου.

27 Ὁ ἄδικος ἄνθρωπος εἶναι βδέλυγμα εἰς τοὺς δι-

καίους· καὶ ὁ εὐθὺς εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, βδέλυγμα εἰς τοὺς ἀσεβεῖς.

[ΚΕΦ. λ'.] Οἱ λόγοι τοῦ Ἀγοῦρ, υἱοῦ τοῦ Ἰακαί· τουτέστιν ὁ χρησμὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἐλάλησε πρὸς τὸν Ἰθιὴλ, πρὸς τὸν Ἰθιὴλ καὶ τὸν Οὐκαλ.

2 Βεβαίως ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφρονέστερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ φρόνησις ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει ἐν ἐμοί·

3 καὶ δὲν ἔμαθον τὴν σοφίαν, οὔτε ἐξεύρω τὴν γνῶσιν τῶν ἁγίων.

4 Τίς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κατέβη; τίς συνήγαγε τὸν ἄνεμον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ;

τίς ἐδέσμευσε τὰ ὕδατα ἐν ἱματίῳ; τίς ἐστερέωσε πάντα τὰ ἄκρα τῆς γῆς;

τί τὸ ὄνομα αὐτοῦ; καὶ τί τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἐὰν ἐξεύρῃς;

5 Πᾶς λόγος Θεοῦ εἶναι δεδοκιμασμένος· εἶναι ἀσπὶς εἰς τοὺς πεποιθότας ἐπ' αὐτόν.

6 Μὴ προσθέσῃς εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ· μήποτε σὲ ἐξελέγξῃ, καὶ εὑρεθῇς ψεύστης.

7 Δύο ζητῶ παρὰ σοῦ· μὴ ἀρνηθῇς ταῦτα εἰς ἐμὲ πρὶν ἀποθάνω·

8 ματαιότητα καὶ λόγον ψευδῆ ἀπομακρυνε ἀπ' ἐμοῦ· πτωχείαν καὶ πλοῦτον μὴ δώσῃς εἰς ἐμέ· τρέφε με μὲ αὐτάρκη τροφήν·

9 μήποτε χορτασθῶ, καὶ σὲ ἀρνηθῶ, καὶ εἴπω, Τίς εἶναι ὁ Κύριος;

ἢ μήποτε εὑρεθεὶς πτωχὸς κλέψω, καὶ λάβω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου ἐπὶ ματαίῳ.

10 Μὴ καταλάλει ὑπηρέτην πρὸς τὸν κυριον αὐτοῦ· μήποτε σὲ καταρασθῇ, καὶ εὑρεθῇς ἔνοχος.

11 Ὑπάρχει γενεὰ, ἥτις καταρᾶται τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ δὲν εὐλογεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς.

12 Ὑπάρχει γενεὰ καθαρὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν εἶναι πεπλυμένη ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῆς.

13 Ὑπάρχει γενεὰ, τῆς ὁποίας πόσον ὑψηλοὶ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ τὰ βλέφαρα αὐτῆς ἐπηρμένα!

14 Ὑπάρχει γενεὰ, τῆς ὁποίας οἱ ὀδόντες εἶναι ῥομφαῖαι, καὶ οἱ μυλόδοντες μάχαιραι, διὰ νὰ κατατρώγωσι τοὺς πτωχοὺς ἐκ τῆς γῆς, καὶ τοὺς ἐνδεεῖς ἐκ μέσου τῶν ἀνθρώπων.

15 Ἡ βδέλλα ἔχει δύο θυγατέρας, αἵτινες φωνάζουσι, Φέρε, φέρε. Τὰ τρία ταῦτα δὲν χορταίνουσι ποτὲ, μάλιστα τέσσαρα δὲν λέγουσι ποτὲ, Ἀρκεῖ.

16 Ὁ ᾅδης, καὶ ἡ στεῖρα μήτρα· ἡ γῆ, ἥτις δὲν χορταίνει ἀπὸ ὕδατος· καὶ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον δὲν λέγει, Ἀρκεῖ.

17 Τὸν ὀφθαλμὸν, ὅστις ἐμπαίζει τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ καταφρονεῖ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, οἱ κόρακες τῆς φάραγγος θέλουσιν ἐκβάλει, καὶ οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀετῶν θέλουσι φάγει.

18 Τὰ τρία ταῦτα εἶναι θαυμαστὰ εἰς ἐμὲ, μάλιστα τέσσαρα δὲν ἐννοῶ·

19 Τὰ ἴχνη τοῦ ἀετοῦ εἰς τὸν οὐρανόν· τὰ ἴχνη τοῦ ὄφεως ἐπὶ τοῦ βράχου· τὰ ἴχνη τοῦ πλοίου ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· καὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ νεότητι.

20 Τοιαύτη εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς μοιχαλίδος γυναικός· τρώγει, καὶ σπογγίζει τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ λέγει, Δὲν ἔπραξα ἀνομίαν.

21 Διὰ τρία ἡ γῆ ταράττεται, μάλιστα διὰ τέσσαρα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ·

22 διὰ τὸν δοῦλον, ὅταν βασιλεύσῃ· καὶ τὸν ἄφρονα, ὅταν χορτασθῇ ἄρτον·

23 διὰ τὴν μισητὴν γυναῖκα, ὅταν ὑπανδρευθῇ· καὶ τὴν δούλην, ὅταν ἐκδιώξῃ τὴν κυρίαν αὐτῆς.

24 Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶναι ἐλαχιστα ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ὅμως σοφώτατα·

25 Οἱ μύρμηκες, οἵτινες εἶναι λαὸς ἀδύνατος, ἀλλ' ἐν τῷ θέρει ἑτοιμάζουσι τὴν τροφὴν αὐτῶν·

26 οἱ χοιρογρύλλιοι, οἵτινες εἶναι λαὸς ἀνίσχυρος, ἀλλὰ κάμνουσι τοὺς οἴκους αὐτῶν ἐπὶ βράχου·

27 αἱ ἀκρίδες, ἄτινες δὲν ἔχουσι βασιλέα, ἀλλ' ἐκβαίνουσι πᾶσαι ὁμοῦ κατὰ τάγματα·

28 ὁ ἀσκάλαβος, ὅστις βαστάζεται ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, καὶ διατρίβει ἐν τοῖς παλατίοις τῶν βασιλέων.

29 Τὰ τρία ταῦτα βαδίζουσι καλῶς, μάλιστα τέσσαρα περιπατοῦσιν εὐπρεπῶς·

30 Ὁ λέων, ὅστις εἶναι ὁ ἰσχυρότερος τῶν ζώων, καὶ δὲν στρέφει ἀπὸ προσώπου τινός·

31 ὁ ἀλέκτωρ, ὁ τράγος ἔτι· καὶ ὁ βασιλεὺς, περικεκυκλωμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

32 Ἐὰν ἔπραξας ἀφρόνως ὑψόνων σεαυτὸν, καὶ ἐὰν ἐβουλεύθης κακὸν, βάλε χεῖρα ἐπὶ στόματος.

33 Διότι ὅστις κτυπᾷ τὸ γάλα, ἐκβάλλει βούτυρον· καὶ ὅστις ἐκθλίβει τὴν ῥίνα, ἐκβάλλει αἷμα· καὶ ὅστις ἐρεθίζει ὀργὴν, ἐξάγει μάχας.

[ΚΕΦ. λα'.] Οἱ λόγοι τοῦ βασιλέως Λεμουὴλ, ὁ χρησμὸς τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδίδαξεν αὐτόν.

2 Τί, υἱέ μου; καὶ τί, τέκνον τῆς κοιλίας μου; καὶ τί, υἱὲ τῶν εὐχῶν μου;

3 Μὴ δώσῃς τὰς δυνάμεις σου εἰς τὰς γυναῖκας, μηδὲ τὰς ὁδούς σου εἰς τὰς ἀφανιστρίας τῶν βασιλέων.

4 Δὲν εἶναι τῶν βασιλέων, Λεμουὴλ, δὲν εἶναι τῶν βασιλέων νὰ πίνωσιν οἶνον, οὐδὲ τῶν ἡγεμόνων, σίκερα·

5 μήποτε πιόντες λησμονήσωσι τὸν νόμον, καὶ διαστρέψωσι τὴν κρίσιν τινὸς τεθλιμμένου.

6 Δίδετε σίκερα εἰς τοὺς τεθλιμμένους, καὶ οἶνον εἰς τοὺς πεπικραμένους τὴν ψυχήν·

7 διὰ νὰ πίωσι καὶ νὰ λησμονήσωσι τὴν πτωχείαν αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ ἐνθυμῶνται πλέον τὴν δυστυχίαν αὐτῶν.

8 Ἄνοιγε τὸ στόμα σου ὑπὲρ τοῦ ἀφώνου, ὑπὲρ τῆς κρίσεως πάντων τῶν ἐγκαταλελειμμένων.

9 Ἄνοιγε τὸ στόμα σου, κρῖνε δικαίως, καὶ ὑπερασπίζου τὸν πτωχὸν καὶ τὸν ἐνδεῆ.

10 ΓΥΝΑΙΚΑ ἐνάρετον τίς θέλει εὑρεῖ; διότι ἡ τοιαύτη εἶναι πολὺ τιμιωτέρα ὑπὲρ τοὺς μαργαρίτας.

11 Ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς θαῤῥεῖ ἐπ' αὐτὴν, καὶ δὲν θέλει στερεῖσθαι ἀφθονίας.

12 Θέλει φέρει εἰς αὐτὸν καλὸν, καὶ οὐχὶ κακὸν, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῆς.

13 Ζητεῖ μαλλίον καὶ λινάριον, καὶ ἐργάζεται εὐχαρίστως μὲ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

14 Εἶναι ὡς τὰ πλοῖα τῶν ἐμπόρων· φέρει τὴν τροφὴν αὐτῆς ἀπὸ μακρόθεν.

15 Καὶ ἐγείρεται ἐνῷ εἶναι ἔτι νὺξ, καὶ δίδει τροφὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ ἔργα εἰς τὰς θεραπαίνας αὐτῆς.

16 Θεωρεῖ ἀγρὸν, καὶ ἀγοράζει αὐτόν· ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν χειρῶν αὐτῆς φυτεύει ἀμπελῶνα.

17 Ζώνει τὴν ὀσφὺν αὐτῆς μὲ δύναμιν, καὶ ἐνισχύει τοὺς βραχίονας αὐτῆς.

18 Αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς εἶναι καλόν· ὁ λύχνος αὐτῆς δὲν σβύνεται τὴν νύκτα.

19 Βάλλει τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸ ἀδράκτιον, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς τὴν ἠλακάτην.

20 Ἀνοίγει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖρας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς.

21 Δὲν φοβεῖται τὴν χιόνα διὰ τὸν οἶκον αὐτῆς· διότι πᾶς ὁ οἶκος αὐτῆς εἶναι ἐνδεδυμένοι διπλᾶ.

22 Κάμνει εἰς ἑαυτὴν σκεπάσματα· τὸ ἔνδυμα αὐτῆς εἶναι βύσσος καὶ πορφύρα.

23 Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς γνωρίζεται ἐν ταῖς πύλαις, ὅταν κάθηται μεταξὺ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ τόπου.

24 Κάμνει λεπτὸν πανίον, καὶ πωλεῖ· καὶ δίδει ζώνας εἰς τοὺς ἐμπόρους.

25 Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν εἶναι ἐνδεδυμένη· καὶ εὐφραίνεται διὰ τὸν μέλλοντα καιρόν.

26 Ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτῆς ἐν σοφιᾳ· καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης αὐτῆς εἶναι νόμος εὐμενείας.

27 Ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ οἴκου αὐτῆς, καὶ ἄρτον ὀκνηρίας δὲν τρώγει.

28 Τὰ τέκνα αὐτῆς σηκόνονται καὶ μακαρίζουσιν αὐτήν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ ἐπαινεῖ αὐτήν·

29 πολλαὶ θυγατέρες ἐφέρθησαν ἀξίως, ἀλλὰ σὺ ὑπερέβης πάσας.

30 Ψευδὴς εἶναι ἡ χάρις, καὶ μάταιον τὸ κάλλος· ἡ γυνὴ ἡ φοβουμένη τὸν Κύριον, αὐτὴ θέλει ἐπαινεῖσθαι.

31 Δότε εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν χειρῶν αὐτῆς· καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἂς ἐπαινῶσιν αὐτὴν ἐν ταῖς πύλαις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ.

ΚΕΦ. α'.

ΛΟΓΟΙ τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ, υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, βασιλεως ἐν Ἰερουσαλήμ.

2 Ματαιότης ματαιοτητων, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής· ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.

3 Τίς ὠφέλεια εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ παντὸς τοῦ μόχθου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;

4 Γενεὰ ὑπάγει, καὶ γενεὰ ἔρχεται· ἡ δὲ γῆ διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα.

5 Καὶ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ δύει ὁ ἥλιος· καὶ σπεύδει πρὸς τὸν τόπον αὐτοῦ, ὅθεν ἀνέτειλεν.

6 Ὑπάγει πρὸς τὸν νότον ὁ ἄνεμος, καὶ ἐπιστρέφει πρὸς τὸν βορρᾶν· ἀκαταπαύστως περιστρεφόμενος ὑπάγει, καὶ ἐπανέρχεται ἐπὶ τοὺς κύκλους αὐτοῦ, ὁ ἄνεμος.

7 Πάντες οἱ ποταμοὶ ὑπάγουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν γεμίζει· εἰς τὸν τόπον ὅθεν ῥέουσιν οἱ ποταμοὶ, ἐκεῖ πάλιν ἐπιστρέφουσι, διὰ νὰ ὑπάγωσι.

8 Πάντα τὰ πράγματα εἶναι ἐν κόπῳ· δὲν δύναται ἄνθρωπος νὰ ἐκφράσῃ τοῦτο· ὁ ὀφθαλμὸς δὲν χορταίνει βλέπων, καὶ τὸ ὠτίον δὲν γεμίζει ἀκούων.

9 Ὅ,τι ἔγεινε, τοῦτο πάλιν θέλει γείνει· καὶ ὅ,τι συνέβη, τοῦτο πάλιν θέλει συμβῇ· καὶ δὲν εἶναι οὐδὲν νέον ὑπὸ τὸν ἥλιον.

10 Ὑπάρχει πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ εἴπῃ, Ἰδὲ, τοῦτο εἶναι νέον; τοῦτο ἔγεινεν ἤδη, εἰς τοὺς αἰῶνας οἵτινες ὑπῆρξαν πρὸ ἡμῶν.

11 Δὲν εἶναι μνήμη τῶν προγεγονότων, οὐδὲ θέλει εἶσθαι μνήμη τῶν ἐπιγενησομένων μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ὑπάρξωσιν ἔπειτα.

12 Ἐγὼ ὁ Ἐκκλησιαστὴς ἐστάθην βασιλεὺς ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἐν Ἰερουσαλήμ· 13 καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ ἐκζητίσω καὶ νὰ ἐρευνήσω διὰ τῆς σοφίας περὶ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν οὐρανόν· τὸν ὀχληρὸν τοῦτον περισπασμὸν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ μοχθῶσιν ἐν αὐτῷ. 14 Εἶδον πάντα τὰ ἔργα τὰ γινόμενα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἰδοὺ, τὰ πάντα ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος. 15 Τὸ στρεβλὸν δὲν δύναται νὰ γείνῃ εὐθὲς, καὶ αἱ ἐλλείψεις δὲν δύνανται νὰ ἀριθμηθῶσιν. 16 Ἐγὼ ἐλάλησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, λέγων, Ἰδοὺ, ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ ηὐξήνθην εἰς σοφίαν, ὑπὲρ πάντας τοὺς ὑπάρξαντας πρὸ ἐμοῦ ἐν Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἡ καρδία μου ἀπήλαυσε πολλὴν σοφίαν καὶ γνῶσιν. 17 Καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ σοφίαν, καὶ εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ ἀνοησίαν καὶ ἀφροσυνην· πλὴν ἐγνώρισα ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι θλίψις πνεύματος. 18 Διότι ἐν πολλῇ σοφίᾳ εἶναι πολλὴ λύπη· καὶ ὅστις προσθέτει γνῶσιν, προσθέτει πόνον.

[ΚΕΦ. β'.] Ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, Ἐλθὲ τώρα, νὰ σὲ δοκιμάσω δι' εὐφροσύνης, καὶ ἐντρύφα εἰς ἀγαθα· καὶ ἰδοὺ, καὶ τοῦτο ματαιοτης. 2 Εἶπα περὶ τοῦ γέλωτος, Εἶναι μωρία· καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, Τί ὠφελεῖ αὕτη;

3 Ἐσκέφθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου, νὰ εὐφραινω τὴν σάρκα μου μὲ οἶνον, ἐνῷ ἔτι ἡ καρδία μου ἠσχολεῖτο εἰς τὴν σοφίαν· καὶ νὰ κρατήσω τὴν μωρίαν, ἑωσοῦ ἴδω τί εἶναι τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ κάμνωσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν.

4 Ἔκαμον πράγματα μεγάλα εἰς ἐμαυτόν· ᾠκοδόμησα εἰς ἐμαυτὸν οἰκίας· ἐφύτευσα δι' ἐμαυτὸν ἀμπελῶνας. 5 Ἔκαμον δι' ἐμαυτὸν κήπους καὶ παραδείσους, καὶ ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς δένδρα παντὸς καρποῦ. 6 Ἔκαμον δι' ἐμαυτὸν δεξαμενὰς ὑδάτων, διὰ νὰ ποτίζω ἐξ αὐτῶν τὸ ἄλσος τὸ κατάφυτον ἐκ δένδρων. 7 Ἀπέκτησα δούλους καὶ δούλας, καὶ εἶχον δούλους οἰκογονεῖς· ἀπέκτησα ἔτι ἀγέλας καὶ ποίμνια περισσότερα ὑπὲρ πάντας τοὺς ὑπάρξαντας πρὸ ἐμοῦ ἐν Ἰερουσαλήμ. 8 Συνήθροισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον, καὶ ἐκλεκτὰ κειμήλια βασιλέων καὶ τόπων· ἀπέκτησα εἰς ἐμαυτὸν ᾄδοντας καὶ ᾀδούσας, καὶ τὰ ἐντρυφήματα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, πᾶν εἶδος παλλακίδων. 9 Καὶ ἐμεγαλύνθην καὶ ηὐξήνθην ὑπὲρ πάντας τοὺς ὑπάρξαντας πρὸ ἐμοῦ ἐν Ἰερουσαλήμ· καὶ ἡ σοφία μου ἔμενεν ἐν ἐμοί. 10 Καὶ πᾶν ὅ,τι ἐζήτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, δὲν ἠρνήθην εἰς αὐτούς· δὲν ἐμπόδισα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ πάσης εὐφροσύνης, διότι ἡ καρδία μου εὐφραίνετο εἰς πάντας τοὺς μόχθους μου· καὶ τοῦτο ἦτο ἡ μερίς μου ἐκ παντὸς τοῦ μόχθου μου.

11 Καὶ παρετήρησα ἐγὼ ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις μου τὰ ὁποῖα ἔκαμον αἱ χεῖρές μου, καὶ ἐν παντὶ τῷ μόχθῳ τὸν ὁποῖον ἐμόχθησα, καὶ ἰδοὺ, τὰ πάντα ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος, καὶ οὐδὲν ὄφελος ὑπὸ τὸν ἥλιον. 12 Καὶ ἐστράφην ἐγὼ διὰ νὰ παρατηρήσω τὴν σοφίαν, καὶ τὴν μωρίαν, καὶ τὴν ἀφροσύνην· διότι τί θέλει κάμει ἄνθρωπος ἐλθὼν μετὰ τὸν βασιλέα; ὅ,τι ἔκαμον ἤδη. 13 Καὶ ἐγὼ εἶδον ὅτι ἡ σοφία ὑπερέχει τῆς ἀφροσύνης, καθὼς τὸ φῶς ὑπερέχει τοῦ σκότους. 14 Τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, ὁ δὲ ἄφρων περιπατεῖ ἐν τῷ σκότει· πλὴν ἐγὼ ἐγνώρισα ἔτι ὅτι ἓν συνάντημα θέλει συναντήσει εἰς πάντας τούτους. 15 Διὰ τοῦτο εἶπα ἐγὼ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, Καθὼς συμβαίνει εἰς τὸν ἄφρονα, οὕτω

θέλει συμβῆ καὶ εἰς ἐμέ· διὰ τί λοιπὸν ἐγὼ νὰ γείνω σοφώτερος; ὅθεν ἐσυμπέρανα πάλιν ἐν τῇ καρδιᾳ μου, ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ματαιότης. 16 Διότι δὲν θέλει μένει διαπαντὸς ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ οὐδὲ τοῦ ἄφρονος· ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἐπερχομέναις ἡμέραις, τὰ πάντα θέλουσι πλέον λησμονηθῆ. Καὶ πῶς θέλει ἀποθάνει ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἄφρονος;

17 Διὰ τοῦτο ἐμίσησα τὴν ζωὴν, διότι μοχθηρὰ ἐφάνησαν εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα τὰ γινόμενα ὑπὸ τὸν ἥλιον· ἐπειδὴ τὰ πάντα ματαιότης καὶ θλίψις πνεύματος. 18 Ἐμίσησα ἔτι ἐγὼ πάντα τὸν μόχθον μου, τὸν ὁποῖον εἶχον μοχθήσει ὑπὸ τὸν ἥλιον· διότι ἀφίνω αὐτὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις θέλει σταθῆ μετ' ἐμέ. 19 Καὶ τίς οἶδεν ἂν θέλῃ εἶσθαι σοφὸς ἢ ἄφρων; καὶ ὅμως θέλει ἐξουσιάσει ἐπὶ παντὸς τοῦ μόχθου μου τὸν ὁποῖον ἐμόχθησα, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξα τὴν σοφίαν μου ὑπὸ τὸν ἥλιον· ματαιότης καὶ τοῦτο. 20 Ὅθεν ἐγὼ στραφεὶς ἀπήλπισα τὴν καρδίαν μου, περὶ παντὸς τοῦ μόχθου τὸν ὁποῖον ἐμόχθησα ὑπὸ τὸν ἥλιον. 21 Διότι εἶναι ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ὁ μόχθος ἐστάθη ἐν σοφίᾳ, καὶ γνώσει, καὶ ἐν ὀρθότητι· καὶ ὅμως ἀφίνει αὐτὸν εἰς ἄλλον διὰ μερίδα αὐτοῦ, ὅστις δὲν ἐκοπίασεν εἰς αὐτόν· καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ κακὸν μέγα. 22 Διότι τίς ὠφέλεια εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ παντὸς τοῦ μόχθου αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς καρδίας αὐτοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον; 23 Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἶναι πόνος, καὶ οἱ μόχθοι αὐτοῦ λύπη· καὶ τὴν νύκτα ἔτι ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν κοιμᾶται· εἶναι καὶ τοῦτο ματαιότης.

24 Δὲν εἶναι ἀγαθὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ τρώγῃ, καὶ νὰ πίνῃ, καὶ νὰ κάμνῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ καλὸν ἐκ τοῦ μόχθου αὐτοῦ; Καὶ τοῦτο εἶδον ἐγὼ, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ. 25 Διότι τίς θέλει φάγει, καὶ τίς θέλει ἐντρυφήσει, ὑπὲρ ἐμέ; 26 Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀρεστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ δίδει σοφίαν, καὶ γνῶσιν, καὶ χαράν· εἰς δὲ τὸν ἁμαρτωλὸν δίδει περισπασμὸν, εἰς τὸ νὰ προσθέτῃ καὶ νὰ ἐπισωρεύῃ, διὰ νὰ δώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν ἀρεστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος.

[ΚΕΦ. γ'.] ΧΡΟΝΟΣ εἶναι εἰς πάντα, καὶ καιρὸς παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

2 Καιρὸς τοῦ γεννᾶσθαι, καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθνήσκειν·
καιρὸς τοῦ φυτεύειν, καὶ καιρὸς τοῦ ἐκριζόνειν τὸ πεφυτευμένον·

3 καιρὸς τοῦ ἀποκτείνειν, καὶ καιρὸς τοῦ ἰατρεύειν·
καιρὸς τοῦ καταστρέφειν, καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομεῖν·
4 καιρὸς τοῦ κλαίειν, καὶ καιρὸς τοῦ γελᾶν·
καιρὸς τοῦ πενθεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ χορεύειν·
5 καιρὸς τοῦ διασκορπίζειν λίθους, καὶ καιρὸς τοῦ συνάγειν λίθους·
καιρὸς τοῦ ἐναγκαλίζεσθαι, καὶ καιρὸς τοῦ ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ·
6 καιρὸς τοῦ ἀποκτῆσαι, καὶ καιρὸς τοῦ ἀπολέσαι·
καιρὸς τοῦ φυλάττειν, καὶ καιρὸς τοῦ ῥίπτειν·
7 καιρὸς τοῦ σχίζειν, καὶ καιρὸς τοῦ ῥάπτειν·
καιρὸς τοῦ σιγᾶν, καὶ καιρὸς τοῦ λαλεῖν·
8 καιρὸς τοῦ ἀγαπῆσαι, καὶ καιρὸς τοῦ μισῆσαι·
καιρὸς πολέμου, καὶ καιρὸς εἰρήνης.

9 Τίς ὠφέλεια εἰς τὸν ἐργαζόμενον, ἀπὸ ὅσα αὐτὸς μοχθεῖ;
10 Εἶδον τὸν περισπασμὸν, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ μοχθῶσιν ἐν αὐτῷ. 11 Τὰ πάντα ἔκαμε καλὰ ἐν τῷ καιρῷ ἑκάστου· καὶ τὸν κόσμον ὑπέβαλεν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, χωρὶς ὁ ἄνθρωπος νὰ δύναται νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔκαμεν. 12 Ἐγνώρισα ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο καλὸν δι' αὐτοὺς, εἰμὴ νὰ εὐφραίνηταί τις, καὶ νὰ κάμνῃ καλὸν, ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ. 13 Καὶ ἔτι τὸ νὰ τρώγῃ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ νὰ πίνῃ, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ καλὸν ἐκ παντὸς τοῦ μόχθου αὐτοῦ, εἶναι χάρισμα Θεοῦ.

14 Ἐγνώρισα ὅτι, πάντα ὅσα ἔκαμεν ὁ Θεὸς, τὰ αὐτὰ θέλουσιν εἶσθαι διαπαντός· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσθέσῃ τις εἰς αὐτὰ, οὐδὲ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν· καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμε τοῦτο διὰ νὰ φοβῶνται ἐνώπιον αὐτοῦ. 15 Ὅ,τι ἔγεινεν, ἤδη

εἶναι· καὶ ὅ,τι θέλει γείνει, ἤδη ἐγεινε· καὶ ὁ Θεὸς ἀνακαλεῖ τὰ παρελθόντα.

16 Καὶ εἶδον ἔτι ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸν τόπον τῆς κρίσεως, καὶ ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀνομία· καὶ τὸν τόπον τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐκεῖ ἡ ἀνομία. 17 Εἶπα ἐγὼ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, Ὁ Θεὸς θέλει κρίνει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀσεβῆ· διότι δι' ἕκαστον πρᾶγμα, καὶ ἐπὶ παντὸς ἔργου, εἶναι καιρὸς ἐκεῖ.

18 Εἶπα ἐγὼ ἐν τῇ καρδίᾳ μου περὶ τῆς καταστάσεως τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι θέλει δοκιμάσει αὐτοὺς ὁ Θεὸς, καὶ θέλουσιν ἰδεῖ ὅτι αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς εἶναι κτήνη. 19 Διότι τὸ συνάντημα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ τὸ συνάντημα τοῦ κτήνους· καὶ ἓν συνάντημα εἶναι εἰς αὐτούς· καθὼς ἀποθνήσκει τοῦτο, οὕτως ἀποθνήσκει καὶ ἐκεῖνος· καὶ ἡ αὐτὴ πνοὴ εἶναι εἰς πάντας· καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπερτερεῖ κατ' οὐδὲν τὸ κτῆνος· διότι τὰ πάντα εἶναι ματαιότης. 20 Τὰ πάντα καταντῶσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· τὰ πάντα ἔγειναν ἐκ τοῦ χώματος, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ χῶμα. 21 Τίς γνωρίζει τὸ πνεῦμα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, ἂν αὐτὸ ἀναβαίνῃ εἰς τὰ ἄνω, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κτήνους, ἂν αὐτὸ καταβαίνῃ κάτω εἰς τὴν γῆν;

22 Εἶδον λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι καλήτερον, εἰμὴ τὸ νὰ εὐφραίνηται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ· διότι αὐτὴ εἶναι ἡ μερὶς αὐτοῦ· ἐπειδὴ τίς θέλει φέρει αὐτὸν διὰ νὰ ἴδῃ τὸ γενησόμενον μετ' αὐτόν;

[ΚΕΦ. δ'.] Τότε ἐγὼ ἐστράφην, καὶ εἶδον πάσας τὰς ἀδικίας τὰς γινομένας ὑπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ἰδοὺ δάκρυα τῶν ἀδικουμένων, καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰς αὐτοὺς ὁ παρηγορῶν· ἡ δὲ δύναμις ἦτο ἐν τῇ χειρὶ τῶν ἀδικούντων αὐτούς· καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰς αὐτοὺς ὁ παρηγορῶν. 2 Ὅθεν ἐγὼ ἐμακάρισα τοὺς τελευτήσαντας, τοὺς ἤδη ἀποθανόντας, μᾶλλον παρὰ τοὺς ζῶντας, ὅσοι ζῶσιν ἔτι. 3 Καλήτερος δὲ ἀμφοτέρων εἶναι, ὅστις δὲν ὑπῆρξεν ἔτι, ὅστις δὲν εἶδε τὰ πονηρὰ ἔργα τὰ γινομενα ὑπὸ τὸν ἥλιον.

4 Προσέτι, ἐγὼ ἐθεώρησα πάντα μόχθον, καὶ πᾶσαν

ἐπίτευξιν ἔργου, ὅτι διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος φθονεῖται ὑπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος. 5 Ὁ ἄφρων περιπλέκει τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ τρώγει τὴν ἑαυτοῦ σάρκα. 6 Καλήτερον μία δρὰξ πλήρης ἀναπαύσεως, παρὰ δύο, πλήρεις μόχθου καὶ θλίψεως πνεύματος.

7 Πάλιν ἐστράφην ἐγὼ, καὶ εἶδον ματαιότητα ὑπὸ τὸν ἥλιον· 8 ὑπάρχει τις καὶ δὲν ἔχει δεύτερον· ναὶ, δὲν ἔχει οὔτε υἱὸν, οὔτε ἀδελφόν· καὶ ὅμως δὲν παύει ἀπὸ παντὸς τοῦ μόχθου αὐτοῦ· μάλιστα ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ δὲν χορταίνει πλούτου· καὶ δὲν λέγει, Διὰ τίνα ἐγὼ κοπιάζω, καὶ στερῶ τὴν ψυχήν μου ἀπὸ ἀγαθῶν; Καὶ τοῦτο εἶναι ματαιότης, καὶ περισπασμὸς λυπηρός.

9 Καλήτεροι οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα· ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔχουσι καλὴν ἀντιμισθίαν ἐν τῷ κόπῳ αὐτῶν. 10 Διότι, ἐὰν πέσωσιν, ὁ εἷς θέλει σηκώσει τὸν σύντροφον αὐτοῦ· ἀλλ' οὐαὶ εἰς τὸν ἕνα, ὅστις πέσῃ, καὶ δὲν ἔχει δεύτερον νὰ σηκώσῃ αὐτόν. 11 Πάλιν, ἐὰν δύο πλαγιάσωσιν ὁμοῦ, τότε θερμαίνονται· ὁ εἷς ὅμως πῶς θέλει θερμανθῇ; 12 Καὶ ἐάν τις ὑπερισχύσῃ κατὰ τοῦ ἑνὸς, οἱ δύο θέλουσιν ἀντισταθῇ εἰς αὐτόν· καὶ τὸ τριπλοῦν σχοινίον δὲν κόπτεται ταχέως.

13 Καλήτερον πτωχὸν καὶ σοφὸν παιδίον, παρὰ βασιλεὺς γέρων καὶ ἄφρων, ὅστις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὸς νουθεσίας· 14 διότι τὸ μὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ οἴκου τῶν δεσμίων διὰ νὰ βασιλεύσῃ· ὁ δὲ, καὶ βασιλεὺς γεννηθεὶς, καθίσταται πένης. 15 Εἶδον πάντας τοὺς ζῶντας τοὺς περιπατοῦντας ὑπὸ τὸν ἥλιον, μετὰ τοῦ υἱοῦ, τοῦ δευτέρου, ὅστις θέλει σταθῇ ἀντ' αὐτοῦ. 16 Δὲν ὑπάρχει τέλος εἰς πάντα τὸν λαὸν, εἰς πάντας τοὺς προϋπάρξαντας αὐτῶν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ μετὰ ταῦτα θέλουσιν εὐφρανθῇ εἰς αὐτόν· λοιπὸν καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος.

[ΚΕΦ. ε'.] ΦΥΛΑΤΤΕ τὸν πόδα σου, ὅταν ὑπαγῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ· καὶ προθυμοῦ μᾶλλον νὰ ἀκούῃς, παρὰ νὰ προσφέρῃς θυσίαν ἀφρόνων, οἵτινες δὲν αἰσθάνονται ὅτι πράττουσι κακῶς. 2 Μὴ σπεῦδε διὰ τοῦ στόματός σου, καὶ ἡ

καρδία σου ἂς μὴ ἐπιταχύνῃ νὰ προσφέρῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ, σὺ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς· ὅθεν οἱ λόγοι σου ἂς ἦναι ὀλίγοι. 3 Ἐπειδὴ τὸ μὲν ὄνειρον ἔρχεται ἐν τῷ πλήθει τῶν περισπασμῶν· ἡ δὲ φωνὴ τοῦ ἄφρονος, ἐν τῷ πλήθει τῶν λόγων.

4 Ὅταν εὐχηθῇς εὐχὴν εἰς τὸν Θεὸν, μὴ βραδύνῃς νὰ ἀποδώσῃς αὐτήν· διότι δὲν εὐαρεστεῖται εἰς τοὺς ἄφρονας· ἀπόδος ὅ,τι ηὐχήθης. 5 Κάλλιον νὰ μὴ εὐχηθῇς, παρὰ εὐχηθεὶς νὰ μὴ ἀποδώσῃς.

6 Μὴ συγχωρήσῃς εἰς τὸ στόμα σου νὰ φέρῃ ἐπὶ σὲ ἁμαρτίαν· μηδὲ εἴπῃς ἐνώπιον τοῦ ἀγγέλου, ὅτι ἦτο ἐξ ἀγνοίας· διὰ τί νὰ ὀργισθῇ ὁ Θεὸς εἰς τὴν φωνήν σου, καὶ νὰ ἀφανίσῃ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου; 7 Διότι ἐν τῷ πλήθει τῶν ὀνείρων, καὶ ἐν τῷ πλήθει τῶν λόγων, εἶναι ματαιότητες· σὺ δὲ φοβοῦ τὸν Θεόν.

8 Ἐὰν ἴδῃς κατάθλιψιν πένητος, καὶ παραβίασιν κρίσεως καὶ δικαιοσύνης ἐν τῇ χώρᾳ, μὴ θαυμάσῃς διὰ τοῦτο· διότι ὁ ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν ὑψηλότερος ἐπιτηρεῖ· καὶ ἐπὶ τούτους ὑψηλότεροι. 9 Ἡ γῆ ὠφελεῖ ὑπὲρ πάντα· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἀγρῶν ὑπηρετεῖται.

10 Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀργύριον, δὲν θέλει χορτασθῇ ἀργυρίου· οὐδὲ εἰσοδημάτων ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀφθονίαν· ματαιότης καὶ τοῦτο. 11 Πληθυνομένων τῶν ἀγαθῶν, πληθύνονται καὶ οἱ τρώγοντες αὐτά· καὶ τίς ἡ ὠφέλεια εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν, εἰμὴ τὸ νὰ θεωρῶσιν αὐτὰ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν; 12 Ὁ ὕπνος τοῦ ἐργαζομένου εἶναι γλυκὺς, εἴτε ὀλίγον φάγῃ, εἴτε πολύ· ὁ δὲ τοῦ πλουσίου χορτασμὸς δὲν ἀφίνει αὐτὸν νὰ κοιμᾶται. 13 Ὑπάρχει κακὸν θλιβερὸν τὸ ὁποῖον εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον· πλοῦτος φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ ἔχοντος αὐτὸν πρὸς βλάβην αὐτοῦ. 14 Καὶ ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος χάνεται ὑπὸ συμφορᾶς κακῆς· αὐτὸς δὲ γεννᾷ υἱὸν, καὶ δὲν ἔχει οὐδὲν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. 15 Καθὼς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, γυμνὸς θέλει ἐπιστρέψει, ὑπάγων καθὼς ἦλθε· καὶ δὲν θέλει βαστάζει οὐδὲν ἐκ τοῦ κόπου αὐτοῦ, διὰ νὰ ἔχῃ ἐν τῇ

χειρὶ αὐτοῦ. 16 Καὶ τοῦτο ἔτι κακὸν θλιβερὸν, καθὼς ἦλθεν, οὕτω νὰ ὑπάγῃ· καὶ τίς ὠφέλεια εἰς αὐτὸν ὅτι ἐκοπίασε διὰ τὸν ἄνεμον; 17 Θέλει προσέτι τρώγει κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς ἡμέρας ἐν σκότει, καὶ ἐν πολλῇ λύπῃ, καὶ ἀῤῥωστίᾳ καὶ βασάνῳ.

18 Ἰδοὺ τί εἶδον ἐγὼ ἀγαθόν· εἶναι καλὸν νὰ τρώγῃ τις καὶ νὰ πίνῃ, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ ὅλου τοῦ κόπου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον κοπιάζει ὑπὸ τὸν ἥλιον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὅσας ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν· διότι τοῦτο εἶναι ἡ μερὶς αὐτοῦ. 19 Καὶ εἰς ὄντινα ἄνθρωπον ὁ Θεὸς δόσας πλούτη καὶ ὑπάρχοντα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξουσίαν νὰ τρώγῃ ἀπ' αὐτῶν, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὸ μερίδιον αὐτοῦ, καὶ νὰ εὐφραίνηται εἰς τὸν κόπον αὐτοῦ, τοῦτο εἶναι δῶρον Θεοῦ· 20 διότι δὲν θέλει ἐνθυμεῖσθαι πολὺ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀποκρίνεται εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ δι' εὐφροσύνης.

[ΚΕΦ. ς'.] Ὑπάρχει κακὸν, τὸ ὁποῖον εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τοῦτο συχνὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· 2 Ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκε πλοῦτον, καὶ ὑπάρχοντα, καὶ δόξαν, ὥστε δὲν στερεῖται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὅσα ἤθελεν ἐπιθυμήσει· πλὴν ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν νὰ τρώγῃ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τρώγει αὐτὰ ξένος· καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ εἶναι νόσος κακή.

3 Ἐὰν ἄνθρωπος γεννήσῃ ἑκατὸν τέκνα, καὶ ζήσῃ πολλὰ ἔτη, ὥστε αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν αὐτοῦ νὰ γείνωσι πολλαὶ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν χορταίνῃ ἀγαθοῦ, καὶ δὲν λάβῃ καὶ ταφὴν, λέγω ὅτι τὸ ἐξάμβλωμα εἶναι καλήτερον παρ' αὐτόν. 4 Διότι ἦλθεν ἐν ματαιότητι, καὶ θέλει ὑπάγει ἐν σκότει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει σκεπασθῇ ὑπὸ σκότους· 5 δὲν εἶδεν, οὐδὲ ἐγνώρισε τὸν ἥλιον, ἔχει ὅμως περισσοτέραν ἀνάπαυσιν παρ' ἐκεῖνον, 6 καὶ δισχίλια ἔτη ἂν ζήσῃ, καὶ καλὸν δὲν ἴδῃ· δὲν ὑπάγουσι πάντες εἰς τὸν αὐτὸν τόπον; 7 Πᾶς ὁ μόχθος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διὰ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ὅμως ἡ ψυχὴ δὲν χορταίνει. 8 Διότι κατὰ τί ὑπερβαίνει ὁ σοφὸς τὸν ἄφρονα; κατὰ τί ὁ πτωχὸς, ἂν καὶ ἐξεύρῃ νὰ περιπατῇ ἔμπροσθεν τῶν ζώντων;

9 Κάλλιον εἶναι νὰ βλέπῃ τις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, παρὰ νὰ περιπλανᾶται μὲ τὴν ψυχήν· καὶ τοῦτο ματαιότης, καὶ θλίψις πνεύματος.

10 Ὅ,τι ἔγεινεν, ἔλαβεν ἤδη τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐγνωρίσθη ὅτι οὗτος εἶναι ἄνθρωπος· καὶ δὲν δύναται νὰ κριθῇ μετὰ τοῦ ἰσχυροτέρου αὐτοῦ. 11 Ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ πράγματα πληθύνοντα τὴν ματαιότητα, τίς ὠφέλεια εἰς τὸν ἄνθρωπον; 12 Διότι τίς γνωρίζει τί εἶναι καλὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ζωῇ, κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς ματαιότητος αὐτοῦ, τὰς ὁποίας διέρχεται ὡς σκιάν; διότι τίς θέλει ἀπαγγείλει πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τί θέλει εἶσθαι μετ' αὐτὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον;

[ΚΕΦ. ζ'.] ΚΑΛΛΙΟΝ ὄνομα καλὸν παρὰ πολύτιμον μύρον· καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως.

2 Κάλλιον νὰ ὑπάγῃ τις εἰς οἶκον πένθους, παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς οἶκον συμποσίου· διότι τοῦτο εἶναι τὸ τέλος παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ ζῶν θέλει βάλει αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

3 Κάλλιον ἡ λύπη παρὰ τὸν γέλωτα· διότι ἐκ τῆς σκυθρωπότητος τοῦ προσώπου ἡ καρδία γίνεται φαιδροτέρα.

4 Ἡ καρδία τῶν σοφῶν εἶναι ἐν οἴκῳ πένθους· ἀλλ' ἡ καρδία τῶν ἀφρόνων ἐν οἴκῳ εὐφροσύνης.

5 Κάλλιον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀκούῃ ἐπίπληξιν σοφοῦ, παρὰ νὰ ἀκούῃ ᾆσμα ἀφρόνων·

6 διοτι καθὼς εἶναι ὁ ἦχος τῶν ἀκανθῶν ὑποκάτω τοῦ λέβητος, οὕτως ὁ γέλως τοῦ ἄφοονος· καὶ τοῦτο ματαιότης.

7 Βεβαίως ἡ καταδυναστεια παοαλογίζει τὸν σοφόν· καὶ τὸ δῶρον διαφθείρει τὴν καρδιαν

8 Κάλλιον τὸ τέλος τοῦ πραγματος παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ· καλήτερος ὁ μακρόθυμος παρὰ τὸν ὑψηλόφρονα.

9 Μὴ σπεῦδε ἐν τῷ πνεύματί σου νὰ θυμόνῃς· διοτι ὁ θυμος ἀναπαύεται ἐν τῷ κόλπῳ τῶν ἀφρόνων.

10 Μὴ εἴπῃς, Τίς ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ παρελθοῦσαι ἡμέραι ἦσαν καλήτεραι παρὰ ταύτας; διότι δὲν ἐρωτᾷς φρονίμως περὶ τούτου.

11 Ἡ σοφία εἶναι καλὴ ὡς ἡ κληρονομία, καὶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς βλέποντας τὸν ἥλιον.

12 Διότι ἡ σοφία εἶναι σκέπη, ὡς εἶναι σκέπη τὸ ἀργυριον· πλὴν ἡ ὑπεροχὴ τῆς γνώσεως εἶναι, ὅτι ἡ σοφία ζωοποιεῖ τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

13 Θεώρει τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· διότι τίς δύναται νὰ κάμῃ εὐθὲς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔκαμε στρεβλόν;

14 Ἐν ἡμέρᾳ εὐτυχίας εὐφραίνου, ἐν δὲ ἡμέρᾳ δυστυχίας σκέπτου· διότι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ ἓν ἀντίστιχον τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ μὴ εὑρίσκῃ ὁ ἄνθρωπος μηδὲν ὀπίσω αὐτοῦ.

15 Τὰ πάντα εἶδον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ματαιότητός μου· ὑπάρχει δίκαιος, ὅστις ἀφανίζεται ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ· καὶ ὑπάρχει ἀσεβὴς, ὅστις μακροημερεύει ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ.

16 Μὴ γίνου δίκαιος παραπολὺ, καὶ μὴ φρόνει σεαυτὸν ὑπέρμετρα σοφόν· διὰ τί νὰ ἀφανισθῇς;

17 Μὴ γίνου κακὸς παραπολὺ, καὶ μὴ ἔσο ἄφρων· διὰ τί νὰ ἀποθάνῃς πρὸ τοῦ καιροῦ σου;

18 Εἶναι καλὸν νὰ κρατῇς τοῦτο, ἀπὸ δὲ ἐκείνου νὰ μὴ ἀποσύρῃς τὴν χεῖρά σου· διότι ὁ φοβούμενος τὸν Θεὸν θέλει ἐκφύγει πάντα ταῦτα.

19 Ἡ σοφία ἐνδυναμόνει τὸν σοφὸν, περισσότερον παρὰ δέκα ἐξουσιάζοντες οἵτινες εἶναι ἐν τῇ πόλει.

20 Διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος δίκαιος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις νὰ πράττῃ τὸ καλὸν, καὶ νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ.

21 Προσέτι, μὴ δώσῃς τὴν προσοχήν σου εἰς πάντας τοὺς λόγους ὅσοι λέγονται· μήποτε ἀκούσῃς τὸν δοῦλόν σου καταρώμενόν σε·

22 διότι πολλάκις καὶ ἡ καρδία σου γνωρίζει, ὅτι καὶ σὺ παρομοίως κατηράσθης ἄλλους.

23 Πάντα ταῦτα ἐδοκίμασα διὰ τῆς σοφίας· εἶπα, Θέλω γείνει σοφός· ἀλλ' αὕτη ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ.

24 Ὅ,τι εἶναι πολλὰ μακρὰν, καὶ εἰς ἄκρον βαθὺ, τίς δύναται νὰ εὕρῃ τοῦτο;

25 Ἐγὼ περιῆλθον ἐν τῇ καρδίᾳ μου διὰ νὰ μάθω, καὶ νὰ ἀνιχνεύσω, καὶ νὰ ἐκζητήσω σοφίαν, καὶ τὸν λόγον τῶν πραγμά-

των, καὶ νὰ γνωρίσω τὴν ἀσέβειαν τῆς ἀφροσύνης, καὶ τὴν ἠλιθιότητα τῆς ἀνοησίας·

26 καὶ εὗρον ὅτι πικροτέρα εἶναι παρὰ θάνατον ἡ γυνὴ τῆς ὁποίας ἡ καρδία εἶναι παγίδες καὶ δίκτυα, καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς δεσμά· ὁ ἀρεστὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ θέλει ἐκφύγει ἀπ' αὐτῆς· ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς θέλει συλληφθῆ ἐν αὐτῇ.

27 Ἰδέ, τοῦτο εὕρηκα, λέγει ὁ Ἐκκλησιαστὴς, ἐξετάζων ἓν πρὸς ἕν, διὰ νὰ εὕρω τὸν λόγον·

28 τὸν ὁποῖον ἔτι ἡ ψυχή μου ἐκζητεῖ, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκω· ἄνδρα ἕνα μεταξὺ χιλίων εὕρηκα· γυναῖκα ὅμως μίαν μεταξὺ πασῶν τούτων δὲν εὕρηκα.

29 Ἰδοὺ, τοῦτο μόνον εὕρηκα· ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον εὐθὺν, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπεζήτησαν λογισμοὺς πολλούς.

[ΚΕΦ. η'.] ΤΙΣ εἶναι ὡς ὁ σοφός; καὶ τίς γνωρίζει τὴν λύσιν τῶν πραγμάτων; ἡ σοφία τοῦ ἀνθρώπου φαιδρύνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἡ σκληρότης τοῦ προσώπου αὐτοῦ θέλει μεταβληθῆ.

2 Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ φυλάττῃς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ τὸν ὅρκον τοῦ Θεοῦ.

3 Μὴ σπεύδε νὰ φύγῃς ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ· μὴ ἐμμένῃς εἰς πρᾶγμα κακόν· διότι πᾶν ὅ,τι θελήσῃ, κάμνει.

4 Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ βασιλέως εἶναι ἐξουσία· καὶ τίς θέλει εἰπεῖ πρὸς αὐτὸν, Τί κάμνεις;

5 Ὁ φυλάττων τὴν προσταγὴν δὲν θέλει δοκιμάσει πρᾶγμα κακόν· καὶ ἡ καρδία τοῦ σοφοῦ γνωρίζει τὸν καιρὸν καὶ τὸν τρόπον.

6 Παντὶ πράγματι εἶναι καιρὸς καὶ τρόπος· ὅθεν ἡ ἀθλιότης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολλὴ ἐπ' αὐτόν·

7 διότι δὲν γνωρίζει τί θέλει συμβῆ· ἐπειδὴ τίς δύναται νὰ ἀπαγγείλῃ πρὸς αὐτὸν πῶς θέλει ἀκολουθήσει;

8 Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ τὸ πνεῦμα· οὐδὲ ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου· καὶ ἐν τῷ πολέμῳ δὲν εἶναι ἀποφυγή· καὶ ἡ ἀσέβεια δὲν θέλει ἐλευθερώσει τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

9 Πάντα ταῦτα εἶδον, καὶ προσήλωσα τὸν νοῦν μου εἰς πᾶν

ἔργον, τὸ ὁποῖον γίνεται ὑπὸ τὸν ἥλιον· εἶναι καιρὸς καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἐξουσιάζει ἄνθρωπον πρὸς βλάβην αὐτοῦ.

10 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἀσεβεῖς ἐνταφιασθέντας, οἵτινες ἤλθον καὶ ἀπῆλθον ἀπὸ τῆς γῆς τῆς ἁγίας, καὶ ἐλησμονήθησαν ἐν τῇ πόλει, ὅπου εἶχον πράξει οὕτω· καὶ τοῦτο ματαιότης.

11 Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ πονηροῦ ἔργου ἀπόφασις δὲν ἐκτελεῖται ταχέως, διὰ τοῦτο ἡ καρδία τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὅλη ἔκδοτος εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ κακόν.

12 Ἂν καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς πράττῃ κακὸν ἑκατοντάκις, καὶ μακροημερεύῃ, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω βεβαίως ὅτι θέλει εἶσθαι καλὸν εἰς τοὺς φοβουμένους τὸν Θεὸν, οἵτινες φοβοῦνται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ·

13 εἰς δὲ τὸν ἀσεβῆ δὲν θέλει εἶσθαι καλὸν, καὶ δὲν θέλουσι μακρυνθῆ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, αἵτινες παρέρχονται ὡς σκιά· διότι δὲν φοβεῖται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

14 Ὑπάρχει ματαιότης, ἥτις γίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι εἶναι δίκαιοι εἰς τοὺς ὁποίους συμβαίνει κατὰ τὰ ἔργα τῶν ἀσεβῶν, καὶ εἶναι ἀσεβεῖς εἰς τοὺς ὁποίους συμβαίνει κατὰ τὰ ἔργα τῶν δικαίων· εἶπα, ὅτι καὶ τοῦτο ματαιότης.

15 Διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐπῄνεσα τὴν εὐφροσύνην· διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καλήτερον ὑπὸ τὸν ἥλιον, εἰμὴ νὰ τρώγῃ, καὶ νὰ πίνῃ, καὶ νὰ εὐφραίνηται· καὶ τοῦτο θέλει μείνει εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κόπου αὐτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

16 Ἀφοῦ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ γνωρίσω τὴν σοφίαν, καὶ νὰ ἴδω τὸν περισπασμὸν τὸν γινόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, (διότι οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα, δὲν βλέπουσιν ὕπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν·) 17 τότε εἶδον πᾶν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ὑπὸ τὸν ἥλιον· ἐπειδὴ ὅσον καὶ ἂν κοπιασῃ ὁ ἄνθρωπος ζητῶν, βεβαίως δὲν θέλει εὑρεῖ· ἔτι δὲ, καὶ ὁ σοφὸς ἐὰν εἴπῃ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸ, δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ εὕρῃ.

[ΚΕΦ. θ'.] ΔΙΟΤΙ ἅπαν τοῦτο ἐσκέφθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου, διὰ νὰ ἐξιχνιάσω ἅπαν τοῦτο, ὅτι οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σοφοὶ,

καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, εἶναι ἐν χειρὶ Θεοῦ· δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος γνωρίζων εἴτε ἀγάπη θέλει εἶσθαι, εἴτε μῖσος· τὰ πάντα εἶναι ἔμπροσθεν αὐτῶν.

2 Πάντα συμβαίνουσιν ἐπίσης εἰς πάντας· ἓν συνάντημα εἶναι εἰς τὸν δίκαιον καὶ εἰς τὸν ἀσεβῆ, εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ εἰς τὸν καθαρὸν καὶ εἰς τὸν ἀκάθαρτον, καὶ εἰς τὸν θυσιάζοντα καὶ εἰς τὸν μὴ θυσιάζοντα· ὡς ὁ ἀγαθὸς, οὕτω καὶ ὁ ἁμαρτωλός· ὁ ὀμνύων, ὡς ὁ φοβούμενος τὸν ὅρκον.

3 Τοῦτο εἶναι τὸ κακὸν μεταξὺ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι ἓν συνάντημα εἶναι εἰς πάντας· καὶ μάλιστα ἡ καρδία τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι πλήρης κακίας, καὶ ἀφροσύνη εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἐνόσῳ ζῶσι, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπάγουσι πρὸς τοὺς νεκρούς.

4 Διότι εἰς τὸν ἔχοντα κοινωνίαν μεταξὺ πάντων τῶν ζώντων, εἶναι ἐλπίς· ἐπειδὴ κύων ζῶν εἶναι καλήτερος παρὰ λέοντα νεκρόν. 5 Διότι οἱ ζῶντες γνωρίζουσιν ὅτι θέλουσιν ἀποθάνει· ἀλλ' οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουσιν οὐδὲν, οὐδὲ ἔχουσι πλέον ἀπόλαυσιν· ἐπειδὴ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐλησμονήθη. 6 Ἔτι καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῶν, καὶ τὸ μῖσος αὐτῶν, καὶ ὁ φθόνος αὐτῶν, ἤδη ἐχάθη· καὶ δὲν θέλουσιν ἔχει πλέον εἰς τὸν αἰῶνα μερίδα εἰς πάντα ὅσα γίνονται ὑπὸ τὸν ἥλιον.

7 Ὕπαγε, φάγε τὸν ἄρτον σου ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ πίε τὸν οἶνόν σου ἐν εὐθύμῳ καρδίᾳ· διότι ἤδη ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται εἰς τὰ ἔργα σου. 8 Ἐν παντὶ καιρῷ ἂς ἦναι λευκὰ τὰ ἱμάτιά σου· καὶ ἔλαιον ἂς μὴ ἐκλείψῃ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου. 9 Χαίρου ζωὴν μετὰ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἠγάπησας, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς ματαιότητός σου, αἵτινες σοὶ ἐδόθησαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ματαιότητός σου· διότι τοῦτο εἶναι ἡ μερίς σου ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐν τῷ μόχθῳ σου τὸν ὁποῖον μοχθεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον. 10 Πάντα ὅσα εὕρῃ ἡ χείρ σου νὰ κάμῃ, κάμε κατὰ τὴν δύναμίν σου· διότι δὲν εἶναι πρᾶξις, οὔτε λογισμὸς, οὔτε γνῶσις, οὔτε σοφία, ἐν τῷ ᾅδῃ ὅπου ὑπάγεις.

11 Ἐπέστρεψα, καὶ εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι ὁ δρόμος δὲν εἶναι εἰς τοὺς ταχύποδας, οὐδὲ ὁ πόλεμος εἰς τοὺς δυνατοὺς, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρτος εἰς τοὺς σοφοὺς, ἀλλ' οὐδὲ τὰ πλούτη εἰς

τοὺς νοήμονας, ἀλλ' οὐδὲ ἡ χάρις εἰς τοὺς ἀξίους· διότι καιρὸς καὶ περίστασις συναντᾷ εἰς πάντας αὐτούς. 12 Διότι οὐδὲ ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὸν καιρὸν αὐτοῦ· καθὼς οἱ ἰχθύες οἵτινες πιάνονται ἐν κακῷ δικτύῳ, καὶ καθὼς τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα πιάνονται ἐν παγίδι, οὕτω παγιδεύονται οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν καιρῷ κακῷ, ὅταν ἐξαίφνης ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτούς.

13 Καὶ ταύτην τὴν σοφίαν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἐφάνη εἰς ἐμὲ μεγάλη. 14 Ἦτο μικρὰ πόλις, καὶ ἄνδρες ἐν αὐτῇ ὀλίγοι· καὶ ἦλθε κατ' αὐτῆς βασιλεὺς μέγας, καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτὴν, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐναντίον αὐτῆς προχώματα μεγάλα· 15 ἀλλ' εὑρέθη ἐν αὐτῇ ἄνθρωπος πτωχὸς καὶ σοφὸς, καὶ αὐτὸς διὰ τῆς σοφίας αὐτοῦ ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν· πλὴν οὐδεὶς ἐνεθυμήθη τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον. 16 Τότε ἐγὼ εἶπα, Ἡ σοφία εἶναι καλητέρα παρὰ τὴν δύναμιν, ἂν καὶ ἡ σοφία τοῦ πτωχοῦ καταφρονῆται, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ δὲν εἰσακούωνται.

17 Οἱ λόγοι τῶν σοφῶν ἐν ἡσυχίᾳ ἀκούονται, μᾶλλον παρὰ τὴν κραυγὴν τοῦ ἐξουσίαζοντος μετὰ ἀφρόνων.

18 Ἡ σοφία εἶναι καλητέρα παρὰ τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου· εἷς δὲ ἁμαρτωλὸς ἀφανίζει μεγάλα καλά.

[ΚΕΦ. ι'.] Μυῖαι ἀποθνήσκουσαι κάμνουσι τὸ μύρον τοῦ μυρεψοῦ νὰ βρωμῇ, νὰ ἀναβράζῃ· καὶ μικρὰ ἀφροσύνη ἀτιμάζει τὸν ἐν ὑπολήψει ἐπὶ σοφίᾳ καὶ τιμῇ.

2 Ἡ καρδία τοῦ σοφοῦ εἶναι ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ· ἡ δὲ καρδία τοῦ ἄφρονος ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτοῦ.

3 Καὶ ἔτι ὅταν ὁ ἄφρων περιπατῇ ἐν τῇ ὁδῷ, λείπει ἡ σύνεσις αὐτοῦ, καὶ ἀναγγέλλει πρὸς πάντας ὅτι εἶναι ἄφρων.

4 Ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ ἡγεμόνος ἐγερθῇ ἐναντίον σου, μὴ ἀφήσῃς τὸν τόπον σου· διότι ἡ γλυκύτης καταπαύει ἁμαρτίας μεγάλας.

5 Εἶναι κακὸν τὸ ὁποῖον εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, λάθος, λέγω, προερχόμενον ἀπὸ τοῦ ἐξουσιαστοῦ· 6 ὅτι ὁ ἄφρων βάλλεται εἰς μεγάλας ἀξίας, οἱ δὲ πλούσιοι κάθηνται ἐν ταπεινῷ τόπῳ.

7 Εἶδον δούλους ἐφ' ἵππων, καὶ ἄρχοντας περιπατοῦντας ὡς δούλους ἐπὶ τῆς γῆς.

8 Ὅστις σκάπτει λάκκον, θέλει πέσει εἰς αὐτόν· καὶ ὅστις χαλᾷ φραγμὸν, ὄφις θελει δαγκάσει αὐτόν.

9 Ὁ μετακινῶν λίθους θέλει βλαφθῇ ὑπ' αὐτῶν· ὁ σχίζων ξύλα θέλει κινδυνεύσει ἐν αὐτοῖς.

10 Ἐὰν ὁ σίδηρος ἀμβλυνθῇ, καὶ δὲν ἀκονίσῃ τις τὴν κόψιν αὐτοῦ, πρέπει νὰ προσθέσῃ δύναμιν· ἡ σοφία δὲ εἶναι ὠφέλιμος πρὸς διεύθυνσιν.

11 Ἐὰν ὁ ὄφις δαγκάνῃ χωρὶς συριγμοῦ, πλὴν καὶ ὁ συκοφάντης καλήτερος δὲν εἶναι.

12 Οἱ λόγοι τοῦ στόματος τοῦ σοφοῦ εἶναι χάρις· τὰ δὲ χειλη τοῦ ἄφρονος θέλουσι καταπίει αὐτόν.

13 Ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων τοῦ στόματος αὐτοῦ εἶναι ἀφροσύνη· καὶ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ κακὴ μωρία.

14 Ὁ ἄφρων προσέτι πληθύνει λόγους, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξεύρει τί μέλλει γενέσθαι· καὶ τίς δύναται νὰ ἀπαγγείλῃ πρὸς αὐτὸν τί θέλει εἶσθαι μετ' αὐτόν;

15 Ὁ μόχθος τῶν ἀφρόνων ἀπαυδίζει αὐτοὺς, ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρουσι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν πόλιν.

16 Οὐαὶ εἰς σὲ, γῆ, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς εἶναι νέος, καὶ οἱ ἄρχοντές σου τρώγουσι τὸ πρωΐ!

17 Μακαρία σὺ, γῆ, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς εἶναι υἱὸς εὐγενῶν, καὶ οἱ ἄρχοντές σου τρώγουσιν ἐν καιρῷ, πρὸς ἐνίσχυσιν, καὶ οὐχὶ πρὸς μέθην!

18 Διὰ τὴν πολλὴν ὀκνηρίαν πίπτει ἡ στέγασις· καὶ διὰ τὴν ἀργίαν τῶν χειρῶν στάζει ἡ οἰκία.

19 Δι' εὐθυμίαν κάμνουσι συμπόσια, καὶ ὁ οἶνος εὐφραίνει τοὺς ζῶντας· τὸ δὲ ἀργύριον ἀποκρίνεται εἰς πάντα.

20 Μὴ καταρασθῇς τὸν βασιλέα, μηδὲ ἐν τῇ διανοίᾳ σου· καὶ μὴ καταρασθῇς τὸν πλούσιον ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ κοιτῶνός σου· διότι πτηνὸν τοῦ οὐρανοῦ θέλει φέρει τὴν φωνὴν, καὶ τὸ ἔχον τὰς πτέρυγας θέλει ἀναγγείλει τὸ πρᾶγμα.

[ΚΕΦ. ια'.] ΡΙΨΟΝ τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τῶν ὑδάτων· διότι ἐν ταῖς πολλαῖς ἡμέραις θέλεις εὑρεῖ αὐτόν.

2 Δὸς μερίδιον εἰς ἑπτὰ, καὶ ἔτι εἰς ὀκτώ· διότι δὲν ἐξεύρεις τί κακὸν θέλει γείνει ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Ἐὰν τὰ νέφη ἦναι πλήρη, θέλουσι διαχύσει βροχὴν ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐὰν δένδρον πέσῃ πρὸς τὸν νότον, ἢ πρὸς τὸν βορρᾶν, ἐν τῷ τόπῳ ὅπου πέσῃ τὸ δένδρον, ἐκεῖ θέλει μείνει.

4 Ὅστις παρατηρεῖ τὸν ἄνεμον, δὲν θέλει σπείρει· καὶ ὅστις θεωρεῖ τὰ νέφη, δὲν θέλει θερίσει.

5 Καθὼς δὲν γνωρίζεις τίς ἡ ὁδὸς τοῦ ἀνέμου, οὐδὲ τίνι τρόπῳ μορφόνονται τὰ ὀστᾶ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς κυοφορούσης, οὕτω δὲν γνωρίζεις τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅστις κάμνει τὰ πάντα.

6 Σπεῖρε τὸν σπόρον σου τὸ πρωΐ, καὶ τὴν ἑσπέραν ἂς μὴ ἡσυχάσῃ ἡ χείρ σου· διότι δὲν ἐξεύρεις τί θέλει εὐδοκιμήσει, τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἢ ἐὰν καὶ τὰ δύο ἦναι ἐπίσης ἀγαθά.

7 Γλυκὺ βέβαια εἶναι τὸ φῶς, καὶ εὐάρεστον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπωσι τὸν ἥλιον·

8 ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ζήσῃ ἔτη πολλὰ, καὶ εὐφραίνηται ἐν πᾶσι τούτοις, ἂς ἐνθυμηθῇ ὅμως τὰς ἡμέρας τοῦ σκότους, ὅτι θέλουσιν εἶσθαι πολλαι. Πάντα τὰ συμβαίνοντα ματαιότης.

9 Εὐφραίνου, νεανίσκε, ἐν τῇ νεότητί σου· καὶ ἡ καρδία σου ἂς σὲ χαροποιῇ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου· καὶ περιπάτει κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας σου, καὶ κατὰ τὴν ὅρασιν τῶν ὀφθαλμῶν σου· πλὴν ἔξευρε, ὅτι διὰ πάντα ταῦτα ὁ Θεὸς θέλει σὲ φέρει εἰς κρίσιν.

10 Καὶ ἀφαίρεσον τὸν θυμὸν ἀπὸ τῆς καρδίας σου, καὶ ἀπομάκρυνον τὴν πονηρίαν ἀπὸ τῆς σαρκός σου· διότι ἡ νεότης καὶ ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι ματαιότης.

[ΚΕΦ. ιβ'.] Καὶ ἐνθυμοῦ τὸν Πλάστην σου ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου· πρὶν ἔλθωσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι, καὶ φθάσωσι τὰ ἔτη εἰς τὰ ὁποῖα θέλεις εἰπεῖ, Δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν εἰς αὐτά· 2 πρὶν σκοτισθῇ ὁ ἥλιος, καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ σελήνη, καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ ἐπανέλθωσι τὰ νέφη μετὰ τὴν βροχήν· 3 ὅτε οἱ φύλακες τῆς οἰκίας θέλουσι τρέμει, καὶ οἱ

ἄνδρες οἱ ἰσχυροὶ θέλουσι κλονίζεσθαι, καὶ αἱ ἀλέθουσαι θέλουσι παύσει, διότι ὠλιγοστεύθησαν, καὶ αἱ βλέπουσαι διὰ τῶν θυρίδων θέλουσιν ἀμαυρωθῆ· 4 καὶ αἱ θύραι θέλουσι κλεισθῆ ἐν τῇ ὁδῷ, ὅτε θέλει ἀσθενήσει ἡ φωνὴ τῆς ἀλεθούσης, καὶ ὁ ἄνθρωπος θέλει ἐξεγείρεσθαι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ στρουθίου, καὶ πᾶσαι αἱ θυγατέρες τοῦ ᾄσματος ἀτονίσωσιν·

5 ὅτε θέλουσι φοβεῖσθαι τὸ ὕψος, καὶ θέλουσι τρέμει ἐν τῇ ὁδῷ· ὅτε ἡ ἀμυγδαλέα θέλει ἀνθήσει, καὶ ἡ ἀκρὶς θέλει προξενεῖ βάρος, καὶ ἡ ὄρεξις θέλει ἐκλείψει· διότι ὁ ἄνθρωπος ὑπάγει εἰς τὸν αἰώνιον οἶκον αὐτοῦ, καὶ οἱ πενθοῦντες περικυκλοῦσι τὰς ὁδούς· 6 πρὶν λυθῇ ἡ ἀργυρᾶ ἄλυσος, καὶ σπάσῃ ὁ λύχνος ὁ χρυσοῦς, ἢ συντριφθῇ ἡ ὑδρία ἐν τῇ πηγῇ, ἢ χαλάσῃ ὁ τροχὸς ἐν τῷ φρέατι, 7 καὶ ἐπιστρέψῃ τὸ χῶμα εἰς τὴν γῆν, καθὼς ἦτο, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεὸν, ὅστις ἔδωκεν αὐτό.

8 Ματαιότης ματαιοτήτων, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής· τὰ πάντα ματαιότης.

9 Καὶ ὅσον περισσότερον ὁ Ἐκκλησιαστὴς ἐστάθη σοφὸς, τόσον περισσότερον ἐδίδαξε τὴν γνῶσιν εἰς τὸν λαόν· μάλιστα ἐπρόσεξε καὶ ἠρεύνησε, καὶ ἔβαλεν εἰς τάξιν πολλὰς παροιμίας.

10 Ὁ Ἐκκλησιαστὴς ἐζήτησε νὰ εὕρῃ λόγους εὐαρέστους· καὶ τὸ γεγραμμένον ἦτο εὐθύτης, καὶ λόγοι ἀληθείας.

11 Οἱ λόγοι τῶν σοφῶν εἶναι ὡς βούκεντρα, καὶ ὡς καρφία ἐμπεπηγμένα ὑπὸ τῶν διδασκάλων συναθροισάντων αὐτούς· ἐδόθησαν δὲ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ποιμένος.

12 Περιπλέον δὲ τούτων, μάθε, υἱέ μου, ὅτι τὸ νὰ κάμνῃ τις πολλὰ βιβλία δὲν ἔχει τέλος, καὶ ἡ πολλὴ μελέτη εἶναι μόχθος εἰς τὴν σάρκα.

13 Ἂς ἀκούσωμεν το τέλος τῆς ὅλης ὑποθέσεως· Φοβοῦ τὸν Θεὸν, καὶ φύλαττε τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι το πᾶν τοῦ ἀνθρώπου. 14 Διότι ὁ Θεὸς θέλει φέρει εἰς κρίσιν πᾶν ἔργον, και πᾶν κρυπτὸν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε πονηρον.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

ΚΕΦ. α'.

ΤΟ Ἆσμα των Ἀσματων, το του Σολομωντος.

2 Ἂς μὲ φιλήσῃ μὲ τὰ φιλήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ. Διότι ἡ ἀγάπη σου εἶναι καλητέρα παρὰ τὸν οἶνον.

3 Διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν καλῶν μύρων σου, τὸ ὄνομά σου εἶναι μύρον ἐκκεχυμένον· διὰ τοῦτο αἱ νεάνιδες σὲ ἀγαπῶσιν.

4 Ἕλκυσόν με· θέλομεν δράμει κατόπιν σου· ὁ βασιλεὺς μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὰ ταμεῖα αὐτοῦ·

θέλομεν ἀγάλλεσθαι καὶ εὐφραίνεσθαι εἰς σὲ, θέλομεν ἐνθυμεῖσθαι τὴν ἀγάπην σου μᾶλλον παρὰ οἶνον· οἱ ἔχοντες εὐθύτητα σὲ ἀγαπῶσι.

5 Μελαίνα εἶμαι, πλὴν εὔχαρις, θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ· ὡς τὰ σκηνώματα τοῦ Κηδὰρ, ὡς τὰ παραπετάσματα τοῦ Σολομῶντος.

6 Μὴ βλέπετε εἰς ἐμὲ, ὅτι εἶμαι μεμελανωμένη, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος μὲ ἔκαυσεν·

οἱ υἱοὶ τῆς μητρός μου ὠργίσθησαν κατ' ἐμοῦ· μὲ ἔβαλον φύλακα εἰς τοὺς ἀμπελῶνας· τὸν ἴδιόν μου ἀμπελῶνα ὅμως δὲν ἐφύλαξα.

7 Ἀπάγγειλόν μοι, σὺ, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχη μου, ποῦ ποιμαίνεις, ποῦ ἀναπαύεις τὸ ποίμνιον τὴν μεσημβρίαν·

διὰ τί νὰ γείνω ὡς περικεκαλυμμένη μεταξὺ τῶν ποιμνίων τῶν συντρόφων σου;

8 Ἐὰν δὲν γνωρίζῃς τοῦτο ἀφ' ἑαυτῆς, ὡραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἔξελθε σὺ κατόπιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ποιμνίου, καὶ ποίμαινε τὰ ἐρίφιά σου πλησίον τῶν σκηνῶν τῶν βοσκῶν.

9 Μὲ τὰς ἵππους τῶν ἁμαξῶν τοῦ Φαραὼ σὲ ἐξωμοίωσα, ἠγαπημένη μου.

10 Αἱ σιαγόνες σου εἶναι ὡραῖαι μὲ τὰς σειρὰς τῶν μαργαριτῶν, καὶ ὁ τράχηλός σου μὲ τὰ περιδέρραια.

11 Θέλομεν κάμει εἰς σὲ ἁλύσεις χρυσᾶς, μὲ στίγματα ἀργυρίου.

12 Ἐνόσῳ ὁ βασιλεὺς κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν αὐτοῦ, ὁ νάρδος μου διαχέει τὴν ὀσμὴν αὐτοῦ.

13 Δεμάτιον σμύρνης εἶναι εἰς ἐμὲ ὁ ἀγαπητός μου· θέλει διανυκτερεύει μεταξὺ τῶν μαστῶν μου.

14 Ὁ ἀγαπητός μου εἶναι εἰς ἐμὲ ὡς βότρυς κύπρινος εἰς τοὺς ἀμπελῶνας τοῦ Ἐν-γαδδί.

15 Ἰδοὺ, εἶσαι ὡραία, ἀγαπητή μου· ἰδοὺ, εἶσαι ὡραία· οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι ὡς περιστερῶν.

16 Ἰδοὺ, εἶσαι ὡραῖος, ἀγαπητέ μου, ναὶ, εὔχαρις· καὶ ἡ κλίνη ἡμῶν εἶναι εὐθαλής.

17 Αἱ δοκοὶ τῶν οἴκων ἡμῶν εἶναι κέδροι, τὰ σανιδώματα ἡμῶν ἐκ κυπαρίσσου.

[ΚΕΦ. β'.] Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄνθος τοῦ Σαρὼν, καὶ τὸ κρίνον τῶν κοιλάδων.

2 Καθὼς τὸ κρίνον μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν, οὕτως εἶναι ἡ ἀγαπητή μου μεταξὺ τῶν νεανίδων.

3 Καθὼς ἡ μηλέα μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ δάσους, οὕτως εἶναι ὁ ἀγαπητός μου μεταξὺ τῶν νεανίσκων·

ἐπεθύμησα τὴν σκιὰν αὐτοῦ, καὶ ἐκάθισα ὑπ' αὐτὴν, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἦτο γλυκὺς εἰς τὸν οὐρανίσκον μου.

4 Μὲ ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ οἴνου, καὶ ἡ σημαία αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ ἦτο ἀγάπη.

5 Ὑποστηρίξατέ με μὲ γλυκάσματα δυναμωτικὰ, ἀναψύξατέ με μὲ μῆλα· διότι εἶμαι τετρωμένη ὑπὸ ἀγάπης.

6 Ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν κεφαλην μου, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ μὲ ἐναγκαλίζεται.

7 Σᾶς ὁρκίζω, θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὰς δορκάδας, καὶ εἰς τὰς ἐλάφους τοῦ ἀγροῦ, νὰ μὴ ἐξεγείρητε, μηδὲ νὰ ἐξυπνήσητε τὴν ἀγάπην μου, ἑωσοῦ θελήσῃ.

8 Φωνὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου! Ἰδοὺ, αὐτὸς ἔρχεται πηδῶν ἐπὶ τὰ ὄρη, σκιρτῶν ἐπὶ τοὺς λόφους.

9 Ὁ ἀγαπητός μου εἶναι ὅμοιος μὲ δορκάδα, ἢ μὲ σκύμνον ἐλάφου·

ἰδοὺ, ἵσταται ὄπισθεν τοῦ τοίχου ἡμῶν, κυττάζει ἔξω διὰ τῶν θυρίδων, προκύπτει διὰ τῶν δικτυωτῶν.

10 Ἀποκρίνεται ὁ ἀγαπητός μου, καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Σηκώθητι, ἀγαπητή μου, ὡραία μου, καὶ ἐλθέ·

11 διότι ἰδοὺ, ὁ χειμὼν παρῆλθεν, ἡ βροχὴ διέβη, ἀπῆλθε·

12 τὰ ἄνθη φαίνονται ἐν τῇ γῇ· ὁ καιρὸς τοῦ ᾄσματος ἔφθασε, καὶ ἡ φωνὴ τῆς τρυγόνος ἠκούσθη ἐν τῇ γῇ ἡμῶν·

13 ἡ συκῆ ἐξέφερε τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, καὶ αἱ ἄμπελοι μὲ τὰ ἄνθη τῆς σταφυλῆς διαδίδουσιν εὐωδίαν·

σηκώθητι, ἀγαπητή μου, ὡραία μου, καὶ ἐλθέ·

14 ὦ περιστερά μου, ἥτις εἶσαι ἐν ταῖς σχισμαῖς τοῦ βράχου, ἐν τοῖς ἀποκρύφοις τῶν κρημνῶν, δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου, κάμε με νὰ ἀκούσω τὴν φωνήν σου·

διότι ἡ φωνή σου εἶναι γλυκεῖα, καὶ ἡ ὄψις σου ὡραία.

15 Πιάσατε εἰς ἡμᾶς τὰς ἀλώπεκας, τὰς μικρὰς ἀλώπεκας, αἵτινες ἀφανίζουσι τὰς ἀμπέλους· διότι αἱ ἄμπελοι ἡμῶν ἀνθοῦσιν.

16 Ὁ ἀγαπητός μου εἶναι εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ εἰς αὐτον· ποιμαίνει μεταξὺ τῶν κρίνων.

17 Ἑωσοῦ πνεύσῃ ἡ αὔρα τῆς ἡμέρας καὶ φύγωσιν αἱ σκιαὶ, ἐπίστρεψον, ἀγαπητέ μου·

γίνου ὅμοιος μὲ δορκάδα, ἢ μὲ σκύμνον ἐλάφου ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ διεσχισμένα.

[ΚΕΦ. γ'.] Τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐζήτησα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχή μου· ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ δὲν εὗρηκα αὐτόν.

2 Θέλω σηκωθῆ τώρα, καὶ περιέλθει τὴν πόλιν, ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις·

θέλω ζητήσει ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχή μου· ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ δὲν εὗρηκα αὐτόν.

3 Μὲ εὗρηκαν οἱ φύλακες, οἱ περιερχόμενοι τὴν πόλιν. Μὴ εἴδετε ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχή μου;

4 Ἀφοῦ ὀλίγον ἐπέρασα ἀπ' αὐτῶν, εὗρηκα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχή μου·

ἐπίασα αὐτὸν, καὶ δὲν ἀφῆκα αὐτὸν, ἑωσοῦ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρός μου, καὶ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συλλαβούσης με.

5 Σᾶς ὁρκίζω, θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὰς δορκάδας, καὶ εἰς τὰς ἐλάφους τοῦ ἀγροῦ, νὰ μὴ ἐξεγείρητε, μηδὲ νὰ ἐξυπνήσητε τὴν ἀγάπην μου, ἑωσοῦ θελήσῃ.

6 Τίς αὕτη, ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου ὡς στύλοι καπνοῦ, τεθυμιαμένη μὲ σμύρναν καὶ λίβανον, μὲ πᾶσαν ἀρωματικὴν σκόνην τοῦ μυρεψοῦ;

7 Ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σολομῶντος· ἑξήκοντα δυνατοὶ ἄνδρες εἶναι περὶ αὐτὴν, ἐκ τῶν δυνατῶν τοῦ Ἰσραήλ·

8 πάντες οὗτοι κρατοῦσι ῥομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον· ἕκαστος ἔχει τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ, διὰ νυκτερινοὺς φόβους.

9 Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἔκαμεν εἰς ἑαυτὸν φορεῖον ἐκ ξύλων τοῦ Λιβανου·

10 τοὺς στύλους αὐτοῦ ἔκαμεν ἐξ ἀργύρου, τὸ ἀνακλιντηριον αὐτοῦ ἐκ χρυσοῦ, τὴν στρωμνὴν αὐτοῦ ἐκ πορφύρας·

τὸ μέσον αὐτοῦ ἦτο ἐγκεκοσμημένον ἐρασμίως ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῆς Ἱερουσαλήμ.

11 Ἐξέλθετε, καὶ ἰδέτε, θυγατέρες Σιὼν, τὸν βασιλέα Σολομῶντα ἐν τῷ διαδήματι, μὲ τὸ ὁποῖον ἔστεψεν αὐτὸν ἡ

μήτηρ αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νυμφεύσεως αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς εὐφροσύνης τῆς καρδίας αὐτοῦ.

ΚΕΦ. δ'.] ΙΔΟΥ, εἶσαι ὡραία, ἀγαπητή μου· ἰδοὺ, εἶσαι ὡραία· οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι ὡς περιστερῶν μεταξὺ τῶν πλοκάμων σου·

τὰ μαλλία σου εἶναι ὡς ποίμνιον αἰγῶν, καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ὄρους Γαλαάδ.

2 Οἱ ὀδόντες σου εἶναι ὡς ποίμνιον προβάτων κεκουρευμένων, ἀναβαινόντων ἀπὸ τῆς λούσεως, τὰ ὁποῖα πάντα γεννῶσι δίδυμα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄτεκνον μεταξὺ αὐτῶν·

3 τὰ χείλη σου ὡς ταινία ἐρυθρὰ, καὶ ἡ λαλιά σου εὔχαρις·

αἱ παρειαί σου ὡς τμῆμα ῥοϊδίου μεταξὺ τῶν πλοκάμων σου·

4 ὁ τράχηλός σου ὡς ὁ πύργος τοῦ Δαβὶδ, ὁ ᾠκοδομημένος διὰ ὁπλοθήκην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρέμανται χίλιοι θυρεοὶ, πάντες ἀσπίδες ἰσχυρῶν·

5 οἱ δύο μαστοί σου ὡς δύο σκύμνοι δορκάδος δίδυμοι, βόσκοντες μεταξὺ τῶν κρίνων.

6 Ἑωσοῦ πνεύσῃ ἡ αὔρα τῆς ἡμέρας, καὶ φύγωσιν αἱ σκιαὶ, ἐγὼ θέλω ὑπάγει εἰς τὸ ὄρος τῆς σμύρνης, καὶ εἰς τὸν λόφον τοῦ θυμιάματος.

7 Ὅλη ὡραία εἶσαι, ἀγαπητή μου· καὶ μῶμος δὲν ὑπάρχει ἐν σοί.

8 Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ ἀπὸ τοῦ Λιβάνου, νύμφη, ἀπὸ τοῦ Λιβάνου μετ' ἐμοῦ·

βλέψον ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀμανὰ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Σενεὶρ, καὶ τοῦ Ἀερμὼν,

ἀπὸ τῶν φωλεῶν τῶν λεόντων, ἀπὸ τῶν ὀρέων τῶν παρδάλεων.

9 Ἔτρωσας τὴν καρδίαν μου, ἀδελφή μου, νύμφη· ἔτρωσας τὴν καρδίαν μου, δι' ἑνὸς τῶν ὀφθαλμῶν σου, δι' ἑνὸς πλοκάμου τοῦ τραχήλου σου.

10 Πόσον ὡραία εἶναι ἡ ἀγάπη σου, ἀδελφή μου, νύμφη! πόσον καλητέρα ἡ ἀγάπη σου παρὰ τὸν οἶνον! καὶ ἡ ὀσμὴ τῶν μύρων σου παρὰ πάντα τὰ ἀρώματα!

11 Τὰ χείλη σου, νύμφη, στάζουσιν ὡς κηρήθρα· μέλι καὶ γάλα εἶναι ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου· καὶ ἡ ὀσμὴ τῶν ἱματίων σου ὡς ὀσμὴ τοῦ Λιβάνου.

12 Κῆπος κεκλεισμένος εἶναι ἡ ἀδελφή μου, ἡ νύμφη μου· βρύσις κεκλεισμένη, πηγὴ ἐσφραγισμένη.

13 Οἱ βλαστοί σου εἶναι παράδεισος ῥοϊδίων, μετὰ ἐκλεκτῶν καρπῶν· κύπρος μετὰ νάρδου·

14 νάρδος καὶ κρόκος· κάλαμος καὶ κιννάμωμον, μετὰ πάντων τῶν δένδρων τοῦ θυμιάματος· σμύρνα καὶ ἀλόη, μετὰ πάντων τῶν πρωτίστων ἀρωμάτων·

15 πηγὴ κήπων, φρέαρ ὕδατος ζῶντος, καὶ ῥύακες ἀπὸ τοῦ Λιβάνου.

16 Ἐγέρθητι, Βορρᾶ· καὶ ἔρχου, Νότε· πνεῦσον εἰς τὸν κῆπόν μου· διὰ νὰ ἐκχυθῶσι τὰ ἀρώματα αὐτοῦ. Ἂς ἔλθῃ ὁ ἀγαπητός μου εἰς τὸν κῆπον αὐτοῦ, καὶ ἂς φάγῃ τοὺς ἐξαιρέτους καρποὺς αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. ε'.] Ἦλθον εἰς τὸν κῆπόν μου, ἀδελφή μου, νύμφη· ἐτρύγησα τὴν σμύρναν μου μετὰ τῶν ἀρωμάτων μου· ἔφαγον τὴν κηρήθραν μου μετὰ τοῦ μέλιτός μου· ἔπιον τὸν οἶνόν μου μετὰ τοῦ γάλακτός μου·

φάγετε, φίλοι· πίετε, ναὶ, πίετε ἀφθόνως, ἀγαπητοί.

2 Ἐγὼ κοιμῶμαι, ἀλλ' ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ· φωνὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου· κρούει·

"Ἄνοιξόν μοι, ἀδελφή μου, ἀγαπητή μου, περιστερά μου, ἀμώμητέ μου·

"διότι ἡ κεφαλή μου ἐγέμισεν ἀπὸ δρόσου, οἱ βόστρυχοί μου ἀπὸ ψεκάδων τῆς νυκτός."

3 "Ἐξεδύθην τὸν χιτῶνά μου· πῶς νὰ ἐνδυθῶ αὐτόν; ἔνιψα τοὺς πόδας μου· πῶς θέλω μολύνει αὐτούς;"

4 Ὁ ἀγαπητός μου εἰσῆξε τὴν χεῖρα αὐτοῦ διὰ τῆς τρύπης τῆς θύρας, καὶ τὰ σπλάγχνα μου ἐταράχθησαν δι' αὐτόν.

5 Ἐγὼ ἐσηκώθην διὰ νὰ ἀνοίξω εἰς τὸν ἀγαπητον μου· καὶ αἱ χεῖρές μου ἔσταζον σμύρναν,

καὶ οἱ δάκτυλοί μου σμύρναν σταλακτὴν, ἐπὶ τὰς λαβὰς τοῦ μοχλοῦ.

6 Ἐγὼ ἤνοιξα εἰς τὸν ἀγαπητόν μου· ἀλλ' ὁ ἀγαπητος μου ἐσύρθη, ἔφυγεν·

ἡ ψυχή μου ἐλειποθύμησεν εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ·

ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ δὲν εὗρηκα αὐτόν· ἐφώνησα αὐτὸν, καὶ δὲν μοὶ ἀπεκρίθη.

7 Μὲ εὗρηκαν οἱ φύλακες, οἱ περιερχόμενοι τὴν πόλιν, μὲ ἐκτύπησαν, μὲ ἐπλήγωσαν· οἱ φύλακες τῶν τειχῶν ἀφῆρεσαν ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἱμάτιόν μου.

8 Σᾶς ὁρκίζω, θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, ἐὰν εὕρητε τὸν ἀγαπητόν μου, τί θέλετε εἰπεῖ πρὸς αὐτόν; Ὅτι εἶμαι τετρωμένη ὑπὸ ἀγάπης.

9 ΤΙ διαφέρει ἄλλου ἀγαπητοῦ ὁ ἀγαπητός σου, ὦ ὡραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν;

τί διαφέρει ἄλλου ἀγαπητοῦ ὁ ἀγαπητός σου, καὶ ὥρκισας ἡμᾶς οὕτως;

10 Ὁ Ἀγαπητός μου εἶναι λευκὸς καὶ ἐρυθρὸς, διακρινόμενος μεταξὺ μυριάδων·

11 ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι χρυσίον δεδοκιμασμένον, οἱ πλόκαμοι αὐτοῦ κλάδοι φοινίκων, μέλανες ὡς κόραξ·

12 οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς περιστερῶν ἐπὶ τῶν ῥυάκων τῶν ὑδάτων, λελουμένοι ἐν γάλακτι, καθήμενοι ὡς λίθοι ἐνθέσεως·

13 αἱ σιαγόνες αὐτοῦ ὡς πρασιαὶ ἀρωμάτων, ὡς ἀλώνια φυτῶν μυρεψικῶν· τὰ χείλη αὐτοῦ ὡς κρίνα, στάζοντα σμύρναν σταλακτήν·

14 αἱ χεῖρες αὐτοῦ δακτυλίδια χρυσᾶ, πεπληρωμένα μὲ βηρύλλιον· ἡ κοιλία αὐτοῦ ἐλεφάντινον τεχνούργημα, περικεκοσμημένον μὲ σαπφείρους·

15 αἱ κνῆμαι αὐτοῦ στύλοι μαρμάρινοι, ἐστηριγμένοι ἐπὶ βάσεων καθαροῦ χρυσίου· τὸ εἶδος αὐτοῦ ὡς Λίβανος· ἔξοχος ὡς κέδροι.

16 Ὁ οὐρανίσκος αὐτοῦ εἶναι γλυκασμοί· καὶ αὐτὸς ὅλος ἐπιθυμητός.

Οὗτος εἶναι ὁ ἀγαπητός μου, καὶ οὗτος ὁ φίλος μου, θυγατέρες Ἰερουσαλήμ.

[ΚΕΦ. ς'.] Ποῦ ὑπῆγεν ὁ ἀγαπητός σου, ὦ ὡραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν; ποῦ ἐστράφη ὁ ἀγαπητός σου; καὶ θέλομεν ζητήσει αὐτὸν μετὰ σοῦ.

2 Ὁ Ἀγαπητός μου κατέβη εἰς τὸν κῆπον αὐτοῦ, εἰς τὰς πρασιὰς τῶν ἀρωμάτων, διὰ νὰ ποιμαίνῃ ἐν τοῖς κήποις, καὶ νὰ συνάγῃ κρίνα.

3 Ἐγὼ εἶμαι τοῦ ἀγαπητοῦ μου, καὶ ἐμοῦ ὁ ἀγαπητός μου· ποιμαίνει μεταξὺ τῶν κρίνων.

4 Εἶσαι ὡραία, ἀγαπητή μου, ὡς Θερσὰ, εὔχαρις ὡς Ἰερουσαλὴμ, τρομερὰ ὡς στράτευμα μὲ σημαίας.

5 Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπεναντίον μου, διότι μὲ κατέπληξαν·

τὰ μαλλία σου εἶναι ὡς ποίμνιον αἰγῶν, καταβαινοντων ἀπὸ Γαλαάδ.

6 Οἱ ὀδόντες σου εἶναι ὡς ποίμνιον προβάτων, ἀναβαινόντων ἀπὸ τῆς λούσεως, τὰ ὁποῖα πάντα γεννῶσι δίδυμα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄτεκνον μεταξὺ αὐτῶν·

7 αἱ παρειαί σου ὡς τμῆμα ῥοϊδίου μεταξὺ τῶν πλοκάμων σου.

8 Ἑξήκοντα βασίλισσαι εἶναι, καὶ ὀγδοήκοντα παλλακαὶ, καὶ νεάνιδες ἀναρίθμητοι·

9 μία εἶναι ἡ περιστερά μου, ἡ ἀμώμητός μου· αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη τῆς μητρὸς αὐτῆς· εἶναι ἡ ἐκλεκτὴ τῆς τεκούσης αὐτήν.

Εἶδον αὐτὴν αἱ θυγατέρες, καὶ ἐμακάρισαν αὐτήν· αἱ βασίλισσαι καὶ αἱ παλλακαὶ, καὶ ἐπῄνεσαν αὐτήν.

10 Τίς αὕτη, ἡ προκύπτουσα ὡς ἡ αὐγὴ, ὡραία ὡς ἡ σελήνη, λάμπουσα ὡς ὁ ἥλιος, τρομερὰ ὡς στράτευμα μὲ σημαίας;

11 Κατέβην εἰς τὸν κῆπον τῶν καρυῶν διὰ νὰ ἴδω τὴν χλόην τῆς κοιλάδος,
νὰ ἴδω ἐὰν ἐβλάστησεν ἡ ἄμπελος, καὶ ἐξήνθησαν αἱ ῥοϊδιαί.
12 Χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ, ἡ ψυχή μου μὲ κατέστησεν ὡς τὰς ἁμάξας τοῦ 'Αμινναδίβ.

13 'Επίστρεψον, ἐπίστρεψον, ὦ Σουλαμίτις· ἐπίστρεψον, ἐπίστρεψον, διὰ νὰ σὲ θεωρήσωμεν.
Τί θέλετε ἰδεῖ εἰς τὴν Σουλαμίτιν; Ὡς χορὸν δύο στρατοπέδων;

[ΚΕΦ. ζ'.] Πόσον ὡραῖα εἶναι τὰ βήματά σου μὲ τὰ σανδάλια, θύγατερ τοῦ ἡγεμόνος! τὸ τόρνευμα τῶν μηρῶν σου εἶναι ὅμοιον μὲ περιδέραιον, ἔργον χειρῶν καλλιτέχνου.
2 Ὁ ὀμφαλός σου κρατὴρ τορνευτὸς, πλήρης κεκερασμένου οἴνου· ἡ κοιλία σου θημωνία σίτου περιπεφραγμένη μὲ κρίνους·
3 οἱ δύο σου μαστοὶ ὡς δύο σκύμνοι δορκάδος δίδυμοι·
4 ὁ τράχηλός σου ὡς πύργος ἐλεφάντινος· οἱ ὀφθαλμοί σου ὡς αἱ κολυμβῆθραι ἐν 'Εσεβὼν, πρὸς τὴν πύλην Βὰθ-ῥαββίμ·
ἡ μύτη σου ὡς ὁ πύργος τοῦ Λιβάνου, βλέπων πρὸς τὴν Δαμασκόν·
5 ἡ κεφαλή σου ἐπὶ σὲ ὡς Κάρμηλος, καὶ ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς σου ὡς πορφύρα· ὁ βασιλεὺς εἶναι δεδεμένος εἰς τοὺς πλοκάμους σου.
6 Πόσον ὡραία καὶ πόσον θυμήρης εἶσαι, ἀγαπητὴ, διὰ τὰς τρυφάς!
7 Τοῦτο τὸ ἀνάστημά σου ὁμοιάζει μὲ φοίνικα, καὶ οἱ μαστοί σου μὲ βότρυας.
8 Εἶπα, Θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν φοίνικα, θέλω πιάσει τὰ βαΐα αὐτοῦ·
καὶ ἰδοὺ, οἱ μαστοί σου θέλουσιν εἶσθαι ὡς βότρυες τῆς ἀμπέλου, καὶ ἡ ὀσμὴ τῆς ῥινός σου ὡς μῆλα·

9 καὶ ὁ οὐρανίσκος σου ὡς ὁ καλὸς οἶνος ῥέων ἡδέως διὰ τὸν ἀγαπητόν μου, καὶ κάμνων νὰ λαλῶσι τὰ χείλη τῶν κοιμωμένων.

10 Ἐγὼ εἶμαι τοῦ ἀγαπητοῦ μου, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ εἶναι πρὸς ἐμέ.

11 Ἐλθὲ, ἀγαπητέ μου, ἂς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν ἀγρόν· ἂς διανυκτερεύσωμεν ἐν ταῖς κώμαις.

12 Ἂς ἐξημερωθῶμεν εἰς τοὺς ἀμπελῶνας· ἂς ἴδωμεν ἐὰν ἐβλάστησεν ἡ ἄμπελος, ἐὰν ἤνοιξε τὸ ἄνθος τῆς σταφυλῆς, καὶ ἐξήνθησαν αἱ ῥοϊδιαί· ἐκεῖ θέλω δώσει τὴν ἀγάπην μου εἰς σέ.

13 Οἱ μανδραγόραι ἔδωκαν ὀσμὴν, καὶ ἐν ταῖς θύραις ἡμῶν εἶναι πᾶν εἶδος καρπῶν ἀρεστῶν, νέων καὶ παλαιῶν, τοὺς ὁποίους ἐφύλαξα, ἀγαπητέ μου, διὰ σέ.

[ΚΕΦ. η'.] Εἴθε νὰ ἦσο ὡς ἀδελφός μου, θηλάσας τοὺς μαστοὺς τῆς μητρός μου! εὑρίσκουσά σε ἔξω, ἤθελον σὲ φιλήσει, καὶ δὲν ἤθελον μὲ καταφρονήσει.

2 Ἤθελον σὲ σύρει, καὶ σὲ εἰσάξει εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρός μου, διὰ νὰ μὲ διδάξῃς· ἤθελον σὲ ποτίσει οἶνον ἀρωματικὸν, καὶ χυμὸν τοῦ ῥοϊδίου μου.

3 Ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι ὑπὸ τὴν κεφαλήν μου, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ ἤθελε μὲ ἐναγκαλισθῇ.

4 Σᾶς ὁρκίζω, θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, νὰ μὴ ἐξεγείρητε, μηδὲ νὰ ἐξυπνήσητε τὴν ἀγάπην μου, ἕως οὗ θελήσῃ.

5 Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς;

Ἐγὼ σὲ ἐξύπνησα ὑπὸ τὴν μηλέαν· ἐκεῖ σὲ ἐκοιλοπόνησεν ἡ μήτηρ σου· ἐκεῖ σὲ ἐγέννησεν ἡ τεκοῦσά σε.

6 Θέσον με, ὡς σφραγῖδα, ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς σφραγῖδα ἐπὶ τὸν βραχίονά σου·

διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἰσχυρὰ ὡς ὁ θάνατος· ἡ ζηλοτυπία σκληρὰ ὡς ὁ ᾅδης·
αἱ φλόγες αὐτῆς φλόγες πυρὸς, ἀνάφλεξις ὁρμητικωτάτη.
7 Ὕδατα πολλὰ δὲν δύνανται νὰ σβέσωσι τὴν ἀγάπην, οὐδὲ ποταμοὶ δύνανται νὰ πνίξωσιν αὐτήν·
ἐάν τις δώσῃ πάντα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ οἴκου αὐτοῦ διὰ τὴν ἀγάπην, παντελῶς θέλουσι καταφρονήσει αὐτά.

8 Ἡμεῖς ἔχομεν ἀδελφὴν μικρὰν, καὶ μαστοὺς δὲν ἔχει·
τι θέλομεν κάμει εἰς τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν γείνῃ λόγος περὶ αὐτῆς;
9 Ἐὰν ἦναι τεῖχος, θέλομεν οἰκοδομήσει ἐπ' αὐτὴν παλάτιον ἀργυροῦν· καὶ ἐὰν ἦναι θύρα, θέλομεν περιασφαλίσει αὐτὴν μὲ σανίδας κεδρίνας.

10 Ἐγὼ εἶμαι τεῖχος, καὶ οἱ μαστοί μου ὡς πύργοι· τότε ἤμην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς εὑρίσκουσα εἰρήνην.
11 Ὁ Σολομὼν εἶχεν ἀμπελῶνα ἐν Βάαλ-χαμών· ἔδωκε τὸν ἀμπελῶνα εἰς φύλακας· ἕκαστος ἔπρεπε νὰ φέρῃ διὰ τὸν καρπὸν αὐτοῦ χίλια ἀργύρια.
12 Ὁ ἀμπελών ἐμοῦ εἶναι ἔμπροσθέν μου· τὰ χίλια ἂς ἦναι διὰ σὲ, Σολομὼν, καὶ διακόσια διὰ τοὺς φυλάττοντας τὸν καρπὸν αὐτοῦ.

13 Ὦ σὺ ἡ καθημένη ἐν τοῖς κήποις, οἱ σύντροφοι προσέχουσιν εἰς τὴν φωνήν σου· κάμε με νὰ ἀκούσω αὐτήν.

14 Φεῦγε, ἀγαπητέ μου, καὶ γίνου ὅμοιος μὲ δορκάδα, ἢ μὲ σκύμνον ἐλάφου ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν ἀρωμάτων.

ΗΣΑΪΑΣ.

ΚΕΦ. α'.

ΟΡΑΣΙΣ ΗΣΑΙΟΥ ΥΙΟΥ ΑΜΩΣ, ΗΝ ΕΙΔΕ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΟΖΙΟΥ, ΙΩΑΘΑΜ, ΑΧΑΖ, καὶ ΕΖΕΚΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΔΑ.

2 Ἀκούσατε, οὐρανοὶ, καὶ ἀκροάσθητι, γῆ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησεν·

Υἱοὺς ἔθρεψα καὶ ὕψωσα, ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεστάτησαν ἀπ' ἐμοῦ.

3 Ὁ βοῦς γνωρίζει τὸν κτήτορα αὐτοῦ, καὶ ὁ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ·

ὁ Ἰσραὴλ δὲν γνωρίζει, ὁ λαός μου δὲν ἐννοεῖ.

4 Οὐαὶ, ἔθνος ἁμαρτωλὸν, λαὲ πεφορτωμένε ἀνομίαν, σπέρμα κακοποιῶν, υἱοὶ διεφθαρμένοι·

ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον, κατεφρόνησαν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, ἐστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω.

5 Διὰ τί παιδευόμενοι θέλετε ἐπιπροσθέτει στασιασμόν;

ὅλη ἡ κεφαλὴ εἶναι ἄῤῥωστος, καὶ ὅλη ἡ καρδία κεχαυνωμένη·

6 ἀπὸ ἴχνους ποδὸς μέχρι κεφαλῆς δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῷ ἀκεραιότης, ἀλλὰ τραύματα, καὶ μελανίσματα, καὶ ἕλκη σεσηπότα·

δὲν ἐξεπιέσθησαν, οὐδὲ ἐδέθησαν, οὐδὲ ἐμαλακώθησαν δι' ἀλειφῆς·

7 ἡ γῆ σας εἶναι ἔρημος, αἱ πόλεις σας πυρίκαυστοι·

τὴν γῆν σας, ξένοι κατατρώγουσιν αὐτὴν ἔμπροσθέν σας· καὶ εἶναι ἔρημος, ὡς πεπορθημένη ὑπὸ ἀλλοφύλων·

8 καὶ ἡ θυγάτηρ Σιὼν ἐγκαταλελειμμένη ὡς καλύβη ἐν ἀμπελῶνι, ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν κήπῳ σικύων· ὡς πόλις πολιορκουμένη.

9 Ἂν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων δὲν ἤθελεν ἀφήσει εἰς ἡμᾶς μικρὸν ὑπόλοιπον, ὡς τὰ Σόδομα ἠθέλομεν γείνει, μὲ τὰ Γόμορρα ἠθέλομεν ἐξομοιωθῆ.

10 Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων· ἀκροάσθητι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, λαὲ Γομόρρων.

11 Τίνα χρείαν ἔχω τοῦ πλήθους τῶν θυσιῶν σας; λέγει Κύριος· κεχορτασμένος εἶμαι ἀπὸ ὁλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ ἀπὸ πάχους τῶν σιτευτῶν· καὶ δὲν εὐαρεστοῦμαι εἰς αἷμα ταύρων, ἢ ἀρνίων, ἢ τράγων.

12 Ὅταν ἔρχησθε νὰ ἐμφανισθῆτε ἐνώπιόν μου, τίς ἐζήτησεν ἐκ τῶν χειρῶν σας τοῦτο, νὰ πατῆτε τὰς αὐλάς μου;

13 Μὴ φέρετε πλέον ματαίας προσφοράς· τὸ θυμίαμα εἶναι βδέλυγμα εἰς ἐμέ·

τὰς νεομηνίας καὶ τὰ σάββατα, τὴν συγκάλεσιν τῶν συνάξεων, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, ἀνομίαν καὶ πανηγυρικὴν σύναξιν.

14 Τὰς νεομηνίας σας καὶ τὰς διατεταγμένας ἑορτάς σας μισεῖ ἡ ψυχή μου· εἶναι φορτίον εἰς ἐμέ· ἐβαρύνθην νὰ ὑποφέρω.

15 Καὶ ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖράς σας, θέλω κρύπτει τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ σᾶς·

ναὶ, ὅταν πληθύνητε δεήσεις, δὲν θέλω εἰσακούει· αἱ χεῖρές σας εἶναι πλήρεις αἱμάτων.

16 Λούσθητε, καθαρίσθητε· ἀποβάλετε τὴν κακίαν τῶν πράξεών σας ἀπ' ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου·

παύσατε πράττοντες τὸ κακὸν, 17 μάθετε νὰ πράττητε τὸ καλόν·

ἐκζητήσατε κρίσιν, κάμετε εὐθύτητα εἰς τὸν δεδυναστευμένον, κρίνατε τὸν ὀρφανὸν, προστατεύσατε τὴν δίκην τῆς χήρας.

18 Ἔλθετε τώρα, καὶ ἂς διαδικασθῶμεν, λέγει Κύριος·

ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι σας ἦναι ὡς τὸ πορφυροῦν, θέλουσι γείνει λευκαὶ ὡς χιών· ἐὰν ἦναι ἐρυθραὶ ὡς κόκκινον, θέλουσι γείνει ὡς λευκὸν μαλλίον.

19 Ἐὰν θέλητε, καὶ ὑπακούσητε, θέλετε φάγει τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς·
20 ἐὰν ὅμως δὲν θέλητε, καὶ ἀποστατήσητε, θέλετε καταφαγωθῆ ὑπὸ μαχαίρας· διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησε.

21 Πῶς ἡ πιστὴ πόλις κατεστάθη πόρνη!
ἦτο πλήρης κρίσεων· ἡ δικαιοσύνη κατῴκει ἐν αὐτῇ· ἀλλὰ τώρα, φονεῖς.
22 Ὁ ἄργυρός σου κατεστάθη σκωρία, ὁ οἶνός σου συνεκεράσθη μεθ' ὕδατος.
23 Οἱ ἄρχοντές σου εἶναι ἀπειθεῖς, καὶ σύντροφοι κλεπτῶν· πάντες ἀγαπῶσι δῶρα, καὶ κυνηγοῦσιν ἀντιπληρωμάς·
δὲν κρίνουσι τὸν ὀρφανὸν, οὐδὲ ἔρχεται ἡ δίκη τῆς χήρας πρὸς αὐτούς.
24 Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ Κραταιὸς τοῦ Ἰσραὴλ,
Ὠ! θέλω χορτασθῆ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους μου, καὶ θέλω ἐκδικηθῆ κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου·
25 καὶ θέλω στρέψει τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ, καὶ ἀποκαθαρίσει τὴν σκωρίαν σου, καὶ ἀφαιρέσει ὅλον σου τὸν κασσίτερον.
26 Καὶ θέλω ἀποκαταστήσει τοὺς κριτάς σου ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς συμβούλους σου ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς·
μετὰ ταῦτα θέλεις ὀνομασθῆ, Ἡ πόλις τῆς δικαιοσύνης, Ἡ πιστὴ πόλις.
27 Ἡ Σιὼν θέλει ἐξαγορασθῆ διὰ κρίσεως, καὶ οἱ ἐπιστρέψαντες αὐτῆς διὰ δικαιοσύνης.
28 Καὶ οἱ παράνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ὁμοῦ θέλουσι καταστραφῆ, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον θέλουσι καταναλωθῆ.
29 Διότι θέλετε καταισχυνθῆ διὰ τὰ ἄλση τὰ ὁποῖα ἐπεθυμήσατε, καὶ θέλετε ἐντραπῆ διὰ τοὺς κήπους τοὺς ὁποίους ἐκλέξατε.
30 Ἐπειδὴ θέλετε γείνει ὡς δρῦς, τῆς ὁποιας τὰ φύλλα μαραίνονται, καὶ ὡς κῆπος, ὅστις δὲν ἔχει ὕδωρ.

31 Καὶ ὁ ἰσχυρὸς θέλει εἶσθαι ὡς καλάμιον στυπίου, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς σπινθὴρ,
καὶ θέλουσι καυθῆ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι ὁ σβύνων.

ΚΕΦ. β'.

Ὁ ΛΟΓΟΣ, ο γενομενος δι' ὁραματος εις τον Ησαιαν τον υιον του Αμως, περι του Ιουδα και της Ιερουσαλημ.

2 Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, καὶ ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν βουνῶν·
καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συῤῥέει εἰς αὐτό, 3 καὶ πολλοὶ λαοὶ θέλουσιν ὑπάγει,
καὶ εἰπεῖ, Ἔλθετε, καὶ ἂς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατήσει ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ.
Διότι ἐκ Σιὼν θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ.
4 Καὶ θέλει κρίνει ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ θέλει ἐλέγξει πολλοὺς λαούς·
καὶ θέλουσι σφυρηλατήσει τὰς μαχαίρας αὐτῶν διὰ ὑνία, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ δρέπανα·
δὲν θέλει σηκώσει μάχαιραν ἔθνος ἐναντίον ἔθνους, οὐδὲ θέλουσι μάθει πλέον τὸν πόλεμον.
5 Οἶκος Ἰακὼβ, ἔλθετε, καὶ ἂς περιπατήσωμεν ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου.

6 Βεβαίως σὺ ἐγκατέλιπες τὸν λαόν σου, τὸν οἶκον Ἰακὼβ, διότι ἐνεπλήσθησαν τῆς Ἀνατολῆς,
καὶ ἔγειναν μάντεις, ὡς οἱ Φιλισταῖοι, καὶ συνηνώθησαν μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἀλλοφύλων.
7 Καὶ ἡ γῆ αὐτῶν ἐνεπλήσθη ἀργυρίου καὶ χρυσίου, καὶ δὲν εἶναι τέλος τῶν θησαυρῶν αὐτῶν·
ἐνεπλήσθη ἡ γῆ αὐτῶν καὶ ἵππων, καὶ δὲν εἶναι τέλος τῶν ἁμαξῶν αὐτῶν.

8 Καὶ ἡ γῆ αὐτῶν ἐνεπλήσθη ἀπὸ εἰδώλων· ἐλάτρευσαν τὸ ποίημα τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ δάκτυλοι αὐτῶν ἔκαμον·

9 καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος ὑπέκυψε, καὶ ὁ μεγάλος ἐταπεινώθη· καὶ δὲν θέλεις συγχωρήσει αὐτούς.

10 Εἴσελθε εἰς τὸν βράχον, καὶ κρύφθητι εἰς τὸ χῶμα, διὰ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς μεγαλειότητος αὐτοῦ.

11 Οἱ ὑπερήφανοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου θέλουσι ταπειωθῆ, καὶ ἡ ἔπαρσις τῶν ἀνθρώπων θέλει ὑποκύψει·

μόνος δὲ ὁ Κύριος θέλει ὑψωθῆ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

12 Διότι ἡμέρα Κυρίου τῶν δυνάμεων θέλει ἐπέλθει ἐπὶ πάντα ἀλαζόνα καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα ὑψωμένον· καὶ θέλει ταπεινωθῆ·

13 καὶ ἐπὶ πάσας τὰς κέδρους τοῦ Λιβανου τὰς ὑψηλὰς καὶ ἐπηρμένας, καὶ ἐπὶ πάσας τὰς δρῦς τῆς Βασὰν,

14 καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ὑψωμένα βουνὰ,

15 καὶ ἐπὶ πάντα πυργον ὑψηλὸν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος περιπεφραγμένον,

16 καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πλοῖα τῆς Θαρσεὶς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἡδονικὰ θεάματα.

17 Καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου θέλει ὑποκύψει, καὶ ἡ ἔπαρσις τῶν ἀνθρώπων θέλει ταπεινωθῆ·

μόνος δὲ ὁ Κύριος θέλει ὑψωθῆ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

18 Καὶ τὰ εἴδωλα θέλουσιν ὁλοκλήρως καταστραφῆ.

19 Καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἰσέλθει εἰς τὰ σπήλαια τῶν βράχων, καὶ εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς,

διὰ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς μεγαλειότητος αὐτοῦ, ὅταν ἐγερθῇ διὰ νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν.

20 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, θέλει ῥίψει ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς ἀσπάλακας καὶ εἰς τὰς νυκτερίδας τὰ ἀργυρᾶ αὐτοῦ εἴδωλα, καὶ τὰ χρυσᾶ αὐτοῦ εἴδωλα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς ἑαυτὸν διὰ νὰ προσκυνῇ·

21 διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς σχισμὰς τῶν βράχων, καὶ εἰς τὰ σπήλαια τῶν πετρῶν,

διὰ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς μεγαλειότητος αὐτοῦ, ὅταν ἐγερθῇ διὰ νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν.

22 Παραιτήθητε ἀπὸ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ πνοὴ εἶναι εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐτοῦ· διότι εἰς τί εἶναι ἄξιος λόγου;

[ΚΕΦ. γ'.] Διότι ἰδοὺ, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, θέλει ἀφαιρέσει ἀπὸ τῆς Ἰερουσαλὴμ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰούδα, ὑποστήριγμα καὶ βοήθειαν,

ἅπαν τὸ ὑποστήριγμα τοῦ ἄρτου, καὶ ἅπαν τὸ ὑποστήριγμα τοῦ ὕδατος,

2 ἰσχυρὸν, καὶ πολεμιστὴν, κριτὴν, καὶ προφήτην, καὶ συνετὸν, καὶ πρεσβύτερον,

3 πεντηκόνταρχον, καὶ ἔντιμον, καὶ σύμβουλον, καὶ σοφὸν τεχνίτην, καὶ συνετὸν γοητευτήν.

4 Καὶ θέλω δώσει παιδάρια ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ νήπια θέλουσιν ἐξουσιάζει ἐπ' αὐτῶν.

5 Καὶ ὁ λαὸς θέλει καταδυναστεύεσθαι, ἄνθρωπος ὑπὸ ἀνθρώπου, καὶ ἕκαστος ὑπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ·

τὸ παιδίον θέλει ἀλαζονεύεσθαι πρὸς τὸν γέροντα, καὶ ὁ ποταπὸς πρὸς τὸν ἔντιμον.

6 Ἐάν τις πιάσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, λέγων, Ἱμάτιον ἔχεις, γενοῦ ἀρχηγὸς ἡμῶν, καὶ ὁ ἀφανισμὸς οὗτος ἂς ἦναι ὑπὸ τὴν χεῖρά σου·

7 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει ὀμόσει, λέγων, Δὲν θέλω γείνει θεραπευτής· διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου δὲν εἶναι οὔτε ἄρτος, οὔτε ἱμάτιον· μὴ μὲ κάμητε ἀρχηγὸν τοῦ λαοῦ·

8 διότι ἠφανίσθη ἡ Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἔπεσεν ὁ Ἰουδας,

ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἐναντία εἰς τὸν Κύριον, διὰ νὰ παροξύνωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δόξης αὐτοῦ.

9 Ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτῶν μαρτυρεῖ ἐναντιον αὐτῶν· καὶ κηρύττουσι τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ὡς τὰ Σόδομα· δὲν κρύπτουσιν αὐτήν.

Οὐαὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν! διότι ἀνταπέδωκαν εἰς ἑαυτοὺς κακά.

10 Εἴπατε πρὸς τὸν δίκαιον, ὅτι καλὸν θέλει εἶσθαι εἰς αὐτόν· διότι θέλει φάγει τὸν καρπὸν τῶν ἔργων αὐτοῦ.

11 Οὐαὶ εἰς τὸν ἄνομον! κακὸν θέλει εἶσθαι εἰς αὐτόν· διότι ἡ ἀνταπόδοσις τῶν χειρῶν αὐτοῦ θέλει γείνει εἰς αὐτόν.

12 Τὸν λαόν μου, παιδάρια καταδυναστεύουσιν αὐτὸν, καὶ γυναῖκες ἐξουσιάζουσιν ἐπ' αὐτοῦ.

Λαέ μου, οἱ ὁδηγοί σου σὲ κάμνουσι νὰ πλανᾶσαι, καὶ καταστρέφουσι τὴν ὁδὸν τῶν βημάτων σου.

13 Ὁ Κύριος ἐξεγείρεται διὰ νὰ δικάσῃ, καὶ ἵσταται διὰ νὰ κρίνῃ τοὺς λαούς.

14 Ὁ Κύριος θέλει εἰσέλθει εἰς κρίσιν μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ·

διότι σεῖς κατεφάγετε τὸν ἀμπελῶνα· τὰ ἁρπάγματα τοῦ πτωχοῦ εἶναι ἐν ταῖς οἰκίαις ὑμῶν.

15 Διὰ τί καταδυναστεύετε τὸν λαόν μου, καὶ καταθλίβετε τὰ πρόσωπα τῶν πτωχῶν; λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων.

16 Καὶ λέγει Κύριος, Ἐπειδὴ αἱ θυγατέρες τῆς Σιὼν ὑπερηφανεύθησαν, καὶ περιπατοῦσι μὲ ὑψωμένον τράχηλον, καὶ μὲ ὄμματα ἄσεμνα,

περιπατοῦσαι τρυφηλὰ, καὶ τρίζουσαι μὲ τοὺς πόδας αὐτῶν,

17 διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει φαλακρωσει τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τῶν θυγατέρων τῆς Σιὼν, καὶ ὁ Κύριος θέλει ἐκκαλύψει τὴν αἰσχύνην αὐτῶν.

18 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος θέλει ἀφαιρέσει τὴν δόξαν τῶν τριζόντων στολισμῶν, καὶ τὰ ἐμπλόκια, καὶ τοὺς μηνίσκους,

19 τὰ περιδέρραια, καὶ τὰ βραχιόλια, καὶ τὰς καλύπτρας,

20 τοὺς κεκρυφάλους, καὶ τὰς περισκελίδας, καὶ τὰ κεφαλόδεσμα,

καὶ τὰς μυροθήκας, καὶ τὰ ἐνώτια, 21 τὰ δακτυλίδια, καὶ τὰ ἔρρινα,

22 τὰς ποικίλας στολὰς, καὶ τὰ ἐπενδύματα, καὶ τὰ περικαλύμματα, καὶ τὰ θυλακια,

23 τὰ κάτοπτρα, καὶ τὰ λεπτὰ λινᾶ, καὶ τὰς μίτρας, καὶ τὰ θέριστρα.

24 Καὶ ἀντὶ τῆς γλυκείας ὀσμῆς, θέλει εἶσθαι δυσωδία· καὶ ἀντὶ ζώνης, σχοινίον·

καὶ ἀντὶ καλλικομίας, φαλάκρωμα· καὶ ἀντὶ ἐπιστομαχίου, περίζωμα σάκκινον· ἡλιόκαυμα, ἀντὶ ὡραιότητος.

25 Οἱ ἄνδρες σου θέλουσι πέσει ἐν μαχαίρᾳ, καὶ ἡ δύναμίς σου ἐν πολέμῳ.

26 Καὶ αἱ πύλαι αὐτῆς θέλουσι στενάξει καὶ πενθήσει· καὶ αὐτὴ θέλει κοίτεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠρημωμένη.

[ΚΕΦ. δ'.] Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἑπτὰ γυναῖκες θέλουσι πιάσει ἕνα ἄνδρα, λέγουσαι, Θέλομεν τρώγει τὸν ἄρτον ἡμῶν, καὶ θέλομεν ἐνδύεσθαι τὰ ἱμάτια ἡμῶν· μόνον ἂς κράζεται τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς, διὰ νὰ ἀφαιρέσῃς τὸ ὄνειδος ἡμῶν.

2 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ κλάδος τοῦ Κυρίου θέλει εἶσθαι ὡραῖος καὶ ἔνδοξος,

καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς ἐξαίρετος καὶ εὐφρόσυνος εἰς τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ Ἰσραήλ·

3 καὶ ὁ ὑπόλοιπος ἐν Σιὼν, καὶ ὁ ἐναπολειφθεὶς ἐν Ἱερουσαλὴμ, θέλει ὀνομασθῇ ἅγιος, πάντες οἱ γεγραμμένοι μεταξὺ τῶν ζώντων ἐν Ἱερουσαλὴμ,

4 ὅταν ἐκπλύνῃ ὁ Κύριος τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν θυγατέρων τῆς Σιὼν, καὶ καθαρίσῃ τὸ αἷμα τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐκ μέσου αὐτῆς διὰ πνεύματος κρίσεως, καὶ διὰ πνεύματος καύσεως.

5 Καὶ ὁ Κύριος θέλει δημιουργήσει ἐπὶ πάντα τόπον τοῦ ὄρους Σιὼν, καὶ ἐπὶ τὰς συναθροίσεις αὐτῆς, νεφέλην καὶ καπνὸν τὴν ἡμέραν, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ, λαμπρότητα φλογεροῦ πυρός·

διότι ἐπὶ πᾶσαν τὴν δόξαν θέλει εἶσθαι ὑπεράσπισις,

6 καὶ θέλει εἶσθαι σκηνὴ, διὰ νὰ ἐπισκιάζῃ ἀπὸ τῆς καύσεως ἐν ἡμέρᾳ, καὶ διὰ νὰ ἦναι καταφύγιον καὶ σκέπη ἀπὸ ἀνεμοζάλης καὶ ἀπὸ βροχῆς.

[ΚΕΦ. ε'.] ΤΩΡΑ θέλω ψάλει εἰς τὸν ἠγαπημένον μου ᾆσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου περὶ τοῦ ἀμπελῶνος αὐτοῦ.

Ὁ ἠγαπημένος μου εἶχεν ἀμπελῶνα ἐπὶ λόφου παχυτάτου.
2 Καὶ περιέφραξεν αὐτὸν, καὶ συνήθροισεν ἐξ αὐτοῦ τοὺς λίθους, καὶ ἐφύτευσεν αὐτὸν μὲ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ κλήματα, καὶ ἔκτισε πύργον ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ, καὶ κατεσκεύασεν ἔτι ληνὸν ἐν αὐτῷ· καὶ περιέμενε νὰ κάμῃ σταφύλια, ἀλλ' ἔκαμεν ἀγριοστάφυλα.

3 Καὶ τώρα, κάτοικοι Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄνδρες Ἰούδα, κρίνατε, παρακαλῶ, ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀμπελῶνός μου.
4 Τί ἦτο δυνατὸν νὰ κάμω ἔτι εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου, καὶ δὲν ἔκαμον εἰς αὐτόν; διὰ τί λοιπὸν, ἐνῷ περιέμενον νὰ κάμῃ σταφύλια, ἔκαμεν ἀγριοστάφυλα;

5 Τώρα λοιπὸν, θέλω σᾶς ἀναγγείλει τί θέλω κάμει ἐγὼ εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου· θέλω ἀφαιρέσει τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, καὶ θέλει καταφαγωθῆ· θέλω χαλάσει τὸν τοῖχον αὐτοῦ, καὶ θέλει καταπατηθῆ· 6 καὶ θέλω καταστήσει αὐτὸν ἔρημον· δὲν θέλει κλαδευθῆ, οὐδὲ σκαφθῆ, ἀλλὰ θέλουσι βλαστήσει ἐκεῖ τρίβολοι καὶ ἄκανθαι· θέλω προστάξει ἔτι τὰ νέφη νὰ μὴ βρέξωσι βροχὴν ἐπ' αὐτόν.

7 Ἀλλ' ὁ ἀμπελὼν τοῦ Κυρίου τῶν δυναμέων εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οἱ ἄνδρες Ἰούδα τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ φυτόν·

καὶ περιέμενε κρίσιν, πλὴν ἰδοὺ καταδυνάστευσις· δικαιοσύνην, πλὴν ἰδοὺ κραυγή.

8 Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἑνοῦσιν οἰκίαν μὲ οἰκίαν, καὶ συνάπτουσιν ἀγρὸν μὲ ἀγρὸν, ἑωσοῦ μὴ μείνῃ τόπος, διὰ νὰ κατοικῶσι μόνοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς!

9 Εἰς τὰ ὦτά μου εἶπεν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, Βεβαίως πολλαὶ οἰκίαι θέλουσι μείνει ἠρημωμέναι, μεγάλαι καὶ καλαὶ, χωρὶς κατοίκων·

10 ναὶ, δέκα στρέμματα ἀμπελῶνος θέλουσι δώσει ἓν βὰθ, καὶ ὁ σπόρος ἑνὸς χομὸρ θέλει δώσει ἓν ἐφά.

11 Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξεγειρόμενοι τὸ πρωΐ, ζητοῦσι

σίκερα· οἵτινες ἐξακολουθοῦσι μέχρι τῆς ἑσπέρας, ἑωσοῦ ἐξάψῃ ὁ οἶνος αὐτούς!

12 Καὶ ἡ κιθάρα καὶ ἡ λύρα, τὸ τύμπανον καὶ ὁ αὐλὸς, καὶ ὁ οἶνος, εἶναι ἐν τοῖς συμποσίοις αὐτῶν·

ἀλλὰ δὲν παρατηροῦσι τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν θεωροῦσι τὴν ἐνέργειαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ὁ λαός μου ἐφέρθη εἰς αἰχμαλωσίαν, διότι δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν·

καὶ οἱ ἔντιμοι αὐτῶν λιμοκτονοῦσι, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν κατεξηράνθη ὑπὸ δίψης.

14 Διὰ ταῦτα ἐπλάτυνεν ὁ ᾅδης ἑαυτὸν, καὶ διήνοιξεν ὑπέρμετρα τὸ στόμα αὐτοῦ·

καὶ ἡ δόξα αὐτῶν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν, καὶ ὁ θόρυβος αὐτῶν, καὶ οἱ ἐντρυφῶντες, θέλουσι καταβῇ εἰς αὐτόν.

15 Καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος θέλει ὑποκύψει, καὶ ὁ δυνατὸς θέλει ταπεινωθῇ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ὑψηλῶν θέλουσι χαμηλωθῇ.

16 Ὁ δὲ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει ὑψωθῇ εἰς κρίσιν, καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος θέλει ἁγιασθῇ εἰς δικαιοσύνην.

17 Τότε τὰ ἀρνία θέλουσι βοσκηθῇ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῶν, καὶ ξένοι θέλουσι φάγει τοὺς ἐρήμους τόπους τῶν παχέων.

18 Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐπισύρουσι τὴν ἀνομίαν διὰ σχοινίων ματαιότητος, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὡς διὰ λωρίων ἁμάξης·

19 οἵτινες λέγουσιν, Ἂς σπεύσῃ, ἂς ἐπιταχύνῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ διὰ νὰ ἴδωμεν· καὶ ἡ βουλὴ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραὴλ ἂς πλησιάσῃ καὶ ἂς ἔλθῃ, διὰ νὰ μάθωμεν!

20 Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες λέγουσι τὸ κακὸν καλὸν, καὶ τὸ καλὸν κακόν· οἵτινες θέτουσι τὸ σκότος διὰ φῶς, καὶ τὸ φῶς διὰ σκότος· οἵτινες θέτουσι τὸ πικρὸν διὰ γλυκὺ, καὶ τὸ γλυκὺ διὰ πικρόν!

21 Οὐαὶ εἰς τοὺς ὅσοι εἶναι σοφοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ φρόνιμοι ἐνώπιον ἑαυτῶν!

22 Οὐαὶ εἰς τοὺς ὅσοι εἶναι δυνατοὶ εἰς τὸ νὰ πίνωσιν οἶνον, καὶ ἰσχυροὶ εἰς τὸ νὰ σμίγωσι σίκερα·

23 οἵτινες δικαιόνουσι τὸν παράνομον διὰ δῶρα, καὶ τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου ἀφαιροῦσιν ἀπ' αὐτοῦ!

24 Διὰ τοῦτο, ὡς ἡ γλῶσσα τοῦ πυρὸς κατατρώγει τὴν καλάμην, καὶ τὸ ἄχυρον ἀφανίζεται ἐν τῇ φλογὶ, οὕτως ἡ ῥίζα αὐτῶν θέλει κατασταθῇ ὡς σηπεδὼν, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν θέλει ἀναβῇ ὡς κονιορτός·

διότι ἀπέῤῥιψαν τὸν νόμον τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, καὶ κατεφρόνησαν τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ.

25 Διὰ τοῦτο ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου ἐξήφθη ἐναντίον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐναντίον αὐτῶν, ἐπάταξεν αὐτούς·

τὰ δὲ ὄρη ἔτρεμον, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν ἔγειναν ὡς κοπρία ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ θυμὸς αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐξηπλωμένη.

26 Καὶ θέλει ὑψώσει εἰς τὰ ἔθνη σημεῖον ἀπὸ μακρὰν, καὶ θέλει συρίξει εἰς αὐτὰ ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς·

καὶ ἰδοὺ, ταχέως θέλουσιν ἐλθεῖ μετὰ σπουδῆς·

27 οὐδεὶς θέλει ἀποκάμει οὐδὲ προσκρούσει μεταξὺ αὐτῶν οὐδεὶς θέλει νυστάξει, οὐδὲ κοιμηθῇ·

οὐδὲ ἡ ζώνη τῆς ὀσφύος αὐτῶν θέλει λυθῇ, οὐδὲ τὸ λωρίον τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν θέλει κοπῇ·

28 τῶν ὁποίων τὰ βέλη εἶναι ὀξέα, καὶ πάντα τὰ τόξα αὐτῶν ἐντεταμένα·

οἱ ὄνυχες τῶν ἵππων αὐτῶν θέλουσι νομισθῇ ὡς πυροβόλος πέτρα, καὶ οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν αὐτῶν ὡς ἀνεμοστρόβιλος·

29 τὰ βρυχήματα αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι ὡς λέοντος· θέλουσι βρυχᾶσθαι ὡς σκύμνοι λέοντος·

ναὶ, θέλουσι βρυχᾶσθαι, καὶ θέλουσι συναρπάσει τὸ θήραμα, καὶ φύγει· καὶ οὐδεὶς ὁ ἐλευθερῶν.

30 Καὶ ὅταν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν βοήσωσιν ἐναντίον αὐτῶν ὡς βοὴ τῆς θαλάσσης,

θέλουσιν ἐμβλέψει εἰς τὴν γῆν, καὶ ἰδοὺ σκότος, λύπη, καὶ τὸ φῶς ἐσκοτίσθη ἐν τῷ οὐρανῷ αὐτῆς.

ΚΕΦ. ς'.

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος ἐν ᾧ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὸ κράσπεδον αὐτοῦ ἐγέμισε τὸν ναόν. 2 Ἄνωθεν αὐτοῦ ἵσταντο Σεραφεὶμ, ἀνὰ ἓξ πτέρυγας ἔχοντα ἕκαστον· μὲ τὰς δύο ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ μὲ τὰς δύο ἐκάλυπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ μὲ τὰς δύο ἐπέτα. 3 Καὶ ἔκραζε τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ ἔλεγεν,

Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος ὁ Κύριος τῶν δυναμεων·
πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ.

4 Καὶ οἱ παραστάται τῆς θύρας ἐσείσθησαν ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κράζοντος, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ.

5 Τότε εἶπα, Ὢ τάλας ἐγὼ! διότι ἐχάθην· ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος ἀκαθάρτων χειλέων, καὶ κατοικῶ ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκαθάρτων χειλέων· ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸν Βασιλέα, τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων.

6 Τότε ἐπέτασε πρὸς ἐμὲ ἓν ἐκ τῶν Σεραφεὶμ, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἄνθρακα πυρὸς, τὸν ὁποῖον ἔλαβε διὰ τῆς λαβίδος ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου. 7 Καὶ ἤγγισεν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ εἶπεν, Ἰδοὺ, τοῦτο ἤγγισε τὰ χείλη σου· καὶ ἡ ἀνομία σου ἐξηλείφθη, καὶ ἡ ἁμαρτία σου ἐκαθαρίσθη.

8 Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, λέγοντος, Τίνα θέλω ἀποστείλει, καὶ τίς θέλει ὑπάγει διὰ ἡμᾶς;

Τότε εἶπα, Ἰδοὺ ἐγὼ, ἀπόστειλόν με.

9 Καὶ εἶπεν, Ὕπαγε, καὶ εἰπὲ πρὸς τοῦτον τὸν λαὸν, Μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε ἐννοήσει· καὶ βλέποντες θέλετε ἰδεῖ, καὶ δὲν θέλετε καταλάβει· 10 ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ ἔγειναν βαρέα τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ βλέπωσι μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀκούωσι μὲ τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ νοήσωσι μὲ τὴν καρδιαν αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψωσι καὶ θεραπευθῶσι.

11 Τότε εἶπα, Κύριε, ἕως πότε;
Καὶ ἀπεκρίθη, Ἑωσοῦ ἐρημωθῶσιν αἱ πόλεις, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κάτοικος, καὶ αἱ οἰκίαι, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος, καὶ ἡ γῆ νὰ ἐρημωθῇ παντάπασιν·
12 καὶ ἀπομακρύνῃ ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους, καὶ γείνῃ μεγάλη ἐγκατάλειψις ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς.
13 Ἔτι ὅμως θέλει μείνει ἐν αὐτῇ ἓν δέκατον, καὶ αὐτὸ πάλιν θέλει καταφαγωθῇ·
καθὼς ἡ τερέβινθος καὶ ἡ δρῦς, τῶν ὁποίων ὁ κορμὸς μένει ἐν αὐταῖς ὅταν κόπτωνται, οὕτω τὸ ἅγιον σπέρμα θέλει εἶσθαι ὁ κορμὸς αὐτῆς

ΚΕΦ. ζ'.

ΚΑΙ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἄχαζ, υἱοῦ τοῦ Ἰωάθαμ, υἱοῦ τοῦ Ὀζίου, βασιλέως τοῦ Ἰούδα, Ῥεσὶν ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, καὶ Φεκὰ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥεμαλία, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν Ἰερουσαλὴμ διὰ νὰ πολεμήσωσιν αὐτήν· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐκπολιορκήσωσιν αὐτήν.
2 Καὶ ἀνήγγειλαν πρὸς τὸν οἶκον Δαβὶδ, λέγοντες, Ἡ Συρία συνεφώνησε μετὰ τοῦ Ἐφραΐμ. Καὶ ἡ καρδία τοῦ Ἄχαζ, καὶ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐκλονίσθη, ὡς τὰ δένδρα τοῦ δάσους κλονίζονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.
3 Τότε εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἡσαΐαν, Ἔξελθε τώρα εἰς συνάντησιν τοῦ Ἄχαζ, σὺ καὶ Σεὰρ-ἰασοὺβ ὁ υἱός σου, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑδραγωγοῦ τῆς ἄνω κολυμβήθρας κατὰ τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως· 4 καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, Πρόσεχε νὰ μένῃς ἥσυχος· μὴ φοβηθῇς, μηδὲ μικροψυχήσῃς, διὰ τὰς δύο οὐρὰς τῶν καπνιζόντων τούτων ξυλῶν, διὰ τὸν ἄγριον θυμὸν τοῦ Ῥεσὶν καὶ τῆς Συρίας, καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ῥεμαλία. 5 Ἐπειδὴ ἡ Συρία, ὁ Ἐφραΐμ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥεμαλία, ἐβουλεύθησαν κακὴν βουλὴν ἐναντίον σου, λέγοντες, 6 Ἂς ἀναβῶμεν ἐναντίον τοῦ Ἰούδα, καὶ ἂς στενοχωρήσωμεν αὐτὸν, καὶ ἂς διαμερισθῶμεν αὐτὸν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἂς βάλωμεν βασιλέα ἐν μέσῳ αὐτοῦ, τὸν υἱὸν τοῦ Ταβεὴλ· 7 οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Τοῦτο δὲν θέλει σταθῇ, οὐδὲ θέλει γεινει. 8 Διότι ἡ κεφαλὴ τῆς Συρίας εἶναι

ἡ Δαμασκὸς, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ῥεσίν· καὶ εἰς ἑξήκοντα πέντε ἔτη ὁ Ἐφραΐμ θέλει συντριφθῆ, ὥστε νὰ μὴ ἦναι λαός. 9 Καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἐφραΐμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ῥεμαλία. Ἐὰν δὲν πιστεύητε, δὲν θέλετε βεβαίως στερεωθῆ.

10 Καὶ ἐλάλησεν ἔτι ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἄχαζ, λέγων, 11 Ζήτησον σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· ζήτησον αὐτὸ ἢ εἰς τὸ βάθος, ἢ εἰς τὸ ὕψος ἄνω.

12 Ἀλλ' ὁ Ἄχαζ εἶπε, Δὲν θέλω ζητήσει, οὐδὲ θέλω πειράσει τὸν Κύριον.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἡσαΐας, Ἀκούσατε τώρα, οἶκος Δαβίδ· Μικρὸν πρᾶγμα εἶναι διὰ σᾶς νὰ βαρύνητε ἀνθρώπους, καὶ θέλετε βαρύνει ἔτι καὶ τὸν Θεόν μου; 14 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος αὐτὸς θέλει σᾶς δώσει σημεῖον· Ἰδοὺ, ἡ παρθένος θέλει συλλάβει καὶ γεννήσει υἱὸν, καὶ θέλει καλεσθῆ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. 15 Βούτυρον καὶ μέλι θέλει φάγει, ἕωσοῦ μάθῃ νὰ ἀποῤῥίπτῃ τὸ κακὸν, καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὸ ἀγαθόν. 16 Διότι πρὶν μάθῃ τὸ παιδίον νὰ ἀποῤῥίπτῃ τὸ κακὸν, καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὸ ἀγαθὸν, ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν ἀποστρέφεσαι, θέλει ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῶν δύο βασιλέων αὐτῆς.

17 Ὁ Κύριος θέλει φέρει ἐπὶ σὲ, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου, ἡμέρας, αἵτινες δὲν ἦλθον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ Ἰούδα ὁ Ἐφραΐμ, διὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. 18 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει συρίξει ὁ Κύριος εἰς τὰς μυίας τὰς ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῶν ποταμῶν τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς τὰς μελίσσας τὰς ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀσσυρίας· 19 καὶ θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ ἀναπαυθῆ πᾶσαι ἐπὶ τὰς ἠρημωμένας κοιλάδας, καὶ ἐν ταῖς τρύπαις τῶν βράχων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν βάτον, καὶ ἐπὶ πᾶν ὡραῖον δένδρον.

20 Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Κύριος θέλει ξυρισει, μὲ τὸ ξυράφιον τὸ μεμισθωμένον ἀπὸ τοῦ πέραν τοῦ ποταμοῦ, μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τῶν ποδῶν· καὶ τὸν πώγωνα ἔτι θέλει ἀφαιρέσει. 21 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἄνθρωπος τρέφων μίαν δάμαλιν καὶ δύο πρόβατα, 22 ἀπὸ τῆς ἀφθονίας τοῦ γάλακτος τὸ ὁποῖον θέλουσι δίδει, βούτυρον θέλει

τρώγει· διότι βούτυρον καὶ μέλι θέλει τρώγει ἕκαστος ὅστις ὑπελείφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς. 23 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, πᾶς τόπος, ἐν ᾧ ἦσαν χίλιαι ἄμπελοι χιλίων ἀργυρίων, θέλει εἶσθαι διὰ τριβόλους καὶ ἀκάνθας. 24 Μὲ βέλη καὶ μὲ τόξα θέλουσιν ἐλθεῖ ἐκεῖ· διότι πᾶσα ἡ γῆ θέλει κατασταθῆ τρίβολοι καὶ ἄκανθαι. 25 Καὶ πᾶν ὄρος γεγεωργημένον μὲ δίκελλαν, ὅπου δὲν ἦλθε φόβος τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, θέλει εἶσθαι διὰ νὰ ἐξαποστέλλωνται ἐκεῖ βόες, καὶ διὰ νὰ καταπατῆται ὑπὸ προβάτων.

[ΚΕΦ. η'.] ΚΑΙ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμὲ, Λάβε εἰς σεαυτὸν τόμον μέγαν, καὶ γράψον ἐν αὐτῷ διὰ γραφίδος ἀνθρώπου περὶ τοῦ Μαχὲρ-σαλὰλ-χὰς-βάζ.

2 Καὶ παρέλαβον εἰς ἐμαυτὸν πιστοὺς μάρτυρας, Οὐρίαν τὸν ἱερέα, καὶ Ζαχαρίαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεβερεχίου.

3 Καὶ προσῆλθον πρὸς τὴν προφήτισσαν, ἥτις συνέλαβε, καὶ ἐγέννησεν υἱόν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς ἐμὲ, Κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μαχὲρ-σαλὰλ-χὰς-βάζ· 4 διότι πρὶν μάθῃ τὸ παιδίον νὰ προφέρῃ, Πάτερ μου, καὶ μῆτέρ μου, τὰ πλούτη τῆς Δαμασκοῦ καὶ τὰ λάφυρα τῆς Σαμαρείας θέλουσι διαρπαχθῆ, ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας.

5 Καὶ ἐλάλησεν ἔτι Κύριος πρὸς ἐμὲ, λέγων, 6 Ἐπειδὴ ὁ λαὸς οὗτος ἀπέβαλε τὰ ὕδατα τοῦ Σιλωὰμ τὰ ῥέοντα ἡσύχως, καὶ χαίρει εἰς τὸν Ῥεσὶν καὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ῥεμαλία, 7 διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἀναβιβάζει ἐπ' αὐτοὺς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ δυνατὰ καὶ τὰ πολλὰ, τὸν βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας, καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν αὐτοῦ· καὶ θέλει ὑπερβῆ πάντα τὰ αὐλάκια αὐτοῦ, καὶ πλημμυρήσει πάσας τὰς ὄχθας αὐτοῦ· 8 καὶ θέλει περάσει διὰ τοῦ Ἰούδα, θέλει πλημμυρήσει καὶ ὑπεραναβῆ, θέλει φθάσει μέχρι λαιμοῦ· καὶ τὸ ἐξάπλωμα τῶν πτερύγων αὐτοῦ θέλει γεμίσει τὸ πλάτος τῆς γῆς σου, Ἐμμανουήλ.

9 Ἐνώθητε, λαοὶ, καὶ θέλετε κατακοπῆ· καὶ ἀκροάσθητε, πάντες οἱ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς· ζώσθητε, καὶ θέλετε κατακοπῆ· ζώσθητε, καὶ θέλετε κατακοπῆ.

10 Βουλεύθητε βουλὴν, καὶ θέλει ματαιωθῆ· λαλήσατε λόγον, καὶ δὲν θέλει σταθῆ· διότι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

11 Διότι οὕτως ἐλάλησε Κύριος πρὸς ἐμὲ ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ μὲ ἐδίδαξε νὰ μὴ περιπατῶ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ λαοῦ τούτου, λέγων, 12 Μὴ εἴπητε, Συνωμοσία, περὶ παντὸς ἐκείνου περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς οὗτος θέλει εἰπεῖ, Συνωμοσία· καὶ τὸν φόβον αὐτοῦ μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ τρομάξητε. 13 Τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, αὐτὸν ἁγιάσατε· καὶ αὐτὸς ἂς ἦναι ὁ φόβος σας, καὶ αὐτὸς ἂς ἦναι ὁ τρόμος σας. 14 Καὶ θέλει εἶσθαι διὰ ἁγιαστήριον· θέλει εἶσθαι ὅμως διὰ πέτραν προσκόμματος καὶ διὰ βράχον πτώσεως εἰς τοὺς δύο οἴκους τοῦ Ἰσραήλ· διὰ παγίδα καὶ διὰ βρόχια εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἰερουσαλήμ. 15 Καὶ πολλοὶ θέλουσι προσκόψει ἐπ' αὐτὰ, καὶ πέσει, καὶ συντριφθῇ, καὶ παγιδευθῇ, καὶ πιασθῇ. 16 Δέσον τὴν μαρτυρίαν, σφράγισον τὸν νόμον μεταξὺ τῶν μαθητῶν μου. 17 Ἐγὼ δὲ θέλω περιμείνει τὸν Κύριον, ὅστις κρύπτει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακὼβ, καὶ ἐπ' αὐτὸν θέλω εἶσθαι πεποιθώς. 18 Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔδωκεν ὁ Κύριος, διὰ σημεῖα καὶ τεράστια εἰς τὸν Ἰσραὴλ παρὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῷ ὄρει Σιών. 19 Καὶ ὅταν σᾶς εἴπωσιν, Ἐρωτήσατε τοὺς ἔχοντας πνεῦμα μαντείας, καὶ τοὺς νεκρομάντεις, τοὺς μορμυρίζοντας καὶ ψιθυρίζοντας, ἀποκρίθητε, Ὁ λαὸς δὲν θέλει ἐρωτήσει τὸν Θεὸν αὐτοῦ; θέλει προστρέξει εἰς τοὺς νεκροὺς περὶ τῶν ζώντων; 20 Εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν μαρτυρίαν· ἐὰν δὲν λαλῶσι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, βεβαίως δὲν εἶναι φῶς ἐν αὐτοῖς. 21 Καὶ θέλουσι περάσει δι' αὐτῆς τῆς γῆς σκληρῶς βεβαρημένοι καὶ λιμώττοντες· καὶ ὅταν πεινάσωσι, θέλουσιν ἀγανακτεῖ, καὶ θέλουσι κακολογεῖ τὸν βασιλέα αὐτῶν καὶ τὸν Θεὸν αὐτῶν, καὶ θέλουσιν ἀναβλέψει εἰς τὰ ἄνω. 22 Ἔπειτα θέλουσιν ἐμβλέψει εἰς τὴν γῆν, καὶ ἰδοὺ ταραχὴ καὶ σκότος, θάμβωμα ἀγωνίας· καὶ θέλουσιν ἐξωσθῇ εἰς τὸ σκότος.

[ΚΕΦ. θ'.] Δὲν θέλει εἶσθαι ὅμως τοιοῦτον θάμβωμα εἰς τὴν γῆν, τὴν τεθλιμμένην· ἐν τοῖς προτέροις καιροῖς ἐξουθένισε τὴν γῆν Ζαβουλὼν, καὶ τὴν γῆν Νεφθαλείμ· ἐν δὲ τοῖς ὑστέροις ἔκαμεν ἔνδοξα τὰ μέρη τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὴν Γαλιλαίαν τῶν ἐθνῶν. 2 Ὁ λαὸς ὁ περι-

πατῶν ἐν τῷ σκότει εἶδε φῶς μέγα· εἰς τοὺς καθημένους ἐν γῇ σκιᾶς θανάτου, φῶς ἔλαμψεν ἐπ' αὐτούς.

3 Ἐπολυπλασίασας τὸ ἔθνος, ηὔξησας εἰς αὐτὸ τὴν χαράν· χαίρουσιν ἔμπροσθέν σου κατὰ τὴν χαρὰν τοῦ θερισμοῦ, καθὼς ἀγάλλονται οἱ διαμεριζόμενοι τὰ λάφυρα. 4 Διότι σὺ συνέτριψας τὸν ζυγὸν τοῦ φορτίου αὐτοῦ, καὶ τὴν ῥάβδον τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καὶ τὴν μάστιγα τοῦ καταδυναστεύοντος αὐτὸν, καθὼς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μαδιάμ. 5 Διότι πᾶσα περικνημὶς πολεμιστοῦ μαχομένου μετὰ θορύβου, καὶ πᾶσα στολὴ κεκυλισμένη εἰς αἵματα, θέλει εἶσθαι διὰ καῦσιν καὶ ὕλην πυρός.

6 Διότι παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς· καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ Θαυμαστὸς, Σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρὸς, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων εἰρήνης. 7 Εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος, ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, διὰ νὰ διατάξῃ αὐτὴν, καὶ νὰ στερεώσῃ αὐτὴν, ἐν κρίσει καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως αἰῶνος. Ὁ ζῆλος τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων θέλει ἐκτελέσει τοῦτο.

8 Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἀπέστειλε λόγον κατὰ τοῦ Ἰακὼβ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ. 9 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς θέλει γνωρίσει τοῦτο, ὁ Ἐφραΐμ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Σαμαρείας, οἵτινες λέγουσιν ὑπερηφάνως καὶ μὲ ἔπαρσιν καρδίας, 10 Οἱ πλίνθοι ἔπεσον, πλὴν ἡμεῖς θέλομεν κτίσει μὲ πελεκητὰς πέτρας· αἱ συκομορέαι ἐκόπησαν, πλὴν ἡμεῖς θέλομεν ἀλλάξει αὐτὰς εἰς κέδρους. 11 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει ἐξεγείρει τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ῥεσὶν ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ συνενώσει τοὺς πολεμίους αὐτοῦ· 12 τοὺς Συρίους ἔμπροσθεν, καὶ τοὺς Φιλισταίους ὄπισθεν· καὶ θέλουσι καταφάγει τὸν Ἰσραὴλ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ θυμὸς αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐξηπλωμένη.

13 Πλὴν ὁ λαὸς δὲν ἐπιστρέφει πρὸς τὸν πατάξαντα αὐτὸν

οὐδὲ ἐκζητοῦσι τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων. 14 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει ἐκκόψει ἀπὸ τοῦ Ἰσραὴλ κεφαλὴν καὶ οὐρὰν, κλάδον καὶ σπάρτον, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. 15 Ὁ πρεσβύτης καὶ ὁ ἔντιμος, αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλή· καὶ ὁ προφήτης ὅστις διδάσκει ψεύδη, αὐτὸς εἶναι ἡ οὐρά. 16 Διότι οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον πλανῶσιν αὐτόν· καὶ οἱ μακαριζόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἀφανίζονται. 17 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος δὲν θέλει εὐφρανθῇ εἰς τοὺς νεανίσκους αὐτῶν, οὐδὲ θέλει ἐλεήσει τοὺς ὀρφανοὺς καὶ τὰς χήρας αὐτῶν· ἐπειδὴ πάντες εἶναι ὑποκριταὶ καὶ κακοποιοὶ, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἀσεβῶς.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ θυμὸς αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐξηπλωμένη.

18 Διότι ἡ ἀνομία ἀφανίζει ὡς τὸ πῦρ, τὸ κατατρῶγον τοὺς τριβόλους καὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ τὸ φλέγον ἐν τοῖς πυκνοτάτοις τοῦ δάσους· καὶ αὐτὰ θέλουσιν ἀναβῇ εἰς στήλην περιτυλισσομένου καπνοῦ. 19 Ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων ἡ γῆ ἐσκοτίσθη, καὶ ὁ λαὸς θέλει εἶσθαι ὡς ὕλη πυρός· ἄνθρωπος δὲν θέλει ἐλεήσει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. 20 Καὶ θέλει ἁρπάσει εἰς τὰ δεξιὰ, πλὴν θέλει πεινάσει· καὶ θέλει φάγει εἰς τὰ ἀριστερὰ, πλὴν δὲν θέλει χορτασθῇ· θέλουσι φάγει πᾶς ἄνθρωπος τὴν σάρκα τοῦ βραχίονος αὐτοῦ· 21 ὁ Μανασσῆς τὸν Ἐφραΐμ, καὶ ὁ Ἐφραΐμ τὸν Μανασσῆν· καὶ αὐτοὶ ὁμοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἐναντίον τοῦ Ἰούδα.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ θυμὸς αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐξηπλωμένη.

[ΚΕΦ. ι'.] Οὐαὶ εἰς τοὺς ψηφίζοντας ψηφίσματα ἄδικα, καὶ εἰς τοὺς γραμματεῖς τοὺς γράφοντας καταδυνάστευσιν· 2 διὰ νὰ στερήσωσι τὸν ἐνδεῆ ἀπὸ τῆς κρίσεως, καὶ διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ δίκαιον τῶν πτωχῶν τοῦ λαοῦ μου, διὰ νὰ γείνωσι λάφυρον αὐτῶν αἱ χῆραι, καὶ νὰ γυμνώσωσι τοὺς ὀρφανούς! 3 Καὶ τί θέλετε κάμει ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκέψεως, καὶ ἐν τῷ ὀλέθρῳ ὅστις θέλει ἐλθεῖ μακρόθεν; πρὸς τίνα θέλετε προστρέξει διὰ βοήθειαν; καὶ ποῦ θέλετε ἀφήσει τὴν δόξαν σας, 4 εἰμὴ ὅτι θέλουσιν ὑποκύψει εἰς τὰ δεσμὰ, καὶ θέλουσι πέσει ὑποκάτω τῶν πεφονευμένων;

Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ θυμὸς αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐξηπλωμένη.

5 ΟΥΑΙ εἰς τὸν Ἀσσύριον, τὴν ῥάβδον τοῦ θυμοῦ μου, ἂν καὶ ἡ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ μάστιξ ἦναι ἡ ὀργή μου! 6 Θέλω ἀποστείλει αὐτὸν ἐπὶ ἔθνος ὑποκριτικὸν, καὶ θελω δώσει εἰς αὐτὸν προσταγὴν κατὰ τοῦ λαοῦ τοῦ θυμοῦ μου, διὰ νὰ λαφυραγωγήσῃ λάφυρα, καὶ νὰ λεηλατήσῃ λεηλασίαν, καὶ νὰ καταπατήσῃ αὐτοὺς ὡς τὸν πηλὸν τῶν ὁδῶν.

7 Πλὴν αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ οὕτως, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν διαλογίζεται οὕτως· ἀλλὰ τοῦτο φρονεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἔθνη οὐκ ὀλίγα. 8 Διότι λέγει, "Οἱ ἄρχοντές μου δὲν εἶναι πάντες βασιλεῖς; 9 Δὲν εἶναι ἡ Χαλάνη ὡς ἡ Χαρχεμίς; δὲν εἶναι ἡ Αἱμὰθ ὡς ἡ Ἀρφάδ; δὲν εἶναι ἡ Σαμάρεια ὡς ἡ Δαμασκός; 10 Καθὼς ἡ χείρ μου κατεκράτησε τὰ βασίλεια τῶν εἰδώλων, τῶν ὁποίων τὰ γλυπτὰ ἴσχυον μᾶλλον παρὰ τὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Σαμαρείας, 11 δὲν θέλω κάμει, ὡς ἔκαμον εἰς τὴν Σαμάρειαν καὶ εἰς τὰ εἴδωλα αὐτῆς, οὕτω καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς τὰ εἴδωλα αὐτῆς;"

12 Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐκτελέσῃ ἅπαν τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος Σιὼν καὶ ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, θέλω παιδεύσει, λέγει, τὸν καρπὸν τῆς ἐπηρμένης καρδίας τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῶν ὑψηλῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

13 Διότι λέγει, "Ἐν τῇ δυνάμει τῆς χειρός μου ἔκαμον τοῦτο, καὶ διὰ τῆς σοφίας μου, ἐπειδὴ εἶμαι συνετός· καὶ μετέστησα τὰ ὅρια τῶν λαῶν, καὶ διήρπασα τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, καὶ καθῄρεσα, ὡς ἰσχυρὸς, τοὺς ἐν ὕψει καθημένους· 14 καὶ ἡ χείρ μου εὗρηκεν, ὡς φωλεὰν, τὰ πλούτη τῶν λαῶν· καὶ καθὼς συνάγει τις ὠὰ ἀφειμένα, οὕτω συνήγαγον πᾶσαν τὴν γῆν ἐγώ· καὶ οὐδεὶς ἐκίνησε πτέρυγα, ἢ ἤνοιξε στόμα, ἢ ἐψιθύρισεν."

15 Ἠθελε καυχηθῇ ἡ ἀξίνη κατὰ τοῦ κόπτοντος δι' αὐτῆς; ἤθελε μεγαλαυχήσει τὸ πριόνιον κατὰ τοῦ κινοῦντος αὐτό; ὡς

ἐὰν ἤθελε κινηθῆ ἡ ῥάβδος κατὰ τῶν ὑψούντων αὐτήν· ὡς ἐὰν ἤθελεν ὑψώσει ἑαυτὴν ἡ βακτηρία ὡς μὴ οὖσα ξύλον.

16 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, θέλει ἀποστείλει εἰς τοὺς παχεῖς αὐτοῦ ἰσχνότητα· καὶ ὑπὸ τὴν δόξαν αὐτοῦ θέλει ἐξαφθῆ καῦσις, ὡς καῦσις πυρός. 17 Καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ θέλει γείνει πῦρ, καὶ ὁ Ἅγιος αὐτοῦ φλόξ· καὶ θέλει καύσει καὶ καταφάγει τὰς ἀκάνθας αὐτοῦ καὶ τοὺς τριβόλους αὐτοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· 18 καὶ θέλει ἀφανίσει τὴν δόξαν τοῦ δάσους αὐτοῦ, καὶ τοῦ καρποφόρου ἀγροῦ αὐτοῦ, ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκός· καὶ θέλουσιν εἶσθαι ὡς ὅταν σημαιοφόρος λειποψυχῇ. 19 Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῶν δένδρων τοῦ δάσους αὐτοῦ θέλει εἶσθαι εὐάριθμον, ὥστε παιδίον νὰ καταγράψῃ αὐτά.

20 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οἱ διασεσωσμένοι τοῦ οἴκου Ἰακὼβ, δὲν θέλουσι πλέον ἐπιστηρίζεσθαι ἐπὶ τὸν πατάξαντα αὐτούς, ἀλλὰ θέλουσιν ἐπιστηρίζεσθαι ἐπὶ Κύριον, τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, κατὰ ἀλήθειαν. 21 Τὸ ὑπόλοιπον θέλει ἐπιστρέψει, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἰακὼβ, πρὸς τὸν ἰσχυρὸν Θεόν. 22 Διότι ἂν καὶ ὁ λαός σου, Ἰσραὴλ, ἦναι ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ὑπόλοιπον ἐξ αὐτῶν θέλει ἐπιστρέψει· ἡ ἀποφασισθεῖσα κατανάλωσις θέλει συντελεσθῆ ἐν δικαιοσύνῃ. 23 Διότι Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων θέλει κάμει κατανάλωσιν, βεβαίως προσδιωρισμένην, ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς.

24 Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων· Λαέ μου, ὅστις κατοικεῖς ἐν Σιὼν, μὴ φοβηθῇς ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου· θέλει σὲ πατάξει ἐν ῥάβδῳ, καὶ θέλει σηκώσει τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ ἐναντίον σου κατὰ τὸν τρόπον τῆς Αἰγύπτου· 25 διότι ἔτι ὀλίγον, καὶ ἡ ὀργὴ θέλει παύσει· καὶ ὁ θυμός μου θέλει εἶσθαι εἰς ὄλεθρον ἐκείνων. 26 Καὶ ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει σηκώσει ἐπ' αὐτὸν μάστιγα, κατὰ τὴν πληγὴν τῆς Μαδιὰμ ἐν τῷ βράχῳ Ὠρήβ· καὶ καθὼς ἡ ῥάβδος αὐτοῦ ὑψώθη ἐπὶ τὴν θάλασσαν, οὕτω θέλει ὑψώσει αὐτὴν κατὰ τὸν τρόπον τῆς Αἰγύπτου. 27 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τὸ φορτίον αὐτοῦ θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοῦ ὤμου σου, καὶ ὁ ζυγὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ

τραχήλου σου, καὶ ὁ ζυγὸς θέλει συντριφθῆ ἐξ αἰτίας τοῦ χρίσματος.

28 Αὐτὸς ἦλθεν εἰς Αἰὰθ, ἐπερασεν εἰς Μιγρών· ἐν Μιχμὰς θέλει ἀποθέσει τὰ σκεύη αὐτοῦ· 29 διέβησαν τὸ πέρασμα· κατέλυσαν ἐν Γεβά· ἡ Ραμὰ ἐτρόμαξεν· ἡ Γαβαὰ τοῦ Σαοὺλ ἔφυγεν. 30 Ὕψωσον τὴν φωνήν σου, θυγάτηρ τῆς Γαλλείμ· κάμε αὐτὴν, πτωχὴ Ἀναθὼθ, νὰ ἀκουσθῆ ἐν Λαισά. 31 Ἡ Μαδμηνὰ μετετοπίσθη· οἱ κάτοικοι τῆς Γεβεὶμ ἔφυγον ὁμοῦ. 32 Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει μείνει ἐν Νὼβ, θέλει σείσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὄρους τῆς θυγατρὸς τῆς Σιὼν, κατὰ τοῦ λόφου τῆς Ἱερουσαλήμ.

33 Ἰδοὺ, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, θέλει κόψει τοὺς κλάδους μετὰ κρότου τρομερσῦ· καὶ οἱ ὑψωμένοι θέλουσι συντριφθῆ, καὶ οἱ ἐπηρμένοι θέλουσι ταπεινωθῆ. 34 Καὶ τὰ πυκνὰ τοῦ δάσους θέλει κόψει ἐν σιδήρῳ, καὶ ὁ Λίβανος θέλει πέσει δι' ἰσχυροῦ.

[ΚΕΦ. ια'.] ΚΑΙ θέλει ἐξέλθει ῥάβδος ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ Ἰεσσαὶ, καὶ κλάδος θέλει ἀναβῆ ἐκ τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ· 2 καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου θέλει ἀναπαυθῆ ἐπ' αὐτὸν, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ δυνάμεως, πνεῦμα γνώσεως καὶ φόβου τοῦ Κυρίου· 3 καὶ θέλει κάμει αὐτὸν ὀξύνουν εἰς τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ὥστε δὲν θέλει κρίνει κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδὲ θέλει ἐλέγχει κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν ὠτίων αὐτοῦ· 4 ἀλλ' ἐν δικαιοσύνῃ θέλει κρίνει τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐν εὐθύτητι θέλει ὑπερασπίζεσθαι τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς· καὶ θέλει πατάξει τὴν γῆν ἐν τῇ ῥάβδῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς πνοῆς τῶν χειλέων αὐτοῦ θέλει θανατόνει τὸν ἀσεβῆ. 5 Καὶ δικαιοσύνη θέλει εἶσθαι ἡ ζώνη τῆς ὀσφύος αὐτοῦ, καὶ πίστις ἡ ζώνη τῶν πλευρῶν αὐτοῦ.

6 Καὶ ὁ λύκος θέλει συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ λεοπάρδαλις θέλει ἀναπαύεσθαι μετὰ τοῦ ἐριφίου· καὶ ὁ μόσχος καὶ ὁ σκύμνος καὶ τὰ σιτευτὰ ὁμοῦ, καὶ μικρὸν παιδίον θέλει ὁδηγεῖ αὐτά. 7 Καὶ ἡ δάμαλις καὶ ἡ ἄρκτος θέλουσι συμβόσκεσθαι, τὰ τέκνα αὐτῶν θέλουσιν ἀναπαύεσθαι ὁμοῦ,

καὶ ὁ λέων θέλει τρώγει ἄχυρον καθὼς ὁ βοῦς. 8 Καὶ τὸ θηλάζον παιδίον θέλει παίζει εἰς τὴν τρύπαν τῆς ἀσπίδος, καὶ τὸ ἀπογεγαλακτισμένον παιδίον θέλει βάλλει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ βασιλίσκου. 9 Δὲν θέλουσι κακοποιεῖ, οὐδὲ φθείρει ἐν ὅλῳ τῷ ἁγίῳ μου ὄρει· διότι ἡ γῆ θέλει εἶσθαι πλήρης τῆς γνώσεως τοῦ Κυρίου, καθὼς τὰ ὕδατα σκεπάζουσι τὴν θάλασσαν.

10 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἥτις θέλει ἵστασθαι σημαία τῶν λαῶν, πρὸς αὐτὸν θέλουσι προστρέξει τὰ ἔθνη, καὶ ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ θέλει εἶσθαι δόξα.

11 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος θέλει βάλει τὴν χεῖρα αὐτοῦ πάλιν δευτέραν φορὰν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον θέλει μείνει, ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ τοῦ Παθρὼς, καὶ ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐλὰμ, καὶ ἀπὸ τοῦ Σενναὰρ, καὶ ἀπὸ τοῦ Αἱμὰθ, καὶ ἀπὸ τῶν νήσων τῆς θαλάσσης. 12 Καὶ θέλει ὑψώσει σημαίαν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλει συνάξει τοὺς ἀπερῥιμμένους τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ συναθροίσει τοὺς διεσκορπισμένους τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς γῆς. 13 Καὶ ὁ φθόνος τοῦ Ἐφραΐμ θέλει ἀφαιρεθῇ, καὶ οἱ ἐχθρευόμενοι τοῦ Ἰούδα θέλουσιν ἀποκοπῇ· ὁ Ἐφραΐμ δὲν θέλει φθονεῖ τὸν Ἰούδαν, καὶ ὁ Ἰούδας δὲν θέλει θλίβει τὸν Ἐφραΐμ. 14 Ἀλλὰ θέλουσιν ὁρμήσει ἐπὶ τὰ ὅρια τῶν Φιλισταίων πρὸς τὴν δύσιν· θέλουσι λεηλατήσει καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνατολῆς πάντας ὁμοῦ· θέλουσι βάλει τὴν χεῖρα αὐτῶν ἐπὶ τὸν Ἐδὼμ καὶ Μωάβ· καὶ οἱ υἱοὶ Ἀμμὼν θέλουσιν ὑποταχθῇ εἰς αὐτούς.

15 Καὶ ὁ Κύριος θέλει καταξηράνει τὴν γλῶσσαν τῆς Αἰγυπτιακῆς θαλάσσης· καὶ διὰ τοῦ βιαίου αὐτοῦ ἀνέμου θέλει σείσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ θέλει πατάξει αὐτὸν εἰς ἑπτὰ ῥεύματα, καὶ θέλει κάμει νὰ διαβαίνωσι μὲ ὑποδήματα. 16 Καὶ θέλει εἶσθαι ὁδὸς πλατεῖα εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον θέλει μείνει, ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας· ὡς ἦτο εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνέβη ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

[ΚΕΦ. ιβ'.] Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλεις εἰπεῖ,
Κύριε, θέλω σὲ δοξολογήσει·
διότι ἂν καὶ ὠργίσθης ἐναντίον μου, ἐστράφη ὁ θυμός σου, καὶ μὲ παρηγόρησας.
2 Ἰδοὺ, ὁ Θεὸς εἶναι ἡ σωτηρία μου· θέλω θαῤῥεῖ, καὶ δὲν θέλω φοβεῖσθαι·
διότι Κύριος ὁ Θεὸς εἶναι ἡ δύναμίς μου, καὶ τὸ ᾄσμα· καὶ ἐστάθη ἡ σωτηρία μου.
3 Καὶ ἐν εὐφροσύνῃ θέλετε ἀντλήσει ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τῆς σωτηρίας.
4 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλετε εἰπεῖ,
Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
κάμετε γνωστὰ εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἔργα αὐτοῦ, μνημονεύετε ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
5 Ψάλλετε εἰς τὸν Κύριον· διότι ἔκαμεν ὑψηλά· γνωστὸν εἶναι εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.
6 Ἀγάλλου καὶ εὐφραίνου, κάτοικε τῆς Σιών·
διότι ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι μέγας ἐν τῷ μέσῳ σου.

[ΚΕΦ. ιγ'.] Η ΚΑΤΑ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΟΡΑΣΙΣ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΕΙΔΕΝ ΗΣΑΙΑΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΜΩΣ.
2 Σηκώσατε σημαίαν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ὑψηλὸν, ὑψώσατε τὴν φωνὴν πρὸς αὐτοὺς, σείσατε τὴν χεῖρα διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς πύλας τῶν ἀρχόντων.
3 Ἐγὼ προσέταξα τοὺς διωρισμένους μου, μάλιστα ἔκραξα τοὺς δυνατούς μου, διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸν θυμόν μου, τοὺς χαίροντας εἰς τὴν δόξαν μου.
4 Φωνὴ πλήθους ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς μεγάλου λαοῦ· θορυβώδης φωνὴ τῶν βασιλείων τῶν ἐθνῶν συνηγμένων· ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐπισκέπτεται τὸ στράτευμα τῆς μάχης. 5 Ἔρχονται ἀπὸ γῆς μακρᾶς, ἐκ τῶν περάτων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Κύριος καὶ τὰ ὅπλα τῆς ἀγανακτήσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀφανίσωσι πᾶσαν τὴν γῆν.
6 Ὀλολύζετε, διότι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἐπλησίασε· θέλει ἐλθεῖ ὡς ὄλεθρος ἀπὸ τοῦ Παντοδυνάμου. 7 Διὰ τοῦτο πᾶσαι

αἱ χεῖρες θέλουσιν ἐκλυθῆ, καὶ πᾶσα καρδία ἀνθρώπου θέλει διαλυθῆ. 8 Καὶ θέλουσι τρομάξει· πόνοι καὶ θλίψεις θελουσι κατακυριεύσει αὐτούς· θέλουσιν εἶσθαι ἐν πόνῳ, ὡς τίκτουσα· θέλουσι μείνει ἐκστατικοὶ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον· τὰ πρόσωπα αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι πεφλογισμένα.

9 Ἰδοὺ, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἔρχεται, σκληρὰ καὶ πλήρης θυμοῦ καὶ ὀργῆς φλογερᾶς, διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν γῆν ἔρημον· καὶ θέλει ἐξαλείψει ἀπ' αὐτῆς τοὺς ἁμαρτωλοὺς αὐτῆς. 10 Διοτι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ ἀστερισμοὶ αὐτοῦ δὲν θέλουσι δώσει τὸ φῶς αὐτῶν· ὁ ἥλιος θέλει σκοτισθῆ ἐν τῇ ἀνατολῇ αὐτοῦ, καὶ ἡ σελήνη δὲν θέλει ἐκπέμψει τὸ φῶς αὐτῆς. 11 Καὶ θέλω παιδεύσει τὸν κόσμον διὰ τὴν κακίαν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀσεβεῖς διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν· καὶ θέλω παύσει τὴν μεγαλαυχίαν τῶν ὑπερηφάνων, καὶ ταπεινώσει τὴν ὑψηλοφροσύνην τῶν φοβερῶν. 12 Θέλω καταστήσει ἄνθρωπον πολυτιμότερον ὑπὲρ χρυσίον καθαρόν· μάλιστα ἄνθρωπον, ὑπὲρ τὸ χρυσίον τοῦ Ὀφείρ.

13 Διὰ τοῦτο θέλω ταράξει τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἡ γῆ θέλει σεισθῆ ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐν τῷ θυμῷ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς φλογερᾶς ὀργῆς αὐτοῦ. 14 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι ὡς δορκάδιον κυνηγούμενον, καὶ ὡς πρόβατον ἐγκαταλελειμμένον· θέλουσι στρέφεσθαι ἕκαστος πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ θέλουσι φεύγει ἕκαστος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. 15 Πᾶς ὁ εὑρεθεὶς θέλει διαπερασθῆ· καὶ πάντες οἱ συνηθροισμένοι θέλουσι πέσει διὰ μαχαίρας. 16 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν θέλουσι συντριφθῆ ἔμπροσθεν αὐτῶν· αἱ οἰκίαι αὐτῶν θέλουσι λεηλατισθῆ, καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν θέλουσι βιασθῆ.

17 Ἰδοὺ, θέλω ἐπεγείρει τοὺς Μήδους ἐναντίον αὐτῶν, οἵτινες δὲν θέλουσι συλλογισθῆ ἀργύριον· καὶ εἰς τὸ χρυσίον, δὲν θέλουσιν ἡδυνθῆ εἰς αὐτό· 18 ἀλλὰ τὰ τόξα αὐτῶν θέλουσι συντρίψει τοὺς νεανίσκους· καὶ δὲν θέλουσιν ἐλεήσει τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας· ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῶν δὲν θέλει φεισθῆ παιδία.

19 Καὶ ἡ Βαβυλὼν, ἡ δόξα τῶν βασιλειων, τὸ ἔνδοξον καύχημα τῶν Χαλδαίων, θέλει εἶσθαι ὡς ὅτε κατέστρεψεν ὁ

Θεὸς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα· 20 οὐδέποτε θέλει κατοικηθῇ, οὐδὲ θέλει κατασκηνωθῇ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς· οὔτε Ἄραβες θέλουσι στήσει τὰς σκηνὰς αὐτῶν ἐκεῖ, οὔτε ποιμένες θέλουσιν ἀναπαύεσθαι ἐκεῖ· 21 ἀλλὰ θηρία θέλουσιν ἀναπαύεσθαι ἐκεῖ· καὶ αἱ οἰκίαι αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι πλήρεις ὀλολυζόντων ζώων· καὶ στρουθοκάμηλοι θέλουσι κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ σάτυροι θέλουσι χορεύει ἐκεῖ· 22 καὶ οἱ αἴλουροι θέλουσι φωνάζει ἐν ταῖς ἠρημωμέναις οἰκίαις αὐτῶν, καὶ θῶες ἐν τοῖς παλατίοις τῆς τρυφῆς· καὶ ὁ καιρὸς αὐτῆς πλησιάζει νὰ ἔλθῃ, καὶ αἱ ἡμέραι αὐτῆς δὲν θέλουσιν ἐπιμακρυνθῇ.

[ΚΕΦ. ιδ'.] Διότι ὁ Κύριος θέλει ἐλεήσει τὸν Ἰακὼβ, καὶ θέλει ἔτι ἐκλέξει τὸν Ἰσραὴλ, καὶ καταστήσει αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ αὐτῶν· καὶ οἱ ξένοι θέλουσιν ἑνωθῇ μετ' αὐτῶν, καὶ θέλουσι προσκολληθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ. 2 Καὶ οἱ λαοὶ θέλουσι λάβει αὐτοὺς, καὶ φέρει αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον αὐτῶν· καὶ ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ θέλει κληρονομήσει αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ τοῦ Κυρίου διὰ δούλους καὶ δούλας· καὶ θέλουσιν εἶσθαι αἰχμάλωτοι αὐτῶν οἱ αἰχμαλωτίσαντες αὐτοὺς, καὶ θέλουσι γείνει κύριοι τῶν καταθλιβόντων αὐτούς.

3 Καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Κύριος θέλει σὲ ἀναπαύσει ἀπὸ τῆς θλίψεώς σου, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου, καὶ ἀπὸ τῆς σκληρᾶς δουλείας εἰς τὴν ὁποίαν ἦσο καταδεδουλωμένος, 4 θελεις μεταχειρισθῇ τὴν παροιμίαν ταύτην κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, λέγων,

Πῶς ἐπαύθη ὁ καταδυνάστης! πῶς ἐπαύθη ἡ φορολόγος τοῦ χρυσίου!

5 Ὁ Κύριος συνέτριψε τὴν ῥάβδον τῶν ἀσεβῶν, τὸ σκῆπτρον τῶν δυναστῶν.

6 Ὁ πατάσσων ἐν θυμῷ τὸν λαὸν μὲ ἀκατάπαυστον κτύπημα, ὁ δεσπόζων ἐν ὀργῇ ἐπὶ τὰ ἔθνη, καταδιώκεται, καὶ οὐδεὶς ὁ κωλύων.

7 Πᾶσα ἡ γῆ ἀναπαύεται, ἡσυχάζει· ἐκφωνοῦσιν ᾄσματα ἀγαλλιάσεως.

8 Χαιρουσιν ἐπὶ σὲ καὶ αἱ ἔλατοι, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, λέγουσαι, Ἀφοῦ σὺ ἐκοιμήθης, δενδροτόμος δὲν ἀνέβη ἐφ' ἡμᾶς.

9 Ὁ ᾅδης κάτωθεν ἐκινήθη διὰ σὲ, διὰ νὰ ὑπαντήσῃ τὴν ἔλευσίν σου· διὰ σὲ ἐξήγειρε τοὺς νεκροὺς, πάντας τοὺς ἡγεμόνας τῆς γῆς·

ἐσήκωσεν ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντας τοὺς βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν.

10 Πάντες οὗτοι θέλουσιν ἀποκριθῆ καὶ εἰπεῖ πρὸς σὲ, Καὶ σὺ ἔγεινες ἀδύνατος, καθὼς ἡμεῖς; κατεστάθης ὅμοιος ἡμῶν;

11 Ἡ μεγαλαυχία σου κατηνέχθη εἰς τὸν τάφον, καὶ ὁ θόρυβος τῶν μουσικῶν σου ὀργάνων·

ὁ σκώληξ εἶναι ἐστρωμένος ὑποκάτω σου, καὶ οἱ σκώληκες σὲ σκεπάζουσι·

12 πῶς ἔπεσες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἑωσφόρε, υἱὲ τῆς αὐγῆς! συνετρίφθης κατὰ γῆς, σὺ ὁ καταπατῶν τὰ ἔθνη!

13 Σὺ δὲ ἔλεγες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, "Θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανὸν, θέλω ὑψώσει τὸν θρόνον μου ὑπεράνω τῶν ἄστρων τοῦ Θεοῦ·

καὶ θέλω καθίσει ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς συνάξεως, πρὸς τὰ μέρη τοῦ βορρᾶ·

14 θέλω ἀναβῆ ἐπὶ τὰ ὕψη τῶν νεφελῶν· θέλω εἶσθαι ὅμοιος τοῦ Ὑψίστου."

15 Εἰς τὸν ᾅδην ὅμως θέλεις καταβῆ, εἰς τὰ βάθη τοῦ λάκκου.

16 Οἱ βλέποντές σε θέλουσιν ἐνατενίσει πρὸς σέ, θέλουσι σὲ παρατηρεῖ, λέγοντες, "Οὗτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ποιῶν τὴν γῆν νὰ τρέμῃ, ὁ σείων τὰ βασίλεια;

17 "Ὁ ἐρημόνων τὴν οἰκουμένην, καὶ καταστρέφων τὰς πόλεις αὐτῆς; ὁ μὴ ἀπολύων εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν τοὺς δεσμίους αὐτοῦ;"

18 Πάντες οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν, πάντες ἀναπαύονται ἐν δόξῃ, ἕκαστος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ·

19 σὺ δὲ ἀπερρίφθης τοῦ τάφου σου ὡς κλάδος βδελυκτὸς, ἱμάτιον κεκεντημένων, πεφονευμένων ἐν μαχαίρᾳ, καταβαι-

νόντων εἰς τὰς πέτρας τοῦ λάκκου· ὡς πτῶμα καταπατούμενον.

20 Δὲν θέλεις ἐνωθῆ μετ' αὐτῶν εἰς ἐνταφιασμὸν, διότι ἠφάνισας τὴν γῆν σου, ἐφόνευσας τὸν λαόν σου·

τὸ σπέρμα τῶν κακοποιῶν οὐδέποτε θέλει ὀνομασθῆ.

21 Ἑτοιμάσατε σφαγὴν εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνομίαν τῶν πατέρων αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ σηκωθῶσι καὶ κληρονομήσωσι τὴν γῆν, καὶ γεμίσωσι τὸ πρόσωπον τῆς οἰκουμένης ἀπὸ πόλεων. 22 Διότι θέλω σηκωθῆ ἐναντίον αὐτῶν, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· καὶ θέλω ἐξαλείψει ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ὑπόλοιπον, καὶ υἱὸν, καὶ ἔκγονον, λέγει Κύριος· 23 Καὶ θέλω καταστήσει αὐτὴν κληρονομίαν ἐχίνων, καὶ λίμνας ὑδάτων· καὶ θέλω σαρώσει αὐτὴν μὲ τὸ σάρωτρον τῆς ἀπωλείας, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.

24 Ὤμοσεν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, λέγων, Ἐξάπαντος καθὼς ἐβουλεύθην, οὕτω θέλει γείνει· καὶ καθὼς ἀπεφάσισα, οὕτω θέλει μείνει, 25 νὰ συντρίψω τὸν Ἀσσύριον ἐν τῇ γῇ μου, καὶ νὰ καταπατήσω αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὀρέων μου· τότε ὁ ζυγὸς αὐτοῦ θέλει σηκωθῆ ἀπ' αὐτῶν, καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῶν. 26 Αὕτη εἶναι ἡ βουλὴ, ἡ βεβουλευμένη καθ' ὅλης τῆς γῆς· καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ἐξηπλωμένη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. 27 Διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἀπεφάσισε, καὶ τίς θέλει ἀναιρέσει; καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐξηπλώθη, καὶ τίς θέλει ἀποστρέψει αὐτήν;

28 Ἐν τῷ ἔτει καθ' ὃ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Ἄχαζ, ἔγειναν αὕτη ἡ ὅρασις·

29 Μὴ χαῖρε, Παλαιστίνη πᾶσα, διότι συνετρίφθη ἡ ῥάβδος τοῦ πατάξαντός σε· ἐπειδὴ ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ὄφεως θέλει ἐξέλθει βασιλίσκος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ θέλει εἶσθαι φλογερὸς πετώμενος ὄφις.

30 Καὶ οἱ πρωτότοκοι τοῦ πτωχοῦ θέλουσι τραφῆ, καὶ οἱ ἐνδεεῖς θέλουσιν ἀναπαύεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ· καὶ θέλω θανατώσει τὴν ῥίζαν σου μὲ πεῖναν, καὶ θέλει φονεύσει τὸ ὑπολοιπόν σου.

31 Ολόλυζε, πύλη· βόα, πόλις· ἐχάθης, Παλαιστίνη πᾶσα· διότι ἔρχεται καπνὸς ἀπὸ βορρᾶ, καὶ οὐδὲ εἷς θέλει λείψει ἀπὸ τῆς ἐκστρατεύσεως αὐτοῦ, ἐν τοῖς ὡρισμένοις καιροῖς. 32 Καὶ τίς ἀπόκρισις θέλει δοθῆ εἰς τοὺς πρέσβεις τῶν ἐθνῶν; Ὅτι ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιὼν, καὶ ἐπ' αὐτὴν θέλουσιν ἐλπίζει οἱ πτωχοὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. ιε'.] Ἡ ΚΑΤΑ ΜΩΑΒ ΟΡΑΣΙΣ.

Ἐπειδὴ ἡ Ἀρ Μωὰβ ἐπορθήθη τὴν νύκτα, καὶ ἠφανίσθη ἐπειδὴ ἡ Κὶρ Μωὰβ ἐπορθήθη τὴν νύκτα, καὶ ἠφανίσθη· 2 ἀνέβη εἰς τὸν οἶκον, καὶ εἰς Δαιβὼν, τοὺς ὑψηλοὺς τόπους, διὰ νὰ κλαύσῃ· ὁ Μωὰβ θέλει ὀλολύξει διὰ τὴν Νεβὼ, καὶ διὰ τὴν Μεδεβά· πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ θέλουσι φαλακρωθῆ, πᾶν γένειον θέλει ξυρισθῆ. 3 Ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι περιεζωσμένοι σάκκους· ἐπὶ τῶν δωμάτων αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν πάντες θέλουσιν ὀλολύξει μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου. 4 Καὶ ἡ Ἐσεβὼν θέλει βοᾷ, καὶ ἡ Ἐλεαλή· ἡ βοὴ αὐτῶν θέλει ἀκουσθῆ ἕως Ἰασσά· διὰ τοῦτο οἱ ὁπλοφόροι ἄνδρες τοῦ Μωὰβ θέλουσιν ὀλολύξει· ἡ ψυχὴ αὐτῶν θέλει ὀλολύξει δι' αὐτούς.

5 Ἡ καρδία μου θέλει ἀναβοήσει διὰ τὸν Μωάβ· οἱ φυγάδες αὐτοῦ θέλουσι τρέξει ἕως Σηγὼρ ὡς τριετὴς δάμαλις· διότι κλαίοντες θέλουσιν ἀναβῆ διὰ τῆς ἀναβάσεως τῆς Λουείθ· διότι ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ὀροναΐμ θέλουσιν ὑψώσει φωνὴν ἐξολοθρευμοῦ· 6 διότι τὰ ὕδατα τῆς Νιμρεὶμ θέλουσιν ἐκλείψει· διότι ὁ χόρτος ἐξηράνθη, ἡ χλόη ἐξέλιπε, δὲν ὑπάρχει οὐδὲν χλωρόν.

7 Διὰ τοῦτο ἡ ἀφθονία τὴν ὁποίαν συνῆξαν, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεταμίευσαν, θέλει φερθῆ εἰς τὴν κοιλάδα τῶν ἰτεῶν. 8 Διότι ἡ φωνὴ ἔφθασε κύκλῳ εἰς τὰ ὅρια τοῦ Μωάβ· ὁ ὀλολυγμὸς αὐτῆς ἕως Ἐγλαΐμ, καὶ ὁ ὀλολυγμὸς αὐτῆς εἰς Βηραΐλείμ. 9 Διότι τὰ ὕδατα τῆς Δειμὼν θέλουσι γεμισθῆ αἵματος· διότι θέλω ἐπιφέρει ἔτι δεινὰ ἐπὶ Δειμὼν, λέοντας ἐπὶ τὸν διασωθέντα ἐκ τοῦ Μωὰβ, καὶ ἐπὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ τόπου.

[ΚΕΦ. ις'.] Ἀποστείλατε τὸ ἀρνίον πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς

γῆς ἀπὸ Σελὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ, πρὸς τὸ ὄρος τῆς θυγατρὸς τῆς Σιών. 2 Διότι ὡς πτηνὸν πλανώμενον, ἀπὸ τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ δεδιωγμένον, οὕτως αἱ θυγατέρες τοῦ Μωὰβ θέλουσιν εἶσθαι κατὰ τὰς διαβάσεις τοῦ Ἀρνών.

3 Βουλεύου, ἐκτέλεσον τὸ δίκαιον· ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας κάμε τὴν σκιάν σου ὡς νύκτα· κρύψον τοὺς διωκομένους· μὴ φανερώσῃς τὸν περιπλανώμενον. 4 Οἱ δεδιωγμένοι μου ἂς παροικήσωσι παρὰ σοί, Μωάβ· γενοῦ εἰς αὐτοὺς σκέπη ἀπὸ προσώπου τοῦ πορθητοῦ· διότι ὁ ἁρπακτὴρ ἐτελείωσεν, ὁ πορθητὴς ἔπαυσεν, οἱ καταδυνάσται ἐξωλοθρεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς. 5 Καὶ μετὰ ἐλέους θέλει συσταθῇ ὁ θρόνος, καὶ ἐπ' αὐτὸν θέλει καθίσει ἐν ἀληθείᾳ, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Δαβὶδ, ὁ κρίνων, καὶ ἐκζητῶν κρίσιν, καὶ σπεύδων δικαιοσύνην.

6 Ἠκούσαμεν τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ Μωὰβ, εἶναι λίαν ὑπερήφανος· τὴν ὑψηλοφροσύνην αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν μανίαν αὐτοῦ· τὰ ψεύδη αὐτοῦ θέλουσι ματαιωθῆ. 7 Διὰ τοῦτο ὁ Μωὰβ θέλει ὀλολύξει· πάντες θέλουσιν ὀλολύξει διὰ τὸν Μωάβ· θέλετε θρηνολογήσει διὰ τὰ θεμέλια τῆς Κὶρ-ἀρεσέθ· ἐκτυπήθησαν βεβαίως. 8 Διότι αἱ πεδιάδες τῆς Ἐσεβὼν εἶναι ἠτονισμέναι, καὶ ἡ ἄμπελος τῆς Σιβμά· οἱ κύριοι τῶν ἐθνῶν κατεσύντριψαν τὰ καλήτερα αὐτῆς φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο ἕως τῆς Ἰαζὴρ, καὶ περιεπλανῶντο διὰ τῆς ἐρήμου· οἱ κλάδοι αὐτῆς ἦσαν ἐξηπλωμένοι, διέβαινον τὴν θάλασσαν.

9 Διὰ τοῦτο μετὰ κλαυθμοῦ τῆς Ἰαζὴρ θέλω κλαύσει τὴν ἄμπελον τῆς Σιβμά· θέλω σὲ βρέξει μὲ τὰ δάκρυά μου, Ἐσεβὼν, καὶ Ἐλεαλή· διότι ἐπὶ τοὺς θερινούς καρπούς σου, καὶ ἐπὶ τὸν θερισμόν σου, ἐπέπεσεν ἀλαλαγμός. 10 Καὶ ἀφῃρέθη ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἀπὸ τῆς καρποφόρου πεδιάδος· καὶ εἰς τοὺς ἀμπελῶνάς σου δὲν θέλουσιν εἶσθαι πλέον ᾄσματα, οὐδὲ φωναὶ ἀγαλλιάσεως· οἱ ληνοπάται δὲν θέλουσι πατεῖ οἶνον ἐν τοῖς ληνοῖς· ἐγὼ κατέπαυσα τὸν ἀλαλαγμὸν τοῦ τρυγητοῦ. 11 Ὅθεν τὰ ἐντόσθιά μου θέλουσιν ἠχήσει, ὡς κιθάρα, διὰ τὸν Μωὰβ, καὶ τὰ ἐσωτερικά μου διὰ τὴν Κὶρ-ἄρες.

12 Καὶ ὁ Μωὰβ, ὅταν φανῇ ὅτι ἀπέκαμεν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς αὐτοῦ, θέλει εἰσέλθει εἰς τὸ ἁγιαστήριον αὐτοῦ διὰ νὰ προσευχηθῇ· πλὴν δὲν θέλει ἐπιτύχει.

13 Οὗτος εἶναι ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἔκτοτε ἐλάλησε Κύριος περὶ τοῦ Μωάβ. 14 Τώρα δὲ ὁ Κύριος ἐλάλησε, λέγων, Εἰς τρία ἔτη, ὡς εἶναι τὰ ἔτη τοῦ μισθωτοῦ, ἡ δόξα τοῦ Μωὰβ θέλει καταφρονηθῇ, μεθ' ὅλου τοῦ μεγάλου πλήθους αὐτοῦ· καὶ τὸ ὑπόλοιπον θέλει εἶσθαι πολλὰ ὀλίγον καὶ ἀδύνατον.

[ΚΕΦ. ιζ'.] Ἡ ΚΑΤΑ ΔΑΜΑΣΚΟΥ ΟΡΑΣΙΣ.

Ἰδοὺ, ἡ Δαμασκὸς πεπαυμένη τοῦ νὰ ἦναι πόλις, καὶ θέλει εἶσθαι σωρὸς ἐρειπίων. 2 Αἱ πόλεις τὴς Ἀροὴρ ἐγκατελείφθησαν· θέλουσιν εἶσθαι διὰ τὰ ποίμνια, τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἀναπαύεσθαι ἐκεῖ, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι ὁ φοβίζων. 3 Καὶ θέλει ἐκλείψει ἀπὸ τοῦ Ἐφραΐμ ἡ βοήθεια, καὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τῆς Δαμασκοῦ, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Συρίας θέλει γείνει ὡς ἡ δόξα τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.

4 Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ δόξα τοῦ Ἰακὼβ θέλει σμικρυνθῇ, καὶ τὸ πάχος τῆς σαρκὸς αὐτοῦ θέλει ἰσχνωθῇ. 5 Καὶ θέλει εἶσθαι, ὡς ὅταν ὁ θεριστὴς συνάγῃ τὸν σῖτον, καὶ θερίζῃ τὰ ἀστάχυα διὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ· καὶ θέλει εἶσθαι, ὡς ὁ συνάγων ἀστάχυα ἐν τῇ κοιλάδι Ῥαφαείμ. 6 Θέλουσιν ὅμως μείνει ἐν αὐτῇ ῥῶγες, ὡς ἐν τῷ τιναγμῷ τῆς ἐλαίας, δύο τρεῖς ἐλαῖαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλοτέρων κλάδων, τέσσαρες πέντε ἐπὶ τῶν μακροτέρων αὐτῆς καρποφόρων κλάδων, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ.

7 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀναβλέψει πρὸς τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ θέλουσιν ἐνατενίσει πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ. 8 Καὶ δὲν θέλει ἀναβλέψει πρὸς τοὺς βωμοὺς, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν αὐτοῦ, οὐδὲ θέλει σεβασθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμον οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ, οὔτε τὰ ἄλση, οὔτε τὰ εἴδωλα.

9 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ αἱ ὀχυραὶ πόλεις αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ὡς ἐγκαταλελειμμένος κλάδος. καὶ ἀκρότατον κλωνάριον,

τὸ ὁποῖον ἀφῆκαν ἐξ αἰτίας τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ θέλει εἶσθαι ἐρήμωσις.

10 Ἐπειδὴ ἐλησμόνησας τὸν Θεὸν τῆς σωτηρίας σου, καὶ δὲν ἐνεθυμήθης τὸν βράχον τῆς δυνάμεώς σου, διὰ τοῦτο θέλεις φυτεύσει εὐάρεστα φυτὰ, καὶ θέλεις κάμει τὴν ἐμφύτευσιν μὲ ξένα βλαστήματα· 11 τὴν ἡμέραν θέλεις κάμει τὸ φυτόν σου νὰ αὐξηνθῇ, καὶ τὸ πρωὶ θέλεις κάμει τὸν σπόρον σου νὰ ἀνθήσῃ· πλὴν τὸ θέρος θέλει διαρπαχθῇ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπηλπισμένης θλίψεως.

12 Οὐαὶ εἰς τὸ πλῆθος πολλῶν λαῶν, οἵτινες κάμνουσι ταραχὴν, ὡς τὴν ταραχὴν τῶν θαλασσῶν· καὶ εἰς τὸν θόρυβον τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα θορυβοῦσιν, ὡς θόρυβον ὑδάτων πολλῶν. 13 Τὰ ἔθνη θέλουσι θορυβήσει, ὡς θόρυβον ὑδάτων πολλῶν· ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλει ἐλέγξει αὐτὰ, καὶ θέλουσι φύγει μακρὰν, καὶ θέλουσιν ἐκδιωχθῇ, ὡς τὸ ἄχυρον τῶν βουνῶν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνέμου, καὶ ὡς κονιορτὸς ἔμπροσθεν τοῦ ἀνεμοστροβίλου. 14 Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἰδοὺ ταραχή· καὶ πρὶν τῆς αὐγῆς δὲν ὑπάρχει. Αὕτη εἶναι ἡ μερὶς τῶν λεηλατούντων ἡμᾶς, καὶ ὁ κλῆρος τῶν διαρπαζόντων ἡμᾶς.

[ΚΕΦ. ιη'.] ΟΥΑΙ! γῆ σκιάζουσα διὰ τῶν πτερύγων, ἡ πέραν τῶν ποταμῶν τῆς Αἰθιοπίας, 2 ἡ ἐξαποστέλλουσα πρέσβεις διὰ θαλάσσης, καὶ μὲ πλοῖα σπάρτινα ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ὑπάγετε, ταχύδρομοι ἀγγελιαφόροι, πρὸς ἔθνος διηρπαγμένον καὶ κατεσπαραγμένον, πρὸς λαὸν τρομερὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἕως τῆς σήμερον, ἔθνος μεμετρημένον καὶ καταπεπατημένον, τοῦ ὁποίου τὴν γῆν διήρπασαν οἱ ποταμοί! 3 Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, βλέπετε, ὅταν ὑψωθῇ σημαία ἐπὶ τὰ ὄρη· καὶ ἀκούσατε, ὅταν ἐκπεμφθῇ φωνὴ σάλπιγγος.

4 Διότι οὕτως εἶπε Κύριος πρὸς ἐμέ· Θέλω ἡσυχάσει, καὶ θέλω ἐπιβλέψει εἰς τὸ κατοικητήριόν μου, ὡς καύσων λαμπρότερος τοῦ φωτὸς, ὡς νεφέλη δρόσου ἐν τῷ καύσωνι τοῦ θέρους. 5 Διότι πρὶν τοῦ θέρους, ὅταν τὸ βλάστημα γείνῃ τέλειον, καὶ ἡ ἀγουρίδα ὡριμάσῃ ἐκ τοῦ ἄνθους, θέλει κόψει τοὺς βλαστοὺς

διὰ κλαδευτηρίων, καὶ τὰς κληματίδας ἀποκόψας, θέλει ἀφαιρέσει. 6 Θέλουσιν ἐγκαταλειφθῆ ὁμοῦ διὰ τὰ ὄρνεα τῶν βουνῶν, καὶ διὰ τὰ θηρία τῆς γῆς· καὶ τὰ ὄρνεα θέλουσι περάσει τὸ θέρος ἐπ' αὐτοὺς, καὶ πάντα τὰ θηρία τῆς γῆς θέλουσι διαχειμάσει ἐπ' αὐτούς.

7 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ θέλει φερθῆ δῶρον πρὸς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων ἐκ λαοῦ διηρπαγμένου καὶ κατεσπαραγμένου, καὶ ἐκ λαοῦ τρομεροῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἕως τῆς σήμερον, ἔθνους μεμετρημένου καὶ καταπεπατημένου, τοῦ ὁποίου τὴν γῆν διήρπασαν οἱ ποταμοὶ, εἰς τὸν τόπον τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, τὸ ὄρος Σιών.

[ΚΕΦ. ιθ'.] Ἡ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΟΡΑΣΙΣ.

Ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἐπιβαίνει ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ θέλει ἐπέλθει ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον· καὶ τὰ εἴδωλα τῆς Αἰγύπτου θέλουσι σεισθῆ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία τῆς Αἰγύπτου θέλει διαλυθῆ ἐν μέσῳ αὐτῆς. 2 Καὶ θέλει σηκώσει Αἰγυπτίους κατὰ Αἰγυπτίων, καὶ θέλουσι πολεμήσει ἕκαστος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· πόλις κατὰ πόλεως, βασιλεία κατὰ βασιλείας. 3 Καὶ θέλει ἐκλείψει τὸ πνεῦμα τῆς Αἰγύπτου, ἐν μέσῳ αὐτῆς· καὶ θέλω ἀνατρέψει τὴν βουλὴν αὐτῆς· καὶ θέλουσιν ἐρωτήσει τὰ εἴδωλα, καὶ τοὺς μάγους, καὶ τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς μάντεις. 4 Καὶ θέλω παραδώσει τοὺς Αἰγυπτίους εἰς χεῖρα σκληρῶν κυρίων· καὶ βασιλεὺς ἄγριος θέλει ἐξουσιάζει αὐτοὺς, λέγει ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.

5 Καὶ τὰ ὕδατα θέλουσιν ἐκλείψει ἐκ τῶν θαλασσῶν, καὶ ὁ ποταμὸς θέλει ἀφανισθῆ καὶ καταξηρανθῆ. 6 Καὶ οἱ ποταμοὶ θέλουσι στερεύσει· οἱ ῥύακες οἱ περιπεφραγμένοι θέλουσι κενωθῆ καὶ καταξηρανθῆ· ὁ κάλαμος καὶ ὁ σπάρτος θέλουσι μαρανθῆ. 7 Τὰ λιβάδια πλησίον τῶν ῥυάκων, ἐπὶ τῶν στομίων τῶν ῥυάκων, καὶ πᾶν τὸ ἐσπαρμένον παρὰ τοὺς ῥύακας, θέλει ξηρανθῆ, ἀπορριφθῆ, καὶ ἀφανισθῆ. 8 Καὶ οἱ ἁλιεῖς θέλουσι στενάξει, καὶ πάντες οἱ ῥίπτοντες ἄγκιστρον εἰς τοὺς ῥύακας θέλουσι θρηνήσει, καὶ οἱ βάλλοντες δίκτυα

ἐπὶ τὰ ὕδατα θέλουσι νεκρωθῆ. 9 Καὶ οἱ ἐργαζόμενοι εἰς λεπτὸν λινάριον, καὶ οἱ πλέκοντες δίκτυα, θέλουσι ταραχθῆ. 10 Καὶ οἱ στύλοι αὐτῆς θέλουσι συντριφθῆ, καὶ πάντες οἱ κερδαίνοντες ἀπὸ ἰχθυοτροφείων.

11 Βεβαίως οἱ ἄρχοντες τῆς Τάνεως εἶναι μωροὶ, ἡ βουλὴ τῶν σοφῶν συμβούλων τοῦ Φαραὼ κατεστάθη ἄλογος· πῶς λέγετε ἕκαστος πρὸς τὸν Φαραὼ, Ἐγὼ εἶμαι υἱὸς σοφῶν, υἱὸς ἀρχαίων βασιλέων; 12 Ποῦ, ποῦ οἱ σοφοί σου; καὶ ἂς εἴπωσι τώρα πρὸς σὲ, καὶ ἂς καταλάβωσι τί ἐβουλεύθη ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων κατὰ τῆς Αἰγύπτου. 13 Οἱ ἄρχοντες τῆς Τάνεως ἐμωράνθησαν, οἱ ἄρχοντες τῆς Μέμφεως ἐπλανήθησαν· καὶ ἐπλάνησαν τὴν Αἴγυπτον οἱ ἄρχοντες τῶν φυλῶν αὐτῆς.

14 Ὁ Κύριος ἐκέρασεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς πνεῦμα παραφροσύνης· καὶ ἐπλάνησαν τὴν Αἴγυπτον εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῆς, ὡς ὁ μεθύων πλανᾶται ἐν τῷ ἐμετῷ αὐτοῦ. 15 Καὶ δὲν θέλει εἶσθαι ἔργον διὰ τὴν Αἴγυπτον, τὸ ὁποῖον ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ οὐρὰ, ὁ κλάδος ἢ ὁ σπάρτος, νὰ δύναται νὰ κάμῃ.

16 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οἱ Αἰγύπτιοι θέλουσιν εἶσθαι ὡς γυναῖκες, καὶ θέλουσι τρομάξει καὶ φοβηθῆ ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων σειομένης, τὴν ὁποίαν σείει ἐπ' αὐτούς. 17 Καὶ ἡ γῆ τοῦ Ἰούδα θέλει εἶσθαι φρίκη εἰς τοὺς Αἰγυπτίους· πᾶς ὅστις ἐνθυμεῖται αὐτὴν θέλει φρίττει, διὰ τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισεν ἐναντίον αὐτῶν.

18 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πέντε πόλεις θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, λαλοῦσαι τὴν γλῶσσαν τῆς Χαναὰν, καὶ ὀμνύουσαι εἰς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων· ἡ μία θέλει ὀνομάζεσθαι Ἡ πόλις Ἀχέρες.

19 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς Αἰγύπτου θυσιαστήριον εἰς τὸν Κύριον, καὶ στήλη κατὰ τὸ ὅριον αὐτῆς εἰς τὸν Κύριον. 20 Καὶ θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου διὰ σημεῖον καὶ μαρτυρίαν εἰς τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων· διότι θέλουσι βοᾷ πρὸς τὸν Κύριον ἐξ αἰτίας τῶν καταθλιβόντων, καὶ θέλει ἐξαποστείλει πρὸς αὐτοὺς σωτῆρα, καὶ μέγαν, καὶ θέλει σώσει αὐτούς.

21 Καὶ θέλει γνωρισθῆ ὁ Κύριος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους· καὶ οἱ Αἰγύπτιοι θέλουσι γνωρίσει τὸν Κύριον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ θέλουσι προσφέρει θυσίαν καὶ προσφοράν· καὶ θέλουσιν εὐχηθῆ εὐχὴν εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἐκπληρώσει αὐτήν. 22 Καὶ θέλει κτυπήσει ὁ Κύριος τὴν Αἴγυπτον· θέλει κτυπήσει καὶ θεραπεύσει αὐτήν· καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὸν Κύριον· καὶ θέλει παρακαλεσθῆ ὑπ' αὐτῶν, καὶ θέλει ἰατρεύσει αὐτούς.

23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει εἶσθαι ὁδὸς μεγάλη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν Ἀσσυρίαν· καὶ οἱ Ἀσσύριοι θέλουσιν ἐλθεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι μετὰ τῶν Ἀσσυρίων θέλουσι δουλεύσει εἰς τὸν Κύριον.

24 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἰσραὴλ θέλει εἶσθαι ὁ τρίτος μετὰ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ μετὰ τοῦ Ἀσσυρίου· εὐλογία ἐν μέσῳ τῆς γῆς θέλει εἶσθαι· 25 διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει εὐλογήσει αὐτοὺς, λέγων, Εὐλογημένη ἡ Αἴγυπτος ὁ λαός μου, καὶ ἡ Ἀσσυρία τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου, καὶ ὁ Ἰσραὴλ ἡ κληρονομία μου.

[ΚΕΦ. κ'.]

Ἐν τῷ ἔτει καθ' ὃ ὁ Ταρτὰν ἦλθεν εἰς τὴν Ἄζωτον, ὅτε ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Σαργὼν βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ἀζώτου καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, 2 κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐλάλησεν ὁ Κύριος πρὸς Ἡσαΐαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμὼς, λέγων, Ὕπαγε καὶ λύσον τὸν σάκκον ἀπὸ τῆς φ ύος σου, καὶ ἔκβαλε τὰ σανδάλιά σου ἀπὸ τῶν ποδῶν σου. Καὶ ἔκαμεν οὕτω, περιπατῶν γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος.

3 Καὶ εἶπε Κύριος, Καθὼς ὁ δοῦλός μου Ἡσαΐας περιεπάτει γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος τρία ἔτη, διὰ σημεῖον καὶ τεράστιον κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ κατὰ τῆς Αἰθιοπίας, 4 οὕτως ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας θέλει ἀπαγάγει τοὺς Αἰγυπτίους δεσμίους, καὶ τοὺς Αἰθίοπας αἰχμαλώτους, νέους καὶ γέροντας, γυμνοὺς καὶ ἀνυποδήτους, μὲ γυμνὰ μάλιστα τὰ ὀπίσθια αὐτῶν, πρὸς καταισχύνην τῆς Αἰγύπτου. 5 Καὶ θέλουσι τρομάξει καὶ ἐντραπῆ διὰ τὴν Αἰθιοπίαν, τὸ θάρρος αὐτῶν· καὶ διὰ τὴν Αἴγυπτον, τὸ καύχημα αὐτῶν. 6 Καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου

τούτου θέλουσι λέγει ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Ἰδοὺ, τοιοῦτον εἶναι τὸ καταφύγιον ἡμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγομεν πρὸς βοήθειαν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας· καὶ πῶς ἡμεῖς θέλομεν σωθῆ;

[ΚΕΦ. κα'.] Ἡ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΟΡΑΣΙΣ.

Καθὼς οἱ διαβαίνοντες ἀνεμοστρόβιλοι τῆς μεσημβρίας, οὕτως ἔρχεται ἀπὸ τῆς ἐρήμου, ἀπὸ γῆς τρομερᾶς. 2 Σκληρὸν ὅραμα ἐφανερώθη εἰς ἐμέ· ὁ καταδυναστεύων καταδυναστεύει, καὶ ὁ πορθῶν πορθεῖ. Ἀνάβηθι, Ἐλάμ· πολιόρκησον, Μηδία· ἔπαυσα πάσας τὰς καταδυναστείας αὐτῆς.

3 Διὰ τοῦτο ἡ ὀσφύς μου εἶναι πλήρης ὀδύνης· πόνοι μὲ ἐκυρίευσαν, ὡς οἱ πόνοι τῆς τικτούσης· ἐκυρτώθην εἰς τὴν ἀκρόασιν αὐτοῦ· συνεταράχθην εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ. 4 Ἡ καρδία μου κλονεῖται· τρόμος μὲ ἐξέπληξεν· ἡ νὺξ τῆς εὐφροσύνης μου εἰς φρίκην μετεβλήθη ἐν ἐμοί.

5 Ἑτοιμάζεται ἡ τράπεζα· φυλάττουσι σκοπιὰν, τρώγουσι, πίνουσι· σηκώθητε, στρατάρχαι, ἑτοιμάσατε ἀσπίδας. 6 Διότι ὁ Κύριος εἶπεν οὕτω πρὸς ἐμέ· Ὕπαγε, στῆσον σκοπευτὴν, διὰ νὰ ἀναγγέλλῃ ὅ,τι βλέπει. 7 Καὶ εἶδεν ἀναβάτας δύο ἱππέας, ἀναβάτην ὄνου, καὶ ἀναβάτην καμήλου· καὶ ἐπρόσεξεν ἐπιμελῶς μετὰ πολλῆς προσοχῆς. 8 Καὶ ἐφώναξεν ὡς λέων, Ἀκαταπαύστως, κύριέ μου, ἵσταμαι ἐν τῇ σκοπιᾷ τὴν ἡμέραν, καὶ φυλάττω πάσας τὰς νύκτας· 9 καὶ ἰδοὺ, ἔρχονται ἐδὼ ἀναβάται ἄνδρες δύο ἱππεῖς. Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν, Ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν, καὶ πᾶσαι αἱ γλυπταὶ εἰκόνες τῶν θεῶν αὐτῆς συνετρίφθησαν κατὰ γῆς.

10 Ἀλώνισμά μου, καὶ σῖτε τοῦ ἁλωνίου μου, ἐφανέρωσα εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤκουσα παρὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ.

11 Ἡ ΚΑΤΑ ΔΟΥΜΑ ΟΡΑΣΙΣ.

Πρὸς ἐμὲ φωνάζει ἀπὸ Σηεὶρ, Φρουρὲ, τί περὶ τῆς νυκτός; φρουρὲ, τί περὶ τῆς νυκτός; 12 Ὁ φρουρὸς εἶπε, Τὸ πρωὶ ἦλθεν, ἔτι καὶ ἡ νύξ· ἂν θέλητε νὰ ἐρωτήσητε, ἐρωτᾶτε· ἐπιστρέψατε, ἔλθετε.

13 Ἡ κατα Αραβιας ὅρασις.

Ἐν τῷ δάσει τῆς Ἀραβίας θέλετε διανυκτερεύσει, συνοδίαι τῶν Δαιδανιτῶν. 14 Φέρετε ὕδωρ εἰς συνάντησιν τοῦ διψῶντος, κάτοικοι τῆς γῆς Θαιμάν· προϋπαντᾶτε μὲ ἄρτους τὸν φεύγοντα. 15 Διότι φεύγουσιν ἀπὸ προσώπου τῶν ξιφῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ γεγυμνωμένου ξίφους, καὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ ἐντεταμένου τόξου, καὶ ἀπὸ προσώπου τῆς ὁρμῆς τοῦ πολέμου.

16 Διότι ὁ Κύριος εἶπεν οὕτω πρὸς ἐμέ· Ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, ὡς εἶναι τὰ ἔτη τοῦ μισθωτοῦ, θέλει ἐκλείψει βεβαίως πᾶσα ἡ δόξα τῆς Κηδάρ· 17 καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰσχυρῶν τοξοτῶν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Κηδὰρ θέλουσιν ἐλαττωθῆ· διότι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐλάλησε.

[ΚΕΦ. κβ'.] Ὅρασις κατα της κοιλαδος του ὁραματος.

Τί σοὶ ἔγεινε τώρα, ὅτι ἀνέβης σὺ πᾶσα εἰς τὰ δώματα; 2 Σὺ, ἡ πλήρης βοῆς, πόλις θορύβου, πόλις εὐθυμίας· οἱ πεφονευμένοι σου δὲν ἐφονεύθησαν διὰ μαχαίρας, οὐδὲ ἀπέθανον ἐν μάχῃ. 3 Πάντες οἱ ἄρχοντές σου ἔφυγον ὁμοῦ· φεύγοντες ἀπὸ τοῦ τόξου ἐδεσμεύθησαν πάντες οἱ εὑρισκόμενοι ἐν σοί· οἱ μακρόθεν καταφυγόντες ἐδεσμεύθησαν ὁμοῦ.

4 Διὰ τοῦτο εἶπα, Σύρθητε ἀπ' ἐμοῦ· θέλω κλαύσει πικρῶς· μὴ ἀγωνίζεσθε νὰ μὲ παρηγορήσητε διὰ τὴν διαρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου. 5 Διότι εἶναι ἡμέρα ταραχῆς, καὶ καταπατήσεως, καὶ ἀμηχανίας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ὁράματος, παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, ἡμέρα καταστροφῆς τῶν τειχῶν· καὶ ἡ κραυγὴ θέλει φθάσει εἰς τὰ ὄρη. 6 Καὶ ὁ Ἐλὰμ ἔλαβε τὴν φαρέτραν μὲ ἁμάξας ἀνδρῶν καὶ ἱππεῖς, καὶ ὁ Κὶρ ἐξεσκέπασε τὴν ἀσπίδα. 7 Καὶ αἱ ἐκλεκταὶ κοιλάδες σου ἐγεμίσθησαν ἁμαξῶν, καὶ οἱ ἱππεῖς παρετάχθησαν ἐν τῇ πύλῃ. 8 Καὶ ἐσηκώθη τὸ κάλυμμα τοῦ Ἰούδα· καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐνέβλεψας εἰς τὴν ὁπλοθήκην τῆς οἰκίας τοῦ δάσους. 9 Καὶ εἴδετε ὅτι αἱ χαλάστραι τῆς πόλεως τοῦ Δαβὶδ εἶναι πολλαὶ, καὶ συνηθροίσατε τὰ ὕδατα τοῦ κάτω ὑδροστασίου. 10 Καὶ ἀπηριθμήσατε τὰς οἰκίας τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ διὰ νὰ

ὀχυρώσητε τὸ τεῖχος ἐχαλάσατε τὰς οἰκίας. 11 Ἐκάμετε πρὸς τούτοις μεταξὺ τῶν δύο τειχῶν λάκκον διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ παλαιοῦ ὑδροστασίου· ἀλλὰ δὲν ἀνεβλέψατε πρὸς τὸν Ποιητὴν τούτων, οὐδὲ ἐθεωρήσατε πρὸς τὸν παλαιόθεν κτίσαντα αὐτά.

12 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων σᾶς ἐκάλεσεν εἰς κλαυθμὸν, καὶ εἰς πένθος, καὶ εἰς ξύρισμα, καὶ εἰς ζώσιμον σάκκου· 13 ἀλλ' ἰδοὺ χαρὰ καὶ εὐθυμία· σφάζουσι βόας, καὶ θύουσι πρόβατα, τρώγουσι κρέατα καὶ πίνουσιν οἶνον, λέγοντες, Ἂς φάγωμεν καὶ ἂς πίωμεν· διότι αὔριον θέλομεν ἀποθάνει. 14 Καὶ ἀνεκαλύφθη εἰς τὰ ὦτά μου παρὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, Βεβαίως αὕτη ἡ ἀνομία σας δὲν θέλει καθαρισθῇ ἑωσοῦ ἀποθάνητε, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων.

15 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων· Ὕπαγε, εἴσελθε πρὸς τὸν θησαυροφύλακα τοῦτον, πρὸς τὸν Σομνᾶν, τὸν ἐπιστάτην τοῦ οἴκου, καὶ εἰπὲ, 16 Τί ἔχεις ἐδώ; καὶ ἐδὼ τίνα ἔχεις, ὥστε νὰ κατασκευάσῃς ἐνταῦθα μνημεῖον εἰς σεαυτόν; κατασκευάζει τὸ μνῆμα αὐτοῦ ὑψηλὰ, καὶ κόπτει ἐν πέτρᾳ κατοικίαν εἰς ἑαυτόν. 17 Ἰδοὺ, ὁ Κύριος θέλει σὲ ἐκβάλει ἐκβολὴν βιαίαν, καὶ θέλει σὲ περικαλύψει αἰσχύνην. 18 Θέλει βεβαίως σὲ στροφογυρίσει, καὶ τινάξει βιαίως ὡς σφαῖραν εἰς τόπον εὐρύχωρον· ἐκεῖ θέλεις ἀποθάνει, καὶ ἐκεῖ θέλουσιν εἶσθαι αἱ ἅμαξαι τῆς δόξης σου, ὦ αἶσχος τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου σου. 19 Καὶ θέλω σὲ ἐξώσει ἀπὸ τῆς στάσεώς σου, καὶ θέλει σὲ κρημνίσει ἀπὸ τοῦ ἀξιώματός σου.

20 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλω καλέσει τὸν δοῦλόν μου Ἐλιακεὶμ, τὸν υἱὸν τοῦ Χελκίου· 21 καὶ θέλω ἐνδύσει αὐτὸν τὴν στολήν σου, καὶ θέλω περιζώσει αὐτὸν τὴν ζώνην σου, καὶ τὴν ἐξουσίαν σου θέλω δώσει εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ θέλει εἶσθαι πατὴρ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα. 22 Καὶ θέλω βάλει ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ τὸ κλειδίον τοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ· καὶ θέλει ἀνοίγει, καὶ οὐδεὶς θέλει κλείει· καὶ θέλει κλείει, καὶ οὐδεὶς θέλει ἀνοίγει. 23 Καὶ θέλω στηρίξει αὐτὸν ὡς πάσσαλον ἐν

τόπῳ στερεῷ, καὶ θέλει εἶσθαι ὡς θρόνος δόξης τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. 24 Καὶ ἀπ' αὐτοῦ θέλουσι κρεμάσει πᾶσαν τὴν δόξαν τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοὺς ἐκγόνους καὶ ἀπογόνους, πάντα τὰ σκεύη τὰ μικρὰ, ἀπὸ τῶν σκευῶν τῶν ποτηρίων ἕως πάντων τῶν σκευῶν τῶν φιαλῶν.

25 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, τὸ ἐστηριγμένον καρφίον ἐν τῷ στερεῷ τόπῳ θέλει κινηθῇ, καὶ θέλει ἐκβληθῇ καὶ πέσει, καὶ τὸ φορτίον τὸ ἐπ' αὐτοῦ θέλει κρημνισθῇ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησε.

[ΚΕΦ. κγ'.] Ἡ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΥΡΟΥ ΟΡΑΣΙΣ.

Ὀλολύζετε, πλοῖα τῆς Θαρσείς· διότι ἐξωλοθρεύθη, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οἰκία, μηδὲ εἴσοδος· ἐκ τῆς γῆς τῶν Κητιαίων ἀνηγγέλθη τοῦτο πρὸς αὐτούς. 2 Σιωπήσατε, κάτοικοι τῆς νήσου· σὺ, τὴν ὁποίαν ἐγέμισαν οἱ ἔμποροι τῆς Σιδῶνος, οἱ διαβαίνοντες ἐπὶ τῆς θαλάσσης. 3 Καὶ τὸ εἰσόδημα αὐτῆς εἶναι ὁ σπόρος τοῦ Σιὼρ, τὸ θέρος τοῦ ποταμοῦ, φερόμενα διὰ πολλῶν ὑδάτων· καὶ αὕτη ἔγεινε τὸ ἐμπόριον τῶν ἐθνῶν. 4 Αἰσχύνθητι, Σιδών· διότι ἡ θάλασσα ἐλάλησε, τὸ ὀχύρωμα τῆς θαλάσσης, λέγουσα, Δὲν κοιλοπονῶ, οὐδὲ γεννῶ, οὐδὲ ἀνατρέφω νέους, οὐδὲ μεγαλόνω παρθένους. 5 Ὅταν ἀκουσθῇ ἐν Αἰγύπτῳ, θέλουσι λυπηθῇ ἀκούοντες περὶ τῆς Τύρου. 6 Διέλθετε εἰς Θαρσείς· ὀλολύξατε, κάτοικοι τῆς νήσου. 7 Αὕτη εἶναι ἡ εὔθυμος πόλις σας, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαιότης εἶνα. ἐκ παλαιῶν ἡμερῶν; οἱ πόδες αὐτῆς θέλουσι φέρει αὐτὴν μακρὰν διὰ νὰ παροικήσῃ.

8 Τίς ἐβουλεύθη τοῦτο κατὰ τῆς Τύρου, ἥτις διανέμει στέμματα, τῆς ὁποίας οἱ ἔμποροι εἶναι ἡγεμόνες, τῆς ὁποίας οἱ πραγματευταὶ εἶναι οἱ ἔνδοξοι τῆς γῆς; 9 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐβουλεύθη τοῦτο, διὰ νὰ καταισχύνῃ τὴν ὑπερηφανίαν πάσης δόξης, νὰ ἐξευτελίσῃ πάντα ἔνδοξον τῆς γῆς.

10 Διαπέρασον τὴν γῆν σου ὡς ποταμὸς, θυγάτηρ τῆς Θαρσείς· δύναμις πλέον δὲν ὑπάρχει. 11 Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἔσεισε βασίλεια· ὁ Κύριος ἔδωκε προσταγὴν κατὰ τῆς Χαναὰν, διὰ νὰ καταστρέψωσι τὰ

ὀχυρώματα αὐτῆς. 12 Καὶ εἶπε, Δὲν θέλεις ἀγάλλεσθαι πλέον, παρθένε κατατεθλιμμένη, θυγάτηρ τῆς Σιδῶνος· σηκώθητι, πέρασον πρὸς τοὺς Κητιαίους· οὐδὲ ἐκεῖ θέλεις ἔχει ἀνάπαυσιν.

13 Ἰδοὺ ἡ γῆ τῶν Χαλδαίων· οὗτος ὁ λαὸς δὲν ὑπῆρχεν· ὁ Ἀσσύριος ἐθεμελίωσεν αὐτὸν, διὰ τοὺς κατοικοῦντας τὴν ἔρημον· ἤγειραν τοὺς πύργους αὐτῆς, ὕψωσαν τὰ παλάτια αὐτῆς· καὶ κατέστησεν αὐτὴν ἐρείπια. 14 Ὀλολύζετε, πλοῖα τῆς Θαρσείς· διότι ἠρημώθη τὸ ὀχύρωμά σας.

15 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἡ Τύρος θέλει λησμονηθῇ ἑβδομήκοντα ἔτη, κατὰ τὰς ἡμέρας ἑνὸς βασιλέως· μετὰ δὲ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη θέλει εἶσθαι ἐν τῇ Τύρῳ ὡς ᾆσμα τῆς πόρνης. 16 Λάβε κιθάραν, περίελθε τὴν πόλιν, πόρνη λησμονημένη, παῖζε γλυκὰ, ᾄδε πολλὰ ᾄσματα, διὰ νὰ σὲ ἐνθυμηθῶσι.

17 Καὶ μετὰ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ὁ Κύριος θέλει ἐπισκεφθῇ τὴν Τύρον· καὶ αὐτὴ θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὸ μίσθωμα αὐτῆς, καὶ θέλει πορνεύεσθαι μετὰ πάντων τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. 18 Καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καὶ τὸ μίσθωμα αὐτῆς θέλει ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Κύριον· δὲν θέλει θησαυρισθῇ, οὐδὲ ταμιευθῇ· διότι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς θέλει εἶσθαι διὰ τοὺς κατοικοῦντας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διὰ νὰ τρώγωσιν εἰς χορτασμὸν, καὶ νὰ ἔχωσιν ἐνδύματα πολυχρόνια.

[ΚΕΦ. κδ'.] ΙΔΟΥ, ὁ Κύριος κενονει τὴν γῆν, καὶ ἐρημόνει αὐτὴν, καὶ ἀνατρέπει αὐτὴν, καὶ διασκορπίζει τοὺς κατοίκους αὐτῆς. 2 Καὶ θέλει εἶσθαι, ὡς ὁ λαὸς, οὕτως ὁ ἱερεύς· ὡς ὁ θεράπων, οὕτως ὁ κύριος αὐτοῦ· ὡς ἡ θεράπαινα, οὕτως ἡ κυρία αὐτῆς· ὡς ὁ ἀγοραστὴς, οὕτως ὁ πωλητής· ὡς ὁ δανειστὴς, οὕτως ὁ δανειζόμενος· ὡς ὁ λαμβάνων τόκον, οὕτως ὁ πληρόνων τόκον εἰς αὐτόν. 3 Ὁλοκλήρως θέλει κενωθῇ ἡ γῆ, καὶ ὁλοκλήρως θέλει γυμνωθῇ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησε τὸν λόγον τοῦτον.

4 Ἡ γῆ πενθεῖ, μαραίνεται, ὁ κόσμος ἀτονίζει, μαραίνεται, οἱ ὑψηλοὶ ἐκ τῶν λαῶν τῆς γῆς εἶναι ἠτονισμένοι. 5 Καὶ ἡ

γῆ ἐμολύνθη ὑποκάτω τῶν κατοίκων αὐτῆς· διότι παρέβησαν τοὺς νόμους, ἤλλαξαν τὸ διάταγμα, ἠθέτησαν διαθήκην αἰώνιον. 6 Διὰ τοῦτο ἡ ἀρὰ κατέφαγε τὴν γῆν, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ ἠρημώθησαν· διὰ τοῦτο οἱ κάτοικοι τῆς γῆς κατεκαύθησαν, καὶ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἔμειναν. 7 Ὁ νέος οἶνος πενθεῖ, ἡ ἄμπελος εἶναι ἐν ἀτονίᾳ, πάντες οἱ εὐφραινόμενοι τὴν καρδίαν στενάζουσιν. 8 Ἡ εὐφροσύνη τῶν τυμπάνων παύει· ὁ θόρυβος τῶν εὐθυμούντων τελειόνει· παύει τῆς κιθάρας ἡ εὐφροσύνη. 9 Δὲν θέλουσι πίνει οἶνον μετὰ ᾄσμάτων· τὸ σίκερα θέλει εἶσθαι πικρὸν εἰς τοὺς πίνοντας αὐτό.

10 Ἡ πόλις τῆς ἐρημώσεως ἠφανίσθη· πᾶσα οἰκία ἐκλείσθη, ὥστε νὰ μὴ εἰσέλθῃ μηδείς. 11 Κραυγὴ εἶναι ἐν ταῖς ὁδοῖς διὰ τὸν οἶνον· πᾶσα εὐθυμία παρῆλθεν· ἡ χαρὰ τοῦ τόπου ἔφυγεν. 12 Ἐρημία ἔμεινεν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἡ πύλη ἐκτυπήθη ὑπὸ ἀφανισμοῦ. 13 Ὅταν γείνῃ οὕτως ἐν μέσῳ τῆς γῆς μεταξὺ τῶν λαῶν, θέλει εἶσθαι ὡς τιναγμὸς ἐλαίας, ὡς τὸ σταφυλολόγημα ἀφοῦ παύσῃ ὁ τρυγητός.

14 Οὗτοι θέλουσιν ὑψώσει τὴν φωνὴν αὐτῶν, θέλουσι ψάλλει διὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ Κυρίου, θέλουσι μεγαλοφωνεῖ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. 15 Διὰ τοῦτο δοξάσατε τὸν Κύριον ἐν ταῖς κοιλάσι, τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ταῖς νήσοις τῆς θαλάσσης. 16 Ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ἠκούσαμεν ᾄσματα, Δόξα εἰς τὸν δίκαιον. Ἀλλ' ἐγὼ εἶπα, Ταλαιπωρία μου, ταλαιπωρία μου! οὐαὶ εἰς ἐμέ! οἱ ἄπιστοι ἀπίστως ἔπραξαν· ναὶ, οἱ ἄπιστοι πολλὰ ἀπίστως ἔπραξαν. 17 Φόβος, καὶ λάκκος, καὶ παγὶς εἶναι ἐπὶ σὲ, κάτοικε τῆς γῆς. 18 Καὶ ὁ φεύγων ἀπὸ τοῦ ἤχου τοῦ φόβου θέλει πέσει εἰς τὸν λάκκον· καὶ ὁ ἀναβαίνων ἐκ μέσου τοῦ λάκκου θέλει πιασθῇ εἰς τὴν παγίδα· διότι αἱ θυρίδες ἄνωθεν εἶναι ἀνοικταὶ, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σείονται. 19 Ἡ γῆ κατεσυντρίφθη, ἡ γῆ ὁλοκλήρως διελύθη, ἡ γῆ ἐκινήθη εἰς ὑπερβολήν. 20 Ἡ γῆ θέλει κλονηθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς ὁ μεθύων, καὶ θέλει μετακινηθῇ ὡς καλύβη· καὶ ἡ ἀνομία αὐτῆς θέλει βαρύνει ἐπ' αὐτήν· καὶ θέλει πέσει, καὶ πλέον δὲν θέλει σηκωθῇ.

21 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος θέλει παιδεύσει τὸ στράτευμα τῶν ὑψηλῶν ἐν τῷ ὕψει, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς. 22 Καὶ θέλουσι συναχθῆ, καθὼς συνάγονται οἱ αἰχμάλωτοι εἰς τὸν λάκκον, καὶ θέλουσι κλεισθῆ ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας θέλει γείνει ἐπίσκεψις εἰς αὐτούς. 23 Τότε ἡ σελήνη θέλει ἐντραπῆ, καὶ ὁ ἥλιος θέλει αἰσχυνθῆ, ὅταν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων βασιλεύσῃ ἐν τῷ ὄρει Σιὼν καὶ ἐν Ἰερουσαλὴμ, καὶ δοξασθῇ ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. κε'.] ΚΥΡΙΕ, σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· θέλω σὲ ὑψόνει, θέλω ὑμνεῖ τὸ ὄνομά σου·

διότι ἔκαμες θαυμάσια· αἱ ἀπ' ἀρχῆς βουλαι σου εἶναι πίστις καὶ ἀλήθεια.

2 Διότι σὺ κατέστησας πόλιν σωρόν· πόλιν ὠχυρωμένην, ἐρείπιον·

τὰ ὀχυρώματα τῶν ἀλλογενῶν, ὥστε νὰ μὴ ἦναι πόλις· οὐδέποτε θέλουσιν ἀνοικοδομηθῆ.

3 Διὰ τοῦτο ὁ ἰσχυρὸς λαὸς θέλει σὲ δοξάσει, ἡ πόλις τῶν τρομερῶν ἐθνῶν θέλει σὲ φοβηθῆ.

4 Διότι ἐστάθης δύναμις εἰς τὸν πτωχὸν, δύναμις τοῦ ἐνδεοῦς ἐν τῇ στενοχωρίᾳ αὐτοῦ,

καταφύγιον ἐναντίον τῆς ἀνεμοζάλης, σκιὰ ἐναντίον τοῦ καύσωνος, ὅταν τὸ φύσημα τῶν τρομερῶν προσβάλῃ ὡς ἀνεμοζάλη κατὰ τοίχου.

5 Θέλεις καταπαύσει τὸν θόρυβον τῶν ἀλλογενῶν, ὡς τὸν καύσωνα ἐν ξηρῷ τόπῳ, τὸν καύσωνα διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ νέφους·

ὁ θρίαμβος τῶν τρομερῶν θέλει ταπεινωθῆ.

6 Καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει κάμει εἰς πάντας τοὺς λαοὺς εὐωχίαν ἀπὸ παχέων, εὐωχίαν ἀπο οἴνων ἐν τῇ τρυγίᾳ αὐτῶν, ἀπὸ παχέων μεστῶν μυελοῦ, ἀπὸ οἴνων κεκαθαρισμένων ἐπὶ τῆς τρυγίας. 7 Καὶ ἐν τῷ ὄρει τούτῳ θέλει ἀφανίσει τὸ πρόσωπον του περικαλύμματος τοῦ περικαλύπτοντος πάντας τοὺς λαοὺς, καὶ τὸ κάλυμμα

τὸ καλύπτον ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. 8 Θέλει καταπίει τὸν θάνατον ἐν νίκῃ· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς θέλει σπογγίσει τὰ δάκρυα ἀπὸ πάντων τῶν προσώπων· καὶ θέλει ἐξαλείψει τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πάσης τῆς γῆς· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησε.

9 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλουσιν εἰπεῖ, Ἰδοὺ, οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν· περιεμείναμεν αὐτὸν, καὶ θέλει σώσει ἡμᾶς· οὗτος εἶναι ὁ Κύριος· περιεμείναμεν αὐτόν· θέλομεν χαρῇ καὶ εὐφρανθῇ ἐν τῇ σωτηρίᾳ αὐτοῦ.

10 Διότι ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου θέλει ἀναπαυθῇ, καὶ ὁ Μωὰβ θέλει καταπατηθῇ ὑποκάτω αὐτοῦ, καθὼς καταπατεῖται τὸ ἄχυρον διὰ τὸν κοπρῶνα. 11 Καὶ θέλει ἐξαπλώσει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καθὼς ὁ κολυμβῶν ἐξαπλόνει τὰς χεῖρας αὐτοῦ διὰ νὰ κολυμβήσῃ· καὶ θέλει ταπεινώσει τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν μετὰ τῶν πανουργευμάτων τῶν χειρῶν αὐτῶν. 12 Καὶ τὰ ὑψηλὰ ὀχυρώματα τῶν τειχῶν σου θέλουσι ταπεινωθῇ, κρημνισθῇ, κατεδαφισθῇ, ἕως ἐδάφους.

[ΚΕΦ. κς'.] ΕΝ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸ ᾆσμα τοῦτο θέλει ψαλθῇ ἐν γῇ Ἰούδα·

Ἔχομεν πόλιν ὀχυράν· σωτηρίαν θέλει βάλει ὁ Θεὸς ἀντὶ τειχῶν καὶ προτειχισμάτων.

2 Ἀνοίξατε τὰς πύλας, καὶ θέλει εἰσέλθει τὸ δίκαιον ἔθνος τὸ φυλάττον τὴν ἀλήθειαν.

3 Θέλεις φυλάξει ἐν τελείᾳ εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα ἐπὶ σὲ ἐπιστηριζόμενον, διότι ἐπὶ σὲ θαῤῥεῖ.

4 Θαῤῥεῖτε ἐπὶ τὸν Κύριον πάντοτε· διότι ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ εἶναι αἰώνιος δύναμις.

5 Διότι ταπεινόνει τοὺς κατοικοῦντας ἐν ὑψηλοῖς· κρημνίζει τὴν ὑψηλὴν πόλιν· κρημνίζει αὐτὴν ἕως ἐδάφους· καταβάλλει αὐτὴν ἕως χώματος.

6 Ὁ ποὺς θέλει καταπατήσει αὐτὴν, οἱ πόδες τοῦ πτωχοῦ, τὰ βήματα τοῦ ἐνδεοῦς.

7 Ἡ ὁδὸς τοῦ δικαίου εἶναι ἡ εὐθύτης· σὺ, εὐθύτατε, σταθμίζεις τὴν ὁδὸν τοῦ δικαίου.

8 Ναὶ, ἐν τῇ ὁδῷ τῶν κρίσεών σου, Κύριε, σὲ περιεμείναμεν· ὁ πόθος τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἶναι εἰς τὸ ὄνομά σου, καὶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.

9 Μὲ τὴν ψυχήν μου σὲ ἐπόθησα τὴν νύκτα· ναὶ, μὲ τὸ πνεῦμά μου ἐντός μου σὲ ἐξεζήτησα τὸ πρωΐ·

διότι ὅταν αἱ κρίσεις σου ἦναι ἐν τῇ γῇ, οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου θέλουσι μάθει δικαιοσύνην.

10 Καὶ ἂν ἐλεηθῇ ὁ ἀσεβὴς, δὲν θέλει μάθει δικαιοσύνην· ἐν τῇ γῇ τῆς εὐθύτητος θέλει πράξει ἀδίκως, καὶ δὲν θέλει ἐμβλέψει εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Κυρίου.

11 Ἡ χείρ σου, Κύριε, ὑψοῦται, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν θέλουσιν ἰδεῖ· θέλουσιν ὅμως ἰδεῖ, καὶ καταισχυνθῇ· ὁ ζῆλος ὁ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, μάλιστα τὸ πῦρ τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου, θέλει καταφάγει αὐτούς.

12 Κύριε, εἰρήνην θέλεις δώσει εἰς ἡμᾶς· διότι σὺ ἔκαμες καὶ πάντα ἡμῶν τὰ ἔργα διὰ ἡμᾶς.

13 Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἄλλοι κύριοι, πλὴν σοῦ, ἐξουσίασαν ἐφ' ἡμᾶς· ἀλλὰ τώρα διὰ σοῦ μόνου θέλομεν ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου.

14 Ἀπέθανον, δὲν θέλουσιν ἀναζήσει· ἐτελεύτησαν, δὲν θέλουσιν ἀναστηθῇ·

διὰ τοῦτο ἐπεσκέφθης καὶ ἐξωλόθρευσας αὐτοὺς, καὶ ἐξήλειψας πᾶν τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

15 Ἐπλήθυνας τὸ ἔθνος, Κύριε, ἐπλήθυνας τὸ ἔθνος· ἐδοξάσθης· ἐμάκρυνας αὐτὸ εἰς πάντα τὰ ἔσχατα τῆς γῆς.

16 Κύριε, ἐν τῇ θλίψει προσέτρεξαν πρὸς σέ· ἐξέχεαν στεναγμὸν, ὅτε ἡ παιδεία σου ἦτο ἐπ' αὐτούς.

17 Ὡς ἔγκυος γυνὴ, ὅταν πλησιάσῃ εἰς τὴν γένιαν, κοιλοπονεῖ, φωνάζουσα ἐν τοῖς πόνοις αὐτῆς, οὕτως ἐγείναμεν ἐνώπιόν σου, Κύριε.

18 Συνελάβομεν, ἐκοιλοπονήσαμεν, πλὴν ὡς νὰ ἐγεννήσαμεν ἄνεμον·

οὐδεμίαν ἐλευθέρωσιν κατωρθώσαμεν ἐν τῇ γῇ· οὐδὲ ἔπεσαν οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου.

19 Οἱ νεκροί σου θέλουσι ζήσει, μετὰ τοῦ νεκροῦ σώματός μου θέλουσιν ἀναστηθῆ·

ἐξεγέρθητε καὶ ψάλλετε, σεῖς οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ χώματι· διότι ἡ δρόσος σου εἶναι ὡς ἡ δρόσος τῶν χόρτων, καὶ ἡ γῆ θέλει ἐκρίψει τοὺς νεκρούς.

20 Ἐλθὲ, λαέ μου, εἴσελθε εἰς τὰ ταμεῖά σου, καὶ κλεῖσον τὰς θύρας σου ὀπίσω σου·

κρύφθητι διὰ ὀλίγον καιρὸν, ἕωσοῦ παρέλθῃ ἡ ὀργή.

21 Διότι, ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ διὰ νὰ παιδεύσῃ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ἕνεκεν τῆς ἀνομίας αὐτῶν·

ἡ δὲ γῆ θέλει ἀνακαλύψει τὰ αἵματα αὐτῆς, καὶ δὲν θέλει σκεπάσει πλέον τοὺς πεφονευμένους αὐτῆς.

[ΚΕΦ. κζ′.] Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, θέλει παιδεύσει ὁ Κύριος, διὰ τῆς μαχαίρας αὐτοῦ τῆς σκληρᾶς καὶ μεγάλης καὶ δυνατῆς, τὸν Λευϊάθαν, τὸν λοξοβάτην ὄφιν, ναὶ, τὸν Λευϊάθαν, τὸν σκολιὸν ὄφιν· καὶ θέλει ἀποκτείνει τὸν δράκοντα, τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

2 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλετε πρὸς αὐτὴν, Ἄμπελος ἀγαπητή· 3 ἐγὼ ὁ Κύριος θέλω φυλάττει αὐτήν· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν θέλω ποτίζει αὐτήν· διὰ νὰ μὴ βλάψῃ αὐτὴν μηδεὶς, νύκτα καὶ ἡμέραν θέλω φυλάττει αὐτήν· 4 ὀργὴ δὲν εἶναι ἐν ἐμοί· τίς ἤθελεν ἀντιτάξει ἐναντίον μου τριβόλους καὶ ἀκάνθας ἐν τῇ μάχῃ; ἤθελον περάσει διὰ μέσου αὐτῶν, ἤθελον κατακαύσει ταῦτα ὁμοῦ· 5 ἢ ἂς πιασθῇ ἀπὸ τῆς δυνάμεώς μου, διὰ νὰ κάμῃ εἰρήνην μετ' ἐμοῦ· καὶ θέλει κάμει μετ' ἐμοῦ εἰρήνην.

6 Εἰς τὸ ἐρχόμενον θέλει ῥιζώσει τὸν Ἰακώβ· ὁ Ἰσραὴλ θέλει ἀνθήσει, καὶ βλαστήσει, καὶ γεμίσει τὸ πρόσωπον τῆς οἰκουμένης ἀπὸ καρπῶν. 7 Μήπως ἐπάταξεν αὐτὸν, καθὼς ἐπάταξε τοὺς πατάξαντας αὐτόν; ἢ ἐθανατώθη κατὰ τὸν θάνατον τῶν θανατωθέντων ὑπ' αὐτοῦ; 8 Μὲ μέτρον θέλεις διαμαχήσει μετ' αὐτῆς, ὅταν ἀποβάλῃς αὐτήν· συμμετρεῖ τὸν σφοδρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου. 9 Ὅθεν μὲ τοῦτο θέλει καθαρισθῆ ἡ ἀνομία τοῦ Ἰακώβ· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι ἅπας ὁ καρπὸς, νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ,

ὅταν κατασυντρίψῃ πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν ὡς λεπτὸν κονιορτὸν ἀσβέστου, καὶ τὰ ἄλση καὶ τὰ εἴδωλα δὲν μένωσι πλέον ὄρθια.

10 Διότι, ἡ ὠχυρωμένη πόλις θέλει ἐρημωθῆ, ἡ κατοικία θέλει παραιτηθῆ, καὶ ἐγκαταλειφθῆ ὡς ἔρημος· ἐκεῖ θέλει βοσκηθῆ τὸ μοσχάριον, καὶ ἐκεῖ θέλει ἀναπαυθῆ, καὶ καταφάγει τοὺς κλάδους αὐτῆς. 11 Ὅταν οἱ κλάδοι αὐτῆς ξηρανθῶσι, θέλουσιν ἀποκοπῆ· αἱ γυναῖκες θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ κατακαύσει αὐτούς· διότι εἶναι λαὸς ἀσύνετος· ὅθεν ὁ ποιήσας αὐτὸν δὲν θέλει οἰκτείρει αὐτὸν, καὶ ὁ πλάσας αὐτὸν δὲν θέλει ἐλεήσει αὐτόν.

12 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος θέλει ἐκτινάξει ἀπὸ τῆς διώρυγος τοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ ῥεύματος τῆς Αἰγύπτου, καὶ σεῖς θέλετε συναχθῆ καθ' ἕνα ἕκαστος, σεῖς υἱοὶ Ἰσραήλ. 13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλει σαλπιγχθῆ μεγάλη σάλπιγξ, καὶ θέλουσιν ἐλθεῖ οἱ καταφθειρόμενοι ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ οἱ ἀποδεδιωγμένοι ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ οἱ ἀποδεδιωγμένοι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, καὶ θέλουσι λατρεύσει τὸν Κύριον ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου ἐν Ἱερουσαλήμ.

[ΚΕΦ. κη'.] ΟΥΑΙ εἰς τὸν στέφανον τῆς ὑπερηφανίας τῶν μεθύσων τοῦ Ἐφραΐμ, τῶν ὁποίων ἡ ἔνδοξος ὡραιότης εἶναι ἄνθος μαραινόμενον· οἵτινες ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν παχειῶν κοιλάδων κατακυριεύονται ὑπὸ τοῦ οἴνου!

2 Ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἔχει ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν, ὅστις ὡς θόρυβος χαλάζης, ὡς καταστρεπτικὸς ἀνεμοστρόβιλος, ὡς κατακλυσμὸς ἰσχυρῶν ὑδάτων πλημμυρούντων, θέλει καταῤῥίψει εἰς τὴν γῆν τὰ πάντα διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. 3 Ὁ στέφανος τῆς ὑπερηφανίας τῶν μεθύσων τοῦ Ἐφραΐμ θέλει καταπατηθῆ ὑπὸ τοὺς πόδας. 4 Καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἐνδόξου ὡραιότητος αὐτῶν, τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς παχείας κοιλάδος, μαραινόμενον θέλει γείνει ὡς ὁ πρώϊμος καρπὸς πρὸ τοῦ θέρους· τὸν ὁποῖον ὁ ἰδὼν αὐτὸν, καθὼς λάβῃ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καταπίνει αὐτόν.

5 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει εἶσθαι στέφανος δόξης, καὶ διάδημα ὡραιότητος εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ

λαοῦ αὐτοῦ, 6 καὶ πνεῦμα κρίσεως εἰς τὸν καθήμενον διὰ κρίσιν, καὶ δύναμις εἰς τοὺς ἀπωθοῦντας τὸν πόλεμον ἕως τῶν πυλῶν.

7 Πλὴν καὶ αὐτοὶ ἐπλανήθησαν ὑπὸ οἴνου, καὶ παρεδρόμησαν ὑπὸ σίκερα· ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ προφήτης ἐπλανήθησαν ὑπὸ σίκερα, κατεπόθησαν ὑπὸ οἴνου, παρεδρόμησαν ὑπὸ σίκερα· πλανῶνται ἐν τῇ ὁράσει, προσκόπτουσιν ἐν τῇ κρίσει. 8 Διότι πᾶσαι αἱ τράπεζαι εἶναι πλήρεις ἐμετοῦ καὶ ἀκαθαρσίας, οὐδεὶς τόπος μένει καθαρός.

9 Τίνα θέλει διδάξει τὴν σοφίαν; καὶ τίνα θέλει κάμει νὰ καταλάβῃ τὴν διδασκαλίαν; αὐτοὶ εἶναι ὡς βρέφη ἀπογεγαλακτισμένα, ἀπεσπασμένα ἀπὸ τῶν μαστῶν. 10 Διότι μὲ διδασκαλίαν ἐπὶ διδασκαλίαν, μὲ διδασκαλίαν ἐπὶ διδασκαλίαν, μὲ στίχον ἐπὶ στίχον, στίχον ἐπὶ στίχον, ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ, 11 διότι μὲ χείλη ψελλίζοντα, καὶ μὲ ἄλλην γλῶσσαν, θέλει ὁμιλεῖ πρὸς τοῦτον τὸν λαόν· 12 πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν, Αὕτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, μὲ τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ ἀναπαύσητε τὸν κεκοπιασμένον, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἄνεσις· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀκούσωσι. 13 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου θέλει εἶσθαι πρὸς αὐτοὺς διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, στίχος ἐπὶ στίχον, στίχος ἐπὶ στίχον, ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ· διὰ νὰ περιπατήσωσι, καὶ νὰ προσκόπτωσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ συντριφθῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ πιασθῶσι.

14 Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἄνθρωποι χλευασταὶ, οἱ ὁδηγοῦντες τοῦτον τὸν λαὸν, τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ. 15 Ἐπειδὴ εἴπετε, Ἡμεῖς ἐκάμομεν συνθήκην μετὰ τοῦ θανάτου, καὶ συνεφωνήσαμεν μετὰ τοῦ ᾅδου· ὅταν ἡ μάστιξ πλημμυροῦσα διαβαίνῃ, δὲν θέλει ἐλθεῖ εἰς ἡμᾶς· διότι ἐκάμομεν καταφύγιον ἡμῶν τὸ ψεῦδος, καὶ ὑπὸ τὴν ψευδοσύνην θέλομεν κρυφθῆ· 16 διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, θέτω ἐν τῇ Σιὼν θεμέλιον, λίθον, λίθον ἐκλεκτὸν, ἔντιμον ἀκρογωνιαῖον, θεμελιον ἀσφαλές· ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτὸν δὲν θέλει καταισχυνθῆ. 17 Καὶ θέλω βάλει τὴν κρίσιν εἰς τὸν κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν στάθμην· καὶ ἡ χάλαζα θέλει ἐξαφανίσει τὸ καταφύγιον τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ ὕδατα θέλουσι

πλημμυρίσει τὸν κρυψῶνα. 18 Καὶ ἡ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκη σας θέλει ἀκυρωθῆ, καὶ ἡ μετὰ τοῦ ᾅδου συμφωνία σας δὲν θέλει σταθῆ· ὅταν ἡ πλημμυροῦσα μάστιξ διαβαίνῃ, τότε θέλετε καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῆς. 19 Εὐθὺς ὅταν διαβῇ, θέλει σᾶς πιάσει· διότι καθ' ἑκάστην πρωΐαν θέλει διαβαίνει, ἡμέραν καὶ νύκτα· καὶ μόνον τὸ νὰ ἀκούσῃ τις τὴν βοὴν, θέλει εἶσθαι φρίκη. 20 Διότι ἡ κλίνη εἶναι μικροτέρα παρὰ ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ ἐξαπλωθῇ· καὶ τὸ σκέπασμα στενώτερον παρὰ ὥστε νὰ δύναται νὰ περιτυλιχθῇ.

21 Διότι ὁ Κύριος θέλει σηκωθῆ ὡς ἐν τῷ ὄρει Φερασεὶμ, θέλει θυμωθῆ ὡς ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Γαβαὼν, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, τὸ παράδοξον ἔργον αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ, τὴν ἐξαίσιον πρᾶξιν αὐτοῦ.

22 Τώρα λοιπὸν μὴ ἦσθε χλευασταὶ, διὰ νὰ μὴ γείνωσι δυνατώτερα τὰ δεσμά σας· διότι ἐγὼ ἤκουσα παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων συντέλειαν καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

23 Ἀκροάσθητε, καὶ ἀκούσατε τὴν φωνήν μου· προσέξατε, καὶ ἀκούσατε τὸν λόγον μου. 24 Ὁ ἀροτριῶν μήπως ὅλην τὴν ἡμέραν ἀροτριᾷ διὰ νὰ σπείρῃ, διανοίγων καὶ βωλοκοπῶν τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ; 25 Ἀφοῦ ἐξομαλίσῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, δὲν διασκορπίζει τὸν ἄρακον, καὶ διασπείρει τὸ κύμινον, καὶ βάλλει τὸν σῖτον εἰς τὸ καλήτερον μέρος, καὶ τὴν κριθὴν εἰς τὸν διωρισμένον αὐτῆς τόπον, καὶ τὴν βρίζαν εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ ἀνῆκον; 26 Διότι ὁ Θεὸς αὐτοῦ μανθάνει αὐτὸν νὰ διακρίνῃ, καὶ διδάσκει αὐτόν. 27 Διότι δὲν ἁλωνίζεται ὁ ἄρακος διὰ ἁλωνιστικοῦ ὀργάνου, οὐδὲ ἁμάξης τροχὸς περιστρέφεται ἐπὶ τὸ κύμινον· ἀλλὰ διὰ ῥάβδου κτυπᾶται ὁ ἄρακος, καὶ διὰ βακτηρίας τὸ κύμινον. 28 Ὁ δὲ σῖτος τοῦ ἄρτου κατασυντρίβεται· ἀλλὰ δὲν θέλει διὰ πάντα ἁλωνίζει αὐτὸν, οὐδὲ θέλει συντρίψει αὐτὸν διὰ τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ, οὐδὲ θέλει λεπτύνει αὐτὸν διὰ τῶν ὀνύχων τῶν ἵππων αὐτοῦ.

29 Καὶ τοῦτο ἐξῆλθε παρὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, τοῦ θαυμαστοῦ ἐν βουλῇ, τοῦ μεγάλου ἐν συνέσει.

ΚΕΦ. κθ'.] ΟΥΑΙ εἰς τὴν Ἀριὴλ, τὴν Ἀριὴλ, τὴν πόλιν

ὅπου κατῴκησεν ὁ Δαβίδ· προσθέσατε ἐνιαυτὸν ἐπὶ ἐνιαυτόν· ἂς σφάζωσιν ἑορταστικὰς θυσίας. 2 Ἀλλ' ἐγὼ θέλω στενοχωρήσει τὴν Ἀριὴλ, καὶ ἐκεῖ θέλει εἶσθαι βάρος καὶ θλίψις· καὶ εἰς ἐμὲ θέλει εἶσθαι ὡς Ἀριήλ.

3 Καὶ θέλω στρατοπεδεύσει ἐναντίον σου κύκλῳ, καὶ θέλω στήσει πολιορκίαν κατὰ σοῦ μὲ χαράκωμα, καὶ θέλω ἀνεγείρει φρουρία ἐναντίον σου. 4 Καὶ θέλεις ῥιφθῇ κάτω, θέλεις λαλεῖ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἡ λαλιά σου θέλει εἶσθαι ταπεινὴ ἐκ τοῦ χώματος, καὶ ἡ φωνή σου ἐκ τοῦ ἐδάφους θέλει εἶσθαι ὡς τοῦ ἐγγαστριμύθου, καὶ ἡ λαλιά σου θέλει ψιθυρίζει ἐκ τοῦ χώματος. 5 Τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν σου θέλει εἶσθαι ὡς κονιορτὸς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν φοβερῶν ὡς ἄχυρον φερόμενον ὑπὸ ἀνέμου· ναὶ, τοῦτο θέλει γείνει αἰφνιδίως ἐν μιᾷ στιγμῇ.

6 Θέλει γείνει εἰς σὲ ἐπίσκεψις παρὰ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, μετὰ βροντῆς, καὶ μετὰ σεισμοῦ, καὶ φωνῆς μεγάλης, μετὰ ἀνεμοζάλης, καὶ ἀνεμοστροβίλου, καὶ φλογὸς πυρὸς κατατρώγοντος. 7 Καὶ τὸ πλῆθος πάντων τῶν ἐθνῶν, τῶν πολεμούντων ἐναντίον τῆς Ἀριὴλ, πάντες βεβαίως οἱ μαχόμενοι ἐναντίον αὐτῆς καὶ τῶν ὀχυρωμάτων αὐτῆς, καὶ οἱ στενοχωροῦντες αὐτὴν, θέλουσιν εἶσθαι ὡς ὄνειρον νυκτερινοῦ ὁράματος. 8 Καθὼς μάλιστα ὁ πεινῶν ὀνειρεύεται, ὅτι ἰδοὺ τρώγει· πλὴν ἐξεγείρεται, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶναι κενή· ἢ καθὼς ὁ διψῶν ὀνειρεύεται, ὅτι ἰδοὺ πίνει· πλὴν ἐξεγείρεται, καὶ ἰδοὺ εἶναι ἠτονισμένος, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διψᾷ· οὕτω θέλουσιν εἶσθαι τὰ πλήθη πάντων τῶν ἐθνῶν, τῶν πολεμούντων ἐναντίον τοῦ ὄρους Σιών.

9 Στῆτε, καὶ θαυμάσατε· ἀναβοήσατε, καὶ ἀνακράξατε· οὗτοι μεθύουσιν, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ οἴνου· παραφέρονται, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ σίκερα. 10 Διότι ὁ Κύριος ἐξέχεεν ἐφ' ὑμᾶς πνεῦμα βαθέος ὕπνου, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν· περιεκάλυψε τοὺς προφήτας καὶ τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν, τοὺς βλέποντας ὁράσεις. 11 Καὶ πᾶσα ὅρασις θέλει εἶσθαι εἰς ἐσᾶς ὡς λόγια ἐσφραγισμένου βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἤθελον δώσει εἰς τινὰ ἐξεύροντα νὰ ἀναγινώσκῃ, λέγοντες, Ἀνάγνωθι τοῦτο, παρα-

καλῶ· καὶ ἐκεῖνος λέγει, Δὲν δύναμαι, διότι εἶναι ἐσφραγισμένον· 12 καὶ δίδουσι τὸ βιβλίον εἰς μὴ ἐξεύροντα νὰ ἀναγινώσκῃ, καὶ λέγουσιν, Ἀνάγνωθι τοῦτο, παρακαλῶ· καὶ ἐκεῖνος λέγει, Δὲν ἐξεύρω νὰ ἀναγινώσκω.

13 Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος λέγει, Ἐπειδὴ ὁ λαὸς οὗτος μὲ πλησιάζει διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ μὲ τιμᾷ διὰ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἀπέχει μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὲ σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων· 14 διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, θέλω προσθέσει νὰ κάμω θαυμαστὸν ἔργον μεταξὺ τούτου τοῦ λαοῦ, θαυμαστὸν ἔργον καὶ ἐξαίσιον· διότι ἡ σοφία τῶν σοφῶν αὐτοῦ θέλει χαθῇ, καὶ ἡ σύνεσις τῶν συνετῶν αὐτοῦ θέλει κρυφθῇ.

15 Οὐαὶ εἰς τοὺς σκάπτοντας βαθέως διὰ νὰ κρύψωσι τὴν βουλὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἔργα εἶναι ἐν τῷ σκότει, καὶ λέγουσι, Τίς βλέπει ἡμᾶς; καὶ τίς ἐξεύρει ἡμᾶς; 16 Ὦ διεστραμμένοι, ὁ κεραμεὺς θέλει νομισθῇ ὡς πηλός; τὸ πλάσμα θέλει εἰπεῖ περὶ τοῦ πλάσαντος αὐτὸ, Οὗτος δὲν μὲ ἔπλασεν; ἢ τὸ ποίημα θέλει εἰπεῖ περὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸ, Οὗτος δὲν εἶχε νόησιν;

17 Δὲν θέλει εἶσθαι ἔτι πολλὰ ὀλίγος καιρὸς, καὶ ὁ Λίβανος θέλει μεταβληθῇ εἰς καρποφόρον πεδιάδα, καὶ ἡ καρποφόρος πεδιὰς θέλει λογισθῇ ὡς δάσος; 18 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, οἱ κωφοὶ θέλουσιν ἀκούσει τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τυφλῶν θέλουσιν ἰδεῖ, ἐλευθερωθέντες ἐκ τοῦ σκότους καὶ ἐκ τῆς ὁμίχλης. 19 Καὶ οἱ πραεῖς θέλουσιν ἐπαυξήσει τὴν χαρὰν αὐτῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ οἱ πτωχοὶ τῶν ἀνθρώπων θέλουσιν εὐφρανθῇ διὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ. 20 Διότι ὁ τρομερὸς ἐξέλιπε, καὶ ὁ χλευαστὴς ἐξωλοθρεύθη, καὶ πάντες οἱ παραφυλάττοντες τὴν ἀνομίαν ἐξηλείφθησαν· 21 οἵτινες κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον πταίστην διὰ ἕνα λόγον, καὶ στήνουσι παγίδα εἰς τὸν ἐλέγχοντα ἐν τῇ πύλῃ, καὶ μὲ ψεῦδος διαστρέφουσι τὸ δίκαιον.

22 Ὅθεν ὁ Κύριος, ὁ λυτρώσας τὸν Ἀβραὰμ, οὕτω λέγει περὶ τοῦ οἴκου Ἰακώβ· Ὁ Ἰακὼβ δὲν θέλει πλέον αἰσχυνθῇ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δὲν θέλει πλέον ὠχριάσει. 23 Ἀλλ'

ὅταν ἴδῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου, ἐν μέσῳ αὐτοῦ, θέλουσιν ἁγιάσει τὸ ὄνομά μου, καὶ θέλουσιν ἁγιάσει τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰακὼβ, καὶ θέλουσι φοβεῖσθαι τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ.

24 Οἱ δὲ πλανωμενοι κατὰ τὸ πνεῦμα θέλουσιν ἐλθεῖ εἰς σύνεσιν, καὶ οἱ γογγύζοντες θέλουσι μάθει διδασκαλιαν.

[ΚΕΦ. Λ'.] ΟΥΑΙ εἰς τὰ ἀποστατήσαντα τέκνα, λέγει Κύριος, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι βουλὴν, πλὴν οὐχὶ παρ' ἐμοῦ· καὶ τὰ ὁποῖα κάμνουσι συνθήκας, πλὴν οὐχὶ διὰ τοῦ πνεύματός μου, διὰ νὰ προσθέσωσιν ἁμαρτίαν εἰς ἁμαρτίαν· 2 τὰ ὁποῖα ὑπάγουσι διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἐρωτῶσι τὸ στόμα μου, διὰ νὰ ἐνδυναμωθῶσι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Φαραὼ, καὶ νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς τὴν σκιὰν τῆς Αἰγύπτου! 3 Ἡ δὲ δύναμις τοῦ Φαραὼ θέλει εἶσθαι αἰσχύνη σας, καὶ ἡ πεποίθησις ἐπὶ τὴν σκιὰν τῆς Αἰγύπτου, ὄνειδος. 4 Διότι οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ ἐστάθησαν ἐν Τάνει, καὶ οἱ πρέσβεις αὐτοῦ ἦλθον εἰς Χανές. 5 Πάντες ἠσχύνθησαν διὰ λαὸν ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὠφελήσῃ αὐτοὺς, οὐδὲ νὰ σταθῇ βοήθεια ἢ ὄφελος, ἀλλὰ καταισχύνη, καὶ μάλιστα ὄνειδος.

6 Ἡ κατὰ τῶν ζώων τῆς Μεσημβρίας ὅρασις· Ἐν τῇ γῇ τῆς θλίψεως καὶ τῆς στενοχωρίας, ὅπου εὑρίσκονται ὁ δυνατὸς λέων, καὶ ὁ λέων ὁ γηραλέος, ἡ ἔχιδνα καὶ ὁ φλογερὸς πτερωτὸς ὄφις, ἐκεῖ θέλουσι φέρει τὰ πλούτη αὐτῶν ἐπὶ ὤμων ὀναρίων, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ κυρτώματος τῶν καμήλων, πρὸς λαὸν ὅστις δὲν θέλει ὠφελήσει αὐτούς. 7 Διότι οἱ Αἰγύπτιοι εἰς μάτην καὶ ἀνωφελῶς θέλουσι βοηθήσει· ὅθεν ἐβόησα περὶ τούτου, Ἡ δύναμις αὐτῶν εἶναι νὰ κάθωνται ἥσυχοι.

8 Τώρα ὕπαγε, γράψον τοῦτο ἔμπροσθεν αὐτῶν ἐπὶ πινακιδίου, καὶ σημείωσον αὐτὸ ἐν βιβλίῳ, διὰ νὰ σώζηται εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν ἕως αἰῶνος· 9 ὅτι οὗτος εἶναι λαὸς ἀπειθὴς, ψευδεῖς υἱοὶ, υἱοὶ μὴ θέλοντες νὰ ἀκούσωσι τὸν νόμον τοῦ Κυρίου· 10 οἵτινες λέγουσι πρὸς τοὺς βλέποντας, Μὴ βλέπετε· καὶ πρὸς τοὺς προφήτας, Μὴ προφητεύετε εἰς ἡμᾶς

τὰ ὀρθὰ, λαλεῖτε πρὸς ἡμᾶς κολακευτικὰ, προφητεύετε ἀπατηλά· 11 ἀποσύρθητε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἐκκλίνατε ἀπὸ τῆς τρίβου, σηκώσατε ἀπ' ἔμπροσθεν ἡμῶν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ.

12 Ὅθεν οὕτω λέγει ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· Ἐπειδὴ καταφρονεῖτε τὸν λόγον τοῦτον, καὶ ἐλπίζετε ἐπὶ τὴν ἀπάτην καὶ πονηρίαν, καὶ ἐπιστηρίζεσθε ἐπὶ ταῦτα· 13 διὰ τοῦτο ἡ ἀνομία αὕτη θέλει εἶσθαι εἰς ἐσᾶς ὡς χάλασμα ἑτοιμόῤῥοπον, ὡς κοιλία εἰς ὑψηλὸν τοῖχον, τοῦ ὁποίου ὁ συντριμμὸς ἔρχεται ἐξαίφνης ἐν μιᾷ στιγμῇ. 14 Καὶ θέλει συντρίψει αὐτὸ ὡς σύντριμμα ἀγγείου ὀστρακίνου, κατασυντριβομένου ἀνηλεῶς, ὥστε νὰ μὴ εὑρίσκηται ἐν τοῖς θρύμμασιν αὐτοῦ ὄστρακον διὰ νὰ λάβῃ τις πῦρ ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἢ νὰ λάβῃ ὕδωρ ἐκ τοῦ λάκκου.

15 Διότι οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ καὶ ἀναπαύσει θέλετε σωθῆ· ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ πεποιθήσει θέλει εἶσθαι ἡ δύναμίς σας· ἀλλὰ δὲν ἠθελήσατε· 16 καὶ εἴπετε, Οὐχί· ἀλλὰ θέλομεν φεύγει ἔφιπποι· διὰ τοῦτο θέλετε φεύγει· καὶ, Θέλομεν ἱππεύσει ἐπὶ ταχύποδας· διὰ τοῦτο οἱ διώκοντές σας θέλουσιν εἶσθαι ταχύποδες. 17 Θέλετε φεύγει χίλιοι ἐν τῇ ἀπειλῇ ἑνὸς, καὶ πάντες ἐν τῇ ἀπειλῇ πέντε, ἑωσοῦ μείνητε ὡς στύλος ἐπὶ κορυφῆς ὄρους, καὶ ὡς σημαία ἐπὶ λόφου.

18 Καὶ οὕτω θέλει προσμείνει ὁ Κύριος διὰ νὰ σᾶς ἐλεήσῃ, καὶ οὕτω θέλει ὑψωθῆ διὰ νὰ σᾶς οἰκτειρήσῃ· διότι ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς κρίσεως· μακάριοι πάντες οἱ προσμένοντες αὐτόν. 19 Διότι ὁ λαὸς θέλει κατοικήσει ἐν Σιὼν ἐν Ἰερουσαλήμ· δὲν θέλεις κλαύσει πλέον· θέλει βεβαίως σὲ ἐλεήσει ἐν τῇ φωνῇ τῆς κραυγῆς σου· ὅταν ἀκούσῃ αὐτὴν, θέλει σὲ ἀποκριθῆ. 20 Καὶ ἂν ὁ Κύριος σᾶς δίδῃ ἄρτον θλίψεως, καὶ ὕδωρ στενοχωρίας, οἱ διδάσκαλοί σου ὅμως δὲν θέλουσιν ἀφαιρεθῆ πλέον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσι βλέπει τοὺς διδασκάλους σου· 21 καὶ τὰ ὦτά σου θέλουσιν ἀκούει λόγον ὄπισθέν σου, λέγοντα, Αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ· ὅταν στρέφησθε ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ὅταν στρέφησθε ἐπὶ τὰ ἀριστερά.

22 Καὶ θέλετε ἀποστραφῆ, ὡς μεμιασμένα, τὸ ἐπικάλυμμα τῶν ἀργυρῶν γλυπτῶν σας, καὶ τὸν στολισμὸν τῶν χρυσῶν χωνευτῶν σας· θέλεις ἀπορρίψει αὐτὰ ὡς ῥάκος ἀκάθαρτον· θέλεις εἰπεῖ πρὸς αὐτὰ, Φεύγετε ἀπὸ ἐδώ.

23 Τότε θέλει δώσει βροχὴν διὰ τὸν σπόρον σου, τὸν ὁποῖον ἤθελες σπείρει ἐν τῷ ἀγρῷ· καὶ ἄρτον τοῦ γεννήματος τῆς γῆς, ὅστις θέλει εἶσθαι παχὺς καὶ ἄφθονος· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὰ κτήνη σου θέλουσι βόσκεσθαι ἐν εὐρυχώροις νομαῖς. 24 Καὶ οἱ βόες, καὶ αἱ νέαι ὄνοι, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται τὴν γῆν, θέλουσι τρώγει καθαρὸν ἄχυρον λελικμισμένον διὰ τοῦ πτυαρίου καὶ ἀνεμιστηρίου. 25 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι ἐπὶ παντὸς ὑψηλοῦ ὄρους, καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψηλοῦ λόφου, ποταμοὶ καὶ ῥεύματα ὑδάτων, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μεγάλης σφαγῆς, ὅταν οἱ πύργοι καταπίπτωσι. 26 Τὸ δὲ φῶς τῆς σελήνης θέλει εἶσθαι ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θέλει εἶσθαι ἑπταπλάσιον, ὡς τὸ φῶς ἑπτὰ ἡμερῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ Κύριος ἐπιδένει τὸ σύντριμμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ θεραπεύει τὴν πληγὴν τοῦ τραυματισμοῦ αὐτῶν.

27 Ἰδοὺ, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἔρχεται μακρόθεν· φλογερὸς εἶναι ὁ θυμὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ φορτίον βαρύ· τὰ χείλη αὐτοῦ εἶναι πλήρη ἀγανακτήσεως, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ὡς πῦρ κατατρῶγον· 28 καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ ὡς ῥεῦμα πλημμυρίζον, φθάνον ἕως μέσου τοῦ τραχήλου, διὰ νὰ κοσκινίσῃ τὰ ἔθνη ἐν τῷ κοσκίνῳ τῆς ματαιώσεως· καὶ θέλει εἶσθαι εἰς τὰς σιαγόνας τῶν λαῶν χαλινὸς, ὅστις θέλει κάμει αὐτοὺς νὰ περιπλανῶνται.

29 Εἰς ἐσᾶς θέλει εἶσθαι ᾆσμα, καθὼς ἐν τῇ νυκτὶ πανηγυριζομένης ἑορτῆς· καὶ εὐφροσύνη καρδίας, καθὼς ὅτε ὑπάγουσι μετὰ αὐλῶν διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, πρὸς τὸν Ἰσχυρὸν τοῦ Ἰσραήλ.

30 Καὶ θέλει κάμει ὁ Κύριος νὰ ἀκουσθῇ ἡ δόξα τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ θέλει δείξει τὴν κατάβασιν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ θυμοῦ, καὶ τῆς φλογὸς τοῦ κατατρώγοντος πυρὸς, τῶν ἐκτιναγμῶν, καὶ τῆς ἀνεμοζάλης, καὶ τῶν λίθων τῆς χαλάζης. 31 Διότι ὁ Ἀσσύριος διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου θέλει καταβληθῆ· ἐν ῥάβδῳ θέλει κτυπηθῆ.

32 Καὶ ὅθεν διαβῇ ἡ διωρισμένη ῥάβδος, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος θέλει καταφέρει ἐπ' αὐτὸν, τύμπανα καὶ κιθάραι θέλουσιν εἶσθαι· καὶ διὰ πολέμων τρομερῶν θέλει πολεμήσει κατ' αὐτῶν. 33 Διότι ὁ Τοφὲθ εἶναι πρὸ καιροῦ παρεσκευασμένος· ναὶ, διὰ τὸν βασιλέα ἡτοιμασμένος· αὐτὸς ἔκαμεν αὐτὸν βαθὺν καὶ πλατύν· ἡ πυρὰ αὐτοῦ εἶναι πῦρ καὶ ξύλα πολλά· ἡ πνοὴ τοῦ Κυρίου, ὡς ῥεῦμα θείου, θέλει ἐξάψει αὐτήν.

[ΚΕΦ. λα'.] ΟΥΑΙ εἰς τοὺς καταβαίνοντας εἰς Αἴγυπτον διὰ βοήθειαν, καὶ ἐπιστηριζομένους ἐπὶ ἵππους, καὶ θαῤῥοῦντας ἐπὶ ἁμάξας, διότι εἶναι πολυάριθμοι· καὶ ἐπὶ ἱππέας, διότι εἶναι πολὺ δυνατοί· καὶ δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Κύριον δὲν ἐκζητοῦσι.

2 Πλὴν αὐτὸς εἶναι σοφὸς, καὶ θέλει ἐπιφέρει κακὰ, καὶ δὲν θέλει ἀνακαλέσει τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἀλλὰ θέλει σηκωθῇ ἐπὶ τοὺς οἴκους τῶν κακοποιῶν, καὶ ἐπὶ τὴν βοήθειαν τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

3 Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι εἶναι ἄνθρωποι, καὶ οὐχὶ Θεός· καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν σάρκες, καὶ οὐχὶ πνεῦμα. Ὅταν ὁ Κύριος ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὁ βοηθῶν θέλει προσκόψει, καὶ ὁ βοηθούμενος θέλει πέσει, καὶ πάντες ὁμοῦ θέλουσιν ἀπολεσθῇ.

4 Διότι οὕτως ἐλάλησε Κύριος πρὸς ἐμέ· Καθὼς ὁ λέων καὶ ὁ σκύμνος τοῦ λέοντος βρυχώμενος ἐπὶ τὸ θήραμα αὐτοῦ, ἂν καὶ συνήχθη ἐναντίον αὐτοῦ πλῆθος βοσκῶν, δὲν πτοεῖται εἰς τὴν φωνὴν αὐτῶν, οὐδὲ συστέλλεται εἰς τὸν θόρυβον αὐτῶν· οὕτως ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει καταβῇ διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τοῦ ὄρους τῆς Σιὼν, καὶ ὑπὲρ τῶν λόφων αὐτῆς. 5 Ὡς πτηνὰ διαπετώμενα ἐπὶ τοὺς νεοσσοὺς, οὕτως ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει ὑπερασπισθῇ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὑπερασπιζόμενος καὶ ἐλευθερόνων αὐτὴν, διαβαίνων καὶ σώζων αὐτήν.

6 Ἐπιστράφητε πρὸς ἐκεῖνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ὅλως ἀπεστάτησαν. 7 Διότι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶς ἄνθρωπος θέλει ῥίψει τὰ ἀργυρᾶ αὐτοῦ εἴδωλα καὶ τὰ χρυσᾶ

αὐτοῦ εἴδωλα, τὰ ὁποῖα αἱ χεῖρές σας κατεσκεύασαν εἰς ἐσᾶς ἁμαρτίαν. 8 Τότε ὁ Ἀσσύριος θέλει πέσει ἐν μαχαίρᾳ, οὐχὶ ἀνδρός· καὶ μάχαιρα, οὐχὶ ἀνθρώπου, θέλει καταφάγει αὐτόν· καὶ θέλει φεύγει ἀπὸ προσώπου τῆς μαχαίρας, καὶ οἱ νέοι αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι διὰ φόρον. 9 Καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου θέλει παραδράμει τὸ ὀχύρωμα αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ θέλουσι κατατρομάξει εἰς τὴν σημαίαν, λέγει Κύριος, τοῦ ὁποίου τὸ πῦρ εἶναι ἐν Σιὼν, καὶ ἡ κάμινος αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ.

[ΚΕΦ. λβ'.] ΙΔΟΥ, βασιλεὺς θέλει βασιλεύσει ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ ἄρχοντες θέλουσιν ἄρχει ἐν κρίσει. 2 Καὶ ὁ ἄνθρωπος θέλει εἶσθαι ὡς σκέπη ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ὡς καταφύγιον ἀπὸ τῆς τρικυμίας· ὡς ποταμοὶ ὕδατος ἐν ξηρᾷ γῇ, ὡς σκιὰ μεγάλου βράχου ἐν γῇ διψώσῃ. 3 Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν βλεπόντων δὲν θέλουσιν εἶσθαι ἐσκοτισμένοι, καὶ τὰ ὦτα τῶν ἀκουόντων θέλουσιν εἶσθαι προσεκτικά. 4 Καὶ ἡ καρδία τῶν θρασέων θέλει καταλάβει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα τῶν τραυλιζόντων θέλει ἐπιταχύνει νὰ λαλῇ καθαρά. 5 Ὁ ἀχρεῖος δὲν θέλει ὀνομάζεσθαι πλέον ἐλευθέριος, καὶ ὁ φιλάργυρος δὲν θέλει λέγεσθαι μεγαλοπρεπής. 6 Διότι ὁ ἀχρεῖος θέλει λαλεῖ ἀχρεῖα, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ θέλει ἐργάζεσθαι ἀνομίαν, διὰ νὰ ἐκτελῇ πονηρίαν, καὶ νὰ προφέρῃ πλάνην ἐναντίον τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ στερῇ τὴν ψυχὴν τοῦ πεινῶντος, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν πόσιν εἰς τὸν διψῶντα. 7 Τοῦ δὲ φιλαργύρου τὰ ὅπλα εἶναι ἄδικα· αὐτὸς βουλεύεται πονηρίας διὰ νὰ ἀφανίσῃ τὸν πτωχὸν μὲ λόγους ψευδεῖς, ἔτι καὶ ὅταν ὁ ἐνδεὴς λαλῇ δίκαια. 8 Ἀλλ' ὁ ἐλευθέριος βουλεύεται ἐλευθέρια, καὶ ἐπὶ ἐλευθέρια θέλει στηρίζεσθαι αὐτός.

9 ΣΗΚΩΘΗΤΕ, γυναῖκες εὔποροι· ἀκούσατε τὴν φωνήν μου, θυγατέρες ἀμέριμνοι· ἀκροάσθητε τοὺς λόγους μου· 10 ἡμέρας καὶ ἔτη θέλετε εἶσθαι τεταραγμέναι, σεῖς αἱ ἀμέριμνοι· διότι ὁ τρυγητὸς θέλει χαθῇ, ἡ συγκομιδὴ δὲν θέλει ἐλθεῖ· 11 τρέμετε, αἱ εὔποροι· ταράχθητε, αἱ ἀμέριμνοι·

ἐκδύθητε καὶ γυμνώθητε, καὶ περιζώσατε τὰς ὀσφύας μὲ σάκκον.
12 Θέλουσι κτυπήσει τὰ στήθη διὰ τοὺς ἡδονικοὺς ἀγροὺς,
διὰ τοὺς καρποφόρους ἀμπελῶνας.
13 Ἄκανθαι καὶ τρίβολοι θέλουσι βλαστήσει ἐπὶ τὴν γῆν
τοῦ λαοῦ μου· ἔτι καὶ ἐπὶ πάσας τὰς οἰκίας τῆς χαρᾶς ἐν τῇ
εὐφραινομένῃ πόλει. 14 Διότι τὰ παλάτια θέλουσιν ἐγκατα-
λειφθῆ· τὸ πλῆθος τῆς πόλεως θέλει ἐρημωθῆ· τὰ φρούρια
καὶ οἱ πύργοι θέλουσι κατασταθῆ ἕως αἰῶνος σπήλαια, τρυφὴ
ἀγρίων ὄνων, βοσκὴ ποιμνίων·
15 ἑωσοῦ τὸ πνεῦμα ἐξ ὕψους ἐκχυθῇ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ
ἔρημος γείνῃ πεδιὰς καρποφόρος, ἡ δὲ καρποφόρος πεδιὰς
λογισθῇ ὡς δάσος. 16 Τότε κρίσις θέλει κατασκηνώσει ἐν
τῇ ἐρήμῳ, καὶ δικαιοσύνη θέλει κατοικήσει ἐν τῇ καρποφόρῳ
πεδιάδι. 17 Τὸ δὲ ἔργον τῆς δικαιοσύνης θέλει εἶσθαι εἰρήνη·
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης, ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια εἰς
τὸν αἰῶνα. 18 Καὶ ὁ λαός μου θέλει κατοικεῖ εἰρηνικὴν
κατοικίαν, καὶ οἰκήματα ἀσφαλῆ, καὶ ἡσύχους τόπους εὐ-
πορίας, 19 καὶ θέλει πίπτει χάλαζα κατασυντρίβουσα τὸ
δάσος, καὶ ἡ πόλις μὲ ὄλεθρον θέλει ἀνατραπῆ.
20 Μακάριοι σεῖς οἱ σπείροντες πλησίον παντὸς ὕδατος, οἱ
ἐξαποστέλλοντες ἐκεῖ τοὺς πόδας τοῦ βοὸς καὶ τῆς ὄνου.

[ΚΕΦ. λγ'.] ΟΥΑΙ εἰς σὲ ὅστις πορθεῖς, καὶ δὲν ἐπορ-
θήθης· καὶ καταδυναστεύεις, καὶ δὲν κατεδυναστεύθης· ὅταν
παύσῃς πορθῶν, θέλεις πορθηθῆ· ὅταν τελειώσῃς καταδυ-
ναστεύων, θέλεις καταδυναστευθῆ.
2 Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· σὲ προσμένομεν· ἔσο βραχίων
αὐτῶν καθ' ἑκάστην πρωΐαν, καὶ σωτηρία ἡμῶν ἐν καιρῷ
θλίψεως.
3 Ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ θορύβου οἱ λαοὶ ἔφυγον· ἀπὸ τῆς
ἀνυψώσεώς σου τὰ ἔθνη διεσκορπίσθησαν. 4 Καὶ τὰ λάφυρά
σας θέλουσι συναχθῆ, καθὼς συνάγουσιν οἱ βροῦχοι· θέλουσι
πηδήσει ἐπ' αὐτὸν, καθὼς ἡ ἀκρὶς πηδᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
5 Ὁ Κύριος ὑψώθη· διότι κατοικεῖ ἐν ὑψηλοῖς· ἐνέπλησε
τὴν Σιὼν κρίσεως καὶ δικαιοσύνης. 6 Σοφία δὲ καὶ ἐπι-

στήμη θέλουσιν εἶσθαι ἡ στερέωσις τῶν καιρῶν σου, καὶ ἡ σωτήριος δύναμις· ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, αὐτὸς εἶναι ὁ θησαυρὸς αὐτοῦ.

7 Ἰδού, οἱ ἀνδρεῖοι αὐτῶν θέλουσι βοήσει ἔξωθεν, καὶ οἱ πρέσβεις τῆς εἰρήνης θέλουσι κλαύσει πικρῶς. 8 Αἱ ὁδοὶ ἠρημώθησαν, οἱ ὁδοιπόροι ἔπαυσαν· διέλυσε τὴν συνθήκην, ἀπέβαλε τὰς πόλεις, δὲν λογίζεται ἄνθρωπον. 9 Ἡ γῆ πενθεῖ, μαραίνεται· ὁ Λίβανος αἰσχύνεται, κατακόπτεται· ὁ Σαρὼν ὁμοιάζει ἔρημον· καὶ ἡ Βασὰν καὶ ὁ Κάρμηλος κατετινάχθησαν.

10 Τώρα θέλω σηκωθῆ, λέγει Κύριος· τώρα θέλω ὑψωθῆ, τώρα θέλω μεγαλυνθῆ. 11 Χνοῦν θέλετε συλλάβει, καὶ ἄχυρον θέλετε γεννήσει· ἡ πνοή σας, ὡς πῦρ, θέλει σᾶς καταφάγει. 12 Καὶ οἱ λαοὶ θέλουσιν εἶσθαι ὡς καύσεις ἀσβέστου· ὡς ἄκανθαι κεκομμέναι θέλουσι καυθῆ ἐν πυρί.

13 Οἱ μακρὰν, ἀκούσατε τί ἔκαμον· καὶ σεῖς οἱ πλησίον, γνωρίσατε τὴν δύναμίν μου. 14 Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐν Σιὼν θέλουσι τρομάξει· τρόμος θέλει καταλάβει τοὺς ὑποκριτὰς, ὥστε θέλουσι λέγει, Τίς μεταξὺ ἡμῶν θέλει κατοικήσει μετὰ τοῦ κατατρώγοντος πυρός; τίς μεταξὺ ἡμῶν θέλει κατοικήσει μετὰ τῶν αἰωνίων καύσεων;

15 Ὁ περιπατῶν ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ ὁ λαλῶν ἐν εὐθύτητι· ὁ καταφρονῶν τὸ κέρδος τῶν δυναστεύσεων, ὁ σείων τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπὸ δωροληψίας, ὁ ἐμφράττων τὰ ὦτα αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ περὶ αἵματος, καὶ ὁ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ κακόν· 16 οὗτος θέλει κατοικήσει ἐν τοῖς ὑψηλοῖς· οἱ τόποι τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι τὰ ὀχυρώματα τῶν βράχων· ἄρτος θέλει δοθῆ εἰς αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι βέβαιον. 17 Οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσιν ἰδεῖ τὸν βασιλέα ἐν τῇ ὡραιότητι αὐτοῦ· θέλουσιν ἰδεῖ τὴν γῆν τὴν μακράν. 18 Ἡ καρδία σου θέλει μελετᾷ τὸν παρελθόντα τρόμον, φωνάζουσα, Ποῦ εἶναι ὁ γραμματεύς; ποῦ ὁ συζητητής; ποῦ ὁ λογιστὴς τῶν πύργων; 19 Δὲν θέλεις ἰδεῖ λαὸν ἄγριον, λαὸν βαθείας φωνῆς, ὥστε νὰ μὴ διακοίνῃς· τραυλιζούσης γλώσσης, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῇς.

20 Ἀνάβλεψον εἰς τὴν Σιὼν, τὴν πόλιν τῶν ἑορτῶν ἡμῶν· οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσιν ἰδεῖ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἥσυχον κατοικίαν, σκηνὴν ἥτις δὲν θέλει καταβιβασθῆ· οἱ πάσσαλοι αὐτῆς δὲν θέλουσι μετακινηθῆ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν σχοινίων αὐτῆς θέλει κοπῆ. 21 Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ Κύριος τῆς δόξης θέλει εἶσθαι εἰς ἡμᾶς τόπος πλατέων ποταμῶν καὶ ῥευμάτων· ἐκεῖ δὲν θέλει εἰσέλθει πλοῖον διὰ κωπίων, οὔτε ναῦς μεγαλοπρεπὴς θέλει περάσει ἐκεῖθεν. 22 Διότι ὁ Κύριος εἶναι ὁ κριτὴς ἡμῶν· ὁ Κύριος εἶναι ὁ νομοθέτης ἡμῶν· ὁ Κύριος εἶναι ὁ βασιλεὺς ἡμῶν· αὐτὸς θέλει σώσει ἡμᾶς. 23 Τὰ σχοινία σου ἐχαυνώθησαν· δὲν δύνανται νὰ στερεώσωσι τὸ κατάρτιον αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ πανία· τότε λεία μεγάλων λαφύρων θέλει διαμερισθῆ· οἱ χωλοὶ θέλουσι διαρπάσει τὴν λείαν. 24 Καὶ ὁ κάτοικος δὲν θέλει λέγει, Ἠτόνησα· ὁ λαὸς, ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ, θέλει λάβει ἄφεσιν ἀνομίας.

[ΚΕΦ. λδ'.] ΠΛΗΣΙΑΣΑΤΕ, ἔθνη, διὰ νὰ ἀκούσητε· καὶ προσέξατε, λαοί· ἂς ἀκούσῃ ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη, καὶ πάντα ὅσα γεννῶνται ἐν αὐτῇ. 2 Διότι ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἡ φλογερὰ ὀργὴ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ στρατεύματα αὐτῶν· κατέστρεψεν αὐτὰ ὁλοκλήρως· παρέδωκεν αὐτὰ εἰς σφαγήν. 3 Οἱ δὲ πεφονευμένοι αὐτῶν θέλουσι ῥιφθῆ ἔξω, καὶ ἡ δυσωδία αὐτῶν θέλει ἀναδοθῆ ἀπὸ τῶν πτωμάτων αὐτῶν· τὰ δὲ ὄρη θέλουσι διαλυθῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν. 4 Καὶ πᾶσα ἡ στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ θέλει λυώσει, καὶ οἱ οὐρανοὶ θέλουσι περιτυλιχθῆ ὡς βιβλίον, καὶ πᾶσα ἡ στρατιὰ αὐτῶν θέλει πέσει, καθὼς πίπτει τὸ φύλλον ἀπὸ τῆς ἀμπέλου, καὶ καθὼς πίπτουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τῆς συκῆς.

5 Διότι ἡ μάχαιρά μου ἐμεθύσθη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἰδοὺ, ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν τῆς καταστροφῆς μου θέλει καταβῆ διὰ κρίσιν. 6 Ἡ μάχαιρα τοῦ Κυρίου εἶναι πλήρης αἵματος· ἐπαχύνθη μὲ τὸ πάχος, μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀρνίων καὶ τράγων, μὲ τὸ πάχος τῶν νεφρῶν τῶν κριῶν· διότι ὁ Κύριος

ἔχει θυσίαν ἐν Βοσόῤῥᾳ, καὶ σφαγὴν μεγάλην ἐν τῇ γῇ τῆς Ἰδουμαίας. 7 Καὶ οἱ μονόκεροι θέλουσι καταβῆ μετ' αὐτῶν, καὶ οἱ μόσχοι μετὰ τῶν ταύρων· καὶ ἡ γῆ αὐτῶν θέλει μεθυσθῆ ἀπὸ αἵματος, καὶ τὸ χῶμα αὐτῶν θέλει παχυνθῆ ἀπὸ πάχους. 8 Διότι εἶναι ἡμέρα ἐκδικήσεως τοῦ Κυρίου, ἐνιαυτὸς ἀνταποδόσεων διὰ τὴν κρίσιν τῆς Σιών.

9 Καὶ τὰ ῥεύματα αὐτῆς θέλουσι μεταβληθῆ εἰς πίσσαν, καὶ τὸ χῶμα αὐτῆς εἰς θεῖον, καὶ ἡ γῆ αὐτῆς θέλει κατασταθῆ πίσσα καιομένη· 10 νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν θέλει σβεσθῆ· ὁ καπνὸς αὐτῆς θέλει ἀναβαίνει ἀκαταπαύστως· ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν θέλει μένει ἠρημωμένη· καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ὁ διαβαίνων δι' αὐτῆς εἰς αἰῶνα αἰῶνος. 11 Ἀλλ' ὁ πελεκὰν καὶ ὁ ἀκανθόχοιρος θέλουσι κληρονομήσει αὐτήν· καὶ ἡ γλαὺξ καὶ ὁ κόραξ θέλουσι κατοικεῖ ἐν αὐτῇ· καὶ ὁ Κύριος θέλει ἐξαπλώσει ἐπ' αὐτῆς σχοινίον ἐρημώσεως, καὶ στάθμην κρημνισμοῦ. 12 Θέλουσι καλέσει εἰς τὴν βασιλείαν τοὺς μεγιστᾶνας αὐτῆς, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει εἶσθαι ἐκεῖ· καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες αὐτῆς θέλουσιν ἐλθεῖ εἰς τὸ μηδέν. 13 Καὶ ἄκανθαι θέλουσι βλαστήσει ἐν τοῖς παλατίοις αὐτῆς, κνίδαι καὶ βάτοι ἐν τοῖς ὀχυρώμασιν αὐτῆς· καὶ θέλει εἶσθαι κατοικία θώων, αὐλὴ στρουθοκαμήλων. 14 Καὶ οἱ λύκοι θέλουσι συναπαντᾶσθαι ἐκεῖ μὲ τοὺς αἰλούρους· καὶ ὁ σάτυρος θέλει φωνάζει πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ· ὁ κόκκυξ ἔτι θέλει ἀναπαύεσθαι ἐκεῖ, εὑρίσκων εἰς ἑαυτὸν τόπον ἀναπαύσεως. 15 Ἐκεῖ θέλει ἐμφωλεύει ὁ νυκτικόραξ, καὶ θέλει γεννᾷ, καὶ ἐπωάζει, καὶ συνάγει τοὺς νεοσσοὺς ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ· ἐκεῖ θέλουσι συνάγεσθαι καὶ οἱ γύπες, ἕκαστος μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ.

16 Ζητήσατε ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀναγνώσατε· οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει λείψει, οὐδὲν θέλει εἶσθαι χωρὶς τοῦ συντρόφου αὐτοῦ· διότι αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου προσέταξε, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ συνήγαγε ταῦτα. 17 Καὶ αὐτὸς ἔῤῥιψε τὸν κλῆρον περὶ αὐτῶν, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ διεμοίρασεν εἰς αὐτὰ μὲ στάθμην ἐκείνην τὴν γῆν· θέλουσι κληρονομήσει αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα· ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν θέλουσι κατοικεῖ ἐν αὐτῇ.

[ΚΕΦ. λε'.] Ἡ ΕΡΗΜΟΣ καὶ ἡ ἄνυδρος θέλουσιν εὐφρανθῆ δι' αὐτὰ, καὶ ἡ ἐρημία θέλει ἀγαλλιασθῆ, καὶ ἀνθήσει ὡς ῥόδον. 2 Θέλει ἀνθήσει ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ ἀγαλλιασθῆ μάλιστα χαίρουσα καὶ ἀλαλάζουσα· ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου θέλει δοθῆ εἰς αὐτὴν, ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου καὶ Σαρών· οἱ τόποι οὗτοι θέλουσιν ἰδεῖ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ἐνισχύσατε τὰς κεχαυνωμένας χεῖρας· καὶ στερεώσατε τὰ παραλελυμένα γόνατα. 4 Εἴπατε πρὸς τοὺς πεφοβημένους τὴν καρδίαν, Ἰσχύσατε, μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ, ὁ Θεός σας θέλει ἐλθεῖ μετ' ἐκδικήσεως, ὁ Θεὸς μετὰ ἀνταποδόσεως· αὐτὸς θέλει ἐλθεῖ, καὶ θέλει σᾶς σώσει.

5 Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τυφλῶν θέλουσιν ἀνοιχθῆ, καὶ τὰ ὦτα τῶν κωφῶν θέλουσιν ἀκούσει. 6 Τότε ὁ χωλὸς θέλει πηδᾷ ὡς ἔλαφος, καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ μογιλάλου θέλει ψάλλει· διότι ἐν τῇ ἐρήμῳ θέλουσιν ἀναβλύσει ὕδατα, καὶ ῥεύματα ἐν τῇ ἐρημίᾳ. 7 Καὶ ἡ ξηρὰ γῆ θέλει κατασταθῆ λίμνη, καὶ ἡ διψῶσα γῆ πηγαὶ ὕδατος· ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν θώων, ὅπου ἐκοίτοντο, θέλει εἶσθαι χλόη μετὰ καλάμων καὶ σπάρτων.

8 Καὶ ἐκεῖ θέλει εἶσθαι λεωφόρος, καὶ ὁδὸς, καὶ θέλει ὀνομασθῆ, Ὁδὸς ἁγία· ὁ ἀκάθαρτος δὲν θέλει περάσει δι' αὐτῆς, ἀλλὰ θέλει εἶσθαι δι' αὐτούς· ὁ ὁδεύων καὶ οἱ μωροὶ δὲν θέλουσι πλανᾶσθαι. 9 Λέων δὲν θέλει εἶσθαι ἐκεῖ, καὶ θηρίον ἁρπακτικὸν δὲν θέλει ἀναβῆ ἐκεῖ· δὲν θέλει εὑρεθῆ ἐκεῖ· ἀλλὰ οἱ λελυτρωμένοι θέλουσι περιπατεῖ ἐκεῖ. 10 Καὶ οἱ λελυτρωμένοι τοῦ Κυρίου θέλουσιν ἐπιστρέψει, καὶ ἐλθεῖ ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς τὴν Σιών· καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν· ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην θέλουσιν ἀπολαύσει· ἡ λύπη δὲ καὶ ὁ στεναγμὸς θέλουσι φύγει.

ΚΕΦ. λς'.

ΕΝ τῷ δεκάτῳ τεταρτῳ ἔτει τοῦ βασιλέως Ἐζεκίου, ἀνέβη Σενναχειρεὶμ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ πάσας τὰς ὀχυρὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτάς.

2 Καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας τὸν Ῥαβ-

σάκην ἀπὸ Λαχεὶς εἰς Ἰερουσαλὴμ, πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν, μετὰ δυνάμεως μεγάλης. Καὶ ἐστάθη ἐν τῷ ὑδραγωγῷ τῆς ἄνω κολυμβήθρας ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως. 3 Τότε ἐξῆλθον πρὸς αὐτὸν Ἐλιακεὶμ, ὁ υἱὸς τοῦ Χελκίου, ὁ οἰκονόμος, καὶ Σομνὰς ὁ γραμματεὺς, καὶ Ἰωὰχ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσὰφ, ὁ ὑπομνηματογράφος.

4 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ῥὰβ-σάκης, Εἰπατε τώρα πρὸς τὸν Ἐζεκίαν, Οὕτω λέγει ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας· Ποῖον εἶναι τὸ θάῤῥος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον θαῤῥεῖς; 5 Λέγεις, (πλὴν εἶναι λόγοι χειλέων,) Ἔχω βουλὴν καὶ δύναμιν διὰ πόλεμον. Ἀλλ' ἐπὶ τίνα θαῤῥεῖς ὥστε ἀπεστάτησας ἐναντίον μου; 6 Ἰδοὺ, θαῤῥεῖς ἐπὶ τὴν ῥάβδον τοῦ συντετριμμένου ἐκείνου καλάμου, ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον· ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐάν τις ἐπιστηριχθῇ, θέλει ἐμπηχθῆ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ τρυπήσει αὐτήν· τοιοῦτος εἶναι ὁ Φαραὼ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, πρὸς πάντας τοὺς θαῤῥοῦντας ἐπ' αὐτόν. 7 Ἀλλ' ἐὰν εἴπῃς πρὸς ἐμὲ, Ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν θαῤῥοῦμεν, δὲν εἶναι αὐτὸς, τοῦ ὁποίου τοὺς ὑψηλοὺς τόπους, καὶ τὰ θυσιαστήρια ἀφῆρεσεν ὁ Ἐζεκίας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰούδαν καὶ πρὸς τὴν Ἰερουσαλὴμ, Ἔμπροσθεν τούτου τοῦ θυσιαστηρίου θέλετε προσκυνήσει; 8 Τώρα λοιπὸν δὸς ἐνέχυρα εἰς τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας, καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ δώσει δισχιλίους ἵππους, ἂν δύνασαι ἀπὸ μέρους σου νὰ δώσῃς ἐπιβάτας ἐπ' αὐτούς. 9 Πῶς λοιπὸν θέλεις τρέψει ὀπίσω τὸ πρόσωπον ἑνὸς τοπάρχου ἐκ τῶν ἐλαχίστων δούλων τοῦ κυρίου μου, καὶ ἤλπισας ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον διὰ ἁμάξας καὶ διὰ ἱππέας; 10 Καὶ τώρα, ἄνευ τοῦ Κυρίου ἀνέβην ἐγὼ ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον, διὰ νὰ καταστρέψω αὐτόν; ὁ Κύριος εἶπε πρὸς ἐμὲ, Ἀνάβα ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην, καὶ κατάστρεψον αὐτήν.

11 Τότε εἶπεν ὁ Ἐλιακεὶμ, καὶ ὁ Σομνὰς, καὶ ὁ Ἰωὰχ, πρὸς τὸν Ῥὰβ-σάκην, Λάλησον, παρακαλῶ, πρὸς τοὺς δούλους σου εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν· διότι καταλαμβάνομεν αὐτήν· καὶ μὴ λάλει πρὸς ἡμᾶς Ἰουδαϊστὶ, εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ, τοῦ ἐπὶ τοῦ τείχους.

12 Ἀλλ' ὁ Ῥὰβ-σάκης εἶπε, Μήπως ὁ κύριός μου ἀπέ-

στειλεν ἐμὲ πρὸς τὸν κύριόν σου καὶ πρὸς σὲ, διὰ νὰ λαλήσω τοὺς λόγους τούτους; δὲν μὲ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς καθημένους ἐπὶ τοῦ τείχους, διὰ νὰ φάγωσι τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ νὰ πίωσι τὸ οὖρον αὐτῶν μὲ σᾶς;

13 Τότε ὁ Ῥὰβ-σάκης ἐστάθη καὶ ἐφώνησεν Ἰουδαϊστὶ, μετὰ φωνῆς μεγάλης, καὶ εἶπεν, Ἀκούσατε τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας· 14 οὕτω λέγει ὁ βασιλεύς· Μὴ σᾶς ἀπατᾷ ὁ Ἐζεκίας· διότι δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ σᾶς λυτρώσῃ. 15 Καὶ μὴ σᾶς κάμνῃ ὁ Ἐζεκίας νὰ θαῤῥῆτε ἐπὶ τὸν Κύριον, λέγων, Ὁ Κύριος βεβαίως θέλει μᾶς λυτρώσει· ἡ πόλις αὕτη δὲν θέλει παραδοθῇ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. 16 Μὴ ἀκούετε τοῦ Ἐζεκίου· διότι οὕτω λέγει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας· Κάμετε συμβιβασμὸν μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐξέλθετε πρὸς ἐμέ· καὶ φάγετε ἕκαστος ἀπὸ τῆς ἀμπέλου αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος ἀπὸ τῆς συκῆς αὐτοῦ, καὶ πίετε ἕκαστος ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς δεξαμενῆς αὐτοῦ· 17 ἑωσοῦ ἔλθω καὶ σᾶς λάβω εἰς γῆν ὁμοίαν μὲ τὴν γῆν σας, γῆν σίτου καὶ οἴνου, γῆν ἄρτου καὶ ἀμπελώνων. 18 Μὴ σᾶς ἀπατᾷ ὁ Ἐζεκίας, λέγων, Ὁ Κύριος θέλει μᾶς λυτρώσει. Ἐλύτρωσέ τις ἐκ τῶν θεῶν τῶν ἐθνῶν τὴν γῆν αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας; 19 Ποῦ οἱ θεοὶ τῆς Αἰμὰθ καὶ Ἀρφάδ; ποῦ οἱ θεοὶ τῆς Σεφαρουΐμ; μήπως ἐλύτρωσαν ἐκ τῆς χειρός μου τὴν Σαμάρειαν; 20 Τίνες, μεταξὺ πάντων τῶν θεῶν τῶν τόπων τούτων, ἐλύτρωσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ τῆς χειρός μου, ὥστε καὶ ὁ Κύριος νὰ λυτρώσῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκ τῆς χειρός μου;

21 Ἐκεῖνοι δὲ ἐσιώπων, καὶ δὲν ἀπεκρίθησαν λόγον πρὸς αὐτόν; διότι ὁ βασιλεὺς εἶχε προστάξει, λέγων, Μὴ ἀποκριθῆτε πρὸς αὐτόν.

22 Τότε Ἐλιακεὶμ, ὁ υἱὸς τοῦ Χελκίου, οἰκονόμος, καὶ Σομνὰς ὁ γραμματεὺς, καὶ Ἰωὰχ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσὰφ, ὁ ὑπομνηματογράφος, ἦλθον πρὸς τὸν Ἐζεκίαν μὲ διεσχισμένα ἱμάτια, καὶ ἀπήγγειλαν πρὸς αὐτὸν τοὺς λόγους τοῦ Ῥὰβ-σάκη.

[ΚΕΦ. λζ′.] ΚΑΙ ὅτε ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἐζεκίας, διέσχισε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐσκεπάσθη μὲ σάκκον, καὶ εἰσ-

ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου. 2 Καὶ ἀπέστειλεν Ἐλιακεὶμ τὸν οἰκονόμον, καὶ Σομνὰν τὸν γραμματέα, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν ἱερέων ἐσκεπασμένους μὲ σάκκους πρὸς τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμώς· 3 καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν, Οὕτω λέγει ὁ Ἐζεκίας· Ἡμέρα θλίψεως, καὶ ὀνειδισμοῦ, καὶ βλασφημίας, ἡ ἡμέρα αὕτη· διότι τὰ τέκνα ἦλθον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς γέννας, πλὴν δύναμις δὲν εἶναι εἰς τὴν τίκτουσαν· 4 εἴθε νὰ ἤκουσε Κύριος ὁ Θεός σου τοὺς λόγους τοῦ Ῥὰβσάκη, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ὁ κύριος αὐτοῦ ἀπέστειλε διὰ νὰ ὀνειδίσῃ τὸν ζῶντα Θεὸν, καὶ νὰ ὑβρίσῃ, διὰ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἤκουσε Κύριος ὁ Θεός σου· διὰ τοῦτο ὕψωσον δέησιν ὑπὲρ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ σωζομένου.

5 Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἡσαΐαν οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλέως Ἐζεκίου. 6 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἡσαΐας, Οὕτω θέλετε εἰπεῖ πρὸς τὸν κύριόν σας· Οὕτω λέγει Κύριος· Μὴ φοβοῦ ἀπὸ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἤκουσας, διὰ τῶν ὁποίων οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας μὲ ὠνείδισαν· 7 ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω βάλει εἰς αὐτὸν τοιοῦτον πνεῦμα, ὥστε, ἀκούσας θόρυβον, θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· καὶ θέλω κάμει αὐτὸν νὰ πέσῃ διὰ μαχαίρας ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

8 Ὁ Ῥὰβ-σάκης λοιπὸν ἐπέστρεψε, καὶ εὗρηκε τὸν βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας πολεμοῦντα ἐναντίον τῆς Λιβνά· διότι ἤκουσεν ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ Λαχείς.

9 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἤκουσε νὰ λέγωσι περὶ Θιρακὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, Ἐξῆλθε νὰ σὲ πολεμήσῃ. Καὶ ὅτε ἤκουσε τοῦτο, ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν Ἐζεκίαν, λέγων, 10 Οὕτω θέλετε εἰπεῖ πρὸς Ἐζεκίαν, τὸν βασιλέα τοῦ Ἰούδα, λέγοντες, Ὁ Θεός σου, ἐπὶ τὸν ὁποῖον θαῤῥεῖς, ἂς μὴ σὲ ἀπατᾷ, λέγων, Ἡ Ἱερουσαλὴμ δὲν θέλει παραδοθῇ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. 11 Ἰδοὺ, σὺ ἤκουσας τί ἔκαμον οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας εἰς πάντας τοὺς τόπους, καταστρέφοντες αὐτούς· καὶ σὺ θέλεις λυτρωθῇ; 12 Μήπως οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν ἐλύτρωσαν ἐκείνους τοὺς ὁποίους οἱ πατέρες μου κατέστρεψαν, τὴν Γωζὰν, καὶ τὴν Χαῤῥὰν, καὶ Ῥεσὲφ, καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐδὲν, τοὺς ἐν Τελασσάρ; 13 Ποῦ ὁ βασιλεὺς

τῆς Αἰμὰθ, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀρφὰδ, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως Σεφαρουΐμ, Ἐνὰ, καὶ Αὐά;

14 Καὶ λαβὼν ὁ Ἐζεκίας τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς χειρὸς τῶν πρέσβεων, ἀνέγνωσεν αὐτήν· καὶ ἀνέβη ὁ Ἐζεκίας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐξετύλιξεν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. 15 Καὶ προσηυχήθη εἰς τὸν Κύριον ὁ Ἐζεκίας, λέγων, 16 Κύριε τῶν δυνάμεων, Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν χερουβεὶμ, σὺ αὐτὸς εἶσαι ὁ Θεὸς, ὁ μόνος, πάντων τῶν βασιλείων τῆς γῆς· σὺ ἔκαμες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. 17 Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἄκουσον· ἄνοιξον, Κύριε, τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἰδέ· καὶ ἄκουσον πάντας τοὺς λόγους τοῦ Σενναχειρεὶμ, ὅστις ἀπέστειλε τοῦτον διὰ νὰ ὀνειδίσῃ τὸν ζῶντα Θεόν. 18 Ἀληθῶς, Κύριε, οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας ἠρήμωσαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τοὺς τόπους αὐτῶν, 19 καὶ ἔῤῥιψαν εἰς τὸ πῦρ τοὺς θεοὺς αὐτῶν· διότι δὲν ἦσαν θεοὶ, ἀλλ' ἔργον χειρῶν ἀνθρώπων, ξύλα καὶ λίθοι· διὰ τοῦτο κατέστρεψαν αὐτούς. 20 Τώρα λοιπὸν, Κύριε Θεὲ ἡμῶν, σῶσον ἡμᾶς ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· διὰ νὰ γνωρίσωσι πάντα τὰ βασίλεια τῆς γῆς, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Κύριος, ὁ μόνος.

21 Τότε ἀπέστειλεν Ἡσαΐας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμὼς, πρὸς Ἐζεκίαν, λέγων, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ· Ἤκουσα ὅσα προσηυχήθης εἰς ἐμὲ κατὰ τοῦ Σενναχειρεὶμ, βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. 22 Οὗτος εἶναι ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ·

Σὲ κατεφρόνησε, σὲ ἔπαιξεν, ἡ παρθένος, ἡ θυγάτηρ τῆς Σιών· ὀπίσω σου ἔσεισε κεφαλὴν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἱερουσαλήμ.

23 Τίνα ὠνείδισας καὶ ἐβλασφήμησας; καὶ κατὰ τίνος ὕψωσας φωνὴν, καὶ ἐσήκωσας ὑψηλὰ τοὺς ὀφθαλμούς σου; κατὰ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ.

24 Τὸν Κύριον ὠνείδισας διὰ τῶν δούλων σου, καὶ εἶπας,

"Μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαξῶν μου ἀνέβην ἐγὼ εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀρέων, εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Λιβάνου·

"καὶ θέλω κόψει τὰς ὑψηλὰς κέδρους αὐτοῦ, τὰς ἐκλεκτὰς ἐλάτους αὐτοῦ·

"καὶ θέλω εἰσέλθει εἰς τὸ ὕψος τῶν ἄκρων αὐτοῦ, εἰς τὸ δάσος τοῦ Καρμήλου αὐτοῦ·

25 "ἐγὼ ἀνέσκαψα, καὶ ἔπιον ὕδατα· καὶ μὲ τὸ ἴχνος τῶν ποδῶν μου ἐξήρανα πάντας τοὺς ποταμοὺς τῶν πολιορκουμένων."

26 Μὴ δὲν ἤκουσας ὅτι ἐγὼ ἔκαμον τοῦτο παλαιόθεν, καὶ ἀπὸ ἡμερῶν ἀρχαίων ἐβουλεύθην αὐτό;

τώρα δὲ ἐξετέλεσα τοῦτο, ὥστε νὰ ἦσαι διὰ νὰ καταστρέφῃς πόλεις ὠχυρωμένας εἰς ἐρειπίων σωρούς·

27 διὰ τοῦτο οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἦσαν μικρᾶς δυνάμεως, ἐτρόμαξαν καὶ κατῃσχύνθησαν·

ἦσαν ὡς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς ἡ χλόη, ὡς ὁ χόρτος τῶν δωμάτων, καὶ ὡς ὁ σῖτος ὁ καιόμενος πρὶν καλαμώσῃ.

28 Πλὴν ἐγὼ ἐξεύρω τὴν κατοικίαν σου, καὶ τὴν ἔξοδον σου, καὶ τὴν εἴσοδόν σου, καὶ τὴν κατ' ἐμοῦ λύσσαν σου.

29 Ἐπειδὴ ἡ κατ' ἐμοῦ λύσσα σου, καὶ ἡ ἀλαζονεία σου ἀνέβησαν εἰς τὰ ὦτά μου,

διὰ τοῦτο θέλω βάλει τὸν κρίκον μου εἰς τοὺς μυκτῆράς σου, καὶ τὸν χαλινόν μου εἰς τὰ χείλη σου, καὶ θέλω σὲ ἐπιστρέψει διὰ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἦλθες.

30 Καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι εἰς σὲ τὸ σημεῖον· Τὸ ἔτος τοῦτο θέλετε φάγει ὅ,τι εἶναι αὐτοφυές· καὶ τὸ δεύτερον ἔτος, ὅ,τι ἐκφύεται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ· τὸ δὲ τρίτον ἔτος, σπείρατε, καὶ θερίσατε, καὶ φυτεύσατε ἀμπελῶνας, καὶ φάγετε τὸν καρπὸν αὐτῶν. 31 Καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ οἴκου Ἰούδα, τὸ διασωθὲν, θέλει ῥιζώσει πάλιν ὑποκάτωθεν, καὶ θέλει δώσει ἐπάνω καρπούς. 32 Διότι ἐξ Ἰερουσαλὴμ θέλει ἐξέλθει τὸ ὑπόλοιπον, καὶ ἐκ τοῦ ὄρους Σιὼν, τὸ διασωθέν· ὁ ζῆλος τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων θέλει ἐκτελέσει τοῦτο.

33 Ὅθεν οὕτω λέγει Κύριος περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας· Δὲν θέλει εἰσέλθει εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ θέλει τοξεύσει ἐκεῖ βέλος, οὐδὲ θέλει προβάλει κατ' αὐτῆς ἀσπίδας, οὐδὲ θέλει ὑψώσει ἐναντίον αὐτῆς πρόχωμα· 34 διὰ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἦλθε, δι' αὐτῆς θέλει ἐπιστρέψει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην δὲν θέλει εἰσέλθει, λέγει ὁ Κύριος· 35 διότι θέλω

ὑπερασπισθῆ τὴν πόλιν ταύτην, ὥστε νὰ σώσω αὐτην, ἕνεκεν ἐμοῦ, καὶ ἕνεκεν τοῦ δούλου μου Δαβίδ.

36 Τότε ἐξῆλθεν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπάταξεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε χιλιάδας· καὶ ὅτε ἐξηγέρθησαν τὸ πρωΐ, ἰδοὺ, ἦσαν πάντες σώματα νεκρά.

37 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε, καὶ ἐπέστρεψε, Σενναχειρεὶμ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ κατῴκησεν ἐν Νινευή.

38 Καὶ ἐνῷ προσεκύνει ἐν τῷ οἴκῳ Νισρὼκ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, Ἀδραμμέλεχ καὶ Σαρασὰρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ, αὐτοὶ δὲ ἔφυγον εἰς γῆν Ἀρμενίας· ἐβασίλευσε δὲ ἀντ' αὐτοῦ Ἐσαραδδὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. λη'.] ΚΑΤ' ἐκείνας ἡμέρας ἠρρώστησεν ὁ Ἐζεκίας εἰς θάνατον· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ησαΐας ὁ προφήτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμὼς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Οὕτω λέγει Κύριος· Διάταξον περὶ τοῦ οἴκου σου· ἐπειδὴ ἀποθνήσκεις, καὶ δὲν θέλεις ζήσει.

2 Τότε ἔστρεψεν ὁ Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ προσηυχήθη εἰς τὸν Κύριον, 3 καὶ εἶπε, Δέομαι, Κύριε, ἐνθυμήθητι τώρα, πῶς περιεπάτησα ἐνώπιόν σου ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ τελείᾳ, καὶ ἔπραξα τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιόν σου. Καὶ ἔκλαυσεν ὁ Ἐζεκίας κλαυθμὸν μέγαν.

4 Τότε ἔγεινε λόγος Κυρίου πρὸς τὸν Ἡσαΐαν, λέγων, 5 Ὕπαγε, καὶ εἰπὲ πρὸς τὸν Ἐζεκίαν, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Δαβὶδ τοῦ πατρός σου· Ἤκουσα τὴν προσευχήν σου, εἶδον τὰ δάκρυά σου· ἰδοὺ, θέλω προσθέσει εἰς τὰς ἡμέρας σου δεκαπέντε ἔτη· 6 καὶ θέλω ἐλευθερώσει σὲ καὶ τὴν πόλιν ταύτην ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, καὶ θέλω ὑπερασπισθῆ τὴν πόλιν ταύτην· 7 καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι εἰς σὲ τὸ σημεῖον παρὰ Κυρίου ὅτι θέλει κάμει ὁ Κύριος τὸ πρᾶγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐλάλησεν· 8 ἰδοὺ, θέλω στρέψει ὀπίσω δέκα βαθμοὺς τὴν σκιὰν τῶν βαθμῶν, τοὺς ὁποίους κατέβη εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον τοῦ Ἄχαζ.

Καὶ ἐστράφη ὁ ἥλιος δέκα βαθμοὺς, διὰ τῶν ὁποίων εἶχε καταβῆ.

9 Ταῦτα εἶναι τὰ γραφθέντα ὑπὸ Ἐζεκίου, βασιλέως τοῦ Ἰούδα, ὅτε ἠρρώστησε, καὶ ἀνέλαβεν ἐκ τῆς ἀρρωστίας αὐτοῦ·

10 Ἐγὼ εἶπα, Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ τῶν ἡμερῶν μου, θέλω ὑπάγει εἰς τὰς πύλας τοῦ τάφου· ἐστερήθην τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐτῶν μου.

11 Εἶπα, Δὲν θέλω ἰδεῖ πλέον τὸν Κύριον, τὸν Κύριον, ἐν γῇ ζώντων· δὲν θέλω ἰδεῖ πλέον ἄνθρωπον μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου.

12 Ἡ ζωή μου ἔφυγε, καὶ μετετοπίσθη ἀπ' ἐμοῦ ὡς ποιμένος σκηνή· ἐκόπη ἡ ζωή μου ὡς ὑπὸ ὑφαντοῦ.

Ἀπὸ τοῦ στημονίου θέλει μὲ κόψει· ἀπὸ πρωΐας ἕως ἑσπέρας θέλεις μὲ τελειώσει.

13 Ἐστοχαζόμην ἕως πρωΐας, ὡς λέων θέλει συντρίψει πάντα τὰ ὀστᾶ μου· ἀπὸ πρωΐας ἕως ἑσπέρας θέλεις μὲ τελειώσει.

14 Ὡς γερανὸς, ὡς χελιδὼν, οὕτω ἐψέλλιζον· ὠδυρόμην ὡς τρυγών·

οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπέκαμον ἀτενίζοντες εἰς τὰ ἄνω. Καταθλίβομαι, Κύριε· ἀνακούφισόν με.

15 Τί νὰ εἴπω; αὐτὸς καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐξετέλεσε· θέλω διάγει πάντα τὰ ἔτη μου ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς ψυχῆς μου.

16 Ἐν τούτοις, Κύριε, ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ὑπάρχει ἡ ζωὴ τοῦ πνεύματός μου· σὺ βεβαίως μὲ θεραπεύεις, καὶ μὲ ἀναζωοποιεῖς.

17 Ἰδοὺ, ἀντὶ εἰρήνης, ἐπῆλθεν ἐπ' ἐμὲ μεγάλη πικρία· ἀλλὰ σὺ, δι' ἀγάπην τῆς ψυχῆς μου, ἐλύτρωσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λάκκου τῆς φθορᾶς· διότι ἔρριψας ὀπίσω τῶν νώτων σου πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.

18 Διότι ὁ τάφος δὲν θέλει σὲ ὑμνήσει· ὁ θάνατος δὲν θέλει σὲ δοξολογήσει· οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸν λάκκον δὲν θέλουσιν ἐλπίζει ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου.

19 Ὁ ζῶν, ὁ ζῶν, αὐτὸς θέλει σὲ ὑμνεῖ, καθὼς ἐγὼ ταύτην τὴν ἡμέραν· ὁ πατὴρ θέλει εἰς τὰ τέκνα γνωστοποιήσει τὴν ἀλήθειάν σου.

20 Ὁ Κύριος ἦλθε νὰ μὲ σώσῃ· διὰ τοῦτο θέλομεν ψάλλει τὸ ᾄσμά μου ἐπὶ ἐντεταμένων ὀργάνων πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου.

21 Διότι ὁ Ἡσαΐας εἶχεν εἰπεῖ, Ἂς λάβωσι παλάθην σύκων, καὶ ἂς βάλωσιν αὐτὴν ὡς ἔμπλαστρον ἐπὶ τὸ ἕλκος, καὶ θέλει ἰατρευθῆ. 22 Καὶ ὁ Ἐζεκίας εἶχεν εἰπεῖ, Τί εἶναι τὸ σημεῖον ὅτι ἐγὼ θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου;

[ΚΕΦ. λθ'.] ΚΑΤ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Μερωδὰχ-βαλαδὰν, ὁ υἱὸς τοῦ Βαλαδὰν, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, ἔστειλεν ἐπιστολὰς καὶ δῶρα πρὸς τὸν Ἐζεκίαν, ἀκούσας ὅτι ἠρρώστησε καὶ ἀνέλαβε. 2 Καὶ ἐχάρη δι' αὐτὰ ὁ Ἐζεκίας, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸν οἶκον τῶν πολυτίμων πραγμάτων αὐτοῦ, τὸν ἄργυρον, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ ἀρώματα, καὶ τὰ πολύτιμα μύρα, καὶ πᾶσαν τὴν ὁπλοθήκην αὐτοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι εὑρίσκετο ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ· δὲν ἦτο οὐδὲν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, οὐδὲ ὑπὸ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐζεκίας δὲν ἔδειξεν εἰς αὐτούς.

3 Τότε ἦλθεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Τί λέγουσιν οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ πόθεν ἦλθον πρὸς σέ;

Καὶ ὁ Ἐζεκίας εἶπεν, Ἀπὸ γῆς μακρᾶς ἔρχονται πρὸς ἐμὲ, ἀπὸ Βαβυλῶνος.

4 Ὁ δὲ εἶπε, Τί εἶδον ἐν τῷ οἴκῳ σου; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἐζεκίας, Εἶδον πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ μου· δὲν εἶναι οὐδὲν ἐν τοῖς θησαυροῖς μου, τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξα εἰς αὐτούς.

5 Τότε εἶπεν ὁ Ἡσαΐας πρὸς τὸν Ἐζεκίαν, Ἄκουσον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων· 6 Ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, καθ' ἃς πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ σου, καὶ ὅ,τι οἱ πατέρες σου ἐναπεταμίευσαν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, θέλει μετακομισθῆ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· δὲν θέλει μείνει οὐδὲν, λέγει Κύριος·

7 καὶ ἐκ τῶν υἱῶν σου, οἵτινες θέλουσιν ἐξέλθει ἀπὸ σοῦ, τοὺς ὁποίους θέλεις γεννήσει, θέλουσι λάβει· καὶ θέλουσι γείνει εὐνοῦχοι ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος.

8 Τότε εἶπεν ὁ Ἐζεκίας πρὸς τὸν Ἡσαΐαν, Καλὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐλάλησας. Εἶπεν ἔτι, Διότι θέλει εἶσθαι εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια ἐν ταῖς ἡμέραις μου.

ΚΕΦ. μ'.

ΠΑΡΗΓΟΡΕΙΤΕ, παρηγορεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός σας. 2 Λαλήσατε παρηγορητικὰ πρὸς τὴν Ἰερουσαλὴμ, καὶ φωνήσατε πρὸς αὐτὴν, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ἐπληρώθη, ὅτι ἡ ἀνομία αὐτῆς συνεχωρήθη· διότι ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς Κυρίου διπλάσιον διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς.

3 Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου· εὐθείας κάμετε ἐν τῇ ἐρήμῳ τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. 4 Πᾶσα φάραγξ θέλει ὑψωθῆ, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς θέλει ταπεινωθῆ· καὶ τὰ σκολιὰ θέλουσι γείνει εὐθέα· καὶ οἱ τραχεῖς τόποι, ὁμαλοί· 5 καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θέλει φανερωθῆ, καὶ πᾶσα σὰρξ ὁμοῦ θέλει ἰδεῖ· διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησε.

6 Φωνὴ λέγουσα, Φώνησον· καὶ εἶπε, Τι νὰ φωνήσω; Πᾶσα σὰρξ εἶναι χόρτος, καὶ πᾶσα ἡ δόξα αὐτῆς ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 7 Ὁ χόρτος ἐξηράνθη, τὸ ἄνθος ἐμαράνθη· διότι πνεῦμα Κυρίου ἔπνευσεν ἐπ' αὐτό· χόρτος τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ὁ λαός. 8 Ὁ χόρτος ἐξηράνθη, τὸ ἄνθος ἐμαράνθη· ὁ λόγος ὅμως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

9 Σὺ, ὁ φέρων εἰς τὴν Σιὼν ἀγαθὰς ἀγγελίας, ἀνάβα εἰς τὸ ὄρος τὸ ὑψηλόν· σὺ, ὁ φέρων ἀγαθὰς ἀγγελίας εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, ὕψωσον ἰσχυρῶς τὴν φωνήν σου· ὕψωσον· μὴ φοβοῦ· εἰπὲ πρὸς τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα, Ἰδοὺ ὁ Θεὸς ὑμῶν!

10 Ἰδοὺ, Κύριος ὁ Θεὸς θέλει ἐλθεῖ μετὰ δυνάμεως, καὶ ὁ βραχίων αὐτοῦ θέλει ἐξουσιάζει δι' αὐτόν· ἰδοὺ, ὁ μισθὸς αὐτοῦ εἶναι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ. 11 Θέλει βοσκήσει τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ὡς ποιμήν· θέλει

συνάξει τὰ ἀρνία διὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ βαστάσει ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ· καὶ θέλει ὁδηγεῖ τὰ θηλάζοντα.

12 Τίς ἐμέτρησε τὰ ὕδατα ἐν τῷ κοιλώματι τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐστάθμισε τοὺς οὐρανοὺς μὲ τὴν σπιθαμὴν, καὶ συμπεριέλαβεν ἐν μέτρῳ τὸ χῶμα τῆς γῆς, καὶ ἐζύγισε τὰ ὄρη διὰ στατῆρος καὶ τοὺς λόφους διὰ πλάστιγγος; 13 Τίς ἐστάθμισε τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἢ ἔγεινε σύμβουλος αὐτοῦ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτόν; 14 Μετὰ τίνος συνεβουλεύθη, καὶ τίς ἐσυνέτισεν αὐτὸν, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ὁδὸν τῆς κρίσεως, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ἐπιστήμην, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν ὁδὸν τῆς συνέσεως; 15 Ἰδοὺ, τὰ ἔθνη εἶναι ὡς ῥανὶς ἀπὸ κάδου, καὶ λογίζονται ὡς ἡ λεπτὴ σκόνη τῆς πλάστιγγος· ἰδοὺ, μετατοπίζει τὰς νήσους ὡς σκόνιν. 16 Καὶ ὁ Λίβανος δὲν εἶναι ἱκανὸς εἰς καῦσιν, οὐδὲ τὰ ζῶα αὐτοῦ ἱκανὰ εἰς ὁλοκαύτωμα. 17 Πάντα τὰ ἔθνη ἐνώπιον αὐτοῦ εἶναι ὡς μηδέν· λογίζονται παρ' αὐτῷ ὀλιγώτερον παρὰ τὸ μηδὲν, καὶ τὴν ματαιότητα.

18 Μὲ τίνα λοιπὸν θέλετε ἐξομοιώσει τὸν Θεόν; ἢ τι ὁμοίωμα θέλετε προσαρμόσει εἰς αὐτόν; 19 Ὁ τεχνίτης χωνεύει εἰκόνα γλυπτὴν, καὶ ὁ χρυσοχόος ἐκτείνει χρυσὸν ἐπ' αὐτὴν, καὶ χύνει ἀργυρᾶς ἁλύσεις. 20 Ὁ πτωχὸς, κάμνων προσφορὰν, ἐκλέγει ξύλον ἄσηπτον· καὶ ζητεῖ εἰς ἑαυτὸν ἐπιδέξιον τεχνίτην, διὰ νὰ κατασκευάσῃ εἰκόνα γλυπτὴν μὴ σαλευομένην.

21 Δὲν ἐγνωρίσατε; δὲν ἠκούσατε; δὲν ἀνηγγέλθη πρὸς ἐσᾶς ἐξ ἀρχῆς; δὲν ἐνοήσατε ἀπὸ καταβολῆς τῆς γῆς; 22 Αὐτὸς εἶναι ὁ καθήμενος ἐπὶ τὸν γύρον τῆς γῆς, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι ὡς ἀκρίδες· ὁ ἐκτείνων τοὺς οὐρανοὺς ὡς παραπέτασμα, καὶ ἐξαπλόνων αὐτοὺς ὡς σκηνὴν πρὸς κατοίκησιν· 23 ὁ φέρων τοὺς ἡγεμόνας εἰς τὸ μηδὲν, καὶ καθιστῶν ὡς ματαιότητα τοὺς κριτὰς τῆς γῆς. 24 Ἀλλ' οὐδὲ θέλουσι φυτευθῆ· ἀλλ' οὐδὲ θέλουσι σπαρθῆ· ἀλλ' οὐδὲ θέλει ῥιζωθῆ ἐν τῇ γῇ τὸ στέλεχος αὐτῶν· μόνον νὰ πνεύσῃ ἐπ' αὐτοὺς, θέλουσι πάραυτα ξηρανθῆ, καὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος θέλει ἀναρπάσει αὐτοὺς ὡς ἄχυρον.

25 Μὲ τινα λοιπὸν θέλετε μὲ ἐξομοιώσει, καὶ θέλω ἐξισωθῆ; λέγει ὁ Ἅγιος. 26 Σηκώσατε ὑψηλὰ τοὺς ὀφθαλμούς σας, καὶ ἰδέτε, τίς ἐποίησε ταῦτα; Ὁ ἐξάγων τὸ στράτευμα αὐτῶν κατὰ ἀριθμόν· ὁ ὀνομαστὶ καλῶν ταῦτα πάντα ἐν τῇ μεγαλειότητι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, διότι εἶναι ἰσχυρὸς εἰς ἐξουσίαν· δὲν λείπει οὐδέν.

27 Διὰ τί λέγεις, Ἰακὼβ, καὶ λαλεῖς, Ἰσραὴλ, Ἡ ὁδός μου εἶναι κεκρυμμένη ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ κρίσις μου παραμελεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μου;

28 Δὲν ἐγνώρισας; δὲν ἤκουσας, ὅτι ὁ αἰώνιος Θεὸς, ὁ Κύριος, ὁ Ποιητὴς τῶν ἄκρων τῆς γῆς, δὲν ἀτονεῖ, καὶ δὲν ἀποκάμνει; δὲν ἐξιχνιάζεται ἡ φρόνησις αὐτοῦ. 29 Δίδει ἰσχὺν εἰς τοὺς ἠτονισμένους, καὶ αὐξάνει τὴν δύναμιν εἰς τοὺς ἀδυνάτους. 30 Καὶ οἱ νέοι θέλουσιν ἀτονίσει καὶ ἀποκάμει, καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ νέοι θέλουσιν ἀδυνατήσει παντάπασιν· 31 ἀλλ' οἱ προσμένοντες τὸν Κύριον θέλουσιν ἀνανεώσει τὴν δύναμιν αὐτῶν· θέλουσιν ἀναβῆ μὲ πτέρυγας ὡς ἀετοί· θέλουσι τρέξει, καὶ δὲν θέλουσιν ἀποκάμει· θέλουσι περιπατήσει, καὶ δὲν θέλουσιν ἀτονίσει.

[ΚΕΦ. μα'.] ΣΙΩΠΑΤΕ ἐνώπιόν μου, νῆσοι· καὶ οἱ λαοὶ ἂς ἀνανεώσωσι δύναμιν ἂς πλησιάσωσι, καὶ τότε ἂς λαλήσωσιν· ἂς προσέλθωμεν ὁμοῦ εἰς κρίσιν.

2 Τίς ἤγειρε τὸν δίκαιον ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, προσεκάλεσεν αὐτὸν κατὰ πόδας αὐτοῦ, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὰ ἔθνη, καὶ κατέστησεν αὐτὸν κύριον ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς; τίς παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ὡς χῶμα, καὶ εἰς τὸ τόξον αὐτοῦ ὡς ἄχυρον ὠθούμενον ἀπὸ ἀνέμου; 3 Κατεδίωξεν αὐτοὺς, καὶ διῆλθεν ἀσφαλῶς, διὰ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε περιπατήσει μὲ τοὺς πόδας αὐτοῦ. 4 Τίς ἐνήργησε καὶ ἔκαμε τοῦτο, καλῶν τὰς γενεὰς ἀπ' ἀρχῆς; Ἐγὼ ὁ Κύριος, ὁ πρῶτος, καὶ ὁ μετὰ τῶν ἐσχάτων· ἐγὼ αὐτός.

5 Αἱ νῆσοι εἶδον, καὶ ἐφοβήθησαν· τὰ πέρατα τῆς γῆς ἐτρόμαξαν, ἐπλησίασαν, καὶ ἦλθον.

6 Ἐβοήθησαν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ· καὶ εἶπε πρὸς

τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἴσχυε. 7 Καὶ ὁ ξυλουργὸς ἐνίσχυε τὸν χρυσοχόον, καὶ ὁ λεπτύνων μὲ τὴν σφύραν, τὸν σφυροκοποῦντα ἐπὶ τὸν ἄκμονα, λέγων, Καλὸν εἶναι διὰ τὴν συγκόλλησιν· καὶ στερεόνει αὐτὸ μὲ καρφία, διὰ νὰ μὴ κινῆται.

8 Ἀλλὰ σὺ, Ἰσραὴλ, δοῦλέ μου, Ἰακὼβ, ἐκλεκτέ μου, τὸ σπέρμα Ἀβραὰμ τοῦ ἀγαπητοῦ μου, 9 σὺ, τὸν ὁποῖον ἔλαβον ἐκ τῶν ἄκρων τῆς γῆς, καὶ σὲ ἐκάλεσα ἐκ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς, καὶ σοὶ εἶπα, Σὺ εἶσαι ὁ δοῦλός μου· ἐγὼ σὲ ἔκλεξα, καὶ δὲν θέλω σὲ ἀποῤῥίψει· 10 μὴ φοβοῦ· διότι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ· μὴ τρόμαζε· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου· σὲ ἐνίσχυσα· μάλιστα σὲ ἐβοήθησα· μάλιστα σὲ ὑπερασπίσθην διὰ τῆς δεξιᾶς τῆς δικαιοσύνης μου.

11 Ἰδοὺ, πάντες οἱ ὠργισμένοι κατὰ σοῦ θέλουσι καταισχυνθῆ καὶ ἐντραπῆ· θέλουσιν εἶσθαι ὡς μηδέν· καὶ οἱ ἀντίδικοί σου θέλουσιν ἀφανισθῆ. 12 Θέλεις ζητήσει αὐτοὺς, καὶ δὲν θέλεις εὑρεῖ αὐτοὺς, τοὺς ἐναντιουμένους εἰς σέ· οἱ πολεμοῦντες κατὰ σοῦ θέλουσι γείνει μηδὲν, καὶ ὡς ἐξουθένημα. 13 Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου εἶμαι ὁ κρατῶν τὴν δεξιάν σου, λέγων πρὸς σὲ, Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ θέλω σὲ βοηθήσει.

14 Μὴ φοβοῦ, σκώληξ Ἰακὼβ, θνητοὶ τοῦ Ἰσραήλ· ἐγὼ θέλω σὲ βοηθεῖ, λέγει ὁ Κύριος· καὶ λυτρωτής σου εἶναι ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ. 15 Ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω σὲ κάμει νέον κοπτερὸν ἁλωνιστήριον ὄργανον ὀδοντωτόν· θέλεις ἁλωνίσει τὰ ὄρη, καὶ λεπτύνει αὐτὰ, καὶ θέλεις κάμει τοὺς λόφους ὡς λεπτὸν ἄχυρον. 16 Θέλεις ἀνεμίσει αὐτὰ, καὶ ὁ ἄνεμος θέλει σηκώσει αὐτὰ, καὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος θέλει διασκορπίσει αὐτά· σὺ δὲ θέλεις εὐφρανθῆ εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλεις δοξασθῆ ἐν τῷ Ἁγίῳ τοῦ Ἰσραήλ.

17 Ὅταν οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς ζητήσωσιν ὕδωρ, καὶ δὲν ὑπάρχῃ, ἡ γλῶσσα δὲ αὐτῶν ξηραίνηται ὑπὸ δίψης, ἐγὼ ὁ Κύριος θέλω εἰσακούσει αὐτοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν θέλω ἐγκαταλείψει αὐτούς. 18 Θέλω ἀνοίξει ποταμοὺς ἐν ὑψηλοῖς τόποις, καὶ πηγὰς ἐν μέσῳ τῶν κοιλάδων· θέλω κάμει τὴν ἔρημον λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ξηρὰν γῆν πηγὰς ὑδάτων.

19 Ἐν τῇ ἐρήμῳ θέλω ἐμφυτεύσει τὴν κέδρον, τὸ δένδρον τῆς σίττης, καὶ τὸν μύρτον, καὶ τὴν ἐλαίαν· ἐν τῇ ἀκατοικήτῳ γῇ θέλω βάλει τὴν ἔλατον, τὴν πεύκην, καὶ τὸν πύξον ὁμοῦ· 20 διὰ νὰ ἴδωσι, καὶ νὰ γνωρίσωσι, καὶ νὰ στοχασθῶσι, καὶ νὰ ἐννοήσωσιν ὁμοῦ, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου ἔκαμε τοῦτο, καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ ἐδημιούργησεν αὐτό.

21 Παραστήσατε τὴν δικην σας, λέγει Κύριος· προφέρετε τὰ ἰσχυρά σας ἐπιχειρήματα, λέγει ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰακώβ. 22 Ἂς πλησιάσωσι, καὶ ἂς δείξωσιν εἰς ἡμᾶς τί θέλει συμβῇ· ἂς ἀναγγείλωσι τὰ πρότερα, τί ἦσαν, διὰ νὰ στοχασθῶμεν αὐτὰ, καὶ νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔσχατα αὐτῶν· ἢ ἂς ἀναγγείλωσι πρὸς ἡμᾶς τὰ μέλλοντα. 23 Ἀναγγείλατε τὰ συμβησόμενα εἰς τὸ μετέπειτα, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ὅτι εἶσθε θεοί· κάμετε ἔτι καλὸν, ἢ κάμετε κακὸν, διὰ νὰ θαυμάσωμεν, καὶ νὰ ἴδωμεν ὁμοῦ. 24 Ἰδοὺ, σεῖς εἶσθε ὀλιγώτερον παρὰ τὸ μηδὲν, καὶ τὸ ἔργον σας χειρότερον παρὰ τὸ μηδέν· ὅστις σᾶς ἐκλέγει, εἶναι βδέλυγμα.

25 Ἤγειρα ἕνα ἐκ βορρᾶ, καὶ θέλει ἐλθεῖ· ἀπ' ἀνατολῶν ἡλίου θέλει ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά μου· καὶ θέλει πατήσει ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας ὡς ἐπὶ πηλὸν, καὶ ὡς ὁ κεραμεὺς καταπατεῖ τὸν ἄργιλον.

26 Τίς ἀνήγγειλε ταῦτα ἀπ' ἀρχῆς, διὰ νὰ γνωρίσωμεν; καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ, διὰ νὰ εἴπωμεν, Αὐτὸς εἶναι ὁ δίκαιος; Ἀλλ' οὐδεὶς ὁ ἀναγγέλλων· ἀλλ' οὐδεὶς ὁ διακηρύττων· ἀλλ' οὐδεὶς ὁ ἀκούων τοὺς λόγους σας. 27 Ἐγὼ ὁ πρῶτος θέλω εἰπεῖ πρὸς τὴν Σιὼν, Ἰδοὺ, ἰδοὺ ταῦτα· καὶ θέλω δώσει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸν εὐαγγελιζόμενον. 28 Διότι ἐθεώρησα, καὶ δὲν ἦτο οὐδεὶς, ναὶ, μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε σύμβουλος δυνάμενος νὰ ἀποκριθῇ λόγον, ὅτε ἠρώτησα αὐτούς. 29 Ἰδοὺ, πάντες εἶναι ματαιότης, τὰ ἔργα αὐτῶν μηδέν· τὰ χωνευτὰ αὐτῶν ἄνεμος καὶ ματαιότης.

[ΚΕΦ. μβ'.] ΙΔΟΥ ὁ δοῦλος μου, τὸν ὁποῖον ὑπεστήριξα· ὁ ἐκλεκτός μου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ψυχή μου εὐηρεστήθη· ἔθεσα τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτόν· θέλει ἐξαγγείλει κρίσιν εἰς τὰ ἔθνη.

2 Δὲν θέλει φωνάξει, οὐδὲ θέλει ἀνακράξει, οὐδὲ θέλει κάμει τὴν φωνὴν αὐτοῦ νὰ ἀκουσθῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς. 3 Κάλαμον συντεθλασμένον δὲν θέλει συντρίψει, καὶ λινάριον καπνίζον δὲν θέλει σβύσει· θέλει ἐκφέρει κρίσιν ἐν ἀληθείᾳ. 4 Δὲν θέλει ἐκλίπει, οὐδὲ θέλει μικροψυχήσει, ἑωσοῦ βάλῃ κρίσιν ἐν τῇ γῇ· καὶ αἱ νῆσοι θέλουσι προσμένει τὸν νόμον αὐτοῦ.

5 Οὕτω λέγει ὁ Θεὸς ὁ Κύριος, ὁ ποιήσας τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκτείνας αὐτούς· ὁ στερεώσας τὴν γῆν, καὶ τὰ γεννώμενα ἐξ αὐτῆς· ὁ διδοὺς πνοὴν εἰς τὸν λαὸν τὸν ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα εἰς τοὺς περιπατοῦντας ἐπ' αὐτῆς· 6 Ἐγὼ ὁ Κύριος σὲ ἐκάλεσα ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ θέλω κρατεῖ τὴν χεῖρά σου, καὶ θέλω σὲ φυλάττει, καὶ θέλω σὲ καταστήσει διαθήκην τοῦ λαοῦ, φῶς τῶν ἐθνῶν· 7 διὰ νὰ ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν, νὰ ἐκβάλῃς τοὺς δεσμίους ἐκ τῶν δεσμῶν, τοὺς καθημένους ἐν σκότει ἐκ τοῦ οἴκου τῆς φυλακῆς. 8 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος· τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομά μου· καὶ δὲν θέλω δώσει τὴν δόξαν μου εἰς ἄλλον, οὐδὲ τὴν αἴνεσίν μου εἰς τὰ γλυπτά. 9 Ἰδοὺ, ἦλθον τὰ ἀπ' ἀρχῆς· καὶ ἐγὼ ἀναγγέλλω νέα πράγματα· πρὶν ἐκφύωσι, λαλῶ περὶ αὐτῶν εἰς ἐσᾶς.

10 Ψάλλετε εἰς τὸν Κύριον ᾆσμα νέον, τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄκρων τῆς γῆς, σεῖς οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ· αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς. 11 Ἡ ἔρημος, καὶ αἱ πόλεις αὐτῆς, ἂς ὑψώσωσι φωνὴν, αἱ κῶμαι τὰς ὁποίας κατοικεῖ ὁ Κηδάρ· ἂς ψάλλωσιν οἱ κάτοικοι τῆς Σελὰ, ἂς ἀλαλάζωσιν ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων. 12 Ἂς δώσωσι δόξαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἂς ἀναγγείλωσι τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις. 13 Ὁ Κύριος θέλει ἐξέλθει ὡς ἰσχυρός· θέλει διεγείρει ζῆλον ὡς πολεμιστής· θέλει φωνάξει, μάλιστα θέλει βρυχήσει, θέλει ὑπερισχύσει κατὰ τῶν πολεμίων αὐτοῦ.

14 Ἀπὸ πολλοῦ ἐσιώπησα· θέλω μείνει ἥσυχος; θέλω κρατήσει ἐμαυτόν; τώρα θέλω φωνάξει, ὡς ἡ τίκτουσα· θέλω καταστρέψει καὶ καταπίει ὁμοῦ. 15 Θέλω ἐρημώσει ὄρη καὶ λόφους, καὶ καταξηράνει πάντα τὸν χόρτον αὐτῶν· καὶ θέλω καταστήσει τοὺς ποταμοὺς νήσους, καὶ τὰς λίμνας θέλω

ξηράνει. 16 Καὶ θέλω φέρει τοὺς τυφλοὺς δι' ὁδοῦ τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρον, θέλω ὁδηγήσει αὐτοὺς εἰς τρίβους τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον· τὸ σκότος θέλω κάμει φῶς ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ τὰ σκολιὰ εὐθέα. Ταῦτα τὰ πράγματα θέλω κάμει εἰς αὐτοὺς, καὶ δὲν θέλω ἐγκαταλείψει αὐτούς. 17 Ἐστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω, κατῃσχύνθησαν, οἱ θαῤῥοῦντες ἐπὶ τὰ γλυπτὰ, οἱ λέγοντες πρὸς τὰ χωνευτὰ, Σεῖς εἶσθε οἱ θεοὶ ἡμῶν.

18 Ἀκούσατε, κωφοί· καὶ ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμούς σας, τυφλοὶ, διὰ νὰ ἴδητε. 19 Τίς τυφλὸς, παρὰ ὁ δοῦλός μου; ἢ κωφὸς, παρὰ ὁ μηνυτής μου, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλα; τίς τυφλὸς, παρὰ ὁ τέλειος; καὶ τίς τυφλὸς, παρὰ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου; 20 Βλέπεις πολλὰ, ἀλλὰ δὲν παρατηρεῖς· ἀνοίγεις τὰ ὦτα, ἀλλὰ δὲν ἀκούεις.

21 Ὁ Κύριος εὐνόησε πρὸς αὐτὸν ἕνεκεν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ· θέλει μεγαλύνει τὸν νόμον αὐτοῦ, καὶ καταστήσει ἔντιμον. 22 Πλὴν αὐτὸς εἶναι λαὸς διηρπαγμένος καὶ γεγυμνωμένος· εἶναι πάντες πεπαγιδευμένοι ἐν σπηλαίοις, καὶ κεκρυμμένοι ἐν ταῖς φυλακαῖς· εἶναι λάφυρον, καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ λυτρόνων· διάρπαγμα, καὶ οὐδεὶς ὁ λέγων, Ἐπίστρεψον αὐτό.

23 Τίς ἀπὸ σᾶς θέλει δώσει ἀκρόασιν εἰς τοῦτο; θέλει προσέξει καὶ ἀκούσει εἰς τὸ μετὰ ταῦτα; 24 Τίς παρέδωκε τὸν Ἰακὼβ εἰς διαρπαγὴν, καὶ τὸν Ἰσραὴλ εἰς λεηλατιστάς; οὐχὶ ὁ Κύριος, αὐτὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἡμαρτήσαμεν; διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ περιπατήσωσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, οὐδὲ ὑπήκουσαν εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ. 25 Διὰ τοῦτο ἐξέχεεν ἐπ' αὐτὸν τὴν σφοδρότητα τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ πολέμου· καὶ συνέφλεξεν αὐτὸν πανταχόθεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐνόησε· καὶ ἔκαυσεν αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔβαλε τοῦτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. μγ'.] Καὶ τώρα οὕτω λέγει Κυριος, ὁ δημιουργος σου, Ἰακὼβ, καὶ ὁ πλάστης σου, Ἰσραήλ· Μὴ φοβοῦ· διότι ἐγὼ σὲ ἐλύτρωσα, σὲ ἐκάλεσα μὲ τὸ ὄνομά σου· ἐμοῦ εἶσαι 2 Ὅταν διαβαίνῃς διὰ τῶν ὑδάτων, μετὰ σοῦ θέλω εἶσθαι· καὶ ὅταν διὰ τῶν ποταμῶν, δὲν θέλουσι πλημμυρήσει ἐπὶ σέ·

ὅταν περιπατῇς διὰ τοῦ πυρὸς, δὲν θέλεις καῇ, οὐδὲ θέλει ἐξαφθῇ ἡ φλὸξ ἐπὶ σέ. 3 Διότι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σωτήρ σου· διὰ ἀντίλυτρόν σου ἔδωκα τὴν Αἴγυπτον· ὑπὲρ σοῦ, τὴν Αἰθιοπίαν καὶ Σεβά. 4 Ἀφότου ἐστάθης πολύτιμος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐδοξάσθης, καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπησα· καὶ θέλω δώσει ἀνθρώπους πολλοὺς ὑπὲρ σοῦ, καὶ λαοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς σου.

5 Μὴ φοβοῦ· διότι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ· ἀπὸ ἀνατολῶν θέλω φέρει τὸ σπέρμα σου, καὶ ἀπὸ δυσμῶν θέλω σὲ συνάξει· 6 θέλω εἰπεῖ πρὸς τὸν βορρᾶν, Δός· καὶ πρὸς τὸν νότον, Μὴ ἐμποδίσῃς· φέρε τοὺς υἱούς μου ἀπὸ μακρὰν, καὶ τὰς θυγατέρας μου ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς, 7 πάντας ὅσοι καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομά μου· διότι ἐδημιούργησα αὐτοὺς διὰ τὴν δόξαν μου· ἔπλασα αὐτοὺς καὶ ἔκαμα αὐτούς.

8 Ἐξάγαγε τὸν λαὸν τὸν τυφλὸν καὶ ἔχοντα ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν κωφὸν καὶ ἔχοντα ὦτα. 9 Ἂς συναθροισθῶσι πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἂς συναχθῶσιν οἱ λαοί· τίς μεταξὺ αὐτῶν ἀνήγγειλε τοῦτο, καὶ ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς τὰ πρότερα; ἂς φέρωσι τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ ἂς δικαιωθῶσιν· ἢ, ἂς ἀκούσωσι, καὶ ἂς εἴπωσι, Τοῦτο εἶναι ἀληθινόν.

10 Σεῖς εἶσθε μάρτυρές μου, λέγει Κύριος, καὶ ὁ δοῦλός μου, τὸν ὁποῖον ἔκλεξα, διὰ νὰ μάθητε καὶ νὰ πιστεύσητε εἰς ἐμὲ, καὶ νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι· πρὸ ἐμοῦ ἄλλος Θεὸς δὲν ὑπῆρξεν, οὐδὲ θέλει ὑπάρχει μετ' ἐμέ. 11 Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος· καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ σωτὴρ δὲν ὑπάρχει. 12 Ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, καὶ ἔδειξα· καὶ δὲν ἐστάθη εἰς ἐσᾶς ξένος θεός· σεῖς δὲ εἶσθε μάρτυρές μου, λέγει Κύριος, καὶ ἐγὼ ὁ Θεός. 13 Καὶ πρὶν γείνῃ ἡ ἡμέρα, ἐγὼ αὐτὸς ἤμην· καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ λυτρόνων ἐκ τῆς χειρός μου· θέλω κάμει, καὶ τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ αὐτό;

14 Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Λυτρωτής σας, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ· Διὰ σᾶς ἐξαπέστειλα εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ κατέβαλον πάντας τοὺς φυγάδας αὐτῆς, καὶ τοὺς Χαλδαίους τοὺς ἐγκαυχωμένους εἰς τὰ πλοῖα. 15 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ Ἅγιός σας, ὁ Ποιητὴς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Βασιλεύς σας.

16 Οὕτω λέγει Κύριος, ὅστις ἔκαμεν ὁδὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τρίβον εἰς τὰ ἰσχυρὰ ὕδατα· 17 ὅστις ἐξήγαγεν ἁμάξας, καὶ ἵππους, στράτευμα, καὶ ῥωμαλέους· πάντα ὁμοῦ ἐξηπλώθησαν κάτω, δὲν ἐσηκώθησαν· ἠφανίσθησαν, ἐσβέσθησαν ὡς στυπίον.

18 Μὴ ἐνθυμῆσθε τὰ πρότερα, καὶ μὴ συλλογίζεσθε τὰ παλαιά. 19 Ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω κάμει νέον πρᾶγμα· τώρα θέλει ἀνατείλει· δὲν θέλετε γνωρίσει αὐτό; θέλω βεβαίως κάμει ὁδὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ποταμοὺς ἐν τῇ ἀνύδρῳ. 20 Τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ θέλουσι μὲ δοξάσει, οἱ θῶες, καὶ οἱ στρουθοκάμηλοι· διότι δίδω ὕδατα εἰς τὴν ἔρημον, ποταμοὺς εἰς τὴν ἄνυδρον, διὰ νὰ ποτίσω τὸν λαόν μου, τὸν ἐκλεκτόν μου. 21 Ὁ λαὸς, τὸν ὁποῖον ἔπλασα εἰς ἐμαυτὸν, θέλει διηγεῖσθαι τὴν αἴνεσίν μου.

22 Ἀλλὰ σὺ, Ἰακὼβ, δὲν μὲ ἐπεκαλέσθης· ἀλλὰ σὺ, Ἰσραὴλ, ἐβαρύνθης ἀπ' ἐμοῦ. 23 Δὲν προσέφερες εἰς ἐμὲ τὰ ἀρνία τῶν ὁλοκαυτωμάτων σου, οὐδὲ μὲ ἐτίμησας μὲ τὰς θυσίας σου. Ἐγὼ δὲν σὲ ἐδούλωσα μὲ προσφοράς, οὐδὲ σὲ ἐβάρυνα μὲ θυμίαμα· 24 δὲν ἠγόρασας μὲ ἀργύριον κάλαμον ἀρωματικὸν δι' ἐμὲ, οὐδὲ μὲ ἐνέπλησας ἀπὸ τοῦ πάχους τῶν θυσιῶν σου· ἀλλὰ μὲ ἐδούλωσας μὲ τὰς ἁμαρτίας σου, μὲ ἐπεβάρυνας μὲ τὰς ἀνομίας σου. 25 Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι, ὅστις ἐξαλείφω τὰς παραβάσεις σου ἕνεκεν ἐμοῦ, καὶ δὲν θέλω ἐνθυμηθῆ τὰς ἁμαρτίας σου.

26 Ἐνθύμισόν με· ἂς κριθῶμεν ὁμοῦ· λέγε σὺ, διὰ νὰ δικαιωθῇς. 27 Ὁ προπάτωρ σου ἥμαρτησε, καὶ οἱ διδάσκαλοί σου ἠνόμησαν εἰς ἐμέ. 28 Διὰ τοῦτο θέλω καταστήσει βεβήλους τοὺς ἄρχοντας τοῦ ἁγιαστηρίου, καὶ θέλω παραδώσει τὸν Ἰακὼβ εἰς κατάραν, καὶ τὸν Ἰσραὴλ εἰς ὀνειδισμούς.

[ΚΕΦ. μδ'.] Ἀλλὰ τώρα ἄκουσον, δοῦλε μου Ἰακὼβ, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα· 2 οὕτω λέγει Κύριος, ὅστις σὲ ἔκαμε, καὶ σὲ ἔπλασεν ἐκ κοιλίας, καὶ θέλει σὲ βοηθήσει· Μὴ φοβοῦ, δοῦλέ μου Ἰακὼβ, καὶ σὺ Ἰεσουροὺν, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα. 3 Διότι θέλω ἐκχέει ὕδωρ ἐπὶ τὸν διψῶντα, καὶ

ποταμοὺς ἐπὶ τὴν ξηράν· θέλω ἐκχέει τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τὸ σπέρμα σου, καὶ τὴν εὐλογίαν μου ἐπὶ τοὺς ἐκγόνους σου· 4 καὶ θέλουσι βλαστήσει ὡς μεταξὺ χόρτου, ὡς ἰτέαι παρὰ τοὺς ῥύακας τῶν ὑδάτων. 5 Ὁ μὲν θέλει λέγει, Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Κυρίου· ὁ δὲ θέλει ὀνομάζεσθαι μὲ τὸ ὄνομα Ἰακώβ· καὶ ἄλλος θέλει ὑπογράφεσθαι μὲ τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἐπονομάζεσθαι μὲ τὸ ὄνομα Ἰσραήλ.

6 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ Λυτρωτὴς αὐτοῦ, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος, καὶ ἐγὼ ὁ ἔσχατος· καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει Θεός. 7 Καὶ τίς, ὡς ἐγὼ, θέλει κράξει, καὶ ἀναγγείλει, καὶ διατάξει εἰς ἐμὲ, ἀφοῦ ἐσύστησα τὸν παλαιὸν λαόν; καὶ τὰ ἐπερχόμενα, καὶ τὰ μέλλοντα, ἂς ἀναγγείλωσι πρὸς αὐτούς. 8 Μὴ φοβεῖσθε, μηδὲ τρομάζετε· ἔκτοτε δὲν σὲ ἔκαμα νὰ ἀκούσῃς, καὶ ἀνήγγειλα τοῦτο; σεῖς εἶσθε μάλιστα μάρτυρές μου· ἐκτὸς ἐμοῦ ὑπάρχει Θεός; βεβαίως δὲν ὑπάρχει βράχος· δὲν γνωρίζω οὐδένα.

9 Ὅσοι κατασκευάζουσιν εἴδωλα, πάντες εἶναι ματαιότης· καὶ τὰ πολυέραστα αὐτῶν εἴδωλα δὲν ὠφελοῦσι· καὶ αὐτοὶ εἶναι μάρτυρες αὐτῶν ὅτι δὲν βλέπουσιν, οὐδὲ νοοῦσι, διὰ νὰ καταισχυνθῶσι. 10 Τίς ἔπλασε θεὸν, ἢ ἔχυσεν εἴδωλον, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ὠφελεῖ; 11 Ἰδοὺ, πάντες οἱ σύντροφοι αὐτοῦ θέλουσιν αἰσχυνθῆ· καὶ οἱ τεχνῖται, αὐτοὶ εἶναι ἐξ ἀνθρώπων· ἂς συναχθῶσι πάντες ὁμοῦ· ἂς παρασταθῶσι· θέλουσι φοβηθῆ, θέλουσιν ἐντραπῆ πάντες ὁμοῦ. 12 Ὁ χαλκεὺς κόπτει σίδηρον, καὶ ἐργάζεται εἰς τοὺς ἄνθρακας, καὶ μὲ τὰ σφυρία μορφόνει αὐτὸ, καὶ κατασκευάζει αὐτὸ μὲ τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων αὐτοῦ· μάλιστα πεινᾷ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀποκάμνει· ὕδωρ δὲν πίνει, καὶ ἀτονίζει. 13 Ὁ ξυλουργὸς ἐξαπλόνει τὸν κανόνα, σημειόνει αὐτὸ μὲ στάθμην, ὁμαλίζει αὐτὸ μὲ ῥυκάνια, καὶ σημειόνει αὐτὸ διὰ τοῦ διαβήτου, καὶ κάμνει αὐτὸ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην μορφὴν, κατὰ ἀνθρωπίνην ὡραιότητα, διὰ νὰ κατοικῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ. 14 Κόπτει εἰς ἑαυτὸν κέδρους. καὶ λαμβάνει τὴν κυπάρισσον καὶ τὴν δρῦν, τὰ ὁποῖα ἐκλέγει εἰς ἑαυτὸν μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ δάσους· φυτεύει πεύκην, καὶ

ἡ βροχὴ αὐξάνει αὐτήν. 15 Καὶ θέλει εἶσθαι χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ καύσιμον· καὶ ἐξ αὐτοῦ λαμβάνει καὶ θερμαίνεται· προσέτι καίει αὐτὸ, καὶ ψήνει ἄρτον· προσέτι κάμνει αὐτὸ θεὸν, καὶ προσκυνεῖ αὐτό· κάμνει αὐτὸ εἴδωλον, καὶ γονατίζει ἔμπροσθεν αὐτοῦ. 16 Τὸ ἥμισυ αὐτοῦ καίει ἐν πυρί· μὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τρώγει τὸ κρέας· ψήνει τὸ ψητὸν, καὶ χορταίνει· καὶ θερμαίνεται, λέγων, Ὦ! ἐθερμάνθην, εἶδον τὸ πῦρ· 17 καὶ τὸ ἐναπολειφθὲν αὐτοῦ κάμνει θεὸν, τὸ γλυπτὸν αὐτοῦ· γονατίζει ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ προσκυνεῖ αὐτὸ, καὶ προσεύχεται εἰς αὐτὸ, καὶ λέγει, Λύτρωσόν με, διότι εἶσαι ὁ θεός μου.

18 Δὲν καταλαμβάνουσιν, οὐδὲ νοοῦσι· διότι ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διὰ νὰ μὴ βλέπωσι, καὶ τὰς καρδίας αὐτῶν διὰ νὰ μὴ νοῶσι. 19 Καὶ οὐδεὶς συλλογίζεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐδὲ εἶναι γνῶσις ἐν αὐτῷ, οὐδὲ νόησις, ὥστε νὰ εἴπῃ, "Τὸ ἥμισυ αὐτοῦ ἔκαυσα ἐν πυρί· ἔτι ἔψησα ἄρτον ἐπὶ τῶν ἀνθράκων αὐτοῦ· ἔψησα κρέας, καὶ ἔφαγον· ἔπειτα θέλω κάμει τὸ ὑπόλοιπον αὐτοῦ βδέλυγμα; θέλω προσκυνήσει δένδρου κορμόν;" 20 Βόσκεται ἀπὸ στάκτης· ἡ ἠπατημένη καρδία αὐτοῦ ἀπεπλάνησεν αὐτὸν, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, μηδὲ νὰ εἴπῃ, Τοῦτο, τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ μου, δὲν εἶναι ψεῦδος;

21 Ἐνθυμοῦ ταῦτα, Ἰακὼβ καὶ Ἰσραήλ· διότι δοῦλός μου εἶσαι· ἐγὼ σὲ ἔπλασα· δοῦλός μου εἶσαι· Ἰσραὴλ, δὲν θέλεις λησμονηθῆ ὑπ' ἐμοῦ. 22 Ἐξήλειψα, ὡς πυκνὴν ὁμίχλην, τὰς παραβάσεις σου, καὶ ὡς νέφος, τὰς ἁμαρτίας σου· ἐπίστρεψον πρὸς ἐμέ· διότι ἐγὼ σὲ ἐλύτρωσα.

23 Ψάλλετε, οὐρανοί· διότι ὁ Κύριος ἔκαμε τοῦτο· ἀλαλάξατε, τὰ κάτω τῆς γῆς· ἐκβάλετε φωνὴν ἀγαλλιάσεως, ὄρη, δάση, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς δένδρα· διότι ὁ Κύριος ἐλύτρωσε τὸν Ἰακὼβ, καὶ ἐδοξάσθη ἐν τῷ Ἰσραήλ.

24 Οὕτω λέγει ὁ Κύριος, ὅστις σὲ ἐλύτρωσε, καὶ σὲ ἔπλασεν ἐκ κοιλίας· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ ποιήσας τὰ πάντα· ὁ μόνος ἐκτείνας τοὺς οὐρανοὺς, ὁ στερεώσας τὴν γῆν ἀπ' ἐμαυτοῦ· 25 ὁ ματαιόνων τὰ σημεῖα τῶν ψευδολόγων, καὶ καθιστῶν παράφρονας τοὺς μάντεις· ὁ ἀνατρέπων τοὺς σοφοὺς, καὶ

μωραίνων τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν· 26 ὁ στερεονων τὸν λόγον τοῦ δούλου μου, καὶ ἐκπληρῶν τὴν βουλὴν τῶν μηνυτῶν μου· ὁ λέγων πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, Θέλεις κατοικισθῆ· καὶ πρὸς τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα, Θέλετε ἀνακτισθῆ, καὶ θέλω ἀνορθώσει τὰ ἐρείπια αὐτοῦ· 27 ὁ λέγων πρὸς τὴν ἄβυσσον, Γενοῦ ξηρὰ, καὶ θέλω ξηράνει τοὺς ποταμούς σου· 28 ὁ λέγων πρὸς τὸν Κῦρον, Οὗτος εἶναι ὁ βοσκός μου, καὶ θέλει ἐκπληρώσει πάντα τὰ θελήματά μου· καὶ ὁ λέγων πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, Θέλεις ἀνακτισθῆ· καὶ πρὸς τὸν ναὸν, Θέλουσι τεθῆ τὰ θεμέλιά σου.

[ΚΕΦ. με'.] Οὕτω λέγει Κύριος πρὸς τὸν κεχρισμένον αὐτοῦ, τὸν Κῦρον, τοῦ ὁποίου τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκράτησα, διὰ νὰ ὑποτάξω τὰ ἔθνη ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ θέλω λύσει τὴν ὀσφὺν τῶν βασιλέων, διὰ νὰ ἀνοίξω τὰ δίθυρα ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ αἱ πύλαι δὲν θέλουσι κλεισθῆ. 2 Ἐγὼ θελω ὑπάγει ἔμπροσθέν σου, καὶ ἐξομαλίσει τὰς σκολιὰς ὁδούς· θέλω συντρίψει τὰς χαλκίνας θύρας, καὶ κόψει τοὺς σιδηροῦς μοχλούς. 3 Καὶ θέλω σοὶ δώσει θησαυροὺς φυλαττομένους ἐν σκότει, καὶ πλούτη κεκρυμμένα ἐν ἀποκρύφοις· διὰ νὰ γνωρίσῃς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ καλῶν σε κατ' ὄνομα, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ. 4 Διὰ τὸν Ἰακὼβ τὸν δοῦλόν μου καὶ τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἐκλεκτόν μου, σὲ ἐκάλεσα μάλιστα μὲ τὸ ὄνομά σου, σὲ ἐπωνόμασα, ἂν καὶ δὲν μὲ ἐγνώρισας. 5 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν εἶναι ἄλλος· δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἐμοῦ Θεός· ἐγὼ σὲ περιέζωσα, ἂν καὶ δὲν μὲ ἐγνώρισας, 6 διὰ νὰ γνωρίσωσιν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου καὶ ἀπὸ δυσμῶν, ὅτι ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδείς· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος· 7 ὁ κατασκευάσας τὸ φῶς, καὶ ποιήσας τὸ σκότος· ὁ ποιῶν εἰρήνην, καὶ κτίζων κακόν· ἐγὼ ὁ Κύριος ποιῶ πάντα ταῦτα.

8 Σταλάξατε δρόσον ἄνωθεν, οὐρανοὶ, καὶ ἂς ῥάνωσιν αἱ νεφέλαι δικαιοσύνην· ἂς ἀνοίξῃ ἡ γῆ, καὶ ἂς γεννήσῃ σωτηρίαν, καὶ ἂς βλαστήσῃ δικαιοσύνην ὁμοῦ· ἐγὼ ὁ Κύριος ἐποίησα τοῦτο.

9 Οὐαὶ εἰς τὸν ἀντιμαχόμενον πρὸς τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ!

Ἂς ἀντιμάχεται τὸ ὄστρακον πρὸς τὰ ὄστρακα τῆς γῆς· ὁ πηλὸς θέλει εἰπεῖ πρὸς τὸν πλάττοντα αὐτὸν, Τί κάμνεις; ἢ τὸ ἔργον σου, Οὗτος δὲν ἔχει χεῖρας; 10 Οὐαὶ εἰς τὸν λέγοντα πρὸς τὸν πατέρα, Τί γεννᾷς; ἢ πρὸς τὴν γυναῖκα, Τί κοιλοπονεῖς;

11 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ Πλάστης αὐτοῦ· Ἐρωτᾶτέ με διὰ τὰ μέλλοντα περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν μου προστάξατέ με. 12 Ἐγὼ ἔκτισα τὴν γῆν, καὶ ἐποίησα ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς· ἐγὼ διὰ τῶν χειρῶν μου ἐξέτεινα τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἔδωκα διαταγὰς εἰς πᾶσαν τὴν στρατιὰν αὐτῶν. 13 Ἐγὼ ἐξήγειρα ἐκεῖνον εἰς δικαιοσύνην, καὶ θέλω διευθύνει πάσας τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· αὐτὸς θέλει οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ θέλει ἐπιστρέψει τοὺς αἰχμαλώτους μου, οὐχὶ μὲ λύτρον, οὐδὲ μὲ δῶρα, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.

14 Οὕτω λέγει Κύριος· Ὁ κόπος τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τῶν Σαβαίων, ἀνδρῶν μεγαλοσώμων, θέλουσι περάσει εἰς σὲ, καὶ σοῦ θέλουσιν εἶσθαι· ὀπίσω σου θέλουσιν ἀκολουθεῖ· μὲ ἁλύσεις θέλουσι περάσει, καὶ θέλουσι σὲ προσκυνήσει, θέλουσι σὲ ἱκετεύσει, λέγοντες, Βεβαίως ὁ Θεὸς εἶναι ἐν σοὶ, καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ἄλλος Θεός.

15 Τῳόντι σὺ εἶσαι Θεὸς κρυπτόμενος, Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σωτήρ.

16 Πάντες οὗτοι θέλουσιν αἰσχυνθῆ καὶ ἐντραπῆ· οἱ ἐργάται τῶν εἰδώλων θέλουσι φύγει ἐν καταισχύνῃ πάντες ὁμοῦ.

17 Ὁ δὲ Ἰσραὴλ θέλει σωθῆ διὰ τοῦ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον· δὲν θέλετε αἰσχυνθῆ οὐδὲ ἐντραπῆ αἰωνίως. 18 Διότι οὕτω λέγει Κύριος, ὁ ποιήσας τοὺς οὐρανούς· αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ πλάσας τὴν γῆν καὶ ποιήσας αὐτήν· ὅστις αὐτὸς ἐστερέωσεν αὐτὴν, ἔκτισεν αὐτὴν οὐχὶ ματαίως, ἀλλ' ἔπλασεν αὐτὴν διὰ νὰ κατοικῆται· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος. 19 Δὲν ἐλάλησα ἐν κρυπτῷ, οὐδὲ ἐν σκοτεινῷ τόπῳ τῆς γῆς· δὲν εἶπα πρὸς τὸ σπέρμα τοῦ Ἰακὼβ, Ζητήσατέ με ματαίως·

ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ λαλῶν δικαιοσύνην, ὁ ἀναγγέλλων εὐθύτητα.

20 Συνάχθητε καὶ ἔλθετε· πλησιάσατε ὁμοῦ, οἱ σεσωσμένοι τῶν ἐθνῶν· δὲν ἔχουσι νόησιν, ὅσοι σηκόνουσι τὸ γλυπτὸν ξύλον αὐτῶν, καὶ προσεύχονται εἰς θεὸν μὴ δυνάμενον νὰ σώσῃ. 21 Ἀπαγγείλατε, καὶ φέρετε αὐτοὺς πλησίον· μάλιστα, ἂς συμβουλευθῶσιν ὁμοῦ· τίς ἀνήγγειλε τοῦτο ἀπ' ἀρχῆς; τίς ἐφανέρωσε τοῦτο ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ; οὐχὶ ἐγὼ ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἐμοῦ ἄλλος Θεός· Θεὸς δίκαιος καὶ Σωτήρ· δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἐμοῦ.

22 Εἰς ἐμὲ βλέψατε, καὶ σώθητε, πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος. 23 Ὤμοσα κατ' ἐμαυτοῦ· ὁ λόγος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός μου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ δὲν θέλει ἐπιστραφῇ, Ὅτι πᾶν γόνυ θέλει κάμψει εἰς ἐμὲ, πᾶσα γλῶσσα θέλει ὀμνύει εἰς ἐμέ. 24 Βεβαίως θέλουσιν εἰπεῖ περὶ ἐμοῦ, Ἐν τῷ Κυρίῳ εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ δύναμις· εἰς αὐτὸν θέλουσι προσέλθει, καὶ θέλουσι καταισχυνθῇ πάντες οἱ ὀργιζόμενοι ἐναντίον αὐτοῦ. 25 Ἐν τῷ Κυρίῳ θέλει δικαιωθῇ καὶ δοξασθῇ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ.

[ΚΕΦ. μς'.] ΚΑΤΕΚΑΜΦΘΗ ὁ Βὴλ, ἔκυψεν ὁ Νεβώ· τὰ εἴδωλα αὐτῶν ἐπετέθησαν ἐπὶ ζώων, καὶ κτηνῶν· αἱ ἅμαξαι ὑμῶν ἦσαν πεφορτισμέναι φορτίον κοπιαστικόν. 2 Κύπτουσι, κάμπτουσιν ὁμοῦ· δὲν δύνανται νὰ σώσωσι τὸ φορτίον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ φέρονται εἰς αἰχμαλωσίαν.

3 Ἀκούσατέ μου, οἶκος Ἰακὼβ, καὶ ἅπαν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ, τοὺς ὁποίους ἐσήκωσα ἀπὸ κοιλίας, τοὺς ὁποίους ἐβάστασα ἀπὸ μήτρας· 4 καὶ ἕως τοῦ γήρατός σας ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι· καὶ ἕως τῶν λευκῶν τριχῶν ἐγὼ θέλω σᾶς βαστάσει· ἐγὼ σᾶς ἔκαμα, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς σηκώσει· ναὶ, ἐγὼ θέλω σᾶς βαστάσει καὶ σώσει.

5 Μὲ τίνα θέλετε μὲ ἐξομοιώσει, καὶ θέλετε μὲ ἐξισώσει καὶ μὲ συγκρίνει, καὶ θέλομεν εἶσθαι ὅμοιοι; 6 Χύνουσι χρυσίον ἐκ τοῦ βαλαντίου, καὶ ζυγίζουσιν ἀργύριον διὰ τοῦ στατῆρος,

καὶ μισθόνουσι χρυσοχοον, καὶ κατασκευάζει αὐτὸ θεόν· ἔπειτα προσπιπτουσι, καὶ προσκυνοῦσι· 7 σηκόνουσιν αὐτὸν ἐπ' ὤμου· φέρουσιν αὐτὸν, καὶ θέτουσιν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ ἵσταται· δὲν θέλει μετασαλεύσει ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ· προσέτι βοῶσι πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀποκριθῇ, οὐδὲ νὰ σώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς συμφορᾶς αὐτῶν

8 Ἐνθυμήθητε τοῦτο, καὶ δείχθητε ἄνθρωποι· ἀνακαλέσατε αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν σας, ἀποστάται. 9 Ἐνθυμήθητε τὰ πρότερα, τὰ ἀπ' ἀρχῆς· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος· ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς, καὶ οὐδεὶς ὅμοιός μου· 10 ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἀναγγέλλω τὸ τέλος, καὶ ἀπὸ πρότερον τὰ μὴ γεγονότα, λέγων, Η βουλή μου θέλει σταθῇ, καὶ θέλω ἐκτελέσει ἅπαν τὸ θέλημά μου· 11 ὅστις κράζω τὸ ἁρπακτικὸν πτηνὸν ἐξ ἀνατολῶν, τὸν ἄνδρα τῆς βουλῆς μου ἀπὸ γῆς μακρᾶς· ναὶ, ἐλάλησα, καὶ θέλω κάμει νὰ γείνῃ· ἐβουλεύθην, καὶ θέλω ἐκτελέσει αὐτό.

12 Ἀκούσατέ μου, σκληροκάρδιοι, οἱ μακρὰν ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης. 13 Ἐπλησίασα τὴν δικαιοσύνην μου· δὲν θέλει εἶσθαι μακρὰν, καὶ ἡ σωτηρία μου δὲν θέλει βραδύνει· καὶ θέλω δώσει ἐν Σιὼν σωτηρίαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, τὴν δόξαν μου.

[ΚΕΦ. μζ'.] ΚΑΤΑΒΑ καὶ κάθισον ἐπὶ τοῦ χώματος, παρθένε θυγάτηρ τῆς Βαβυλῶνος· κάθισον κατὰ γῆς· θρόνος πλέον δὲν εἶναι, θυγάτηρ τῶν Χαλδαίων· διότι δὲν θέλεις πλέον ὀνομασθῇ ἁπαλὴ καὶ τρυφερά. 2 Πίασον τὸν χειρόμυλον, καὶ ἄλεθε ἄλευρον· ἐκκάλυψον τοὺς πλοκάμους σου, γύμνωσον τοὺς πόδας, ἐκκάλυψον τὰς κνήμας, πέρασον τοὺς ποταμούς. 3 Η γύμνωσίς σου θέλει ἐκκαλυφθῇ· ναὶ, ἡ αἰσχύνη σου θέλει φανῇ· ἐκδίκησιν θέλω λάβει, καὶ δὲν θέλω φεισθῇ ἄνθρωπον. 4 Τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν τὸ ὄνομα εἶναι, Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

5 Κάθισον σιωπῶσα, καὶ εἴσελθε εἰς τὸ σκότος, θυγάτηρ τῶν Χαλδαίων· διότι δὲν θέλεις πλέον ὀνομάζεσθαι, Η κυρία τῶν βασιλείων. 6 Ὠργίσθην κατὰ τοῦ λαοῦ μου, ἐμίανα τὴν κληρονομίαν μου, καὶ παρέδωκα αὐτοὺς εἰς τὴν χεῖρά σου·

πλὴν σὺ δὲν ἔδειξας εἰς αὐτοὺς ἔλεος· σφόδρα ἐβάρυνας τὸν ζυγόν σου ἐπὶ τὸν γέροντα. 7 Καὶ εἶπας, Εἰς τὸν αἰῶνα θέλω εἶσθαι κυρία· ὥστε δὲν ἔβαλες ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ σου, οὐδὲ ἐνεθυμήθης τὰ ἔσχατα αὐτῶν.

8 Τώρα λοιπὸν ἄκουσον τοῦτο, ἡ παραδεδομένη εἰς τὰς τρυφὰς, ἡ κατοικοῦσα ἀμερίμνως, ἡ λέγουσα ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ οὐδεμία ἄλλη· δὲν θέλω καθίσει χήρα, καὶ δὲν θέλω γνωρίσει ἀτέκνωσιν. 9 Τὰ δύο ταῦτα θέλουσι βεβαίως ἐλθεῖ ἐπὶ σὲ ἐξαίφνης, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἀτέκνωσις καὶ χηρεία· θέλουσιν ἐλθεῖ ἐπὶ σὲ καθ' ὁλοκληρίαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν μαγειῶν σου, διὰ τὴν μεγάλην ἀφθονίαν τῶν γοητευμάτων σου· 10 διότι ἐθαῤῥεύθης ἐπὶ τὴν πονηρίαν σου, καὶ εἶπας, Δὲν μὲ βλέπει οὐδείς. Ἡ σοφία σου καὶ ἡ ἐπιστήμη σου σὲ ἀπεπλάνησαν· καὶ εἶπας ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ οὐδεμία ἄλλη. 11 Διὰ τοῦτο θέλει ἐλθεῖ κακὸν ἐπὶ σὲ, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃς πόθεν γεννᾶται· καὶ συμφορὰ θέλει πέσει κατὰ σοῦ, χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ ἀποστρέψῃς αὐτήν· καὶ ὄλεθρος θέλει ἐλθεῖ αἰφνιδίως ἐπὶ σὲ, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃς.

12 Στῆθι τώρα μὲ τὰς γοητείας σου, καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν μαγειῶν σου, εἰς τὰς ὁποίας ἠγωνίσθης ἐκ νεότητός σου· ἂν δύνασαι νὰ ὠφεληθῇς, ἂν δύνασαι νὰ ὑπερισχύσῃς. 13 Ἀπέκαμες ἐν τῷ πλήθει τῶν βουλῶν σου. Ἂς σηκωθῶσι τώρα οἱ οὐρανοσκόποι, οἱ ἀστρολόγοι, οἱ μηνολόγοι προγνωστικοὶ, καὶ ἂς σὲ σώσωσιν ἐκ τῶν ἐπερχομένων ἐπὶ σέ. 14 Ἰδοὺ, θέλουσιν εἶσθαι ὡς ἄχυρον· πῦρ θέλει κατακαύσει αὐτούς· δὲν θέλουσι δυνηθῇ νὰ σώσωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῆς φλογός· δὲν θέλει μείνει ἄνθραξ διὰ νὰ θερμανθῇ τις, οὐδὲ πῦρ διὰ νὰ καθίσῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ. 15 Τοιοῦτοι θέλουσιν εἶσθαι εἰς σὲ ἐκεῖνοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἐκ νεότητός σου ἐκοπίασας, οἱ ἔμποροί σου· θέλουσι φύγει περιπλανώμενοι ἕκαστος εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ· οὐδεὶς θέλει σὲ σώσει.

[ΚΕΦ. μη'.] ΑΚΟΥΣΑΤΕ τοῦτο, οἶκος Ἰακώβ· οἱ κληθέντες μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἰούδα· οἱ ὀμνύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἀνα-

φέροντες τὸν Θεον τοῦ Ἰσραὴλ, πλὴν οὐχὶ ἐν ἀληθειᾳ, οὐδὲ ἐν δικαιοσύνῃ. 2 Διότι λαμβάνουσι τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ ἐπιστηρίζονται ἐπὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ· τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι, Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.

3 Ἔκτοτε ἀνήγγειλα τὰ ἀπ' ἀρχῆς· καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματός μου, καὶ διεκήρυξα αὐτά· ἔκαμα ταῦτα αἰφνιδίως, καὶ ἔγειναν. 4 Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι εἶσαι σκληρὸς, καὶ ὁ τράχηλός σου εἶναι νεῦρον σιδηροῦν, καὶ τὸ μέτωπόν σου χάλκινον. 5 Ἔκτοτε δὲ ἀνήγγειλα τοῦτο πρὸς σέ· πρὶν γείνῃ, διεκήρυξα τοῦτο εἰς σὲ, διὰ νὰ μὴ εἴπῃς, Τὸ εἴδωλόν μου ἔκαμε ταῦτα· καὶ τὸ γλυπτόν μου, καὶ τὸ χυτόν μου, προσέταξε ταῦτα.

6 Ἤκουσας· ἰδὲ πάντα ταῦτα· καὶ δὲν θέλετε ὁμολογήσει; ἀπὸ τοῦδε διακηρύττω πρὸς σὲ νέα, μάλιστα ἀποκεκρυμμένα, καὶ τὰ ὁποῖα σὺ δὲν ἤξευρες. 7 Τώρα ἔγειναν, καὶ οὐχὶ παλαιόθεν, καὶ οὐδὲ πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἤκουσας περὶ αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ εἴπῃς, Ἰδοὺ, ἐγὼ ἤξευρον ταῦτα. 8 Οὔτε ἤκουσας, οὔτε ἤξευρες, οὔτε ἀπ' ἀρχῆς ἠνοίχθησαν τὰ ὦτά σου· διότι ἤξευρον ὅτι βεβαίως ἤθελες φερθῇ ἀπίστως, καὶ ἐκ κοιλίας ὠνομάσθης παραβάτης.

9 Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου θέλω μακρύνει τὸν θυμόν μου, καὶ διὰ τὸν ἔπαινόν μου θέλω βασταχθῇ πρὸς σὲ, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἐξολοθρεύσω. 10 Ἰδοὺ, σὲ ἐκαθάρισα, πλὴν οὐχὶ ὡς ἄργυρον· σὲ κατέστησα ἐκλεκτὸν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τῆς θλίψεως. 11 Ἕνεκεν ἐμοῦ, ἕνεκεν ἐμοῦ, θέλω κάμει τοῦτο· διότι πῶς ἤθελε μολυνθῇ τὸ ὄνομά μου; ναὶ, δὲν θέλω δώσει τὴν δόξαν μου εἰς ἄλλον.

12 Ἄκουσόν μου, Ἰακὼβ, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐκάλεσα· ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι· ἐγὼ ὁ πρῶτος, ἐγὼ καὶ ὁ ἔσχατος. 13 Καὶ ἡ χείρ μου ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἡ δεξιά μου ἐμέτρησε μὲ σπιθαμὴν τοὺς οὐρανούς· ὅταν καλῶ αὐτοὺς, παρίστανται ὁμοῦ. 14 Συνάχθητε, πάντες σεῖς, καὶ ἀκούσατε· τίς ἐκ τούτων ἀνήγγειλε ταῦτα; Ὁ Κύριος ἠγάπησεν αὐτόν· ὅθεν θέλει ἐκπληρώσει τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὁ βραχίων αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐπὶ τοὺς Χαλδαίους.

15 Ἐγὼ, ἐγὼ ἐλάλησα· ναὶ, ἐκάλεσα αὐτόν· ἔφερα αὐτὸν, καὶ ἐγὼ θέλω εὐοδώσει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

16 Πλησιάσατε πρὸς ἐμὲ, ἀκούσατε τοῦτο· ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἐλάλησα ἐν κρυπτῷ· ἐξότου ἔγεινε τοῦτο, ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ· καὶ τώρα Κύριος ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν ἐμὲ, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. 17 Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Λυτρωτής σου, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ διδάσκων σε διὰ τὴν ὠφέλειάν σου, ὁ ὁδηγῶν σε διὰ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃς. 18 Εἴθε νὰ ἤκουες τὰ προστάγματά μου! τότε ἡ εἰρήνη σου ἤθελεν εἶσθαι ὡς ποταμὸς, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κύματα θαλάσσης· 19 καὶ τὸ σπέρμα σου ἤθελεν εἶσθαι ὡς ἡ ἄμμος, καὶ τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας σου ὡς τὰ λιθάρια αὐτῆς· τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν ἤθελεν ἀποκοπῇ, οὐδὲ ἐξαλειφθῇ ἀπ' ἔμπροσθέν μου.

20 Ἐξέλθετε ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, φεύγετε ἀπὸ τῶν Χαλδαίων, μετὰ φωνῆς ἀλαλαγμοῦ ἀναγγείλατε, διακηρύξατε τοῦτο, ἐκφωνήσατε αὐτὸ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, εἴπατε, Ὁ Κύριος ἐλύτρωσε τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ. 21 Καὶ δὲν ἐδίψησαν, ὅτε ὡδήγει αὐτοὺς διὰ τῆς ἐρήμου· ἔκαμε νὰ ῥεύσωσι δι' αὐτοὺς ὕδατα ἐκ πέτρας· καὶ ἔσχισε τὴν πέτραν, καὶ τὰ ὕδατα ἔῤῥευσαν. 22 Εἰρήνη δὲν εἶναι εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, λέγει Κύριος.

ΚΕΦ. μθ'.

Ἀκούσατέ μου, αἱ νῆσοι· καὶ προσέξατε, λαοὶ μακρυνοί· Ὁ Κύριος μὲ ἐκάλεσεν ἐκ κοιλίας· ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς μητρός μου ἀνέφερε τὸ ὄνομά μου. 2 Καὶ ἔκαμε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξεῖαν· ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς χειρὸς αὐτοῦ μὲ ἔκρυψε, καὶ μὲ ἔκαμεν ὡς βέλος ἐκλεκτὸν, καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ μὲ ἔκρυψε, 3 καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ, Σὺ εἶσαι ὁ δοῦλός μου, Ἰσραὴλ, εἰς τὸν ὁποῖον θέλω δοξασθῇ. 4 Καὶ ἐγὼ εἶπα, Ματαίως ἐκοπίασα· εἰς οὐδὲν, καὶ εἰς μάτην ἀνάλωσα τὴν δύναμίν μου· πλὴν ἡ κρίσις μου εἶναι μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ ἔργον μου μετὰ τοῦ Θεοῦ μου. 5 Τώρα λοιπὸν λέγει Κύριος, ὁ πλάσας με ἐκ κοιλίας δοῦλον αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐπαναφέρω τὸν

Ἰακὼβ πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ νὰ συναχθῇ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰσραὴλ, καὶ θέλω δοξασθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Θεός μου θέλει εἶσθαι ἡ δύναμίς μου· 6 καὶ εἶπε, Μικρὸν εἶναι τὸ νὰ ἦσαι δοῦλός μου διὰ νὰ ἀνορθώσῃς τὰς φυλὰς τοῦ Ἰακὼβ, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἰσραήλ· θέλω προσέτι σὲ δώσει φῶς εἰς τὰ ἔθνη, διὰ νὰ ἦσαι ἡ σωτηρία μου ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

7 Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ἅγιος αὐτοῦ, πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον καταφρονεῖ ἄνθρωπος, πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον βδελύττεται ἔθνος, πρὸς τὸν δοῦλον τῶν ἐξουσιαστῶν· Βασιλεῖς θέλουσι σὲ ἰδεῖ καὶ σηκωθῇ, ἡγεμόνες καὶ θέλουσι σὲ προσκυνήσει, ἕνεκεν τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶναι πιστὸς, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις σὲ ἔκλεξεν.

8 Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐν καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα· καὶ θέλω σὲ διαφυλάξει, καὶ θέλω σὲ δώσει εἰς διαθήκην τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἀνορθώσῃς τὴν γῆν, νὰ κληροδοτήσῃς κληρονομίας ἠρημωμένας· 9 λέγων πρὸς τοὺς δεσμίους, Ἐξέλθετε· πρὸς τοὺς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύφθητε. Θέλουσι βοσκηθῇ πλησίον τῶν ὁδῶν, καὶ αἱ βοσκαὶ αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι ἐν πᾶσι τοῖς ὑψηλοῖς τόποις. 10 Δὲν θέλουσι πεινάσει, οὐδὲ διψήσει· δὲν θέλει προσβάλλει αὐτοὺς οὔτε καύσων, οὔτε ἥλιος· διότι ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς θέλει ὁδηγήσει αὐτοὺς, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων θέλει φέρει αὐτούς. 11 Καὶ θέλω κάμει πάντα τὰ ὄρη μου ὁδοὺς, καὶ αἱ τρίβοι μου θέλουσιν ὑψωθῇ. 12 Ἰδοὺ, οὗτοι θέλουσιν ἐλθεῖ μακρόθεν· καὶ ἰδοὺ, οὗτοι ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἀπὸ νότου, καὶ οὗτοι ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ Σινείμ.

13 Εὐφραίνεσθε, οὐρανοί· καὶ ἀγάλλου, ἡ γῆ· ἀλαλάξατε, τὰ ὄρη· διότι ὁ Κύριος παρηγόρησε τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τοὺς τεθλιμμένους αὐτοῦ ἠλέησεν.

14 Ἀλλ' ἡ Σιὼν εἶπεν, Ὁ Κύριος μὲ ἐγκατέλιπε, καὶ ὁ Κύριός μου μὲ ἐλησμόνησε.

15 Δύναται γυνὴ νὰ λησμονήσῃ τὸ θηλάζον βρέφος αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐλεήσῃ τὸ τέκνον τῆς κοιλίας αὐτῆς; ἀλλὰ καὶ ἂν αὗται λησμονήσωσιν, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω σὲ λησμονήσει.

16 Ἰδοὺ, ἐπὶ τῶν παλαμῶν μου σὲ ἐζωγράφισα· τὰ τείχη σου εἶναι πάντοτε ἐνώπιόν μου. 17 Τὰ τέκνα σου θέλουσιν ἐλθεῖ μετὰ σπουδῆς· οἱ δὲ καταστρέφοντές σε καὶ ἐρημόνοντές σε, θέλουσιν ἐξέλθει ἀπὸ σοῦ. 18 Ὕψωσον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἰδέ· πάντες οὗτοι συναθροίζονται ὁμοῦ, ἔρχονται πρὸς σέ. Ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος, ὅτι σὺ θέλεις ἐνδυθῆ πάντας τούτους ὡς κόσμημα, καὶ ὡς νύμφη θέλεις στολισθῆ αὐτούς. 19 Διότι οἱ ἠφανισμένοι σου καὶ οἱ ἠρημωμένοι σου τόποι, καὶ ἡ γῆ σου ἡ κατεφθαρμένη, θέλουσιν εἶσθαι τώρα παραπολὺ μάλιστα στενοὶ διὰ τοὺς κατοίκους σου· ἐκεῖνοι δὲ, οἵτινες σὲ κατέτρωγον, θέλουσι μακρυνθῆ ἀπὸ σοῦ. 20 Τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα θέλεις ἀποκτήσει μετὰ τὴν ἀτεκνίαν σου, θέλουσιν εἰπεῖ πρὸς ἑτι εἰς τὰ ὦτά σου, Στενὸς εἶναι ὁ τόπος δι' ἐμέ· κάμε εἰς ἐμὲ τόπον διὰ νὰ κατοικήσω. 21 Τότε θέλεις εἰπεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἐγέννησεν εἰς ἐμὲ ταῦτα, ἐνῷ ἐγὼ ἤμην ἠτεκνωμένη, καὶ ἔρημος, αἰχμάλωτος, καὶ μεταφερομένη; ταῦτα δὲ τίς ἐξέθρεψεν; ἰδοὺ, ἐγὼ εἶχον ἐγκαταλειφθῆ μόνη· ταῦτα, ποῦ ἦσαν;

22 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, θέλω ὑψώσει τὴν χεῖρά μου πρὸς τὰ ἔθνη, καὶ στήσει τὴν σημαίαν μου πρὸς τοὺς λαοὺς, καὶ θέλουσι φέρει τοὺς υἱούς σου ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ αἱ θυγατέρες σου θέλουσι φερθῆ ἐπ' ὤμων· 23 καὶ βασιλεῖς θέλουσιν εἶσθαι οἱ παιδοτρόφοι σου, καὶ αἱ βασίλισσαι αὐτῶν αἱ τροφοί σου· θέλουσι σὲ προσκυνήσει μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν, καὶ γλείφει τὸ χῶμα τῶν ποδῶν σου· καὶ θέλεις γνωρίσει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, καὶ ὅτι οἱ προσμένοντές με δὲν θέλουσιν αἰσχυνθῆ.

24 Δύναται τὸ λάφυρον νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, ἢ νὰ ἐλευθερωθῶσιν οἱ δικαίως αἰχμαλωτισθέντες; 25 Ἀλλ' ὁ Κύριος οὕτω λέγει· Καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ ἰσχυροῦ θέλουσιν ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ λάφυρον τοῦ τρομεροῦ θέλει ἀποσπασθῆ· διότι ἐγὼ θέλω δικολογήσει πρὸς τοὺς δικολογοῦντας κατὰ σοῦ, καὶ ἐγὼ θέλω σώσει τὰ τέκνα σου. 26 Τοὺς δὲ καταθλίβοντάς σε θέλω κάμει νὰ φάγωσι τὰς ἰδίας αὐτῶν σάρκας· καὶ θέλουσι μεθυσθῆ μὲ τὸ ἴδιον αὐτῶν αἷμα, ὡς μὲ νέον οἶνον·

καὶ θέλει γνωρισει πᾶσα σὰρξ, ὅτι ἐγὼ ὁ Κύριος εἶμαι ὁ Σωτήρ σου, καὶ ὁ Λυτρωτής σου, ὁ Ἰσχυρὸς τοῦ Ἰακώβ.

[ΚΕΦ. ν'.] ΟΥΤΩ λέγει Κύριος· Ποῦ εἶναι τὸ ἔγγραφον τοῦ διαζυγίου τῆς μητρός σας, δι' οὗ ἀπέβαλον αὐτήν; ἢ τίς εἶναι ἐκ τῶν δανειστῶν μου εἰς τὸν ὁποῖον σᾶς ἐπώλησα; Ἰδοὺ, διὰ τὰς ἀνομίας σας ἐπωλήθητε, καὶ διὰ τὰς παραβάσεις σας ἀπεβλήθη ἡ μήτηρ σας. 2 Διὰ τί, ὅτε ἦλθον, δὲν ὑπῆρχεν οὐδείς; καὶ ὅτε ἐκάλεσα, δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀποκρινόμενος; Ἐσμικρύνθη ποσῶς ἡ χείρ μου, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ λυτρώσῃ; ἢ δὲν ἔχω δύναμιν νὰ ἐλευθερώσω; Ἰδοὺ, ἐγὼ μὲ τὴν ἐπιτίμησίν μου ἐξήρανα τὴν θάλασσαν, ἔκαμα ἔρημον τοὺς ποταμούς· οἱ ἰχθύες αὐτῶν ἐξηράνθησαν δι' ἔλλειψιν ὕδατος, καὶ ἀπέθανον ὑπὸ δίψης. 3 Ἐγὼ περιενδύω τοὺς οὐρανοὺς σκότος, καὶ θέτω σάκκον τὸ περικάλυμμα αὐτῶν.

4 Κύριος ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἐμὲ γλῶσσαν πεπαιδευμένων, διὰ νὰ ἐξεύρω πῶς νὰ λαλήσω λόγον ἐν καιρῷ πρὸς τὸν βεβαρυμένον· ἐγείρει ἀπὸ πρωΐ εἰς πρωΐ, ἐγείρει τὸ ὠτίον μου, διὰ νὰ ἀκούω ὡς οἱ πεπαιδευμένοι. 5 Κύριος ὁ Θεὸς ἤνοιξεν ὠτίον ἐν ἐμοὶ, καὶ ἐγὼ δὲν ἠπείθησα, οὐδὲ ἐστράφην ὀπίσω. 6 Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς τοὺς μαστιγοῦντας, καὶ τὰς σιαγόνας μου εἰς τοὺς μαδίζοντας· δὲν ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ ὑβρισμῶν καὶ ἐμπτυσμάτων. 7 Διότι Κύριος ὁ Θεὸς θέλει μὲ βοηθήσει· διὰ τοῦτο δὲν ἐνετράπην· διὰ τοῦτο ἔθεσα τὸ πρόσωπόν μου ὡς πέτραν σκληρὰν, καὶ ἐξεύρω ὅτι δὲν θέλω καταισχυνθῆ. 8 Πλησίον εἶναι ὁ δικαιόνων με· τίς θέλει κριθῆ μετ' ἐμοῦ; ἂς παρασταθῶμεν ὁμοῦ· τίς εἶναι ἡ ἀντιδικός μου; ἂς πλησιάσῃ εἰς ἐμέ. 9 Ἰδοὺ, Κύριος ὁ Θεὸς θέλει μὲ βοηθήσει· τίς θέλει μὲ καταδικάσει; ἰδοὺ, πάντες οὗτοι θέλουσι παλαιωθῆ ὡς ἱμάτιον· ὁ σκώληξ θέλει καταφάγει αὐτούς.

10 Τίς εἶναι μεταξύ σας ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ὁ ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ δούλου αὐτοῦ; οὗτος, καὶ ἂν περιπατῇ ἐν σκότει, καὶ δὲν ἔχῃ φῶς, ἂς θαρρῇ ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἂς ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

11 Ἰδοὺ, πάντες σεῖς, οἱ ἀνάπτοντες πῦρ, καὶ περικυκλουμενοι μὲ σπινθῆρας, περιπατεῖτε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ πυρός σας, καὶ διὰ τῶν σπινθήρων τοὺς ὁποίους ἐξήψατε· Τοῦτο σᾶς ἔγειινεν ὑπὸ τῆς χειρός μου, ἐν λύπῃ θέλετε κοίτεσθαι.

[ΚΕΦ. να'.] ἌΚΟΥΣΑΤΕ' μου, σεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν δικαιοσύνην, οἱ ζητοῦντες τὸν Κύριον· ἐμβλέψατε εἰς τὸν βράχον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλατομήθητε, καὶ εἰς τὸ στόμιον τοῦ λάκκου ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθητε. 2 Ἐμβλέψατε εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα σας, καὶ εἰς τὴν Σάῤῥαν, ἥτις σᾶς ἐγέννησε· διότι ἐκάλεσα αὐτὸν ὄντα ἕνα, καὶ εὐλόγησα αὐτὸν, καὶ ἐπλήθυνα αὐτόν. 3 Ὁ Κύριος λοιπὸν θέλει παρηγορήσει τὴν Σιών· αὐτὸς θέλει παρηγορήσει πάντας τοὺς ἠρημωμένους τόπους αὐτῆς· καὶ θέλει κάμει τὴν ἔρημον αὐτῆς ὡς τὴν Ἐδὲμ, καὶ τὴν ἐρημίαν αὐτῆς ὡς παράδεισον τοῦ Κυρίου· εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις θέλει εὑρίσκεσθαι ἐν αὐτῇ, δοξολογια, καὶ φωνὴ αἰνέσεως.

4 Ἄκουσόν μου, λαέ μου· καὶ δὸς ἀκρόασιν εἰς ἐμὲ, ἔθνος μου· διότι νόμος θέλει ἐξέλθει παρ' ἐμοῦ, καὶ θέλω στήσει τὴν κρίσιν μου διὰ φῶς τῶν λαῶν. 5 Ἡ δικαιοσύνη μου πλησιάζει· ἡ σωτηρία μου ἐξῆλθε, καὶ οἱ βραχίονές μου θέλουσι κρίνει τοὺς λαούς· αἱ νῆσοι θέλουσι προσμένει ἐμὲ, καὶ θέλουσιν ἐλπίζει ἐπὶ τὸν βραχίονά μου. 6 Ὑψώσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ βλέψατε εἰς τὴν γῆν κάτω· διότι οἱ οὐρανοὶ θέλουσι διαλυθῆ ὡς καπνὸς, καὶ ἡ γῆ θέλει παλαιωθῆ ὡς ἱμάτιον, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ θέλουσιν ἀποθάνει ἐξίσου· ἀλλ' ἡ σωτηρία μου θέλει εἶσθαι εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ἡ δικαιοσύνη μου δὲν θέλει ἐκλείψει.

7 Ἀκούσατέ μου, σεῖς οἱ γνωρίζοντες δικαιοσύνην· λαὲ, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ νόμος μου· μὴ φοβεῖσθε τὸν ὀνειδισμὸν τῶν ἀνθρώπων, μηδὲ ταράττεσθε εἰς τὰς ὕβρεις αὐτῶν. 8 Διότι ὡς ἱμάτιον θέλει καταφάγει αὐτοὺς ὁ σκώληξ, καὶ ὡς μαλλίον θέλει καταφάγει αὐτοὺς ὁ σής· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη μου θέλει μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ἡ σωτηρία μου εἰς γενεὰς γενεῶν.

9 Ἐξεγέρθητι, ἐξεγέρθητι, ἐνδύθητι δύναμιν, βραχίων Κυρίου! ἐξεγέρθητι ὡς ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἡμέραις, ἐν ταῖς παλαιαῖς γενεαῖς! Δὲν εἶσαι σὺ, ὁ πατάξας τὴν Ῥαὰβ, καὶ τραυματίσας τὸν δράκοντα; 10 Δὲν εἶσαι σὺ, ὁ ξηράνας τὴν θάλασσαν, τὰ ὕδατα τῆς μεγάλης ἀβύσσου; ὁ ποιήσας τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ὁδὸν διαβάσεως τῶν λελυτρωμένων; 11 Καὶ οἱ λελυτρωμένοι τοῦ Κυρίου θέλουσιν ἐπιστρέψει, καὶ ἐλθεῖ ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς Σιών· καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν· ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην θέλουσιν ἀπολαύσει· ἡ λύπη καὶ ὁ στεναγμὸς θέλουσι φύγει.

12 Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι ὁ παρηγορῶν ὑμᾶς. Σὺ τίς εἶσαι, καὶ φοβεῖσαι ἀπὸ ἀνθρώπου θνητοῦ, καὶ ἀπὸ υἱοῦ ἀνθρώπου, ὅστις θέλει γείνει ὡς χόρτος· 13 καὶ ἐλησμόνησας Κύριον τὸν Ποιητήν σου, τὸν ἐκτείναντα τοὺς οὐρανοὺς, καὶ θεμελιώσαντα τὴν γῆν· καὶ ἐφοβοῦ πάντοτε καθ' ἡμέραν τὴν ὀργὴν τοῦ καταθλίβοντός σε, ὡς ἐὰν ἦτο ἕτοιμος νὰ καταστρέψῃ; καὶ ποῦ εἶναι τώρα ἡ ὀργὴ τοῦ καταθλίβοντος; 14 Ὁ ᾐχμαλωτισμένος σπεύδει νὰ λυθῇ, καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐν τῷ λάκκῳ, μηδὲ νὰ στερηθῇ τὸν ἄρτον αὐτοῦ· 15 διότι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ταράττων τὴν θάλασσαν, καὶ ἠχοῦσι τὰ κύματα αὐτῆς· Κύριος τῶν δυνάμεων τὸ ὄνομα αὐτοῦ. 16 Καὶ ἔθεσα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου, καὶ σὲ ἐσκέπασα μὲ τὴν σκιὰν τῆς χειρός μου, διὰ νὰ στερεώσω τοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ θεμελιώσω τὴν γῆν· καὶ διὰ νὰ εἴπω πρὸς τὴν Σιὼν, Λαός μου εἶσαι.

17 Ἐξεγέρθητι, ἐξεγέρθητι, ἀνάστηθι, Ἰερουσαλὴμ, ἥτις ἔπιες ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου τὸ ποτήριον τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ· ἔπιες, ἐξεκένωσας καὶ αὐτὴν τὴν τρυγίαν τοῦ ποτηρίου τῆς ζάλης. 18 Ἐκ πάντων τῶν υἱῶν τοὺς ὁποίους ἐγέννησε, δὲν ὑπάρχει ὁ ὁδηγῶν αὐτήν· οὐδὲ εἶναι, ἐκ πάντων τῶν υἱῶν τοὺς ὁποίους ἐξέθρεψεν, ὁ πιάνων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός. 19 Τὰ δύο ταῦτα ἦλθον ἐπὶ σέ· τίς θέλει σὲ συλλυπηθῇ; ἐρήμωσις καὶ καταστροφὴ, καὶ πεῖνα καὶ μάχαιρα· διὰ τίνος νὰ σὲ παρηγορήσω; 20 Οἱ υἱοί σου ἀπενεκρώθησαν· κοίτονται ἐπ' ἄκρου πασῶν τῶν ὁδῶν, ὡς ἄγριος ταῦρος ἐν δικτύοις· εἶναι

πλήρεις τοῦ θυμοῦ τοῦ Κυρίου, τῆς ἐπιτιμήσεως τοῦ Θεοῦ σου.

21 Ὅθεν, ἄκουε τώρα τοῦτο, τεθλιμμένη, καὶ μεθύουσα, πλὴν οὐχὶ ἐξ οἴνου· 22 οὕτω λέγει ὁ Κύριός σου, ὁ Κύριος, καὶ ὁ Θεός σου, ὁ δικολογῶν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· Ἰδοὺ, ἔλαβον ἐκ τῶν χειρῶν σου τὸ ποτήριον τῆς ζάλης, τὴν τρυγίαν τοῦ ποτηρίου τοῦ θυμοῦ μου· δὲν θέλεις πλέον πίει αὐτὸ τοῦ λοιποῦ· 23 καὶ θέλω βάλει αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τῶν καταθλιβόντων σε, οἵτινες εἶπον πρὸς τὴν ψυχήν σου, Κύψον, διὰ νὰ περάσωμεν· καὶ σὺ ἔβαλες τὸ σῶμά σου ὡς γῆν, καὶ ὡς ὁδὸν, εἰς τοὺς διαβαίνοντας.

[ΚΕΦ. νβ'.] Ἐξεγέρθητι, ἐξεγέρθητι, ἐνδύθητι τὴν δύναμίν σου, Σιών· ἐνδύθητι τὰ ἱμάτια τῆς μεγαλοπρεπείας σου, Ἱερουσαλὴμ, πόλις ἁγία· διότι τοῦ λοιποῦ δὲν θέλει πλέον εἰσέλθει εἰς σὲ ὁ ἀπερίτμητος καὶ ἀκάθαρτος. 2 Ἐκτινάχθητι τὸ χῶμα· σηκώθητι, κάθισον, Ἱερουσαλήμ· λύσον τὰ δεσμὰ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου, αἰχμάλωτος θυγάτηρ τῆς Σιών. 3 Διότι οὕτω λέγει Κύριος· Ἐπωλήθητε διὰ μηδὲν, καὶ θέλετε λυτρωθῆ ἄνευ ἀργυρίου. 4 Διότι οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ὁ λαός μου κατέβη τὸ πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ παροικήσῃ ἐκεῖ, καὶ οἱ Ἀσσύριοι ἀναιτίως κατέθλιψαν αὐτούς. 5 Τώρα λοιπὸν, τί ἔχω νὰ κάμω ἐδῶ, λέγει Κύριος, ἐπειδὴ ὁ λαός μου ἐλήφθη διὰ μηδέν; οἱ ἐξουσιάζοντες ἐπ' αὐτοῦ κάμνουσιν αὐτὸν νὰ ὀλολύζῃ, λέγει Κύριος· καὶ τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται πάντοτε καθ' ἡμέραν. 6 Διὰ τοῦτο ὁ λαός μου θέλει γνωρίσει τὸ ὄνομά μου· διὰ τοῦτο θέλει γνωρίσει ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ λαλῶν· ἰδοὺ, ἐγώ.

7 Πόσον ὡραῖοι εἶναι ἐπὶ τῶν ὀρέων οἱ πόδες τοῦ εὐαγγελιζομένου, τοῦ κηρύττοντος εἰρήνην! τοῦ εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ, τοῦ κηρύττοντος σωτηρίαν, τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν Σιών, Ὁ Θεός σου βασιλεύει! 8 Οἱ φύλακές σου θέλουσιν ὑψώσει φωνήν· ἐν φωναῖς ὁμοῦ θέλουσιν ἀλαλάζει· διότι θέλουσιν ἰδεῖ ὀφθαλμὸς πρὸς ὀφθαλμὸν, ὅταν ὁ Κύριος ἀνορθώσῃ τὴν Σιών.

9 Ἀλαλάξατε, εὐφράνθητε ὁμοῦ, ἠρημωμένοι τόποι τῆς

Ιερουσαλήμ· διότι ὁ Κύριος παρηγόρησε τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐλύτρωσε τὴν Ἰερουσαλήμ. 10 Ὁ Κύριος ἐγύμνωσε τὸν ἅγιον βραχίονα αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν· καὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς θέλουσιν ἰδεῖ τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

11 Σύρθητε, σύρθητε, ἐξέλθετε ἐκεῖθεν, μὴ ἐγγίσητε ἀκάθαρτον· ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῆς· καθαρίσθητε σεῖς οἱ βαστάζοντες τὰ σκεύη τοῦ Κυρίου· 12 διότι δὲν θέλετε ἐξέλθει ἐν βίᾳ, οὐδὲ μετὰ φυγῆς θέλετε ὁδοιπορήσει· διότι ὁ Κύριος θέλει ὑπάγει ἔμπροσθέν σας, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ θέλει εἶσθαι ἡ ὀπισθοφυλακή σας.

13 ΙΔΟΥ, ὁ δοῦλός μου θέλει εὐοδωθῆ· θέλει ὑψωθῆ, καὶ δοξασθῆ, καὶ ἀναβῆ ὑψηλὰ σφόδρα. 14 Καθὼς πολλοὶ ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἐπὶ σὲ, τόσον ἦτο τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἄδοξον παρὰ παντὸς ἀνθρώπου, καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ παρὰ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων! 15 Οὕτω θέλει ῥαντίσει πολλὰ ἔθνη· οἱ βασιλεῖς θέλουσι φράξει τὸ στόμα αὐτῶν ἐπ' αὐτόν· διότι θέλουσιν ἰδεῖ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς· καὶ θέλουσι νοήσει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσαν.

[ΚΕΦ. νγ'.] Τίς ἐπίστευσεν εἰς τὸ κήρυγμα ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων τοῦ Κυρίου εἰς τίνα ἀπεκαλύφθη; 2 Διότι ἀνέβη ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς τρυφερὸν φυτὸν, καὶ ὡς ῥίζα ἀπὸ ξηρᾶς γῆς· δὲν ἔχει εἶδος, οὐδὲ κάλλος· καὶ εἴδομεν αὐτὸν, καὶ δὲν εἶχεν ὡραιότητα ὥστε νὰ ἐπιθυμῶμεν αὐτόν. 3 Καταπεφρονημένος καὶ ἀπερρίμμένος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος θλίψεων, καὶ δόκιμος ἀσθενείας· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποστρέφει τὶς τὸ πρόσωπον, κατεφρονήθη, καὶ ὡς οὐδὲν ἐλογίσθημεν αὐτόν. 4 Αὐτὸς τῳόντι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε, καὶ τὰς θλίψεις ἡμῶν ἐπεφορτίσθη· ἡμεῖς δὲ ἐνομίσαμεν αὐτὸν τετραυματισμένον, πεπληγωμένον ὑπὸ Θεοῦ, καὶ τεταλαιπωρημένον. 5 Ἀλλ' αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς παραβάσεις ἡμῶν, ἐταλαιπωρήθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· ἡ τιμωρία, ἥτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ἡμῶν, ἦτο ἐπ' αὐτόν· καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. 6 Πάντες ἡμεῖς ἐπλανήθημεν

ὡς πρόβατα· ἐστράφημεν ἕκαστος εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· καὶ ὁ Κύριος ἔθεσεν ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀνομίαν πάντων ἡμῶν. 7 Αὐτὸς ἦτο κατατεθλιμμένος καὶ βεβασανισμένος, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ· ἐφέρθη ὡς ἀρνίον ἐπὶ σφαγὴν, καὶ ὡς πρόβατον ἔμπροσθεν τοῦ κείροντος αὐτὸ ἄφωνον, οὕτω δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ. 8 Ἀπὸ καταθλίψεως καὶ κρίσεως ἀνηρπάχθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς θέλει διηγηθῇ; διότι ἐσηκώθη ἀπὸ τῆς γῆς τῶν ζώντων· διὰ τὰς παραβάσεις τοῦ λαοῦ μου ἐτραυματίσθη. 9 Καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ διωρίσθη μετὰ τῶν κακούργων· πλὴν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐστάθη μετὰ τοῦ πλουσίου· διότι δὲν ἔκαμεν ἀνομίαν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. 10 Ἀλλ' ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ βασανίσῃ αὐτόν· ἐταλαιπώρησεν αὐτόν.

Ἀφοῦ ὅμως δώσῃς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας, θέλει ἰδεῖ ἔκγονα, θέλει μακρύνει τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, καὶ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου θέλει εὐοδωθῇ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. 11 Θέλει ἰδεῖ τοὺς καρποὺς τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ θέλει χορτασθῇ· ὁ δίκαιος δοῦλός μου θέλει δικαιώσει πολλοὺς διὰ τῆς ἐπιγνώσεως αὐτοῦ· διότι αὐτὸς θέλει βαστάσει τὰς ἀνομίας αὐτῶν. 12 Διὰ τοῦτο θέλω δώσει εἰς αὐτὸν μερίδα μετὰ τῶν μεγάλων, καὶ τοὺς ἰσχυροὺς θέλει μοιρασθῇ λάφυρον, διότι παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον, καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη, καὶ αὐτὸς ἐβάστασε τὰς ἁμαρτίας πολλῶν, καὶ θέλει μεσιτεύσει ὑπὲρ τῶν ἀνόμων.

[ΚΕΦ. νδ'.] ΕΥΦΡΑΝΘΗΤΙ, στεῖρα, ἡ μὴ τίκτουσα· ἀναβόησον ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ τέρπου, ἡ μὴ ὠδίνουσα· διότι πλειότερα εἶναι τὰ τέκνα τῆς ἠρημωμένης παρὰ τὰ τέκνα τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα, λέγει Κύριος. 2 Πλάτυνον τὸν τόπον τῆς σκηνῆς σου, καὶ ἂς ἐκτείνωσι τὰ παραπετάσματα τῶν κατοικιῶν σου· μὴ φεισθῇς· μάκρυνον τὰ σχοινία σου, καὶ στερέωσον τοὺς πασσάλους σου. 3 Διότι θέλεις ἐκτανθῇ εἰς τὰ δεξιὰ καὶ εἰς τὰ ἀριστερά· καὶ τὸ σπέρμα σου θέλει κληρονομήσει τὰ ἔθνη, καὶ θέλει κάμει τὰς ἠρημωμένας πόλεις νὰ κατοικισθῶσι.

4 Μὴ φοβοῦ· διότι δὲν θέλεις καταισχυνθῆ· μηδὲ ἐντρέπου· διότι δὲν θέλεις αἰσχυνθῆ· διότι θέλεις λησμονήσει τὴν αἰσχύνην τῆς νεότητος σου, καὶ δὲν θέλεις ἐνθυμηθῆ πλέον τὸ ὄνειδος τῆς χηρείας σου. 5 Διότι ὁ ἀνήρ σου εἶναι ὁ Ποιητής σου· τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι, Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· καὶ ὁ Λυτρωτής σου εἶναι ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· αὐτὸς θέλει ὀνομασθῆ, Ὁ Θεὸς πάσης τῆς γῆς. 6 Διότι ὁ Κύριος σὲ ἐκάλεσεν ὡς γυναῖκα ἐγκαταλελειμμένην καὶ τεθλιμμένην τὸ πνεῦμα, καὶ γυναῖκα νεότητος ἀποβεβλημένην, λέγει ὁ Θεός σου. 7 Σὲ ἐγκατέλιπον διὰ ὀλίγον καιρόν· πλὴν μὲ ἔλεος μέγα θέλω σὲ περισυνάξει. 8 Ἐν θυμῷ μικρῷ ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ σοῦ διὰ μίαν στιγμήν· μὲ ἔλεος ὅμως αἰώνιον θέλω σὲ ἐλεήσει, λέγει Κύριος ὁ Λυτρωτής σου. 9 Διότι τοῦτο εἶναι εἰς ἐμὲ ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Νῶε· ἐπειδὴ, καθὼς ὤμοσα ὅτι τὰ ὕδατα τοῦ Νῶε δὲν θέλουσιν ἐπέλθει πλέον ἐπὶ τὴν γῆν, οὕτως ὤμοσα ὅτι δὲν θέλω θυμωθῆ πλέον κατὰ σοῦ, οὐδὲ σὲ ἐλέγξει. 10 Διότι τὰ ὄρη θέλουσι μετατοπισθῆ, καὶ οἱ λόφοι μετακινηθῆ· πλὴν τὸ ἔλεός μου δὲν θέλει ἐκλείψει ἀπὸ σοῦ, οὐδὲ ἡ διαθήκη τῆς εἰρήνης μου μετακινηθῆ, λέγει Κύριος, ὁ ἐλεῶν σε.

11 Ὦ τεθλιμμένη, τεταραγμένη, ἀπαρηγόρητος, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω στρώσει τοὺς λίθους σου ἐκ μαρμάρων πορφυρῶν, καὶ θέλω βάλει τὰ θεμέλιά σου ἐκ σαπφείρων. 12 Καὶ θέλω κάμει τὰς ἐπάλξεις σου ἐξ ἀχάτου, καὶ τὰς πύλας σου ἐξ ἀνθράκων, καὶ ἅπαντα τὸν περίβολόν σου ἐκ λίθων ἐκλεκτῶν. 13 Πάντες δὲ οἱ υἱοί σου θέλουσιν εἶσθαι διδακτοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἡ εἰρήνη τῶν υἱῶν σου. 14 Ἐν δικαιοσύνῃ θέλεις στερεωθῆ· μακρὰν ἀπὸ τῆς καταδυναστείας θέλεις εἶσθαι· διότι δὲν θέλεις φοβεῖσθαι· καὶ ἀπὸ τοῦ τρόμου, διότι δὲν θέλει σὲ πλησιάσει.

15 Ἰδοὺ, βεβαίως θέλουσι συναχθῆ ὁμοῦ ἐναντίον σου, πλὴν οὐχὶ δι' ἐμοῦ· Ὅσοι συναχθῶσιν ὁμοῦ ἐναντίον σου, κατὰ σοῦ, θέλουσι πέσει. 16 Ἰδοὺ, ἐγὼ ἔκαμον τὸν χαλκέα, ὅστις φυσᾷ τοὺς ἄνθρακας ἐν τῷ πυρὶ, καὶ ἐξάγει τὸ ἐργαλεῖον διὰ

τὸ ἔργον αὐτοῦ· καὶ ἐγὼ ἔκαμον τὸν πορθητὴν διὰ νὰ καταστρέφῃ. 17 Οὐδὲν ὅπλον κατασκευασθὲν ἐναντίον σου θέλει εὐοδωθῆ· καὶ πᾶσαν γλῶσσαν, ἥτις ἤθελε κινηθῆ κατὰ σοῦ, θέλεις νικήσει ἐν τῇ κρίσει. Αὕτη εἶναι ἡ κληρονομία τῶν δούλων τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν εἶναι ἐξ ἐμοῦ, λέγει ὁ Κύριος.

[ΚΕΦ. νε'.] Ὦ ΠΑΝΤΕΣ οἱ διψῶντες, ἔλθετε εἰς τὰ ὕδατα· καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀργύριον, ἔλθετε, ἀγοράσατε, καὶ φάγετε· ναὶ, ἔλθετε, ἀγοράσατε οἶνον καὶ γάλα, ἄνευ ἀργυρίου καὶ ἄνευ τιμῆς. 2 Διὰ τί ἐξοδεύετε ἀργύρια οὐχὶ εἰς ἄρτον; καὶ τὸν κόπον σας οὐχὶ εἰς χορτασμόν; ἀκούσατέ μου μετὰ προσοχῆς, καὶ θέλετε φάγει ἀγαθὰ, καὶ ἡ ψυχή σας θέλει εὐφρανθῆ εἰς τὸ πάχος. 3 Κλίνατε τὸ ὠτίον σας, καὶ ἔλθετε πρὸς ἐμέ· ἀκούσατε, καὶ ἡ ψυχή σας θέλει ζήσει· καὶ θέλω κάμει πρὸς ἐσᾶς αἰώνιον διαθήκην, τὰ ἐλέη τοῦ Δαβὶδ τὰ πιστά. 4 Ἰδοὺ, ἔδωκα αὐτὸν μαρτύριον εἰς τοὺς λαοὺς, ἄρχοντα καὶ προστάττοντα εἰς τοὺς λαούς. 5 Ἰδοὺ, θέλεις καλέσει ἔθνος τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζες· καὶ ἔθνη, τὰ ὁποῖα δὲν σὲ ἐγνώριζον, θέλουσι τρέξει πρὸς σὲ, διὰ Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ διὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ· διότι σὲ ἐδόξασε.

6 Ζητεῖτε τὸν Κύριον, ἐνόσῳ δύναται νὰ εὑρεθῇ· ἐπικαλεῖσθε αὐτὸν, ἐνόσῳ εἶναι πλησίον. 7 Ἂς ἐγκαταλίπῃ ὁ ἀσεβὴς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄδικος τὰς βουλὰς αὐτοῦ· καὶ ἂς ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Κύριον, καὶ θέλει ἐλεήσει αὐτόν· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, διότι αὐτὸς θέλει συγχωρήσει ἀφθόνως.

8 Διότι αἱ βουλαί μου δὲν εἶναι βουλαὶ ὑμῶν, οὐδὲ ὁδοὶ ὑμῶν αἱ ὁδοί μου, λέγει Κύριος. 9 Ἀλλ' ὅσον εἶναι ὑψηλοὶ οἱ οὐρανοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως αἱ ὁδοί μου εἶναι ὑψηλότεροι τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ αἱ βουλαί μου τῶν βουλῶν ὑμῶν. 10 Διότι καθὼς καταβαίνει ἡ βροχὴ καὶ ἡ χιὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ δὲν ἐπιστρέφει ἐκεῖ, ἀλλὰ ποτίζει τὴν γῆν, καὶ κάμνει αὐτὴν νὰ ἐκφύῃ καὶ νὰ βλαστάνῃ, διὰ νὰ δώσῃ σπόρον εἰς τὸν σπείροντα, καὶ ἄρτον εἰς τὸν ἐσθίοντα, 11 οὕτω θέλει εἶσθαι ὁ λόγος μου ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματός μου·

δὲν θέλει ἐπιστρέψει εἰς ἐμὲ κενὸς, ἀλλὰ θέλει ἐκτελέσει τὸ θέλημά μου, καὶ θέλει εὐοδωθῇ εἰς ὅ,τι αὐτὸν ἀποστέλλω. 12 Διότι θέλετε ἐξέλθει ἐν χαρᾷ, καὶ ὁδηγηθῇ ἐν εἰρήνῃ· τὰ ὄρη καὶ οἱ λόφοι θέλουσιν ἀντηχήσει ἔμπροσθέν σας ὑπὸ ἀγαλλιάσεως, καὶ πάντα τὰ δένδρα τοῦ ἀγροῦ θέλουσιν ἐπικροτήσει τὰς χεῖρας. 13 Ἀντὶ τῆς ἀκάνθης θέλει ἀναβῇ κυπάρισσος, ἀντὶ τῆς κνίδης θέλει ἀναβῇ μυρσίνη· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι εἰς τὸν Κύριον διὰ ὄνομα, διὰ σημεῖον αἰώνιον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει ἐκλείψει.

[ΚΕΦ. νς'.] ΟΥΤΩ λέγει Κύριος· Φυλάττετε κρίσιν, καὶ κάμνετε δικαιοσύνην· διότι ἡ σωτηρία μου πλησιάζει νὰ ἔλθῃ, καὶ ἡ δικαιοσύνη μου νὰ ἀποκαλυφθῇ. 2 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις κάμνει τοῦτο, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅστις κρατεῖ αὐτό· ὅστις φυλάττει τὸ σάββατον, ὥστε νὰ μὴ βεβηλώσῃ αὐτὸ, καὶ κρατεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ πράξῃ μηδὲν κακόν. 3 Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀλλογενοῦς, ὁ προστεθειμένος εἰς τὸν Κύριον, ἂς μὴ εἴπῃ, λέγων, Ὁ Κύριος διόλου θέλει μὲ χωρίσει ἀπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· μηδὲ ὁ εὐνοῦχος ἂς λέγῃ, Ἰδοὺ, ἐγὼ εἶμαι δένδρον ξηρόν. 4 Διότι οὕτω λέγει Κύριος· Εἰς τοὺς εὐνούχους, ὅσοι φυλάττουσι τὰ σάββατά μου, καὶ ἐκλέγουσι τὰ ἀρέσκοντα εἰς ἐμὲ, καὶ κρατοῦσι τὴν διαθήκην μου, 5 εἰς αὐτοὺς μάλιστα θέλω δώσει ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἐντὸς τῶν τειχῶν μου, τόπον καὶ ὄνομα καλήτερον παρὰ τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων· εἰς αὐτοὺς θέλω δώσει ὄνομα αἰώνιον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει ἐκλείψει. 6 Περὶ δὲ τῶν υἱῶν τοῦ ἀλλογενοῦς, οἵτινες ἤθελον προστεθῇ εἰς τὸν Κύριον, διὰ νὰ δουλεύωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ ἀγαπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἦναι δοῦλοι αὐτοῦ· ὅσοι φυλάττουσι τὸ σάββατον ὥστε νὰ μὴ βεβηλώσωσιν αὐτὸ, καὶ κρατοῦσι τὴν διαθήκην μου· 7 καὶ τούτους θέλω φέρει εἰς τὸ ἅγιόν μου ὄρος, καὶ θέλω εὐφράνει αὐτοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου· τὰ ὁλοκαυτώματα αὐτῶν καὶ αἱ θυσίαι αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι δεκταὶ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου· διότι ὁ οἶκός μου θέλει ὀνομάζεσθαι, Οἶκος προσευχῆς διὰ πάντας τοὺς λαούς. 8 Οὕτω λέγει

Κύριος ὁ Θεὸς ὁ συνάγων τοὺς διεσκορπισμένους τοῦ Ἰσραήλ· Θέλω συνάξει ἔτι καὶ ἄλλους εἰς αὐτὸν, ἐκτὸς τῶν συνηγμένων αὐτοῦ.

9 ΄Ελθετε, φάγετε, πάντα τὰ ζῶα τοῦ ἀγροῦ, πάντα τὰ θηρία τοῦ δάσους. 10 Οἱ δὲ φύλακες αὐτοῦ εἶναι τυφλοί· πάντες χωρὶς νοήσεως· πάντες κύνες ἄλαλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑλακτήσωσι· κοιμώμενοι, κοιτόμενοι, ἀγαπῶντες νυσταγμόν· 11 ναὶ, κύνες ἀδηφάγοι, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι χορτασμόν· καὶ ποιμένες, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι σύνεσιν· πάντες εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὴν ὁδὸν αὐτῶν, ἕκαστος εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ, διὰ τὸ κέρδος αὐτῶν. 12 ΄Ελθετε, λέγουσι, θέλω φέρει οἶνον, καὶ θέλομεν μεθυσθῆ μὲ σίκερα· καὶ αὔριον θέλει εἶσθαι ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, πολὺ πλέον ἄφθονος.

[ΚΕΦ. νζ'.] Ὁ ΔΙΚΑΙΟΣ ἀποθνήσκει, καὶ οὐδεὶς βάλλει τοῦτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· καὶ οἱ ἄνδρες ἐλέους συλλέγονται, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τις, ὅτι ὁ δίκαιος συλλέγεται ἀπ' ἔμπροσθεν τῆς κακίας. 2 Θέλει εἰσέλθει εἰς εἰρήνην· οἱ περιπατοῦντες ἐν τῇ εὐθύτητι αὐτῶν, θέλουσιν ἀναπαυθῆ ἐν ταῖς κλίναις αὐτῶν. 3 Σεῖς δὲ οἱ υἱοὶ τῆς μαγίσσης, σπέρμα μοιχοῦ καὶ πόρνης, πλησιάσατε ἐδώ. 4 Κατὰ τίνος ἐντρυφᾶτε; κατὰ τίνος ἐπλατύνατε τὸ στόμα, ἐξετείνατε τὴν γλῶσσαν; δὲν εἶσθε τέκνα ἀνομίας, σπέρμα ψεύδους, 5 φλογιζόμενοι μὲ τὰ εἴδωλα ὑπὸ πᾶν δένδρον πράσινον, σφάζοντες τὰ τέκνα ἐν ταῖς φάραγξιν, ὑπὸ τοὺς κρημνοὺς τῶν βράχων; 6 Ἡ μερίς σου εἶναι μεταξὺ τῶν χαλίκων τῶν χειμάῤῥων· οὗτοι, οὗτοι εἶναι ἡ κληρονομία σου· καὶ εἰς αὐτοὺς ἐξέχεας σπονδὰς, προσέφερες προσφορὰν ἐξ ἀλφίτων· εἰς ταῦτα θέλω εὐαρεστηθῆ;

7 Ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ καὶ μετεώρου ἔβαλες τὴν κλίνην σου· καὶ ἐκεῖ ἀνέβης διὰ νὰ προσφέρῃς θυσίαν. 8 Καὶ ὀπίσω τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραστατῶν ἔστησας τὸ μνημόσυνόν σου· διότι ἐξεσκέπασας σεαυτὴν ἀποστατήσασα ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἀνέβης· ἐπλάτυνας τὴν κλίνην σου, καὶ συνεφώνησας μετ' ἐκείνων· ἠγάπησας τὴν κλίνην αὐτῶν, ἔκλεξας τοὺς τόπους· 9 ὑπῆγες μάλιστα πρὸς τὸν βασιλέα μὲ χρίσματα, καὶ ηὔξησας τὰ ἀρώματά σου, καὶ

ἀπέστειλας μακρὰν τοὺς πρέσβεις σου, καὶ ἐταπείνωσας σεαυτὴν μέχρις ᾅδου. 10 Ἐκοπίασας εἰς τὸ μάκρος τῆς ὁδοῦ σου· καὶ δὲν εἶπας, Εἰς μάτην κοπιάζω· εὕρηκας τὸ ζῆν διὰ τῆς χειρός σου· διὰ τοῦτο δὲν ἀπέκαμες. 11 Καὶ τίνα ἐπτοήθης, ἢ ἐφοβήθης, ὥστε νὰ ψευσθῇς, καὶ νὰ μὴ μὲ ἐνθυμηθῇς, μηδὲ νὰ θέσῃς τοῦτο ἐν τῇ καρδίᾳ σου; δὲν εἶναι, διότι ἐγὼ ἐσιώπησα μάλιστα πρὸ πολλοῦ, διὰ τοῦτο σὺ δὲν μὲ ἐφοβήθης; 12 Ἐγὼ θέλω ἀπαγγείλει τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὰ ἔργα σου· ὅμως δὲν θέλουσι σὲ ὠφελήσει. 13 Ὅταν ἀναβοήσῃς, ἂς σὲ ἐλευθερώσωσιν οἱ συνηγμένοι σου· ἀλλ' ὁ ἄνεμος θέλει ἀφαρπάσει πάντας αὐτούς· ἡ ματαιότης θέλει λάβει αὐτούς· ὁ ἐλπίζων ὅμως ἐπ' ἐμὲ θέλει κληρονομήσει τὴν γῆν, καὶ ἀποκτήσει τὸ ἅγιόν μου ὄρος. 14 Καὶ θέλω εἰπεῖ, Ὑψώσατε, ὑψώσατε, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν, ἐκβάλετε τὸ πρόσκομμα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ λαοῦ μου.

15 Διότι οὕτω λέγει ὁ Ὕψιστος καὶ ὁ Ὑπέρτατος, ὁ κατοικῶν τὴν αἰωνιότητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι Ὁ Ἅγιος· Ἐγὼ κατοικῶ ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ἐν ἁγίῳ τόπῳ· καὶ μετὰ τοῦ συντετριμμένου τὴν καρδίαν, καὶ τοῦ ταπεινοῦ τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ ζωοποιῶ τὸ πνεῦμα τῶν ταπεινῶν, καὶ νὰ ζωοποιῶ τὴν καρδίαν τῶν συντετριμμένων. 16 Διότι δὲν θέλω δικολογεῖ αἰωνίως, οὐδὲ θέλω εἶσθαι πάντοτε ὠργισμένος· ἐπειδὴ τότε ἤθελον ἐκλείψει ἀπ' ἔμπροσθέν μου τὸ πνεῦμα καὶ αἱ ψυχαὶ τὰς ὁποίας ἔκαμον. 17 Διὰ τὴν ἀνομίαν τῆς αἰσχροκερδείας αὐτοῦ ὠργίσθην, καὶ ἐπάταξα αὐτόν· ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ὠργίσθην· ἀλλ' αὐτὸς ἠκολούθησε πεισματωδῶς τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας αὐτοῦ. 18 Εἶδον τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλω ἰατρεύσει αὐτόν· καὶ θέλω ὁδηγήσει αὐτὸν, καὶ δώσει πάλιν παρηγορίας εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τοὺς τεθλιμμένους αὐτοῦ. 19 Ἐγὼ δημιουργῶ τὸν καρπὸν τῶν χειλέων· Εἰρήνην, εἰρήνην, εἰς τὸν μακρὰν καὶ εἰς τὸν πλησίον, λέγει Κύριος· καὶ θέλω ἰατρεύσει αὐτόν. 20 Οἱ δὲ ἀσεβεῖς εἶναι ὡς ἡ τεταραγμένη θάλασσα, ὅταν δὲν δύναται νὰ ἡσυχάσῃ· καὶ τὰ κύματα αὐτῆς ἐκρίπτουσι κατακάθημα καὶ πηλόν. 21 Εἰρήνη δὲν εἶναι εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, λέγει ὁ Θεός μου.

ΚΕΦ. νη'.

'ΑΝΑΒΟΗΣΟΝ δυνατὰ, μὴ φεισθῇς· ὕψωσον τὴν φωνήν σου ὡς σάλπιγγα, καὶ ἀνάγγειλον πρὸς τὸν λαόν μου τὰς ἀνομίας αὐτῶν, καὶ πρὸς τὸν οἶκον Ἰακὼβ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. 2 Μὲ ζητοῦσιν ὅμως καθ' ἡμέραν, καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μανθάνωσι τὰς ὁδούς μου, ὡς ἔθνος τὸ ὁποῖον ἔκαμ δικαιοσύνην, καὶ δὲν ἐγκατέλιπε τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ζητοῦσι παρ' ἐμοῦ κρίσεις δικαιοσύνης· ἐπιθυμοῦσι νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸν Θεόν.

3 Διὰ τί ἐνηστεύσαμεν, λέγουσι, καὶ δὲν εἶδες; ἐταλαιπωρήσαμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ δὲν ἐγνώρισας;

Ἰδοὺ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νηστείας σας εὑρίσκετε ἡδονὴν, καὶ καταθλίβετε πάντας τοὺς μισθωτούς σας. 4 Ἰδοὺ, νηστεύετε διὰ δίκας καὶ ἔριδας, καὶ γρονθίζετε ἀσεβῶς· μὴ νηστεύετε, καθὼς τὴν σήμερον, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἄνωθεν ἡ φωνή σας. 5 Τοιαύτη εἶναι ἡ νηστεία τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔκλεξα; νὰ ταλαιπωρῇ ὁ ἄνθρωπος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μίαν ἡμέραν; νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὡς σπάρτου, καὶ νὰ ὑποστρόνῃ σάκκον καὶ στάκτην εἰς ἑαυτόν; νηστείαν θέλεις ὀνομάσει τοῦτο, καὶ ἡμέραν δεκτὴν εἰς τὸν Κύριον; 6 Ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔκλεξα, δὲν εἶναι αὕτη; τὸ νὰ λύῃς τοὺς δεσμοὺς τῆς κακίας, τὸ νὰ διαλύῃς τὰ βαρέα φορτία, καὶ τὸ νὰ ἀφίνῃς ἐλευθέρους τοὺς καταδεδυναστευμένους, καὶ τὸ νὰ συντρίβῃς πάντα ζυγόν; 7 Δὲν εἶναι τὸ νὰ διαμοιράζῃς τὸν ἄρτον σου εἰς τὸν πεινῶντα, καὶ νὰ εἰσάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου τοὺς ἀστέγους πτωχούς; ὅταν βλέπῃς τὸν γυμνὸν, νὰ ἐνδύῃς αὐτὸν, καὶ νὰ μὴ κρύπτῃς σεαυτὸν ἀπὸ τῆς σαρκός σου; 8 Τότε τὸ φῶς σου θέλει ἐκλάμψει ὡς ἡ αὐγὴ, καὶ ἡ ὑγιεία σου ταχέως θέλει βλαστήσει· καὶ ἡ δικαιοσύνη σου θέλει προπορεύεσθαι ἔμπροσθέν σου· ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θέλει εἶσθαι ἡ ὀπισθοφυλακή σου. 9 Τότε θέλεις κράζει, καὶ ὁ Κύριος θέλει ἀποκρίνεσθαι· θέλεις φωνάζει, καὶ ἐκεῖνος θέλει λέγει, Ἰδοὺ ἐγώ.

Ἐὰν ἐκβάλῃς ἐκ μέσου σου τὸν ζυγὸν, τὴν ἀνάτασιν τοῦ δακτύλου, καὶ τοὺς ματαίους λόγους· 10 καὶ ἀνοίγῃς τὴν

ψυχήν σου πρὸς τὸν πεινῶντα, καὶ εὐχαριστῇς τὴν τεθλιμμένην ψυχήν· τότε τὸ φῶς σου θέλει ἀνατέλλει ἐν τῷ σκότει, καὶ τὸ σκότος σου θέλει εἶσθαι ὡς μεσημβρία. 11 Καὶ ὁ Κύριος θέλει σὲ ὁδηγεῖ πάντοτε, καὶ χορταίνει τὴν ψυχήν σου ἐν ἀνομβρίαις, καὶ παχύνει τὰ ὀστᾶ σου· καὶ θέλεις εἶσθαι ὡς κῆπος ποτιζόμενος, καὶ ὡς πηγὴ ὕδατος, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα δὲν ἐκλείπουσι. 12 Καὶ οἱ ἀπὸ σοῦ θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰς παλαιὰς ἐρημώσεις· θέλεις ἀνεγείρει τὰ θεμέλια πολλῶν γενεῶν· καὶ θέλεις ὀνομασθῆ, Ὁ Ἐπιδιορθωτὴς τῶν χαλασμάτων, Ὁ Ἀνορθωτὴς τῶν ὁδῶν διὰ τὸν κατοικισμόν.

13 Ἐὰν ἀποστρέψῃς τὸν πόδα σου ἀπὸ τοῦ σαββάτου, ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνῃς τὰ θελήματά σου ἐν τῇ ἁγίᾳ μου ἡμέρᾳ, καὶ ὀνομάζῃς τὸ σάββατον τρυφὴν, ἁγίαν ἡμέραν τοῦ Κυρίου, ἔντιμον, καὶ τιμᾷς αὐτὸ, μὴ ἀκολουθῶν τὰς ὁδούς σου, μηδὲ εὑρίσκων ἐν αὐτῷ τὸ θέλημά σου, μηδὲ λαλῶν τοὺς λόγους σου, 14 τότε θέλεις ἐντρυφᾷ ἐν Κυρίῳ· καὶ ἐγὼ θέλω σὲ ἱππεύσει ἐπὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους τῆς γῆς, καὶ σὲ θρέψει μὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός σου Ἰακώβ· διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησε.

[ΚΕΦ. νθ'.] ΙΔΟΥ, ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου δὲν ἐσμικρύνθη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ σώσῃ· οὐδὲ τὸ ὠτίον αὐτοῦ ἐβάρυνεν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀκούσῃ· 2 ἀλλ' αἱ ἀνομίαι σας ἔβαλον χωρίσματα μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, καὶ αἱ ἁμαρτίαι σας ἔκρυψαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ σᾶς, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ. 3 Διότι αἱ χεῖρές σας εἶναι μεμολυσμέναι ἀπὸ αἵματος, καὶ οἱ δάκτυλοί σας ἀπὸ ἀνομίας· τὰ χείλη σας ἐλάλησαν ψεύδη· ἡ γλῶσσά σας ἐμελέτησε κακίαν. 4 Οὐδεὶς ἐκζητεῖ τὴν δικαιοσύνην, οὐδὲ κρίνει ἐν ἀληθείᾳ· θαῤῥοῦσιν ἐπὶ τὴν ματαιότητα, καὶ λαλοῦσι ψεύδη· συλλαμβάνουσι κακίαν, καὶ γεννῶσιν ἀνομίαν. 5 Βασιλίσκου ὠὰ ἐπωάζουσι, καὶ ἱστὸν ἀράχνης ὑφαίνουσιν· ὅστις φάγῃ ἐκ τῶν ὠῶν αὐτῶν, ἀποθνήσκει· καὶ ἂν σπάσῃ κανὲν, ἐξέρχεται ἔχιδνα. 6 Τὰ πανία αὐτῶν δὲν θέλουσι χρησιμεύσει εἰς ἐνδύματα, οὐδὲ θέλουσιν ἐνδυθῆ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτῶν· τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἔργα ἀνομίας, καὶ τὸ ἔργον τῆς βίας εἶναι ἐν ταῖς χερσὶν

αὐτῶν. 7 Οἱ πόδες αὐτῶν τρέχουσι πρὸς τὸ κακὸν, καὶ σπεύδουσι νὰ χύσωσιν αἷμα ἀθῷον· οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἶναι διαλογισμοὶ ἀνομίας· ἐρήμωσις καὶ καταστροφὴ εἶναι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. 8 Τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης δὲν γνωρίζουσι· καὶ δὲν εἶναι κρίσις εἰς τὰ βήματα αὐτῶν· αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς διέστρεψαν τὰς ὁδοὺς αὐτῶν· πᾶς ὁ περιπατῶν ἐν αὐταῖς δὲν γνωρίζει εἰρήνην.

9 Διὰ τοῦτο ἡ κρίσις εἶναι μακρὰν ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν μᾶς φθάνει· προσμένομεν φῶς, καὶ ἰδοὺ σκότος· λάμψιν, καὶ περιπατοῦμεν ἐν ζόφῳ. 10 Ψηλαφῶμεν τὸν τοῖχον ὡς οἱ τυφλοὶ, καὶ ψηλαφῶμεν ὡς οἱ μὴ ἔχοντες ὀφθαλμούς· ἐν μεσημβρίᾳ προσκόπτομεν ὡς ἐν νυκτί· εἴμεθα ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν ὡς νεκροί. 11 Πάντες βρυχώμεθα ὡς ἄρκτοι, καὶ στενάζομεν ὡς τρυγόνες· κρίσιν προσμένομεν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει· σωτηρίαν, ἀλλ' εἶναι μακρὰν ἀφ' ἡμῶν. 12 Διότι αἱ παραβάσεις ἡμῶν ἐπληθύνθησαν ἐνώπιόν σου, καὶ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἶναι μάρτυρες καθ' ἡμῶν· διότι μεθ' ἡμῶν εἶναι αἱ παραβάσεις ἡμῶν· καὶ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἡμεῖς γνωρίζομεν αὐτάς· 13 παρέβημεν καὶ ἐψεύσθημεν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ ὄπισθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἐλαλήσαμεν ἄδικα καὶ στασιαστικά· συνελάβομεν καὶ ἐπροφέραμεν ἐκ τῆς καρδίας λόγους ψεύδους. 14 Καὶ ἡ κρίσις ἐστράφη ὀπίσω, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἵσταται μακράν· διότι ἡ ἀλήθεια ἔπεσεν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἡ εὐθύτης δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ. 15 Ναὶ, ἐξέλιπεν ἡ ἀλήθεια· καὶ ὁ ἐκκλίνων ἀπὸ τοῦ κακοῦ γίνεται θήραμα.

Καὶ εἶδε Κύριος, καὶ δυσηρεστήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε κρίσις· 16 καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος, καὶ ἐθαύμασεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὁ μεσιτεύων· ὅθεν ὁ βραχίων αὐτοῦ ἐνήργησεν εἰς αὐτὸν σωτηρίαν· καὶ ἡ δικαιοσυνη αὐτοῦ, αὐτὴ ἐβάστασεν αὐτόν. 17 Καὶ ἐνεδύθη δικαιοσύνην ὡς θώρακα, καὶ περιέθηκε τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωτηρίας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐφόρεσεν ὡς ἱμάτιον τὰ ἐνδύματα τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ὡς ἐπένδυμα περιενεδύθη τὸν ζῆλον. 18 Κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, οὕτω θέλει ἀνταποδώσει, ὀργὴν εἰς τοὺς ἐναντίους αὐτοῦ, ἀνταπόδοσιν

εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ· θέλει κάμει ἀνταπόδοσιν καὶ εἰς τὰς νήσους. 19 Καὶ θέλουσι φοβηθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἀπὸ δυσμῶν, καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου· ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἐπέλθῃ ὡς ποταμὸς, τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου θέλει ὑψώσει σημαίαν ἐναντίον αὐτοῦ. 20 Καὶ ὁ Λυτρωτὴς θέλει ἐλθεῖ εἰς Σιὼν, καὶ πρὸς τοὺς ὅσοι, ἐκ τοῦ Ἰακὼβ, ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς παραβάσεως, λέγει Κύριος.

21 Παρ' ἐμοῦ δὲ, αὕτη εἶναι ἡ πρὸς αὐτοὺς διαθήκη μου, λέγει Κύριος· Τὸ πνεῦμά μου τὸ ἐπὶ σὲ, καὶ οἱ λόγοι μου τοὺς ὁποίους ἔθεσα ἐν τῷ στόματί σου, δὲν θέλουσι λείψει ἀπὸ τοῦ στόματός σου, οὔτε ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ σπέρματός σου, οὔτε ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ σπέρματος τοῦ σπέρματός σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως αἰῶνος, λέγει Κύριος.

[ΚΕΦ. ξ'.] ΣΗΚΩΘΗΤΙ, φωτίζου· διότι τὸ φῶς σου ἦλθε, καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἀνέτειλεν ἐπὶ σέ. 2 Διότι, ἰδοὺ, σκότος θέλει σκεπάσει τὴν γῆν, καὶ ζόφος τὰ ἔθνη· ἐπὶ σὲ ὅμως θέλει ἀνατείλει ὁ Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ θέλει φανερωθῆ ἐπὶ σέ. 3 Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἐλθεῖ εἰς τὸ φῶς σου, καὶ οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν λάμψιν τῆς ἀνατολῆς σου. 4 Ὕψωσον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἰδέ· πάντες οὗτοι συναθροίζονται, ἔρχονται πρὸς σέ· οἱ υἱοί σου θέλουσιν ἐλθεῖ μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου θέλουσι τραφῆ εἰς τὰ πλευρά σου.

5 Τότε θέλεις ἰδεῖ, καὶ χαρῆ, καὶ ἡ καρδία σου θέλει ἐκπλαγῆ καὶ πλατυνθῆ· διότι ἡ ἀφθονία τῆς θαλάσσης θέλει στραφῆ πρὸς σέ· αἱ δυνάμεις τῶν ἐθνῶν θέλουσιν ἐλθεῖ πρὸς σέ. 6 Πλῆθος καμήλων θέλει σὲ σκεπάσει, αἱ δρομάδες τοῦ Μαδιὰμ καὶ τοῦ Γεφά· πάντες οἱ ἀπὸ Σεβὰ θέλουσιν ἐλθεῖ· χρυσίον καὶ λίβανον θέλουσι φέρει· καὶ θέλουσιν εὐγγελίζεσθαι τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου. 7 Πάντα τὰ πρόβατα τοῦ Κηδὰρ θέλουσι συναχθῆ πρὸς σέ· οἱ κριοὶ τοῦ Νεβαϊὼθ θέλουσιν εἶσθαι εἰς χρῆσίν σου· θέλουσι προσφερθῆ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου εὐπρόσδεκτοι, καὶ ἐγὼ θέλω δοξάσει τὸν οἶκον τῆς δόξης μου.

8 Τίνες εἶναι οἱ πετώμενοι ὡς νέφη, καὶ ὡς περιστεραὶ εἰς

τὰς θυρίδας αὐτῶν; 9 Αἱ νῆσοι βεβαίως θέλουσι προσμείνει ἐμὲ, καὶ ἐν πρώτοις τὰ πλοῖα τῆς Θαρσεὶς, διὰ νὰ φέρωσι μακρόθεν τοὺς υἱούς σου, τὸ ἀργύριον αὐτῶν καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ διὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, διότι σὲ ἐδόξασε. 10 Καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀλλογενῶν θέλουσιν ἀνοικοδομήσει τὰ τείχη σου, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν θέλουσι σὲ ὑπηρετήσει· διότι ἐν τῇ ὀργῇ μου σὲ ἐπάταξα, πλὴν διὰ τὴν εὔνοιάν μου σὲ ἠλέησα. 11 Καὶ αἱ πύλαι σου θέλουσιν εἶσθαι πάντοτε ἀνοικταί· δὲν θέλουσι κλεισθῇ ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ εἰσάγωσιν εἰς σὲ τὰς δυνάμεις τῶν ἐθνῶν, καὶ νὰ εἰσφέρωνται οἱ βασιλεῖς αὐτῶν. 12 Διότι τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον σὲ δουλεύσει, θέλουσιν ἀφανισθῇ· ναὶ, τὰ ἔθνη ἐκεῖνα θέλουσιν ὁλοκλήρως ἐρημωθῇ.

13 Ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου θέλει ἐλθεῖ εἰς σὲ, ἡ ἔλατος, ἡ πεύκη, καὶ ὁ πύξος ὁμοῦ, διὰ νὰ στολίσωσι τὸν τόπον τοῦ ἁγιαστηρίου μου· καὶ θέλω δοξάσει τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου. 14 Καὶ τὰ τέκνα τῶν λυπησάντων σε θέλουσιν ἐλθεῖ ὑποκλίνοντα πρὸς σέ· καὶ πάντες οἱ καταφρονήσαντές σε θέλουσι προσκυνήσει τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου· καὶ θέλουσι σὲ ὀνομάζει, Ἡ πόλις τοῦ Κυρίου, Ἡ Σιὼν τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ. 15 Ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐγκατελείφθης καὶ ἐμισήθης, ὥστε οὐδεὶς διέβαινε διὰ μέσου σου, θέλω σὲ καταστήσει αἰώνιον ἀγαλλίαμα, εὐφροσύνην εἰς γενεὰς γενεῶν. 16 Καὶ θέλεις θηλάσει τὸ γάλα τῶν ἐθνῶν, καὶ θέλεις θηλάσει τοὺς μαστοὺς τῶν βασιλέων· καὶ θέλεις γνωρίσει ὅτι ἐγὼ ὁ Κύριος εἶμαι ὁ Σωτήρ σου καὶ ὁ Λυτρωτής σου, ὁ Ἰσχυρὸς τοῦ Ἰακώβ.

17 Ἀντὶ χαλκοῦ θέλω φέρει χρυσίον, καὶ ἀντὶ σιδήρου θέλω φέρει ἀργύριον, καὶ ἀντὶ ξύλου χαλκὸν, καὶ ἀντὶ λίθων σίδηρον· καὶ θέλω καταστήσει τοὺς ἀρχηγούς σου εἰρήνην, καὶ τοὺς ἐπιστάτας σου δικαιοσύνην. 18 Δὲν θέλει πλέον ἀκούεσθαι βία ἐν τῇ γῇ σου, ἐρήμωσις, καὶ καταστροφὴ ἐν τοῖς ὁρίοις σου· ἀλλὰ θέλεις ὀνομάζει τὰ τείχη σου Σωτηρίαν, καὶ τὰς πύλας σου Αἴνεσιν. 19 Δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ἐν σοὶ ὁ ἥλιος φῶς τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ἡ σελήνη διὰ τῆς λάμψεως

αὐτῆς θέλει σὲ φωτίζει· ἀλλ' ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι εἰς σὲ φῶς αἰώνιον, καὶ ὁ Θεός σου ἡ δόξα σου. 20 Ὁ ἥλιός σου δὲν θέλει δύει πλέον, οὐδὲ θέλει λείψει ἡ σελήνη σου· διότι ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι τὸ αἰώνιόν σου φῶς, καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους σου θέλουσι τελειωθῆ. 21 Καὶ ὁ λαός σου θέλουσιν εἶσθαι πάντες δίκαιοι· θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν διαπαντὸς, ὁ κλάδος τοῦ φυτεύματός μου, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου, διὰ νὰ δοξάζωμαι. 22 Τὸ ἐλάχιστον θέλει γείνει χίλια· καὶ τὸ ὀλιγοστὸν, ἰσχυρὸν ἔθνος· ἐγὼ ὁ Κύριος θέλω ἐπιταχύνει τοῦτο κατὰ τὸν καιρὸν αὐτοῦ.

[ΚΕΦ. ξα'.] ΠΝΕΥΜΑ Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ· διότι ὁ Κύριος μὲ ἔχρισε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχούς· μὲ ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιξιν δεσμωτηρίου εἰς τοὺς δεσμίους· 2 διὰ νὰ κηρύξω ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον τοῦ Κυρίου, καὶ ἡμέραν ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· διὰ νὰ παρηγορήσω πάντας τοὺς πενθοῦντας· 3 διὰ νὰ θέσω εἰς τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιὼν, νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς ὡραιότητα ἀντὶ τῆς στάκτης, ἔλαιον εὐφροσύνης ἀντὶ τοῦ πένθους, στολὴν αἰνέσεως ἀντὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀκηδίας· διὰ νὰ ὀνομάζωνται δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα τοῦ Κυρίου, εἰς δόξαν αὐτοῦ. 4 Καὶ θέλουσιν ἀνοικοδομήσει τὰς παλαιὰς ἐρημώσεις, θέλουσιν ἀνεγείρει τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια, καὶ θέλουσιν ἀνακαινίσει τὰς ἐρήμους πόλεις, τὰς ἠρημωμένας ἀπὸ γενεᾶς γενεῶν. 5 Καὶ ἀλλογενεῖς θέλουσιν ἵστασθαι καὶ βόσκει τὰ ποίμνιά σας, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀλλογενῶν θέλουσιν εἶσθαι οἱ γεωργοί σας, καὶ οἱ ἀμπελουργοί σας. 6 Σεῖς δὲ, Ἱερεῖς τοῦ Κυρίου θέλετε ὀνομάζεσθαι· Λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θέλουσι σᾶς λέγει· θέλετε τρώγει τὰ ἀγαθὰ τῶν ἐθνῶν, καὶ εἰς τὴν δόξαν αὐτῶν θέλετε καυχᾶσθαι. 7 Ἀντὶ τῆς αἰσχύνης σας θέλετε ἔχει διπλάσια· καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς θέλουσιν ἔχει ἀγαλλίασιν ἐν τῇ κληρονομίᾳ αὐτῶν· ὅθεν ἐν τῇ γῇ αὐτῶν θέλουσι κληρονομήσει τὸ διπλοῦν· αἰώνιος εὐφροσύνη θέλει εἶσθαι εἰς αὐτούς.

8 Διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην· ὁ μισῶν ἁρπαγὴν καὶ ἀδικίαν· καὶ θέλω ἀνταποδώσει τὸ ἔργον αὐτῶν πιστὰ, καὶ θέλω κάμει πρὸς αὐτοὺς διαθήκην αἰώνιον. 9 Καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν θέλει φημισθῆ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ οἱ ἔκγονοι αὐτῶν μεταξὺ τῶν λαῶν· πᾶς ὁ βλέπων αὐτοὺς θέλει γνωρίζει αὐτοὺς, ὅτι εἶναι τὸ σπέρμα τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος εὐλόγησε.

10 Θέλω εὐφρανθῆ τὰ μέγιστα ἐπὶ τὸν Κύριον· ἡ ψυχή μου θέλει ἀγαλλιασθῆ εἰς τὸν Θεόν μου· διότι μὲ ἐνέδυσεν ἱμάτιον σωτηρίας, μὲ ἐφόρεσεν ἐπένδυμα δικαιοσύνης, ὡς νυμφίον εὐπρεπισμένον μὲ μίτραν, καὶ ὡς νύμφην κεκοσμημένην μὲ τὰ πολύτιμα αὐτῆς καλλωπίσματα. 11 Διότι καθὼς ἡ γῆ ἀναδίδει τὸ βλάστημα αὐτῆς, καὶ καθὼς ὁ κῆπος ἐκφύει τὰ σπειρόμενα ἐν αὐτῷ, οὕτω Κύριος ὁ Θεὸς θέλει κάμει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἴνεσιν νὰ βλαστήσωσιν ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν.

[ΚΕΦ. ξβ'.] ΔΙΑ τὴν Σιὼν δὲν θέλω σιωπήσει, καὶ διὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ δὲν θέλω ἡσυχάσει, ἑωσοῦ ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς ἐξέλθῃ ὡς λάμψις, καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς ὡς λαμπὰς καιομένη. 2 Καὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὰ ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου· καὶ θέλεις ὀνομασθῆ μὲ νέον ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοῦ Κυρίου τὸ στόμα θέλει ὀνομάσει. 3 Καὶ θέλεις εἶσθαι στέφανος δόξης ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ διάδημα βασιλικὸν ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Θεοῦ σου. 4 Δὲν θέλεις πλέον ὀνομασθῆ, Ἐγκαταλελειμμένη· οὐδὲ ἡ γῆ σου θέλει πλέον ὀνομασθῆ, Ἠρημωμένη· ἀλλὰ θέλεις ὀνομασθῆ, Ἡ εὐδοκία μου ἐν αὐτῇ· καὶ ἡ γῆ σου, Ἡ νενυμφευμένη· διότι ὁ Κύριος ηὐδόκησεν ἐπὶ σὲ, καὶ ἡ γῆ σου θέλει εἶσθαι νενυμφευμένη. 5 Διότι καθὼς ὁ νέος νυμφεύεται μὲ παρθένον, οὕτως οἱ υἱοί σου θέλουσι συνοικεῖ μετὰ σοῦ· καὶ καθὼς ὁ νυμφίος εὐφραίνεται εἰς τὴν νύμφην, οὕτως ὁ Θεός σου θέλει εὐφρανθῆ εἰς σέ.

6 Ἐπὶ τῶν τειχῶν σου, Ἱερουσαλὴμ, κατέστησα φύλακας, οἵτινες ποτὲ δὲν θέλουσι σιωπᾷ, οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα· ὅσοι ἀνακαλεῖτε τὸν Κύριον, μὴ φυλάττετε σιωπήν. 7 Καὶ μὴ δί-

δετε εἰς αὐτὸν ἀνάπαυσιν, ἑωσοῦ συστήσῃ, καὶ ἑωσοῦ κάμῃ τὴν Ἰερουσαλὴμ αἴνεσιν ἐπὶ τῆς γῆς. 8 Ὁ Κύριος ὤμοσεν ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὸν βραχίονα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, Δὲν θέλω δώσει πλέον τὸν σῖτόν σου τροφὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς σου· καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀλλογενοῦς δὲν θέλουσι πίνει τὸν οἶνόν σου, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμόχθησας· 9 ἀλλ' ο θερίζοντες θέλουσι τρώγει αὐτὸν, καὶ αἰνεῖ τὸν Κύριον· καὶ ι τρυγῶντες θέλουσι πίνει αὐτὸν ἐν ταῖς αὐλαῖς τῆς ἁγιότητός μου.

10 Περάσατε, περάσατε διὰ τῶν πυλῶν· ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ λαοῦ· ἐπισκευάσατε, ἐπισκευάσατε τὴν ὁδόν· ἐκρίψατε τοὺς λίθους· ὑψώσατε σημαίαν πρὸς τοὺς λαούς. 11 Ἰδοὺ, ὁ Κύριος διεκήρυξεν ἕως τῶν ἄκρων τῆς γῆς, Εἴπατε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς Σιὼν, Ἰδοὺ, ὁ Σωτήρ σου ἔρχεται· ἰδοὺ, ὁ μισθὸς αὐτοῦ εἶναι μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοι ἐνώπιον αὐτοῦ. 12 Καὶ θέλουσιν ὀνομάσει αὐτοὺς, Ὁ ἅγιος λαὸς, Ὁ λελυτρωμένος τοῦ Κυρίου· καὶ σὺ θέλεις ὀνομασθῆ, Ἐπιζητουμένη, Πόλις οὐκ ἐγκαταλελειμμένη.

[ΚΕΦ. ξγ'.] ΤΙΣ οὗτος, ὁ ἐρχόμενος ἐξ Ἐδὼμ, μὲ ἱμάτια ἐρυθρὰ ἐκ Βοσόῤῥας; οὗτος ὁ ἔνδοξος εἰς τὴν στολὴν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν τῇ μεγαλειότητι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ;

Ἐγὼ, ὁ λαλῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὁ ἰσχυρὸς εἰς τὸ σώζειν.

2 Διὰ τί ἐρυθρὰ ἡ στολή σου, καὶ τὰ ἱμάτιά σου ὅμοια ἀνθρώπου πατοῦντος ἐν ληνῷ;

3 Ἐπάτησα μόνος τὸν ληνὸν, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν λαῶν ἦτο μετ' ἐμοῦ· καὶ κατεπάτησα αὐτοὺς ἐν τῷ θυμῷ μου, καὶ κατελάκτισα αὐτοὺς ἐν τῇ ὀργῇ μου· καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐῤῥαντίσθη ἐπὶ τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐμόλυνα ὅλην μου τὴν στολήν. 4 Διότι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἔφθασεν ὁ ἐνιαυτὸς τῶν λελυτρωμένων μου. 5 Καὶ περιέβλεψα, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ βοηθῶν· καὶ ἐθαύμασα ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὁ ὑποστηρίζων· ὅθεν ὁ βραχίων μου ἐνήργησε σωτηρίαν εἰς ἐμέ· καὶ ὁ θυμός μου, αὐτός με ὑπεστήριξε. 6 Καὶ κατεπάτησα τοὺς λαοὺς ἐν τῇ ὀργῇ μου, καὶ ἐμέθυσα αὐτοὺ

ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, καὶ κατεβίβασα εἰς τὴν γῆν τὸ αἷμα αὐτῶν.

7 ΘΕΛΩ ἀναφέρει τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Κυρίου, τὰς αἰνέσεις τοῦ Κυρίου, κατὰ πάντα ὅσα ὁ Κύριος ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς, καὶ τὴν μεγάλην ἀγαθότητα πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς κατὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ. 8 Διότι εἶπε, Βεβαίως λαός μου εἶναι αὐτοὶ, τέκνα τὰ ὁποῖα δὲν θέλουσι ψευσθῆ· καὶ ὑπῆρξεν ὁ Σωτὴρ αὐτῶν. 9 Κατὰ πάσας τὰς θλίψεις αὐτῶν ἐθλίβετο, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτούς· ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ αὐτὸς ἐλύτρωσεν αὐτούς· καὶ ἐσήκωσεν αὐτοὺς, ἐβάστασεν αὐτοὺς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος. 10 Αὐτοὶ ὅμως ἠπείθησαν, καὶ ἐλύπησαν τὸ ἅγιον πνεῦμα αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐστράφη ὥστε νὰ γείνῃ ἐχθρὸς αὐτῶν, αὐτὸς ἐπολέμησεν αὐτούς.

11 Τότε ἐνεθυμήθη τὰς ἀρχαίας ἡμέρας, τὸν Μωϋσῆν, τὸν λαὸν αὐτοῦ, λέγων, Ποῦ εἶναι ὁ ἀναβιβάσας αὐτοὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, μετὰ τοῦ ποιμένος τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ; ποῦ ὁ θέσας τὸ ἅγιον αὐτοῦ πνεῦμα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν; 12 Ὁ ὁδηγήσας αὐτοὺς διὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Μωϋσέως μὲ τὸν ἔνδοξον βραχίονα αὐτοῦ, ὁ διασχίσας τὰ ὕδατα ἔμπροσθεν αὐτῶν, διὰ νὰ κάμῃ εἰς ἑαυτὸν ὄνομα αἰώνιον; 13 Ὁ ὁδηγήσας αὐτοὺς διὰ τῆς ἀβύσσου, ὡς ἵππον διὰ τῆς ἐρήμου, χωρὶς νὰ προσκόψωσι; 14 Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἀνέπαυσεν αὐτοὺς, ὡς κτῆνος καταβαῖνον εἰς τὴν κοιλάδα· οὕτως ὡδήγησας τὸν λαόν σου, διὰ νὰ κάμῃς εἰς σεαυτὸν ἔνδοξον ὄνομα.

15 Ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἰδὲ ἐκ τῆς κατοικίας τῆς ἁγιότητός σου καὶ τῆς δόξης σου· ποῦ ὁ ζῆλός σου καὶ ἡ δύναμίς σου, τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου; ἀπεκλείσθησαν εἰς ἐμέ; 16 Σὺ βεβαίως εἶσαι ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ἂν καὶ ὁ Ἀβραὰμ δὲν ἐξεύρῃ ἡμᾶς, καὶ ὁ Ἰσραὴλ δὲν γνωρίζῃ ἡμᾶς· σὺ, Κύριε, εἶσαι ὁ Πατὴρ ἡμῶν· Λυτρωτὴς ἡμῶν εἶναι τὸ ὄνομά σου ἀπ' αἰῶνος. 17 Διὰ τί, Κύριε, ἀφῆκας ἡμᾶς νὰ πλανώμεθα ἀπὸ τῶν ὁδῶν σου, καὶ νὰ σκληρύνωμεν τὴν

καρδίαν ἡμῶν, ὥστε νὰ μὴ σὲ φοβώμεθα; ἐπίστρεψον ἕνεκεν τῶν δούλων σου, τῶν φυλῶν τῆς κληρονομίας σου. 18 Ὡς πρᾶγμα ἐλάχιστον κατεκυρίευσαν τὸν ἅγιόν σου λαόν· οἱ ἐναντίον ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγιαστήριόν σου. 19 Κατεστάθημεν ὡς ἐκεῖνοι, ἐπὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐδέσποσας ποτὲ, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐπ' αὐτούς.

[ΚΕΦ. ξδ'.] Εἴθε νὰ ἔσχιζες τοὺς οὐρανοὺς, νὰ κατέβαινες, νὰ διελύοντο τὰ ὄρη ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, 2 ὡς πῦρ καῖον θάμνους, ὡς πῦρ κάμνον τὸ ὕδωρ νὰ καχλάζῃ, διὰ νὰ γείνῃ τὸ ὄνομά σου γνωστὸν εἰς τοὺς ἐναντίους σου, νὰ λάβῃ τρόμος τὰ ἔθνη ἐν τῇ παρουσίᾳ σου! 3 Ὅτε ἔκαμες τρομερὰ πράγματα, ὁποῖα δὲν ἐπροσμέναμεν, κατέβης, καὶ τὰ ὄρη διελύθησαν ἐν τῇ παρουσίᾳ σου.

4 Διότι ἐκ τοῦ αἰῶνος δὲν ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι, τὰ ὦτα αὐτῶν δὲν ἤκουσαν, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν δὲν εἶδον Θεὸν ἐκτός σου, ὅστις νὰ ἔκαμε τοιαῦτα εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν. 5 Ἔρχεσαι εἰς συνάντησιν τοῦ εὐφραινομένου καὶ ἐργαζομένου δικαιοσύνην, τῶν ἐνθυμουμένων σε ἐν ταῖς ὁδοῖς σου· ἰδοὺ, σὺ ὠργίσθης, διότι ἡμεῖς ἡμαρτήσαμεν· ἐὰν διεμένομεν ἐν αὐταῖς, ἠθέλομεν σωθῆ; 6 Πάντες τῳόντι ἐγείναμεν ὡς ἀκάθαρτον πρᾶγμα, καὶ πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν εἶναι ὡς ῥυπαρὸν ἱμάτιον· διὰ τοῦτο ἐπέσαμεν πάντες ὡς τὸ φύλλον, καὶ αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἀφήρπασαν ἡμᾶς ὡς ὁ ἄνεμος. 7 Καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομά σου, ὁ ἐγειρόμενος διὰ νὰ πιασθῇ ἀπὸ σοῦ· διότι ἔκρυψας τὸ πρόσωπόν σου ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἠφάνισας ἡμᾶς, διὰ τῆς χειρὸς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

8 Ἀλλὰ τώρα, Κύριε, σὺ εἶσαι ὁ Πατὴρ ἡμῶν· ἡμεῖς εἴμεθα ὁ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· καὶ πάντες εἴμεθα τὸ ἔργον τῆς χειρός σου. 9 Μὴ ὀργίζου σφόδρα, Κύριε, μηδὲ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ἀνομίαν· καὶ τώρα ἐπίβλεψον, δεόμεθα· λαός σου εἴμεθα πάντες. 10 Αἱ ἅγιαι πόλεις σου ἔγειναν ἔρημοι, ἡ Σιὼν ἔγεινεν ἔρημος, ἡ Ἱερουσαλὴμ ἠρημωμένη. 11 Ὁ ἅγιος ἡμῶν καὶ ὁ ὡραῖος ἡμῶν οἶκος, ἐν ᾧ οἱ πατέρες ἡμῶν σὲ ἐδοξολόγουν, κατεκάη ἐν πυρί· καὶ πάντα τὰ εἰς ἡμᾶς

ἀγαπητὰ ἠφανίσθησαν. 12 Θέλεις, Κύριε, κρατήσει σεαυτὸν ἐν τούτοις; θέλεις σιωπήσει, καὶ θέλεις θλίψει ἡμᾶς ἕως πφόδρα;

[ΚΕΦ. ξε'.] Ἐζητήθην παρὰ τῶν μὴ ἐρωτώντων περὶ ἐμοῦ· εὑρέθην παρὰ τῶν μὴ ζητούντων με· εἶπα, Ἰδοὺ ἐγὼ, ἰδοὶ ἐγὼ, πρὸς ἔθνος μὴ καλούμενον μὲ τὸ ὄνομά μου. 2 Ἐξήπλωσα τὰς χεῖράς μου ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς λαὸν ἀπειθῆ, περιπατοῦντα ἐν ὁδῷ οὐχὶ καλῇ, ὀπίσω τῶν διαβουλίων αὐτῶν· 3 λαὸν παροξύνοντά με πάντοτε κατὰ πρόσωπόν μου· θυσιάζοντα ἐν κήποις, καὶ θυμιάζοντα ἐπὶ πλίνθων· 4 μένοντα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ διανυκτερεύοντα ἐν ἀποκρύφοις· τρώγοντα χοίρειον κρέας, καὶ ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτοῦ ἔχοντα ζωμὸν ἀκαθάρτων πραγμάτων· 5 λέγοντα, Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, μὴ μὲ ἐγγίσῃς· διότι εἶμαι ἁγιώτερός σου. Οὗτοι εἶναι καπνὸς εἰς τοὺς μυκτῆράς μου, πῦρ καιόμενον ὅλην τὴν ἡμέραν. 6 Ἰδοὺ, γεγραμμένον εἶναι ἐνώπιόν μου, Δὲν θέλω σιωπήσει, ἀλλὰ θέλω ἀνταποδώσει, ναὶ, θέλω ἀνταποδώσει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν, 7 τὰς ἀνομίας σας, καὶ τὰς ἀνομίας τῶν πατέρων σας ὁμοῦ, λέγει Κύριος, οἵτινες ἐθυμίασαν ἐπὶ τῶν ὀρέων, καὶ μὲ ἐβλασφήμησαν ἐπὶ τῶν λόφων· διὰ τοῦτο θέλω ἀντιπληρώσει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἔργα αὐτῶν.

8 Οὕτω λέγει Κύριος· Καθὼς ὅταν εὑρίσκηται γλεῦκος ἐν τῇ σταφυλῇ, λέγουσι, Μὴ φθείρῃς αὐτὸ, διότι εἶναι εὐλογία ἐν αὐτῷ· οὕτω θέλω κάμει ἕνεκεν τῶν δούλων μου, διὰ νὰ μὴ ἐξολοθρεύσω πάντας. 9 Καὶ θέλω ἐξάξει σπέρμα ἐξ Ἰακὼβ, καὶ κληρονόμον τῶν ὀρέων μου ἐξ Ἰούδα· καὶ οἱ ἐκλεκτοί μου θέλουσι κληρονομήσει αὐτὰ, καὶ οἱ δοῦλοί μου θέλουσι κατοικήσει ἐκεῖ. 10 Καὶ ὁ Σαρὼν θέλει εἶσθαι μάνδρα τῶν ποιμνίων, καὶ ἡ κοιλὰς τοῦ Ἀχὼρ τόπος εἰς ἀνάπαυσιν τῶν βουκολίων, διὰ τὸν λαόν μου τὸν ἐκζητοῦντά με. 11 Ἐσᾶς ὅμως, τοὺς ἐγκαταλείποντας τὸν Κύριον, τοὺς λησμονοῦντας τὸ ἅγιόν μου ὄρος, τοὺς ἑτοιμάζοντας τράπεζαν εἰς τὸν Γάδην, καὶ τοὺς κάμνοντας σπονδὴν εἰς τὸν Μένι, 12 θέλω σᾶς ἀριθμήσει διὰ τὴν μάχαιραν, καὶ πάντες θέλετε κύψει εἰς τὴν

σφαγήν· διότι ἐκάλουν, καὶ δὲν ἀπεκρίνεσθε· ἐλάλουν, καὶ δὲν ἠκούετε· ἀλλ' ἐπράττετε τὸ κακὸν ἐνώπιόν μου, καὶ ἐκλέγετε τὸ μὴ ἀρεστὸν εἰς ἐμέ.

13 Ὅθεν οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, οἱ δοῦλοί μου θέλουσι φάγει, σεῖς δὲ θέλετε πεινάσει· ἰδοὺ, οἱ δοῦλοί μου θέλουσι πίει, σεῖς δὲ θέλετε διψήσει· ἰδοὺ, οἱ δοῦλοί μου θέλουσιν εὐφρανθῇ, σεῖς δὲ θέλετε αἰσχυνθῇ· 14 ἰδοὺ, οἱ δοῦλοί μου θέλουσιν ἀλαλάζει ἐν εὐθυμίᾳ, σεῖς δὲ θέλετε βοᾷ ἐν πόνῳ καρδίας, καὶ ὀλολύζει ὑπὸ καταθλίψεως πνεύματος. 15 Καὶ θέλετε ἀφήσει τὸ ὄνομά σας εἰς τοὺς ἐκλεκτούς μου διὰ κατάραν· διότι Κύριος ὁ Θεὸς θέλει σὲ θανατώσει, καὶ μὲ ἄλλο ὄνομα θέλει ὀνομάσει τοὺς δούλους αὐτοῦ, 16 διὰ νὰ μακαρίζῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀληθείας ὁ μακαρίζων ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ νὰ ὀμνύῃ εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀληθείας ὁ ὀμνύων ἐπὶ τῆς γῆς· διότι αἱ πρότεραι θλίψεις ἐλησμονήθησαν, καὶ διότι ἐκρύφθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

17 Ἐπειδὴ, ἰδοὺ, νέους οὐρανοὺς κτίζω, καὶ νέαν γῆν· καὶ δὲν θέλει εἶσθαι μνήμη τῶν προτέρων, οὐδὲ θέλουσιν ἐλθεῖ εἰς τὸν νοῦν. 18 Ἀλλ' εὐφραίνεσθε καὶ χαίρετε πάντοτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κτίζω· διότι, ἰδοὺ, κτίζω τὴν Ἰερουσαλὴμ ἀγαλλίαμα, καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς εὐφροσύνην. 19 Καὶ θέλω ἀγάλλεσθαι εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, καὶ εὐφραίνεσθαι εἰς τὸν λαόν μου· καὶ δὲν θέλει ἀκουσθῇ πλέον ἐν αὐτῇ φωνὴ κλαυθμοῦ, καὶ φωνὴ κραυγῆς. 20 Δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ἐκεῖ βρέφος ὀλιγοήμερον, καὶ γέρων ὅστις δὲν ἐπλήρωσε τὰς ἡμέρας αὐτοῦ· διότι τὸ παιδίον θέλει ἀποθνήσκει ἑκατὸν ἐτῶν· ὁ δὲ ἑκατὸν ἐτῶν ἁμαρτωλὸς θέλει εἶσθαι ἐπικατάρατος. 21 Καὶ θέλουσιν οἰκοδομήσει οἰκίας, καὶ κατοικήσει· καὶ θέλουσι φυτεύσει ἀμπελῶνας, καὶ φάγει τὸν καρπὸν αὐτῶν. 22 Δὲν θέλουσι κτίσει αὐτοὶ, καὶ ἄλλος νὰ κατοικήσῃ· δὲν θέλουσι φυτεύσει αὐτοὶ, καὶ ἄλλος νὰ φάγῃ· διότι αἱ ἡμέραι τοῦ λαοῦ μου εἶναι ὡς αἱ ἡμέραι τοῦ δένδρου, καὶ οἱ ἐκλεκτοί μου θέλουσι παλαιώσει τὸ ἔργον τῶν χειρῶν αὐτῶν. 23 Δὲν θέλουσι κοπιάζει εἰς μάτην, οὐδὲ θέλουσι τεκνοποιεῖ διὰ καταστροφήν· διότι εἶναι σπέρμα τῶν εὐλογημένων τοῦ Κυρίου, καὶ οἱ ἔκγονοι αὐτῶν μετ' αὐτῶν.

24 Καὶ πρὶν αὐτοὶ κράξωσιν, ἐγὼ θέλω ἀποκρίνεσθαι· καὶ ἐνῷ αὐτοὶ λαλοῦσιν, ἐγὼ θέλω ἀκούει. 25 Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνίον θέλουσι βόσκεσθαι ὁμοῦ· καὶ ὁ λέων θέλει τρώγει ἄχυρον ὡς ὁ βοῦς· ἄρτος δὲ τοῦ ὄφεως θέλει εἶσθαι τὸ χῶμα· ἐν ὅλῳ τῷ ἁγίῳ μου ὄρει δὲν θέλουσι κάμνει ζημίαν οὐδὲ φθοράν, λέγει Κύριος.

[ΚΕΦ. ξς'.] ΟΥΤΩ λέγει Κύριος· Ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος μου, καὶ ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖος εἶναι ὁ οἶκος, τὸν ὁποῖον ἠθέλετε οἰκοδομήσει δι' ἐμέ; καὶ ποῖος εἶναι ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεώς μου; 2 Διότι ἡ χείρ μου ἔκαμε πάντα ταῦτα, καὶ ἔγειναν πάντα ταῦτα, λέγει Κύριος· εἰς τίνα λοιπὸν θέλω ἐπιβλέψει; εἰς τὸν πτωχὸν, καὶ συντετριμμένον τὸ πνεῦμα, καὶ τρέμοντα τὸν λόγον μου. 3 Ὅστις δὲ σφάζει βοῦν, εἶναι ὡς ὁ φονεύων ἄνθρωπον· ὅστις θυσιάζει ἀρνίον, ὡς ὁ κόπτων κυνὸς λαιμόν· ὅστις προσφέρει προσφορὰν ἐξ ἀλφίτων, ὡς ὁ προσφέρων αἷμα χοίρειον· ὅστις θυμιάζει, ὡς ὁ εὐλογῶν εἴδωλον. Ναὶ, αὐτοὶ ἔκλεξαν τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἡδύνεται εἰς τὰ βδελύγματα αὐτῶν. 4 Καὶ ἐγὼ λοιπὸν θέλω ἐκλέξει τὰ εἰς αὐτοὺς ὀλέθρια, καὶ θέλω φέρει ἐπ' αὐτοὺς ὅσα φοβοῦνται· διότι ἐκάλουν, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίνετο· ἐλάλουν, καὶ δὲν ἤκουον· ἀλλ' ἔπραττον τὸ κακὸν ἐνώπιόν μου, καὶ ἔκλεγον τὸ μὴ ἀρεστὸν εἰς ἐμέ.

5 Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, σεῖς οἱ τρέμοντες τὸν λόγον αὐτοῦ· Οἱ ἀδελφοί σας, οἵτινες σᾶς μισοῦσι καὶ σᾶς ἀποβάλλουσιν ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, εἶπαν, Ἂς δοξασθῇ ὁ Κύριος· πλὴν αὐτὸς θέλει φανῇ εἰς χαράν σας, ἐκεῖνοι δὲ θέλουσι καταισχυνθῇ. 6 Φωνὴ κραυγῆς ἔρχεται ἐκ τῆς πόλεως, φωνὴ ἐκ τοῦ ναοῦ, φωνὴ τοῦ Κυρίου, ὅστις κάμνει ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. 7 Πρὶν κοιλοπονήσῃ, ἐγέννησε· πρὶν ἔλθωσιν οἱ πόνοι αὐτῆς, ἠλευθερώθη καὶ ἐγέννησεν ἀρσενικόν. 8 Τίς ἤκουσε τοιοῦτον πρᾶγμα; τίς εἶδε τοιαῦτα; ἤθελε γεννήσει ἡ γῆ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ; ἢ ἔθνος ἤθελε γεννηθῇ ἐνταυτῷ; ἀλλ' ἡ Σιὼν ἅμα ἐκοιλοπόνησεν, ἐγέννησε τὰ τέκνα αὐτῆς. 9 Ἐγὼ, ὁ φέρων εἰς τὴν γέννναν, δὲν ἤθελον κάμει νὰ

γεννήσῃ; λέγει Κύριος· ἐγὼ, ὁ κάμνων νὰ γεννῶσιν, ἤθελον κλείσει τὴν μήτραν; λέγει ὁ Θεός σου. 10 Εὐφράνθητε μετὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀγάλλεσθε μετ' αὐτῆς, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν· χαρῆτε χαρὰν μετ' αὐτῆς, πάντες οἱ πενθοῦντες δι' αὐτην· 11 διὰ νὰ θηλάσητε, καὶ νὰ χορτασθῆτε ἀπὸ τῶν μαστῶν τῶν παρηγοριῶν αὐτῆς· διὰ νὰ ἐκθηλάσητε, καὶ νὰ ἐντρυφήσητε εἰς τὴν ἀφθονίαν τῆς δόξης αὐτῆς.

12 Διότι οὕτω λέγει Κύριος· Ἰδοὺ, εἰς αὐτὴν θέλω στρέψει τὴν εἰρήνην ὡς ποταμὸν, καὶ τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν ὡς χείμαῤῥον πλημμυροῦντα· τότε θέλετε θηλάσει, θέλετε βασταχθῆ ἐπὶ τῶν πλευρῶν, καὶ κολακευθῆ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς. 13 Ὡς παιδίον, τὸ ὁποῖον παρηγορεῖ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, οὕτως ἐγὼ θέλω σᾶς παρηγορήσει· καὶ θέλετε παρηγορηθῆ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ. 14 Καὶ θέλετε ἰδεῖ, καὶ ἡ καρδία σας θέλει εὐφρανθῆ, καὶ τὰ ὀστᾶ σας θέλουσιν ἀνθήσει ὡς χόρτος· καὶ ἡ χειρ τοῦ Κυρίου θέλει γνωρισθῆ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, ἡ δὲ ὀργὴ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. 15 Διότι, ἰδοὺ, ὁ Κύριος θέλει ἐλθεῖ ἐν πυρὶ, καὶ αἱ ἅμαξαι αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ὡς ἀνεμοστρόβιλος, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ μὲ ὁρμὴν, καὶ τὴν ἐπιτίμησιν αὐτοῦ μὲ φλόγας πυρός. 16 Διότι ἐν πυρὶ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ μαχαίρᾳ αὐτοῦ θέλει κριθῆ πᾶσα σὰρξ, καὶ οἱ πεφονευμένοι τοῦ Κυρίου θέλουσιν εἶσθαι πολλοί. 17 Οἱ ἁγιαζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι ἐν τοῖς κήποις, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀναφανδὸν, τρώγοντες χοίρειον κρέας, καὶ τὰ βδελύγματα, καὶ τὸν ποντικὸν, οὗτοι θέλουσι καταναλωθῆ ὁμοῦ, λέγει Κύριος.

18 Διότι ἐγὼ ἐξεύρω τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν· καὶ ἔρχομαι διὰ νὰ συνάξω πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας· καὶ θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ ἰδεῖ τὴν δόξαν μου. 19 Καὶ θέλω στήσει σημεῖον μεταξὺ αὐτῶν· καὶ τοὺς σεσωσμένους ἐξ αὐτῶν θέλω ἐξαποστείλει εἰς τὰ ἔθνη, εἰς Θαρσεὶς, Φοὺλ, καὶ Λοὺδ, οἵτινες σύρουσι τόξον, εἰς Θουβὰλ, καὶ Ἰαυὰν, εἰς τὰς νήσους τὰς μακρὰν, οἵτινες δὲν ἤκουσαν τὴν φήμην μου, οὐδὲ εἶδον τὴν δόξαν μου· καὶ θέλουσι κηρύξει τὴν δόξαν μου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. 20 Καὶ θέλουσι φέρει πάντας τοὺς ἀδελφούς σας ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν προσφορὰν εἰς τὸν Κύριον,

ἐπὶ ἵππων, καὶ ἐπὶ ἁμαξῶν, καὶ ἐπὶ φορείων, καὶ ἐπὶ ἡμιόνων, καὶ ἐπὶ ταχυδρόμων ζώων, πρὸς τὸ ἅγιόν μου ὄρος, τὴν Ἱερουσαλὴμ, λέγει Κύριος, καθὼς τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ φέρουσι τὴν ἐξ ἀλφίτων προσφορὰν ἐν καθαρῷ ἀγγείῳ πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου. 21 Καὶ προσέτι θέλω λάβει ἐξ αὐτῶν ἱερεῖς καὶ Λευΐτας, λέγει Κύριος. 22 Διότι ὡς οἱ νέοι οὐρανοὶ καὶ ἡ νέα γῆ, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θέλω κάμει, θέλουσι διαμένει ἐνώπιόν μου, λέγει Κύριος, οὕτω θέλει διαμένει τὸ σπέρμα σας καὶ τὸ ὄνομά σας. 23 Καὶ ἀπὸ νέας σελήνης ἕως ἄλλης, καὶ ἀπὸ σαββάτου ἕως ἄλλου, θέλει ἔρχεσθαι πᾶσα σὰρξ διὰ νὰ προσκυνῇ ἐνώπιόν μου, λέγει Κύριος.

24 Καὶ θέλουσιν ἐξέλθει καὶ ἰδεῖ τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐστάθησαν παραβάται ἐναντίον μου· διότι ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν θέλει τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν δὲν θέλει σβεσθῇ· καὶ θέλουσιν εἶσθαι βδέλυγμα εἰς πᾶσαν σάρκα.

2213 30

2

21

17

17

17

34

25 50

10

19 50

17

11 85

17 5

2

23

20

10

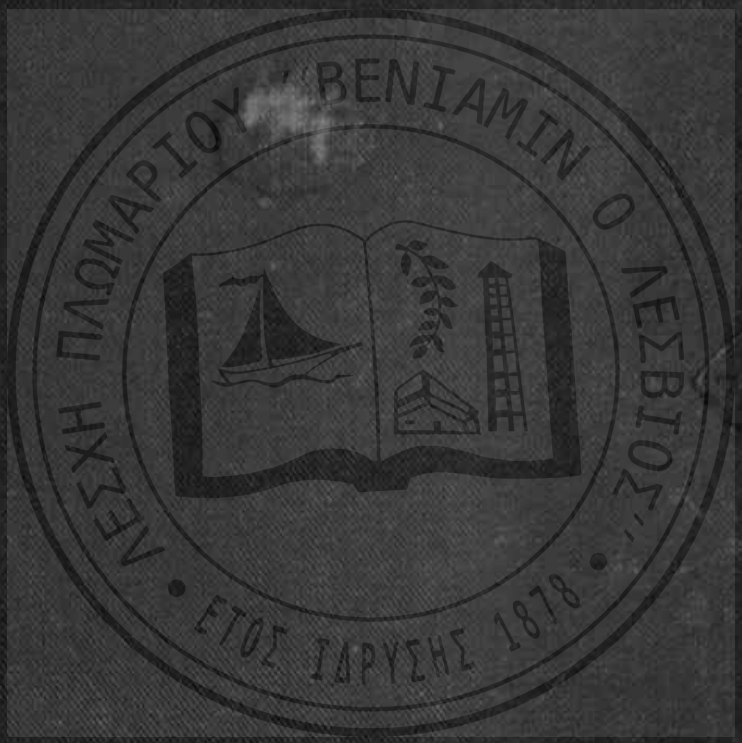
20

18 40

18 20

5683 0

ΔΕΣΜΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΑΡΙΘΜΟΣ ΗΧΣΕΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878